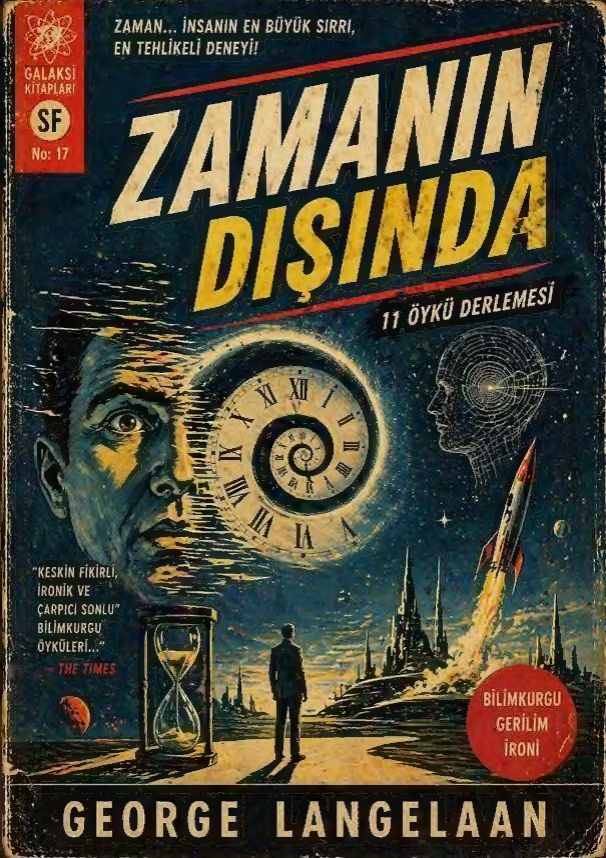
GALAKSİ KİTAPLARI
SF
No: 17
ZAMAN... İNSANIN EN BÜYÜK SIRRI, EN TEHLİKELİ DENEYİ!
ZAMANIN DIŞINDA
11 ÖYKÜ DERLEMESİ
"KESKİN FİKİRLİ, İRONİK VE ÇARPICI SONLU BİLİMKURGU ÖYKÜLERİ..."
— THE TIMES
BİLİMKURGU
GERİLİM
İRONİ
GEORGE LANGELAAN

GEORGE LANGELAAN

ZAMANIN DIŞINDA

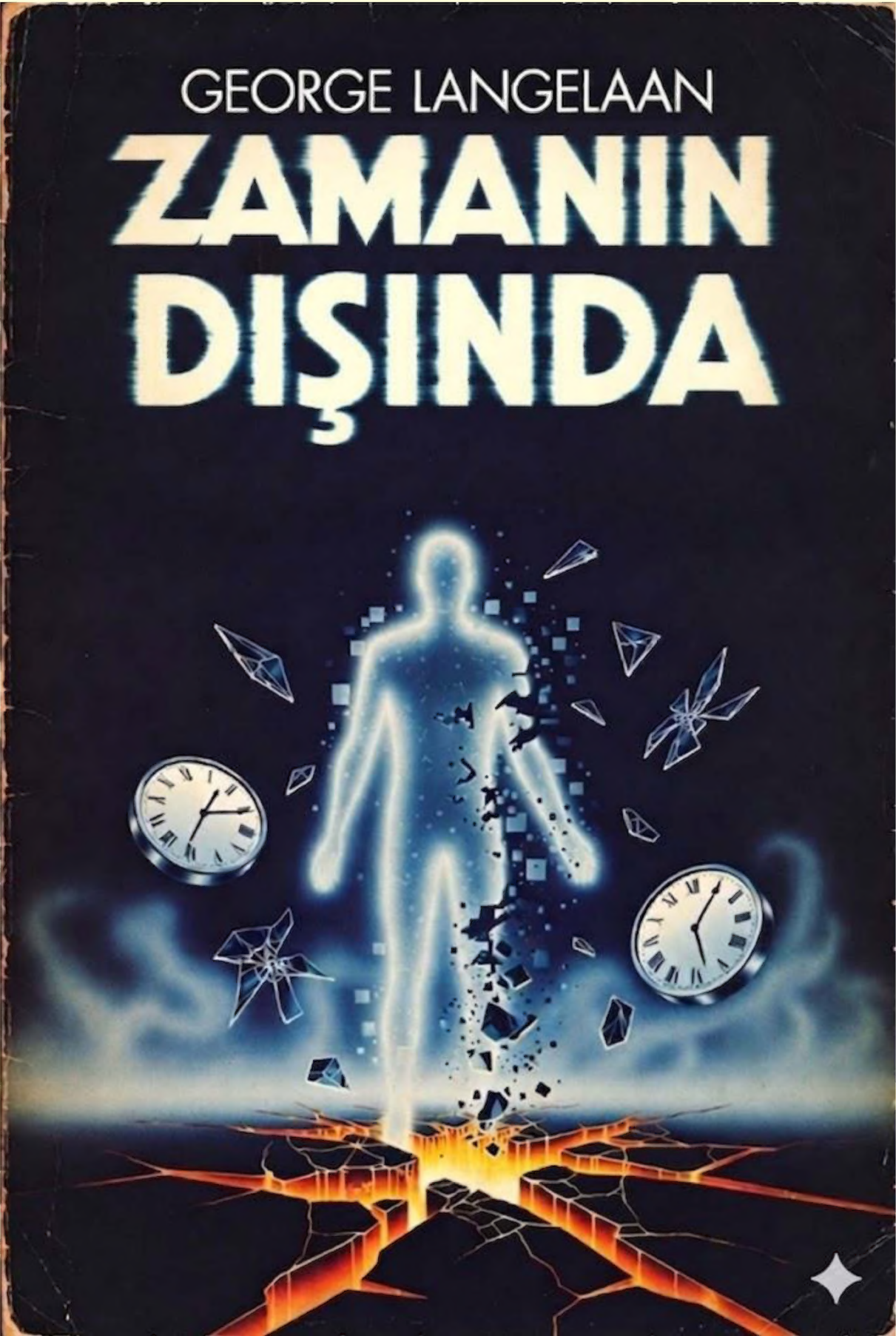

ÖNSÖZ

DEHŞET, KORKUNUN, dolayısıyla da cehaletin BİR BİÇİMİDİR. Canlı bir insanı bir kıl testeresi, bir pürmüz veya bir tırnak makasıyla kesip biçmek bir cerrah için katıksız bir dehşet sayılmaz, oysa diğer pek çok insan için öyle olurdu... en azından ilk başta. Zamanla, bilinen ve açıklanan dehşet yerini iğrenmeye, az çok mide bulandırıcı bir tiksintiye bırakarak etkisini yitirir.

Gerçek dehşet, insanı felç eden dehşet, dile getirilmeyendir. Edgar Allan Poe'nun *Berenice*'si buna iyi bir örnektir. Dehşet fikri okuyucunun zihnine ekilir ve okuyucu aniden kendisini bu fikirle baş başa bulur. Buradaki dehşet öylesine bir niteliğe sahiptir ki, bir patolog bunu yalnızca "iğrenç" olarak nitelendirebilecek olsa da, bir cerrah bundan pekâlâ keyif alabilir.

Zaman benim için dehşetin en iyi unsurlarından biridir; yalnızca onun hakkında çok az şey bildiğimizden değil, aynı zamanda onun hem bir hiçlik hem de her şey olmasından dolayıdır. Bugüne kadar onu yalnızca acınası bir biçimde ölçebildik; gençlere bitmek bilmez, yaşlılara ise çok kısa gelen günlere ve saatlere ayırıp o ufacık parçalarını bölerek. Fakat zamanın gerçeklikten öte bir şey, somut ve hatta katı bir şey olduğunu keşfetmeye başlıyoruz. Bilim insanları zamanın içinde geçmişi ve geleceği şimdiden "hissetmeye" başlayabiliyor; zaman ve uzayın içinde zaman hücrelerini, yani zamanın içindeki zamanı keşfediyorlar. Birkaç dakika yaşayan bir böcek için bizler ölümsüzüz, ancak bir sıradağ için o kadar hızlı uçup gidiyoruz ki aslında var bile olmuyoruz.

Bugüne kadar olmuş ve bundan sonra olacak her şey, o tek bir ZAMAN kütlesinin içindedir. İşte gerçek dehşet budur.

GEORGE LANGELAAN

YAZAR HAKKINDA

GEORGE LANGELAAN, İngiliz bir anne babanın çocuğu olarak Paris'te doğdu ve yirmi yıl boyunca Londra ile Paris arasında seyahat ederek otuz bir kez taşındı. Eğitimini Amerika Birleşik Devletleri'nde tamamladı ve Orta Batı'da küçük bir gazetede çalıştı. İspanya İç Savaşı'nı *New York Times* için takip etti v o Fransa'ya atladı. Savaştan sonra gazeteciliğe geri döndü ve Fransa ile Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanan öyküler yazdı.

Olağanüstü kısa öyküsü *SİNEK* (The Fly), Ray Russell tarafından "Şimdiye kadar okuduğum en sürükleyici bilimkurgu-korku eserlerinden biri" olarak nitelendirildi ve *Twentieth Century Fox* yöneticileri bu öyküden o kadar etkilendiler ki, ondan son derece başarılı bir film çektiler.

Yazar şu anda (1964) Fransız eşi, oğlu ve torunuyla birlikte kalıcı olarak Paris'te yaşamaktadır.

Doğum: 19 Ocak 1908, Paris, Fransa

Ölüm tarihi ve yeri: 9 Şubat 1972 (64 yıl Yaş), Boulogne-Billancourt, Fransa

Adaylıklar: Hugo En İyi Dramatik Sunum Ödülü, Hugo En İyi Bilim Kurgu veya Fantezi Filmi Ödülü

II. Dünya Savaşı sırasında Langelaan, Özel Operasyonlar Dairesi'nin (SOE) bir parçası olarak Müttefik güçler için casus ve özel ajan olarak çalıştı. SOE'nin F Bölümü'nde teğmen rütbesiyle görev yaptı. Kod adı "Langdon" idi. 1959'da yayımlanan anı kitabı "Savaşın Maskeleri"ne göre, Fransa'ya bırakılmadan önce görünümünü değiştirmek için estetik ameliyat geçirdi. Ameliyat, çok belirgin olan özelliklerini ortadan kaldırmak için gerekli görül-

müştü. Daha sonra kulaklarının çok büyük olduğunu ve düşman topraklarına bırakılmadan önce geriye doğru sabitlenmesi gerektiğini açıkladı. 7 Eylül 1941'de işgal altındaki Fransa'ya paraşütle atlayarak Châteauroux'un güneyindeki Fransız Direniş güçleriyle temasa geçti, Édouard Herriot ile buluşmayı ayarladı, 6 Ekim'de yakalandı, Mauzac kampında hapsedildi, Naziler tarafından ölüme mahkûm edildi ve 16 Temmuz 1942'de kaçarak Normandiya çıkarmalarına katılmak üzere İngiltere'ye döndü. Fransız Savaş Haçı (Croix de guerre) ödülünü aldı.
Langelaan, okültist Aleister Crowley'nin arkadaşıydı ve onun bir casus olduğunu ve "Amerika'daki Almanların güvenini kazanarak onların iç çevrelerinin üyelerine erişim sağladığını" iddia ediyordu.
1950'ler ve 1960'larda anılarını, romanlarını ve kısa öykülerini yazdı; bunlar sinema filmlerine uyarlandı ve televizyonda yayınlandı.
9 Şubat 1972 tarihinde, 64. doğum gününden bir ay bile geçmeden vefat etti.

Kısa öyküler

"Sinek"

Tüm edebi eserleri arasında en çok 1957 yılında Playboy dergisinin Haziran 1957 sayısında yayımlanan "Sinek" adlı kısa öyküsüyle hatırlanır. Öykü, iki kez sinemaya uyarlanmıştır.
James Clavell'in senaryosunu yazdığı, Vincent Price ve David Hedison'ın başrollerini paylaştığı ve Kurt Neumann'ın yönettiği 1958 yapımı film;
Senaryosunu Charles Edward Pogue ve David Cronenberg'in yazdığı, Jeff Goldblum ve Geena Davis'in başrollerini paylaştığı ve David Cronenberg'in yönettiği 1986 yapımı film.
1958 yapımı filmin iki devam filmi, 1986 yapımı filmin ise bir devam filmi oldu.
Eser, Akademi Ödüllü besteci Howard Shore tarafından operaya da uyarlanmış olup, 2008'de Paris'teki Théâtre du Châtelet'te prömiyeri yapılmış ve David Cronenberg tarafından yönetilmiş, librettosu ise Tony Ödüllü oyun yazarı David Henry Hwang tarafından yazılmıştır.

Kitapları ve kısa öyküleri arasında şunlar yer almaktadır:
Langdon Adlı Biri: Bir Gizli Ajanın Anıları veya Un nommé Langdon (1950)
"Sinek" (Playboy, Haziran 1957; Herbert Van Thal tarafından derlenen İkinci Pan Korku Öyküleri Kitabı'nda yeniden basılmıştır, 1960)
"Garip Mucize" (Argosy, Ağustos 1958)
Savaşın Maskeleri: Dunkirk'ten Normandiya Çıkarmasına - Bir İngiliz İstihbarat Ajanının Maskeli Baloları (1959) Doubleday tarafından yayınlanan Amerikan baskısı
Uçan İpek Şövalyeleri (1959)
"Elaine" (Argosy dergisi, Ocak 1959)
"Ölüm Dansı" (Argosy dergisi, Nisan 1959)
"Albatros" (Argosy dergisi, Aralık 1959)
"Ajan PP 751'in Gizli Defterleri" (1960–1963) serisi, Controls yayınında yer almaktadır.
"Bir Harem Karısını Kurtardım" (Suspense dergisi, Ağustos 1960)
"Soğukkanlılık" (New Worlds dergisi, Ekim 1961)
"Diğer El" (Fantastik ve Bilim Kurgu Dergisi, Ekim 1961)
"Zombi Ekspres Treni" (1964)
"Yunus da Konuşuyor" (1964)
Zamanın Dışında (derleme, 1964)
"Saldırı Tüfeği-2."
"Torpedo'yu Torpedo'lamak"
"Baş Salatası" (1965)
Anti-G'nin Uçuşu veya Le Vol de l'anti-G (1968)
"Düşünen Robotlar" veya "Beyin Toplayıcısı", Fransızca adıyla "Les Robots pensants".
Hain (1967)
Jean Barral ile birlikte yazdığı "Yeni Parazitler" veya Fransızca adıyla Les Nouveaux parasites (1969).
On Üç Hayalet veya Treize fantomları (1971)
Ekran uyarlamaları
Aşağıdaki filmler ve televizyon dizisi bölümleri onun kısa öykülerinden uyarlanmıştır:
Sinek (1958) (öykü)

Sinek'in Dönüşü (1959) (kısa öykü "Sinek")
Alfred Hitchcock Presents dizisinin " Strange Miracle " (1962) bölümü (hikaye)
Sinek Laneti (1965) (konsept ve karakterler) (adı geçmiyor)
Temps mort (Zaman Aşımı) (1968), yazarın romanından uyarlanan Fransız televizyon filmi.
Night Gallery dizisinin " Borgus Weems'in Eli " (1971) adlı bölümü, yazarın "Diğer El" adlı kısa öyküsünden uyarlanmıştır.
Hyperion (1975) (hikaye)
Le Collectionneur de cerveaux (Beyin Toplayıcısı) (1976) (yazar), Fransızca'da Les Robots pensants (Düşünen Robotlar) olarak da bilinir, Langelaan'ın aynı adlı romanından uyarlanmıştır.
Sinek'in yeniden çevrimi veyaFransızca adıyla La Mouche (1986) (kısa öykü)
Sinek II (1989) (karakterler)

Onurlar

1957'de yayımlanan klasik kısa öyküsü "Sinek", Playboy dergisinin En İyi Kurgu Ödülü'nü kazandı ve Yılın En İyi Bilim Kurgu Öyküleri Yıllığı'na dâhil edilmek üzere seçildi.

Eserleri genellikle beden dönüşümü, zaman manipülasyonu ve insan-makine/insan-hayvan hibritleri temalarını işler. Klasik "pulp" tarzı korku-bilimkurgu karışımıyla tanınır.

İçindekiler:

1. Sinek (The Fly – 1957)
2. Sinek II - 2026
3. Şeytanın Payı (The Devil His Due – 1962)
4. Koltuk Hafiyesi (Armchair Detective – 1962)
5. Zamanın Sınırının Ötesinde (Past the Time Limit – 1962)
6. Geri Çekiliş (Recession – 1962)
7. Hiçlikten Gelen Kadın (The Lady from Nowhere – 1964)
8. Öteki El (The Other Hand – 1961)
9. Mucize (The Miracle – 1958)
10. Unutuşa Düşüş (The Drop of Forgetfulness – 1962)
11. Parkson'un Son Uçuşu (Parkson's Last Flight – 1962)

THE FLY

GEORGE LANGELAAN

SİNEK

George Langelaan
The Fly, 1957

I.

Telefonlar ve telefon zilleri beni hep tedirgin etmiştir. Yıllar önce, çoğunlukla duvarlara çakılı iken sevmezdim, ancak bugünlerde her kuytuya, her köşeye yerleştirildiklerinde, düpedüz bir saldırı haline geldiler. Fransa'da, "kömürcü kendi evinin efendisidir" diye bir sözümüz vardır; telefon yüzünden bu artık doğru değil ve hatta İngilizlerin de artık "kendi kalelerinin kralları" olduklarından şüpheliyim.

Ofisteyken, telefonun aniden çalışı beni rahatsız ediyor. Bu, ne yapıyor olursam olayım, santral memuruna rağmen, sekreterime rağmen, kapılara ve duvarlara rağmen, bilinmeyen bir kişinin, tam olarak kulağımın içine doğru gizlice konuşmak için, odama ve masamın tepesine geldiği anlamına geliyor – hoşuma gitse de gitmese de. Bu his evdeyken yine kabul edilebilir gibi değil; ancak en fenası telefonun gecenin bir yarısı çalması. Eğer biri, benim ışığı yakıp, gözlerimi kırpıştırarak telefonu açmak için kalktığımı görse, herhalde uykusunda rahatsız edilmiş herhangi

biri gibi görünürüm. Diğer taraftan, asıl gerçek, benim paniğe kapılmamak için çabalamam, haneme tecavüz etmiş ve odamda dikilen biri olduğu hissini bastırmaya çalışıyor olmamdır. Ahizeyi almayı başarıp "*Ici Monsieur Delambre. Je vous ecoute*," [*Fr.* Ben Bay Delambre. Sizi dinliyorum.] dediğimde, görünüşte sakinim, ancak normal halime ancak telefondaki sesi tanıdığımda ve benden ne istendiğini öğrendiğimde dönebilirim.

Bu salt hayvani tepki ve korkuyu bastırma çabam o kadar etkili bir hale geldi ki, yengem beni sabahın ikisinde arayıp hemen gelmemi ancak önce polisi arayıp erkek kardeşimi öldürdüğünü haber vermem gerektiğini söylediğinde, sessizce Andre'yi nasıl ve neden öldürdüğünü sordum.

"Ama, François! Telefonda açıklayamam. Lütfen polisi ara ve çabucak gel."

"Belki de önce seninle görüşsem daha iyi olur, Helene?"

"Hayır, önce polisi arasan daha iyi olur; yoksa sana bir sürü tuhaf soru sorarlar. Şu haliyle zaten benim tek başıma yaptığıma inanmakta zorlanacaklar... Bu arada, Sanırım onlara Andren'in... Andre'nin bedeninin fabrikada olduğunu söylesen iyi olur. Önce oraya uğramak isteyebilirler."

"Andre'nin fabrikada olduğunu mu söyledin?"

"Evet, buhar çekicinin [çekiç] altında"

"Neyin altında?"

"Buhar çekici! Bu kadar çok soru sorma. Lütfen hızlıca gel François! Lütfen, korku içinde olduğumu... sinirlerimin daha fazla dayanmayacağını anlamaya çalış"

Siz hiç uykulu bir polis memuruna yengenizin telefon açıp erkek kardeşinizi buhar çekici ile öldürdüğünü söylediğini açıklamaya çalıştınız mı? Tekrar anlattım ancak izin vermedi.

"*Oui, monsieur, oui* [*Fr.* Evet, beyefendi, evet], dinliyorum... Ancak siz kimsiniz? Adınız ne? Nerede oturuyorsunuz? Nerede oturuyorsunuz dedim!"

Bundan sonra *Commissaire* [*Fr.* Komiser] Charas telefona geldi ve işi devraldı. Onu bekler miydim? Evet, beni alıp erkek kardeşimin evine götürecekti. Ne zaman? Beş on dakika içinde.

Tam pantolonumu çekip, bir süveterin içine kıvrılmayı becerip bir şapka ve palto kapmıştım ki farları parlayan bir Citroen kapıma yanaştı.

Commissaire Charas, yanına oturup kapıyı çarptığımda "Fabrikanızda bir gece bekçisi vardır sanıyorum Monsiuer Delambre. Sizi aradı mı?" diye sordu, debriyaja basarak.

Hayır, aramadı. Ancak kardeşim fabrikaya, gece geç saatlere kadar, hatta bazen bütün gece çalıştığı laboratuvarından geçmiş olabilir.

"Profesör Delambre'nin çalışmalarının, sizin işinizle herhangi bir bağlantısı var mı?"

"Hayır, kardeşim *Ministere de l'Air* [*Fr.* Havacılık Bakanlığı] için araştırmalar yapıyor, yani yapıyordu. Paris'den uzak, ancak deneylerinde kullandığı büyük ve küçük aletleri yapıp tamir edebilecek yetenekli işçilerin olduğu bir yerde olmak istediği için, ona fabrikanın arkasındaki eski atölyelerden birini önerdim. O da fabrikanın arkasında, dedem tarafından inşa edilen ilk eve yerleşti."

"Evet, anlıyorum. Çalışmalarından hiç bahsetti mi? Ne tür araştırmalar olduğundan?"

"Çok nadiren bahsederdi; sanırım Havacılık Bakanlığı size açıklayabilir. Yalnızca birkaç aydır hazırlanmakta olduğu bazı deneyleri gerçekleştirmek üzere olduğunu biliyorum; bana anlattığına göre maddenin parçalanması ile ilgili..."

Commissaire, hiç gaz kesmeden, arabayı yoldan çıkardı; fabrikanın kapısına doğru kayırdı ve görünüşte onu beklemekte olan bir polis memuru tarafından sertçe durduruldu.

Polis memurunun teyit etmesine ihtiyacım yoktu. Kardeşimin öldüğünü biliyordum; sanki yıllar önce öğrenmiş gibiydim. Yaprak gibi titreyerek *Commissaire*'in arkasından sendeledim.

Bir kapıdan başka bir polis memuru çıktı ve bizi bütün ışıkların kapalı olduğu bir atölyeye götürdü. Çekicin başında, fotoğraf makinası kuran iki kişiyi seyreden başka polisler vardı. Aşağı doğru çevrilmişti; görebilmek için biraz çabaladım.

Beklediğim kadar korkunç değildi. Kardeşimi hiç sarhoş görmemiştim ama sanki akşamki bir âlemden sonra beyaz sıcak levhaların çekice doğru kıvrıldığı ince çizgi boyunca yüzükoyun yatmış uyuyor gibi görünüyordu. Tek bakışta kafasının ve kolunun yamyassı bir yığına dönüşmüş olması gerektiğini düşündüm; ancak bu oldukça imkânsız görünüyordu, sanki bir şekilde kafasını ve kolunu çekicin metalik kütlesinin içine sokabilmiş gibiydi.

Meslektaşları ile konuştuktan sonra *Commissaire* bana döndü:

"Çekici nasıl yükseltebiliriz, Monsieur Delambre?"

"Ben yükselteyim."

"Çalışanlarınızdan birini getirmemizi ister misiniz?"

"Hayır, sorun değil. Bakın, panel burada. Bu önceden bir buhar çekiciydi, ancak buradaki her şey artık elektrikle çalışıyor. Bakın, *Commissaire*, çekiç elli ton ve sıfır seviyesine ayarlanmış."

"Sıfır mı?"

"Evet, zeminden yüksekliği gibi düşünebilirsiniz. Ayrıca, tek vuruşa ayarlı, yani her darbeden sonra tekrar yükseltilmesi gerekiyor. Helen'in, yengemin, ne diyeceğini bilmiyorum ama onun çekici ayarlamayı ve kullanmayı bilmediğinden eminim."

"Belki de dün akşam mesai bittiğinde bu ayarda kalmıştır?"

"Kesinlikle olamaz. Düşüş hiçbir zaman sıfıra ayarlanmaz, Monsieur le *Commissaire*."

"Anlıyorum. Yavaşça yükseltilebilir mi?"

"Hayır. Yükselme hızı ayarlanamıyor. Ama çekiç tek vuruşa ayarlandığında zaten pek hızlı değil."

"Tamam. Ne yapılması gerektiğini bana gösterebilir misiniz? Görmesi pek hoş olmayacak."

"Hayır, hayır, Monsieur le *Commissaire*. Sorun değil."

Commissaire diğerlerine "Herşey hazır mı?" diye sordu. "Tamam o zaman, Monsieur Delambre. Ne zaman hazır hissederseniz..."

Kardeşimin sırtına bakarak, yükseltme düğmesine yavaş ama sertçe bastırdım.

Fabrikanın alışılmadık sessizliği, sıkıştırılmış havanın silindirlere hücum ederken çıkardığı, bana her zaman bir devin diğerine ciddi bir tokat atmadan önce derin bir nefes alışını hatırlatan bir iç çekişiyle bozuldu ve çekicin çelik kütlesi sarsıldı ve hızlıca yükseldi. Aynı zamanda metal tabandan ayrılırken çıkardığı emme sesini duydum ve iğrenç bir kan kütlesi, çekiç tarafından açığa çıkarılan feci görünüşlü yığın üzerine dökülürken, Andre'nin bedeninin ileri doğru çekildiğini gördüğümde paniğe kapılacağımı sandım.

"Tekrar aşağı inme tehlikesi yok değil mi, Monsieur Delambre?"

Emniyet şalterini çevirirken "Hayır, yok" diye geveledim ve arkamı dönüp yüzü yeşile dönmüş bir polis memurunun karşısında şiddetle kustum.

II.

Commissaire Charas, dört hafta boyunca, dinleyerek, sorgulayarak, her yeri inceleyerek, raporlar yazarak, sağa sola telefon edip telgraf çekerek çalıştı. Daha sonra, oldukça içli dışlı olduk ve bana uzunca bir süre bir numaralı şüpheli olarak beni düşündüğünü, ancak daha sonra bu fikri yalnızca hiçbir ipucu olmadığı için değil, aynı zamanda hiçbir neden dahi olmadığı için terk ettiğini itiraf etti.

Helene, yengem, doktorlar benim de uzun süredir tek çözüm olduğunu düşündüğüm şeyi teyit edene kadarki süreç boyunca çok sakindi: O, aklını kaçırmıştı. Durum böyle olunca elbette herhangi bir dava açılmadı.

Kardeşimin eşi, kendisini savunmaya kalkışmadı, hatta insanların deli olduğunu düşündüğünü fark ettiğinde oldukça rahatsız oldu ve bu elbette, onun gerçekten delirmiş olduğunun bir kanıtı

olarak görüldü. Kocasını öldürdüğünü itiraf etti ve çekicin nasıl kullanılacağını bildiğini kolayca gösterdi; ancak hiçbir şekilde neden, tam olarak nasıl ve hangi şartlar altında kardeşimi öldürmüş olduğu hakkında asla konuşmadı. Büyük gizem, kardeşimin, onun bu dramda gerçekleştirmiş olduğu tek eylemi olan, kafasını neden ve nasıl çekicin altına bu kadar nazikçe sokmuş olduğuydu.

Gece bekçisi çekici duymuştu, hatta iddia ettiğine göre iki defa duymuştu. Bu çok garipti ve her kullanıldıktan sonra sıfırlanan darbe sayacı da ikiyi gösterdiği için, onu haklı çıkarır görünüyordu. Ayrıca, çekiçten sorumlu ustabaşı, cinayetten bir gün önce, işleri bittiğinde, sayacı her zamanki gibi sıfırlamış olduğunu doğruladı. Buna rağmen, Helene çekici bir defa kullanmış olduğu konusundaki ısrarını sürdürdü ve bu deliliği için bir başka kanıt olarak görüldü.

Vakadan sorumlu *Commissaire* Charas, ilk başta kurbanın gerçekten kardeşim olup olmadığını düşündü. Fakat 1940'daki büyük geri çekilme sırasında birkaç metre ilerisine düşen bir top mermisinin neden olduğu, dizinden kasığına kadar uzanan büyük yara izi sayesinde bile şüphe duymak mümkün değilken, sol elinin, atölyede ve evdeki kişisel eşyalarındakine uyan parmak izleri de vardı.

Laboratuvarına bir polis yerleştirildi ve ertesi gün Havacılık Bakanlığı'ndan yarım düzine memur geldi. Tüm notlarını inceledi ler ve bazı cihazlarını aldılar; ancak ayrılmadan önce, *Commissaire*'e, dikkate değer tüm dokümanların yok edilmiş olduğunu söylediler.

Dünyadaki en iyilerden biri olan Lyons polis laboratuvarı, çekiç tarafından ezildiği sırada Andre'nin kafasının bir kadife parçasına sarılı olduğunu bildirdi ve bir gün *Commissaire* Charas bana, kardeşimin laboratuvardaki masasında gördüğüm, çalışmasını kesemediği durumlarda üzerinde yemek yediği kahverengi kadife örtü olduğunu hemen hatırladığım, bir parça yıpranmış kumaş gösterdi.

Helene, hapishanede birkaç gün geçirdikten sonra, Fransa'da akli dengesi yerinde olmayan suçlularla ilgilenen üç akıl hastanesinden yakında bulunan birine transfer edildi. Tıpatıp babasına benzeyen altı yaşındaki yeğenim Henri, bana emanet edildi ve bir süre sonra onun vasi ve öğretmeni olmam için gereken tüm yasal süreç tamamlandı.

Hastanedeki en sessiz hastalardan biri olan Helene'in ziyaret edilmesine izin veriliyordu ve ben, pazarları onu görmeye gidiyordum. Bir iki defasında *Commissaire* bana eşlik etti, daha sonradan onun Helene'i yalnız da ziyaret ettiğini öğrendim. Ancak tamamen kayıtsızlaşmış yengemden herhangi bir bilgi elde etmeyi başaramadık. Benim sorularımı çok nadiren yanıtlardı ve *Commissaire*'ninkilere ise neredeyse hiç yanıt vermedi. Zamanının çoğunu dikiş nakışla geçirirdi ancak en sevdiği aktivite, sinek yakalamak gibi görünüyordu; onları her defasında dikkatlice inceledikten sonra zarar vermeden salıyordu.

Helene yalnızca bir defa kendini kaybetti – ona sakinleşmesi için morfin veren doktor, daha çok sinir krizi geçirmek gibi dedi. Bu, bir hemşirenin sinek avladığını gördüğünde olmuştu.

Helene'in ilk ve tek krizinden sonraki gün *Commissaire* Charas beni görmeye geldi.

"Bu vakanın gizeminin anahtarı bu olayda yatıyor gibi tuhaf bir hisse kapıldım, Monsieur Delambre" dedi.

Helene'in krizi hakkında bildiklerini nasıl öğrendiğini sormadım.

"Sizi anlamıyorum *Commissaire*. Zavallı Madame [*Fr.* Hanımefendi] Delambre başka herhangi bir şeye de olağanüstü bir ilgi göstermiş olabilirdi. Sizce sinekler onun deliliğinin yalnızca görünüşteki bir kısmı değil mi yani?"

"Onun gerçekten deli olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Sayın *Commissaire*, nasıl olup da şüpheye mahal olabileceğini anlamıyorum. Siz şüphe ediyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Doktorların tüm söylediklerine rağmen Madame Delambre'nin oldukça sağlam bir akla sahip olduğu izlenimine kapıldım… Sinek yakaladığı sıralarda bile."

"Haklı olduğunuzu varsaysak bile, küçük çocuğuna karşı tutumunu nasıl açıklıyorsunuz? Onu kendi çocuğu olarak bile görmüyor gibi."

"Biliyor musunuz, Monsieur Delambre, bunu ben de düşündüm. Onu korumaya çalışıyor olabilir. Belki oğlundan korkuyordur veya, ne bileyim, ondan nefret ediyordur?"

"Ne yazık ki anlayamıyorum değerli *Commissaire*."

"Örneğin, oğlan oradayken hiç sinek yakalamadığını fark ettiniz mi?"

"Hayır. Ama düşününce, haklısınız. Evet, gerçekten garip. Yine de anlamış değilim."

"Ben de öyle, Monsieur Delambre. Ve korkarım yengeniz iyileşmezse hiçbir zaman da anlamayacağız."

"Doktorlar iyileşmesi için herhangi bir umut olmadığını düşünüyor gibiler."

"Evet. Kardeşinizin deneylerinde hiç sinek kullanıp kullanmadığını biliyor musunuz?"

"Gerçekten bilmiyorum, ancak hiç zannetmem. Havacılık bakanlığındakilere sordunuz mu? Çalışmalar hakkındaki her şeyi biliyorlar."

"Sordum; bana güldüler."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Herhangi bir şey anlayabiliyor olduğunuz için çok şanslısınız, Monsieur Delambre. Ben anlamıyorum... Umuyorum ki bir gün anlayabilirim."

III.

"Amca, sinekler uzun süre mi yaşıyor?"

Yemeğimizi bitirmek üzereydik ve gelenek haline geldiği üzere Henri'nin bardağına, içine bisküvi banması için biraz şarap doldurmaktaydım.

Eğer gözleri ağzına kadar yavaşça dolan bardağa kenetlenmemiş olsa, yüzümdeki ifade onu korkutabilirdi.

Bu, sineklerden bahsettiği ilk seferdi ve *Commissaire* Charas'ın pekâlâ bizimle birlikte olmuş olabileceğini düşünerek ürperdim. Yeğenimin sorusuna başka bir soruyla cevap verirken, gözünün parlayacağını hayal edebiliyordum. Onun şunu sorduğunu neredeyse duyabiliyordum:

"Bilmiyorum Henri. Neden soruyorsun?"

"Çünkü annemin aradığı sineği bir daha gördüm."

Ancak Henri şarabını bitirdikten sonra, sesli düşündüğüm soruya cevap verdiğini fark ettim.

"Annenin bir sinek aradığını bilmiyordum."

"Arıyordu. Bayağı büyümüş, ama yine de onu tanıdım."

"Henri, bu sineği nerede gördün ve... Nasıl tanıdın?

"Bu sabah, çalışma masanda François amca. Kafası siyah değil, beyaz, ayrıca bacaklarından biri de bir garip."

Giderek daha fazla *Commissaire* Charas gibi hissederek ama aynı zamanda da ilgisizmiş gibi görünmeye çalışarak devam ettim:

"Bu sineği ilk kez nerede gördün?"

"Babamın öldüğü gün. Onu yakalamıştım ama annem bıraktırdı; sonra tekrar bulmamı istedi. Fikrini değiştirmiş." Ve kardeşimin de her zaman yaptığı gibi omuzlarını silkerek ekledi, "Kadınlar, nasıldır bilirsin."

"O sinek uzun süre önce ölmüştür, sanırım sana öyle geldi, Henri" dedim ve kalkarak kapıya doğru ilerledim.

Fakat odadan çıkar çıkmaz, üst kattaki çalışma odama koştum. Sinek ortalıkta yoktu.

Aklıma gelmiş olabileceğimden çok daha fazla rahatsız oldum. Henri, Caharas'ın, Helene'in boş zamanlarında yaptıklarından bahsederken, bir ipucu elde etmeye, görünenden çok daha yaklaşmış olduğunu kanıtlamış oldu.

İlk defa Charas'ın anlattığından çok daha fazlasını bilip bilmediğine merak ettim. Ayrıca ilk defa Helene için endişelendim. Gerçekten aklını kaçırmış mıydı? Tuhaf, korkunç bir şeyler hisse-

diyordum ve düşünmeye devam ettikçe, Charas'ın, bir şekilde haklı olduğunu hissettim: Yaptığı, Helene'in yanına kalıyordu.

Bu kadar korkunç bir suçun nedeni ne olabilirdi? Ne olmuştu? Neden olan şey neydi?

Charas'ın Helene'e sorduğu yüzlerce soruyu düşündüm; bazen yatıştırmaya çalışan bir hemşire gibi nazikçe, bazen sertçe ve soğuk, bazen de kızgınlıkla, kükreyerek. Helene pek azına cevap vermişti; her zaman sakince, düşük sesle; asla nasıl bir tonla sorulduklarına dikkat etmiyor gibi görünerek. Sersemlemiş olmasına rağmen, aklı tamamen yerinde gibi görünüyordu.

İnce, iyi yetiştirilmiş ve iyi eğitimli biri olarak, Charas yalnızca zeki bir polis memuru değildi. Son derece dikkatli bir psikologdu ve bir yalanın veya çelişkili bir ifadenin daha söylenmeden önce kokusunu almak gibi hayret verici bir yeteneği vardı. Verdiği cevapların yalnızca küçük bir kısmını doğru kabul ettiğini biliyordum. Ayrıca cevap bile vermemiş olduğu birçok soru vardı: En doğrudan ve önemli olanları... Daha başından itibaren, Helene basit bir yöntem benimsemişti. Düşük, zor duyulan sesiyle "Bu soruya cevap veremem" diyordu. Ve bu kadardı! Aynı sorunun tekrar edilmesi onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Bütün o maruz kaldığı sorgu saatleri boyunca, Helene, bir kez bile olsun *Commissaire*'e şu veya bu sorunun daha önce zaten sorulmuş olduğunu söylemedi. Sanki o belli soru ilk kez sorulmuş ve kendisi de ilk kez yanıt veriyormuş gibi, basitçe "Bu soruya cevap veremem" diyordu.

Bu klişe, *Commissaire*'in ötesine bir bakış dahi atamadığı, Helene'in ne düşünüyor olabileceği ile ilgili bir fikir dahi edinemediği zorlu bir duvar haline geldi. Kardeşimle birlikte geçirdiği, mutlu ve olaysız görünen hayatı hakkındaki tüm soruları istekli bir şekilde yanıtlıyordu; ta ki son zamanlara ait olanlara kadar. Ölümü hakkında ise, diğer taraftan, tüm söylediği onu buhar çekici ile öldürdüğüydü; ama nedenini söylemeyi, neyin bu trajediye neden olduğunu ve nasıl olup da kardeşimin kafasını oraya koyduğunu anlatmayı reddediyordu. Aslına bakılırsa, hiçbir zaman açıkça reddetmedi; sadece görünüşte hiçbir duyguya sahip

olmadan, ifadesiz bir hale bürünüp "Bu soruya cevap veremem" demek yoluna gidiyordu.

Helene, söylemiş olduğum gibi, *Commissaire*'e buhar çekicinin nasıl ayarlanacağını ve kullanılacağını bildiğini anlatmıştı.

Charas, sadece tek bir gerçeğin Helene'in beyanlarıyla örtüşmediğini gördü; çekicin iki defa kullanılmış olduğu gerçeği... Charas artık bunu deliliğe yormak istemiyordu. Helene'in kale duvarı gibi savunmasındaki bu hata, *Commissaire*'e genişletebileceği bir çatlak gibi göründü. Fakat yengem savunmasını, en sonunda onaylayarak sağlamlaştırdı: "Tamam, size yalan söyledim. Çekici gerçekten iki defa kullandım. Fakat nedenini sormayın, çünkü size söyleyemem."

"Bu sizin tek... Tek yanlış ifadeniz mi?" diye sordu *Commissaire*, bu en sonunda avantaj gibi görünmeye başlayan yolu takip etmeye çalışarak.

"Öyle... ve bunu siz de biliyorsunuz, Monsieur le *Commissaire*."

Ve Charas, rahatsız olarak, Helene'in kendisini bir kitap gibi okuyabildiğini fark etti.

Commissaire'i aramayı düşünmüştüm, ancak kaçınılmaz şekilde Henri'yi sorgulayacak olması, tereddüt etmeme neden oldu. Beni tereddüt ettiren başka bir sebep ise, Henri'nin bahsettiği sineği arayıp bulacağına dair belli belirsiz bir korkuydu. Ve bu beni özellikle rahatsız etti çünkü bu korku için tatmin edici bir açıklama bulamadım.

Andre, kesinlikle sağanak yağmurda, şemsiyesi kolunun altında yürüyecek dalgın bir profesör değildi. İnsandı; keskin bir mizah anlayışı vardı; çocukları ve hayvanları severdi ve kimsenin acı çekmesini görmeye dayanamazdı. Onun sıkça yerel itfaiye ekibinin geçit törenini veya *Tour de France* [*Fr.* Fransa turu] bisikletçilerinin geçişini izlemek ve hatta bir sirk geçidini tüm kasaba boyunca takip etmek için elindeki işi bıraktığını görmüştüm. Bilardo, tenis, briç ve satranç gibi mantık ve kesinlik gerektiren oyunları severdi.

O zaman ölümünü açıklamak nasıl mümkün olacaktı? Onun, kafasını o çekicin altına sokmasına neden olan şey neydi? Aptalca bir iddia veya bir cesaret gösterisi olamazdı. İddiaya girmekten nefret ederdi ve iddiadan haz alanlara katlanamazdı. Ne zaman bir iddia teklif edilse, etrafta olan herkese, değişmez bir şekilde, hangisinin hangisi olduğunu anlamak için bir yazı tura atılacak dahi olsa, iddianın, bir ahmak ile bir dolandırıcı arasındaki bir anlaşma olduğunu hatırlatırdı.

Andre'nin ölümü için yalnızca iki açıklama mümkün gibi görünüyordu. Ya aklını kaçırmıştı, ya da eşinin kendisini böyle garip ve korkunç bir şekilde öldürmesine izin vermek için bir nedeni vardı. Peki, ama eşinin tüm bunlardaki rolü neydi? Kesinlikle ikisi birden akılını kaçırmış olamazdı ya?

Nihayet yeğenimin masum sorularını Charas'a anlatmamaya karar verdiğimde, Helene'i kendim sorgulayabileceğimi düşündüm.

Benim ziyaretimi bekliyormuş gibiydi, zira neredeyse başhemşireye gelmiş olduğumu haber verip içeri alınır alınmaz bekleme salonuna gelmişti.

Omuzlarında asılı cekete bakarken, "Sana bahçemi göstermek istemiştim" diye açıkladı Helene.

Görece "makul" hastalardan biri olduğu için, günün belli saatlerinde bahçeye çıkmasına izin veriliyordu. O da çiçek ekebileceği bahçeden küçük bir parça alan istemiş ve istediği alan ona verilmişti; ve ben de ona kendi bahçemden bazı tohumlar ve gül ağacı fideleri göndermiştim.

Beni doğrudan, erkeklerin atölyesinin orada bulunan ve ona verilmiş küçük alana yakın bir ağacın hemen altına yerleştirilmiş, rüstik bir banka götürdü.

Andre'nin ölümü konusuna girmek için doğru yolu düşünürken, bir süre şemsiyemin ucuyla yerdeki belirsiz şekilleri takip ederek oturdum.

Helene, bir süre sonra, "François, sana bir şey sormak istiyorum" dedi.

"Elimden geleni yaparım, Helene."

"Hayır, sadece bir şey sormak istiyorum. Sinekler uzun süre yaşar mı?"

Ona bakakalmışken, tam birkaç saat önce, oğlunun da aynı soruyu sormuş olduğunu söylemek üzereyken, aniden, bunun beklediğim fırsat olduğunu ve hatta belki de, aklı başında olsun, aklını kaçırmış olsun, onun kale duvarı savunmasını yıkabilecek kadar güçlü bir darbe vurabileceğimi fark ettim.

Onu dikkatlice izleyerek cevap verdim:

"Gerçekten bilmiyorum, Helene; ama aradığın sinek bu sabah benim çalışma odamdaydı."

Yıkıcı bir vuruş yaptığıma hiç şüphe yoktu. Kafasını o kadar büyük bir kuvvetle çevirdi ki, boynundaki kemiklerin çıtırdamasını duydum. Ağzını açtı, ama bir şey söylemedi; yalnızca gözleri korkudan çığlık atar gibi görünüyordu.

Evet, bir şeyleri yıkıp geçtiğim kesindi, ama neyi? Şüphesiz *Commissaire* böyle bir avantaj kazandıktan sonra nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bilirdi; ben bilmiyordum. Tüm bildiğim, ona düşünecek, kendine gelecek zamanı tanımayacağıydı, fakat benim bütün yapabildiğim ve bunda bile son derece zorlanıyordum, yalnızca en iyi poker suratımı korumak ve Helene'in savunmasının çökmesini ummaktı.

Uzunca bir süredir nefes almıyor olmalıydı, çünkü aniden derin bir soluk aldı ve iki eliyle ağzını kapattı.

"François... Onu öldürdün mü?" diye fısıldadı. Gözleri artık tek bir noktaya bakmıyor, yüzümün her santimini inceliyordu.

"Hayır."

"Sende o zaman. Yanında! Onu bana ver!" dedi neredeyse bağırarak ve iki eliyle birden bana dokunarak; eğer yeterince güçlü olduğunu hissetseydi, üzerimi arayacağını biliyordum.

"Hayır, Helene, bende değil."

"Ama şimdi biliyorsun. Tahmin yürüttün değil mi?"

"Hayır, Helene. Yalnızca tek bir şey biliyorum ve o da senin aklını kaçırmış olmadığın. Ancak her şeyi öğrenmek istiyorum ve

bir şekilde öğreneceğim. Seçim yapman gerekiyor, ya bana her şeyi anlatırsın ve ben de ne yapılabileceğini düşünürüm, ya da…"

"Ya da ne? Söyle!"

"Söyleyecektim, Helene… Ya da seni temin ederim ki o sinek, yarın sabah, arkadaşın *Commissaire*'nin eline geçer."

Kucağında duran ellerinin içlerine bakarken oldukça hareketsiz kaldı ve hava soğuyor olmasına rağmen alnı ve elleri nemlenmişti.

Yüzünün önüne düşen saçlarını dahi hareketlendirmeyecek kadar yavaşça mırıldandı:

"Eğer sana anlatırsam… İlk iş olarak o sineği yok edeceğine söz verir misin?"

"Hayır Helene. Ne olduğunu öğrenmeden öyle bir söz veremem."

"Ama François, anlamaya çalış. Andre'ye o sineği yok edeceğime söz verdim. Bu sözümü tutmam gerek ve o zamana kadar hiçbir şey anlatamam."

Bir çıkmaza doğru ilerliyor olduğumuzu hissedebiliyordum. Henüz zemini değil, ancak inisiyatifi kaybediyordum. Kör bir atış denedim:

"Helene, sen de farkındasın ki, polis o sineği inceler incelemez senin aklını kaçırmadığını anlayacak ve sonra…"

"François, hayır! Henri'nin hatırına. Anlamıyor musun? Ben o sineği bekliyordum; beni burada bulacağını umuyordum ama kendimin ne hale geldiğini fark edemedim. Kendisini sevenler kişilerden başka nereye gidebilirdi ki, Henri'ye, sana… Sen ne yapılması gerektiğini biliyor olabilirdin."

Gerçekten deli miydi, yoksa yine deli taklidi mi yapıyordu? Ancak deli olsun olmasın, köşeye sıkışmıştı. Nasıl devam etmem gerektiğini ve öldürücü darbeyi, onu tekrar elimden kaçırmadan nasıl vurabileceğimi düşünürken, sessizce dedim ki:

"Anlat bana. Ancak o zaman oğlunu koruyabilirim."

"Oğlumu neye karşı koruyacaksın? Burada olmamın tek sebebinin Henri'nin, babasını öldürdüğü için giyotine giden kadının

oğlu olmasın diye olduğunu anlamıyor musun? Benim bu tımarhanede yaşarken ölmek yerine giyotini seve seve tercih edeceğimi anlamıyor musun?"

"Anlıyorum Helene ve bana anlatsan da anlatmasan da oğlun için elimden gelenin en iyisini yapacağım. Bana anlatmayı reddetsen de yine de elimden geleni yapacağım ama şunu bilmen gerekir ki, sinek *Commissaire* Charas'ın elinde olacağı için olay beni aşacak."

Sormaktan çok "Ama niçin bilmen gerekiyor?" dedi yengem, sinirlerini kontrol etmeye çalışarak.

"Çünkü kardeşimin nasıl öldüğünü bilmem gerekiyor ve öğreneceğim de, Helene."

"Tamam. Beni... Eve götür. Sana, *Commissaire*'nin 'itiraf' diyeceği şeyi vereceğim."

"Yazılı olduğunu mu söylüyorsun!"

"Evet. Senin için değil, arkadaşın *Commissaire* içindi. Er ya da geç gerçeği öğrenmeye yaklaşacağını tahmin etmiştim."

"O zaman, onun okumasına bir itirazın yok yani?"

"Nasıl uygun görüyorsan öyle yapabilirsin, François. Bir dakika bekle."

Helene, beni bekleme odasının kapısında bırakarak, üst kattaki odasına koştu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, elinde kahverengi bir zarfla döndü.

"Bak, François; sen zavallı kardeşin kadar zeki değilsin, ama aptal da değilsin. Tüm istediğim bunu yalnız okuman. Sonra istediğini yapabilirsin."

O değerli zarfı alırken "Bu konuda söz verebilirim Helene" dedim. "Bunu akşam okuyacağım ve yarın ziyaret günü olmamasına rağmen gelip seni göreceğim."

"Nasıl istersen", dedi yengem ve veda bile etmeden yukarı çıktı.

IV.

Ancak eve varıp, garajdan eve doğru yürürken zarfın üzerindeki yazıyı okudum:

İLGİLİ KİŞİYE

(Muhtemelen *Commissaire* Charas)

Hizmetçilere yalnızca hafif bir akşam yemeği istediğimi ve sonrasında da rahatsız edilmek istemediğimi söyleyerek üst kata koştum; Helene'in zarfını çalışma masama attım ve panjurlarla perdeleri kapatmadan önce bir kez daha odayı dikkatlice gözden geçirdim. Tüm bulabildiğim tavana yakın bir noktada duvarda kalakalmış, ölü bir sivrisinek oldu.

Tepsiyi şöminenin oradaki masalardan birine koymasını rica ettikten sonra, kendime bir kadeh şarap koydum ve kapıyı arkasından kilitledim. Daha sonra telefonun kablosunu çıkardım – artık bunu her gece yapıyordum – ve çalışma masamdaki hariç tüm lambaları söndürdüm.

Helene'in şişkin zarfını keserek açtım ve sıkı bir düzen ile yazılmış sayfaları çıkarttım. En üst sayfada, muntazam bir şekilde sayfayı ortalayarak yazılmış aşağıdaki satırları okudum:

Bu bir itiraf değildir, zira eşimi öldürmüş olmama rağmen, ben katil değilim. Ben, onun kolunu ve kafasını kardeşinin fabrikasındaki buhar çekicinin altında ezerek, basitçe ve sadakatle onun son isteğini yerine getirdim.

Şarap kadehine dokunmadan sayfayı çevirdim ve okumaya başladım.

Ölümünden neredeyse bir yıl önce (diye başlıyordu elyazması), eşim bana bazı deneylerinden bahsetmişti. Havacılık Bakanlığı'ndaki meslektaşları onu, çok tehlikeli olduğu için bazı deneyleri yapmaktan men etmiş olsalar da, keşfini raporlamadan önce bazı pozitif sonuçlar elde etmek istiyordu.

O zamana kadar, boşlukta radyo ve televizyon ile yalnızca ses ve görüntü iletilebilmiş olmasına rağmen, Andre maddeyi iletebilmenin bir yolunu bulmuş olduğunu iddia ediyordu. "Verici"ye yerleştirilen madde, herhangi bir katı cisim, anında parçalanıyor ve özel bir alıcıda tekrar birleştiriliyordu.

Andre, keşfinin, bir ağaç gövdesinin dibinden ilk tekerleğin elde edilmesinden beri yapılmış en önemli keşif olabileceğini düşünüyordu. Maddenin parçalama-birleştirme ile anında iletilebilmesinin, bildiğimiz anlamdaki yaşam şeklini tamamen değiştireceğine hükmetmişti. Bu, bildiğimiz tüm nakil yöntemlerinin, yalnızca yiyecekler de dâhil olmak üzere her türden eşya için değil, aynı zamanda insanlar için de sonu demek oluyordu. Teoriler veya hayallerin hiçbir şekilde aklını çelmesine izin vermeyen uygulamalı bilimci Andre, hâlihazırda uçaklara, gemilere, trenlere ve arabalara, dolayısıyla yollara, tren raylarına, limanlara, havaalanlarına ve istasyonlara ihtiyaç duyulmayacak bir geleceği öngörmüştü. Dünya çapında tüm bunların yerini, madde alıcısı ve vericisi olan istasyonlar alacaktı. Yolcular ve eşyalar özel kulübelere yerleştirilecek ve verilen bir sinyal ile yok olup neredeyse aynı anda seçilen alıcı istasyonunda yeniden belirecekti.

Andre'nin alıcı seti, vericisinden yalnızca birkaç metre ötede, laboratuvarın yan odalarından birindeydi ve başlangıçta birçok engelle karşılaştı. İlk başarılı denemesi, İngiltere seyahatinden bir anı olarak sakladığı, masasında duran bir kül tablasıydı.

Bu, bana deneylerinden ilk kez bahsettiği zamandı ve eve koşup kül tablasını kucağıma attığı sırada, neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Helene, bak!" Saniyenin küçük bir kesri boyunca, en fazla on milyonda biri, bu kül tablası tamamen parçalanmıştı. Çok kısa bir an boyunca yok olmuştu! Gitmişti! Hiçbir şey kalmamıştı, hiçbir şey! Sadece uzayda ışık hızında hareket eden atomlar!.. Ve bir an sonra, atomlar kül tablası şeklinde yeniden bir araya geldi!"

"Andre, lütfen... Lütfen! Ne saçmalıyorsun?"

Yazmakta olduğum mektubu alıp üzerine bir şeyler çiziktirmeye başladı. Alaycı bir ifade olan suratıma bakıp güldü ve masanın üstünde duran bütün mektupları yere süpürerek dedi ki:

"Anlamıyor musun? Tamam. Baştan başlayalım. Helene, sana bir ara okumuş olduğum, aniden beliren ve Hindistandaki belli evlerin üzerine düşen uçan taşların gizemi ile ilgili makaleyi hatır-

lıyor musun? Tüm pencere ve camlara rağmen, sanki dışarıdan atılmış gibi içeri düşüyorlardı."

"Evet, hatırlıyorum. Ayrıca birkaç günlüğüne uğrayan *College de France*'dan [*Fr.* Fransa Üniversitesi] arkadaşın Profesör Augier'in, eğer bu işte bir numara yoksa mümkün olan tek açıklamanın, taşların dışarıdan atıldıktan sonra parçalanması, duvardan geçmesi ve sonra da yere veya içerideki başka duvarlara çarpmadan önce tekrar birleşmesi gerektiğini söylediğini de hatırlıyorum."

"Bu doğru. Ve ben de elbette, bir olasılık daha olduğunu, onun da taş veya taşların geçtiği sırada, duvarların anlık ve kısmi olarak parçalanıyor olduğunu eklemiştim."

"Evet, Andre. Tüm bunları hatırlıyorum ve ayrıca bunları anlayamadığımı senin de bundan oldukça rahatsız olduğunu da hatırlıyorum. Evet, hâlâ da, parçalanmış bile olsa taşların nasıl duvarlardan veya kapılardan neden veya nasıl geçebileceğini anlamıyorum."

"Ama bu mümkün, Helene, çünkü maddeyi oluşturan atomlar birbirlerine duvardaki tuğlalar gibi yakın değiller. Aralarında görece olarak oldukça geniş mesafeler var."

"Demek istediğin o kül tablasını parçalayıp, sonra bir şeyin içerisinden geçirip birleştirdiğin mi?"

"Kesinlikle, Helene. Bunu benim alıcı ve vericim arasındaki duvarın içinden geçirdim."

"Peki, insanlığın duvarlardan geçen kül tablalarından ne şekilde yarar sağlayacağını sormak aptalca mı olur?"

Andre oldukça alınmış göründü, ancak şaka yaptığımı anlar anlamaz, tekrar coşkulu bir hal aldı ve bana keşfinin yarattığı bazı olanaklardan bahsetti.

"Harika değil mi, Helene?" dedi en sonunda nefessiz kalarak.

"Evet Andre. Ama umarım beni iletmeye kalkmazsın; diğer taraftan, kül tablan gibi çıkmaktan korkarım çünkü."

"Nasıl yani?"

"Kül tablasının altında ne yazdığını hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette: JAPON MALI. İngiltere'den getirilen bir hatıranın en komik tarafı da buydu."

"Kelimeler yerinde duruyor, ama... Bir bak Andre!"

Kül tablasını elimden aldı, kaşlarını çattı ve pencereye doğru yürüdü. Benzi attı ve bana gerçekten tuhaf bir deney yapmış olduğunu kanıtlayan şeyi gördüğünü anladım.

İki kelime orada duruyordu, ancak tersten:

ILAM NOPAJ

Andre, tek bir kelime etmeden ve beni tamamen unutarak laboratuvarına koştu. Onu ancak ertesi sabah, bütün bir gece süren çalışmanın ardından yorgun ve tıraşsız bir halde gördüm.

Andre, birkaç gün sonra, kendisini birkaç hafta boyunca telaşlandıran ve huysuzlandıran başka bir terslikle karşılaştı. Bir süre sabırla katlandım, ancak bir gece, kendim de sinirliyken, boş bir şey yüzünden tartıştık ve onu suratsızlığı yüzünden azarladım.

"Özür dilerim chérie [*Fr.* Canım]. Bir sorunlar labirentinde sıkıştım ve hepinizin burnundan getirdim. Canlı bir hayvan ile yaptığım ilk deney tam bir rezalet oldu."

"Andre! O deneyi Dandelo'yla yaptın, değil mi?"

Süklüm püklüm, "Evet, nereden anladın?" diye cevapladı. "Gayet iyi bir şekilde parçalandı, ama alıcı setinde yeniden belirmedi."

"Ah, Andre! Ona ne oldu o zaman?"

"Hiçbir şey... Yalnızca artık Dandelo diye bir şey yok; sadece, kedinin evrende, tanrı bilir nerede dolaşan ayrık atomları var."

Dandelo, bir sabah aşçının bahçede bulduğu ve hemen sahiplendiğimiz küçük beyaz bir kediydi. Bir süredir ortalarda olmadığının farkındaydım; bu işe oldukça sinirlendim, fakat eşim bu denli üzgün olduğu için bir şey demedim.

Gelecek birkaç hafta boyunca eşimi pek görmedim. Neredeyse tüm yemekleri laboratuvarına gönderiliyordu. Sabahları kalktığımda çoğunluk yatağının bozulmamış olduğunu görüyordum. Bazen, eğer çok geç gelmişse, yalnızca çok erken kalkan ve kara-

lıkta el yordamıyla dolaşan birinin çevirebileceği, odanın rüzgâr yemiş gibi dağılmış halini görürdüm.

Bir akşam, yüzünde bir gülümsemeyle akşam yemeğine geldi ve sorunlarının çözülmüş olduğunu anladım. Ancak benim dışarı çıkmak üzere hazırlanmış olduğumu görünce yüzü asıldı.

"Ah, dışarı mı çıkacaktın Helene?"

"Evet, Drillon'lar beni briç oynamaya çağırdı; ama telefon edip erteleyebilirim."

"Hayır, önemli değil."

"Önemli değil, değil. Hadi söyle lütfen tatlım!"

"Evet, en sonunda her şeyi mükemmel hale getirebildim ve bu mucizeyi ilk gören sen ol istiyordum."

"*Magnifique* [*Fr.* Muhteşem], Andre! Tabii ki, çok sevinirim."

Komşulara telefon edip ne kadar üzgün falan olduğumu söyledikten sonra, mutfağa koşup, aşçıya bir "kutlama yemeği" hazırlamak için on dakikası olduğunu söyledim.

Mum ışığındaki yemekten sonra, hizmetçi elinde şampanya ile belirince, "Harika bir fikir, Helene" dedi eşim. Ve hizmetçinin elinden tepsiyi kapıp laboratuvarına doğru giderken, "Yeniden birleştirilmiş şampanya ile kutlayacağız!" dedi.

O, kapıyı açıp, ışıkları yakarken, ben de elimde tepsiyle, "Parçalara ayrılmadan önceki kadar iyi olacağından emin misin?" diye sordum.

"Hiç korkun olmasın. Göreceksin. Yalnızca buraya getir lütfen" dedi, verici dediği bir şeye dönüştürülmüş telefon kulübesinin kapısını açarken. "Şimdi şuraya bırak", diye ekledi, kulübenin içine bir tabure yerleştirirken.

Kapıyı dikkatle kapattıktan sonra, beni diğer odaya götürdü ve bana çok koyu bir güneş gözlüğü verdi. Kendisi de bir tane taktı ve vericinin panelinin olduğu tarafa döndü.

Işıkları söndürürken, "Hazır mısın Helene?" dedi eşim. "Ben söyleyene kadar gözlüklerini çıkarma."

Gözlerim, cam kaplı telefon kulübesinin içinden sızan yeşilimsi ışıkta hayal meyal görebildiğin tepsiye odaklanmış halde, "Yerinde kalacak merak etme Andre, devam et," dedim.

Bir şalteri çevirirken "Tamam" dedi Andre.

Bütün oda, turuncu, parlak bir ışıkla aydınlandı. Kulübe içerisinde, sıcaklığını yüzümde, boynumda ve ellerimde hissettiğim, çatırdayan bir ateş topu gördüm. Her şey bir saniyenin küçük bir bölümünde olup bitmişti ve ben kendimi Güneş'e baktıktan sonra gözlerimde oluşan yeşil kenarlı karadelikler yüzünden gözlerimi kırpıştırırken buldum.

"*Et voilà*! [*Fr.* İşte burada] Gözlüklerini çıkarabilirsin Helene."

Eşim, belki biraz teatral bir şekilde kulübenin kapısını açtı. Andre, ne göreceğimi söylemiş olmasına rağmen, Şampanya, kadehler, tepsi ve taburenin orada olmadığını görünce hayrete düştüm.

Andre, törensel bir şekilde elimden tutarak, kenarda ikinci bir kulübenin bulunduğu diğer odaya götürdü. Kapıyı ardına kadar açıp, Şampanya tepsisini tabureden muzaffer bir edayla kaldırdı.

Bir miktar, sihirbaz tarafından sahneye sürüklenmiş iyi niyetli bir izleyici edasıyla "Hepsi aynalar sayesinde," deme isteğimi, eşimi rahatsız edeceğini bildiğim için bastırdım.

Mantar patlarken, "İçmenin tehlikeli olmayacağına emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle Helene", dedi, bana bir kadeh uzatırken. "Ama bu daha hiçbir şey. Bunu bitirince sana çok daha hayret verici bir şey göstereceğim."

Diğer odaya döndük.

"Ah, Andre! Zavallı Dandelo'yu unutma!"

"Bu yalnızca bir kobay faresi, Helene. Yine de sorun çıkmayacağından eminim."

Küçük tüylü yaratığı kulübenin cam kaplı yeşil tabanına bırakıp kapıyı çabucak kapattı. Koyu gözlüklerimi tekrar taktım ve canlı çatırdayan ışığı tekrar gördüm ve hissettim.

Andre'nin kapıyı açmasını beklemeden, ışıkların hala açık olduğu diğer odaya koşup alıcı kulübesinin içine baktım.

"Oh, Andre! *Chéri*! Gerçekten bir şeyi yok!" diye heyecanla bağırdım, küçük hayvan içeride daireler çizerek koşuştururken. "Harika Andre. Çalışıyor! Başardın!"

"Ben de öyle umuyorum, ama sabırlı olmam gerek. Birkaç hafta sonra kesin olarak bileceğim."

"Ne demek istiyorsun? Baksana! Onu diğer kulübeye koyduğun zamanki kadar sağlıklı."

"Evet, öyle görünüyor. Ancak iç organları sağlam mı bilmemiz gerekiyor ve bu biraz zaman alacak. Eğer bu küçük yaratık, bir ay sonra hala şimdiki gibi sağlıklıysa, o zaman deneyi başarılı kabul edebiliriz."

Andre'ye, kobay fareyle benim ilgilenmem için yalvardım.

Heyecanım nedeniyle yüzüne yayılmış bir sırıtışla "Tamam ama sakın fazla besleyip çatlatma" dedi.

Hop-la'yı – kobay faresine bu ismi takmıştım – laboratuvardaki kutusundan çıkarmama izin verilmese de, boynuna pembe bir kurdele bağlamıştım ve günce iki defa beslememe izin vardı.

Hop-la, kısa bir süre sonra pembe kurdelesine alıştı ve oldukça evcil küçük bir hayvan haline geldi ancak o bir ay, bir yıl gibi göründü.

Sonra bir gün, Andre, Amerikan Spaniel'imiz olan Miquette'i "verici"sine yerleştirdi. Köpeğimiz üzerine böyle bir deneye izin vermeyeceğimi iyi bildiği için bunu önceden söylemedi. Fakat bana söylediğinde, Miquette yarım düzine kere başarıyla transfer edilmişti ve bu oldukça hoşuna gidiyor gibiydi; "birleştirici"den çıktığı anda, diğer odadaki "verici"ye koşup kapısını tırmalıyor ve Andre'nin deyişiyle "bir kere daha gitmek" istiyordu.

Artık eşimin, bazı meslektaşlarını ve Havacılık Bakanlığı'nda çalışan uzmanları davet etmesini bekliyordum. Genelde bir araştırmayı tamamladığı zaman, onlara her zaman kendisinin yazdığı uzun ve detaylı raporları teslim etmeden önce ve onların gözü önünde bir iki deney gerçekleştirdikten sonra, hep böyle yapardı.

Ama bu defa, yalnızca çalışmasını sürdürdü. Sonunda bir sabah ona, takmış olduğumuz ismiyle, geleneksel "sürpriz parti"sini ne zaman düzenleyeceğini sordum.

"Hayır, Helene; yakın bir zamanda değil. Bu keşif çok çok önemli. Hala halletmem gereken feci miktarda iş var. Transferin henüz benim de tam olarak anlamadığım bazı kısımlarının olduğunu biliyor muydun? Çalışıyor, evet, ama bütün o tanınmış profesörlere, 'Şöyle şöyle yapıyorum ve puff, çalışıyor!' diyemeyeceğimi anlayabilirsin. Daha da önemlisi, gerçekten iyi bir şeyle karşılaştıklarında yaptıkları şekilde, üzerine atmaktan çekinmeyecekleri, her türden yıkıcı argümanı çürütebilmek için hazır olmalıyım."

Arada bir, yeni bir deneyi görmem için aşağı davet ediliyordum ancak Andre beni çağırmadığı sürece aşağı hiç inmedim; çalışması hakkında yalnızca, eğer konuyu o açtıysa konuştuk. Elbette, o sıralarda, en azından henüz o aşamadayken, bir insan üzerinde deney yapacağını sanmıyordum; aklıma gelmişti, ancak – Andre'yi tanıdığım için – testlerini bitirmeden önce "verici"nin içine bir insanın adım atmasına izin vermeyeceği açık görünüyordu. Ancak kazadan sonra, bütün panellerin birer benzerini, parçalama kulübesinin içine de, kendi başına deneyebilmek için yerleştirdiğini fark ettim.

Andre, korkunç denemesini gerçekleştirdiği gün, öğle yemeğinde görünmedi. Hizmetçiyi bir tepsiyle birlikte aşağı gönderdim ama laboratuvar kapısına iliştirilmiş bir notla geri döndü: "Beni rahatsız etmeyin, çalışıyorum."

Zaman zaman kapısına böyle notlar iliştirirdi ve fark etmiş olmama rağmen, nottaki el yazısının normalden daha büyük harflerle yazılmış olduğuna fazla dikkat etmedim.

Bundan kısa bir süre sonra, kahve içerken, Henri hoplaya zıplaya odaya girdi ve tuhaf görünüşlü bir sinek yakaladığını söyledi ve görmek isteyip istemediğimi sordu. Kapalı olan yumruğuna dahi bakmayı reddederek, ona hemen serbest bırakmasını söyledim.

"Ama anne, çok garip beyaz bir kafası var!"

Onu açık pencereye doğru götürerek, sineği hemen serbest bırakmasını söyledim ve o da öyle yaptı. Henri'nin sineği, yalnızca diğer sineklerden daha farklı ve ilgi çekici göründüğü için yakaladığını biliyordum; ancak babasının hayvanlara yapılacak acımasızlığa hiçbir şekline katlanamayacağını ve oğlumuzun bir sineği kutuya veya kavanoza hapsettiğini öğrenirse tartışma çıkacağını biliyordum.

O akşam, akşam yemeği saatinde, Andre hala görünmemişti ve biraz endişelenerek, laboratuvara inerek kapısını çaldım.

Cevap gelmedi, ama onun odanın içinde hareket ettiğini duyabiliyordum ve kısa bir süre sonra kapının altından bir not uzattı. Not, daktilo edilmişti:

HELENE, BAZI SORUNLARLA KARŞILAŞTIM. OĞLANI YATIR VE BİR SAAT SONRA TEKRAR GEL. A.

Korku içerisinde kapıyı çaldım ve seslendim, ancak Andre ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu ve daktilosunun çıkardığı tanıdık ses ile belirsizce rahatlayarak, eve geri döndüm.

Henri'yi yatırdıktan sonra laboratuvara döndüm ve kapının altında yeni bir not olduğunu gördüm. Alırken ellerim titriyordu, çünkü o sırada artık bir şeylerin aşırı derece yanlış gittiğini biliyordum. Okudum:

HELENE, ÖNCELİKLE SİNİRLERİNE HÂKİM OLACAĞINA VE ACELEYLE BİR ŞEYLER YAPMAYA KALKIŞMAYACAĞINA GÜVENİYORUM, ÇÜNKÜ BANA SADECE SEN YARDIM EDEBİLİRSİN. CİDDİ BİR KAZA GEÇİRDİM. BİR ÖLÜM KALIM MESELESİ DE OLSA, ŞU AN İÇİN BELLİ BİR TEHLİKE ALTINDA DEĞİLİM. BANA SESLENMENİN VEYA HERHANGİ BİR ŞEY SÖYLEMENİN BİR ANLAMI YOK. CEVAP VEREMEM, KONUŞAMAM. SENDEN İSTEDİĞİM HERŞEYİ TAM OLARAK VE DİKKATLİCE YERİNE GETİRMENİ İSTİYORUM. ANLADIĞINI VE KABUL ETTİĞİNİ GÖSTERMEK İÇİN KAPIYA ÜÇ DEFA VURDUKTAN SONRA, BANA BİR KÂSE SÜT İLE ROM GETİR. BÜTÜN GÜN HİÇBİR ŞEY YEMEDİM VE BU OLMADAN DEVAM EDEMEYECEĞİM.

Korkudan titreyerek, ne düşünmem gerektiğini bilmeden ve Andre'ye delice seslenme, açana kadar kapıyı yumruklama isteği-

ni bastırarak, istemiş olduğu gibi kapıya üç kere vurup, istediklerini getirmek için eve kadarki bütün yolu koşarak katettim.

Beş dakikadan kısa bir süre içerisinde geri dönmüştüm. Kapının altından başka bir not çıktı:

HELENE, BU DİREKTİFLERİ ÇOK DİKKATLİ BİR ŞEKİLDE İZLE. ÇALDIĞIN ZAMAN KAPIYI AÇACAĞIM. ÇALIŞMA MASAMA İLERLEYİP SÜT KÂSESİNİ BIRAK. DAHA SONRA ALICININ OLDUĞU DİĞER ODAYA GİT. ORADA OLMASI GEREKEN, ANCAK BENİM BULAMADIĞIM BİR SİNEĞİ DİKKATLİCE ARA. MAALESEF KÜÇÜK ŞEYLERİ RAHAT GÖREMİYORUM.

İÇERİ GİRMEDEN ÖNCE, DEDİKLERİMİ HARFİYEN YERİNE GETİRECEĞİNE TAM OLARAK SÖZ VERMENİ İSTİYORUM. BANA BAKMA VE KONUŞMANIN BİR İŞE YARAMAYACAĞINI UNUTMA. CEVAP VEREMEM. TEKRAR ÜÇ KERE VUR.

VE BU BANA SÖZ VERDİĞİN ANLAMINA GELECEK. HAYATIM TAMAMEN SENİN YARDIMINA BAĞLI.

Kendimi toparlamak için bir süre beklemem gerekti ve sonra kapıya üç defa yavaşça vurdum.

Andre'nin kapının arkasında ayaklarını sürüdüğünü duyuyordum, daha sonra bir süre kilitle uğraştı ve kapı açıldı.

Gözümün ucuyla, kapının arkasında dikildiğini gördüm, ancak etrafa bakmadan, kâsesini doğrudan masasına götürdüm. Beni kesin olarak izliyordu ve ne olursa olsun, sakin ve kendimde görünmeliydim.

Kâseyi, odada açık tek ışık olan masa lambasının altına koyarken "*Chéri*, bana güvenebilirsin," dedim nazikçe ve tüm ışıkların yanıyor olduğu diğer odaya geçtim.

İlk izlenimim, alıcı kulübesinden bir tür kasırganın fırlamış olması gerektiğiydi. Kâğıtlar her tarafa saçılmıştı; odanın köşesinde bütün bir sıra deney tüpü kırılmış bir halde duruyordu; sandalyeler ve tabureler devrilmişti; odadaki perdelerden biri, yarı yırtılmış halde, eğrilmiş demirinden sarkıyordu. Zeminin cam kaplı bir köşesinde yanık bir doküman yığını hala için için tütüyordu.

Andre'nin aramamı istediği sineği bulamayacağımı biliyordum. Kadınlar, erkeklerin yalnızca mantık yürütme ve sonuç çıkarma ile varsaydıkları şeyleri, bilir; bu onların küçümseyici bir şekilde sezgi olarak adlandırdıkları, onlar için nadiren ulaşılabilir bir bilgi türüdür. Andre'nin istediği sineğin, Henri'nin yakaladığı ve benim serbest bıraktırdığım sinek olduğunu daha o sırada biliyordum.

Andre'nin yan odada çıkardığı sesleri ve bir de sütü içerken zorlanıyormuş gibi gelen tuhaf şırıltı ve emme seslerini duydum.

"Andre, burada sinek yok. Bana yardımcı olacak herhangi bir tür yönlendirmede bulunabilir misin?"

Sesimi kontrol etmeye ve sanki son derece sakinmişim gibi konuşmaya çalıştım, ancak "hayır" anlamında iki kez vurduğunda, umutsuzluk hıçkırığımı yutmak zorunda kaldım.

"Yanına gelebilir miyim, Andre, ne olmuş olabileceğini bilmiyorum, ama her ne ise, cesur olacağım canım."

Kısa bir sessiz tereddütten sonra, masasına bir defa vurdu.

Kapıda, Andre'yi kafası ve omuzlarının, çalışma masasının yanındaki, çalışmasını bırakmak istemediği zaman çoğunlukla yemeğini yediği bir masadan alınmış bir kadife bez ile örtülmüş olduğunu görünce korkudan donakaldım. Kolayca hıçkırarak ağlamaya dönüşebilecek bir kahkahayı bastırarak dedim ki:

"Andre, yarın gün ışığında iyice ararız. Neden yatağa gitmiyorsun? İstersen seni misafir odasına da götürebilirim; orada kimse seni görmez."

Sol eliyle masaya iki defa vurdu.

"Doktor getirmemi ister misin?"

"Hayır," diye vurdu.

"Profesör Angier'i aramamı ister misin? Daha fazla yardımı dokunabilir."

Kesin bir şekilde "hayır" diye vurdu. Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Sonra dedim ki:

"Henri bu sabah bana göstermek istediği bir sinek yakalamıştı, ama ben ona serbest bıraktırdım. Aradığın o olabilir mi? Sineği görmedim ama çocuk kafası beyazdı dedi."

Andre, tuhaf, metalik bir sesle iç geçirdi ve çığlık atmamak için parmaklarımı ısırmaya ancak vaktim oldu. Sağ kolunun sallanmasına izin verdi ve uzun parmaklı, yapılı eli yerine, ağaç dalı gibi, üzerinde beyaz tomurcuklar olan gri bir sopa, kumaşın içerisinden neredeyse dizine kadar uzandı.

"Andre, *mon Chéri*, ne oldu söyle bana. Ne olduğunu bilirsem daha fazla yardım edebilirim... Ah, korkunç!" diyerek, kendimi kontrol edemeden hıçkırdım.

Dışarı çıktım ve o arkamdan kapıyı kilitlerken hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yine yazıyordu ve ben de bekledim. En sonunda kapıya doğru geldi ve alttan bir parça kâğıt uzattı.

HELENE, SABAH TEKRAR GEL. DÜŞÜNMEM GEREK VE SENİN İÇİN BİR AÇIKLAMA YAZACAĞIM. BENİM UYKU HAPLARIMDAN BİR TANE AL VE DOĞRUDAN YATAĞA GİT. YARIN DİNLENMİŞ VE GÜÇLÜ OLMAN GEREK. *MA PAUVRE CHÉRIE* [*Fr. Benim zavallı sevgilim*]. A.

Kapıya doğru "Bu gece için istediğin bir şey var mı Andre?" diye bağırdım.

Hayır anlamında iki kere vurdu ve kısa bir süre sonra tekrar daktilosunun sesini duydum.

Güneş tam olarak yüzüme çarptığında irkilerek uyandım. Çalar saati beşe kurmuştum, ancak muhtemelen uyku hapları yüzünden duymadım. Gerçekten rüya bile görmeden kütük gibi uyumuştum. Şimdi yaşamakta olduğum kâbusa geri dönmüştüm ve çocuk ağlayarak yataktan fırladım. Saat daha yediydi!

Mutfağa koşup, irkilen hizmetçilere tek bir kelime dahi etmeden, bir tepsiye hızlıca, kahve, ekmek ve tereyağı yerleştirip aşağı, laboratuvara doğru koşarak gittim.

Andre, kapıyı çalar çalmaz açtı ve ben tepsiyi masasına taşırken hemen tekrar kapattı. Kafası hala kapalıydı, ancak kırışmış kıyafeti ve açılmış uyku tulumundan, en azından dinlenmeye çalışmış olduğunu anladım.

Çalışma masasında benim için yazılmış olan bir kâğıdı aldım. Andre diğer kapıyı açtı ve bunu yalnız kalmak isteği olarak anladığım için diğer odaya geçtim. Kapıyı itti ve ben okurken kahveyi içtiğini duydum:

KÜL TABLASI DENEYİNİ HATIRLIYOR MUSUN? BUNA BENZER BİR KAZA GEÇİRDİM. KENDİMİ DÜN GECEDEN ÖNCEKİ GECE BAŞARIYLA "TRANSFER" ETTİM. İKİNCİ BİR DENEY SIRASINDA, FARK ETMEDİĞİM BİR SİNEK, "PARÇALAYICI"YA GİRMİŞ OLMALI. TEK UMUDUM O SİNEĞİ TEKRAR BULUP, TEKRAR DENEMEKTE. LÜTFEN ONU DİKKATLİCE TEKRAR ARA, EĞER BULUNMAZSA, TÜM BUNLARA SON VERECEK BİR YOL BULMAM GEREKİYOR.

Keşke Andre daha açık olsaydı! Görünüşünün korkunç derecede bozulmuş olduğunu düşünerek titredim, sonra yavaşça ağlarken, yüzünün içinin dışına çıkmış olduğunu veya belki de gözlerinin, kulaklarının olması gerektiği yerde olduğunu veya ağzının ensesinde olabileceğini ve hatta daha da kötü şeyler olmuş olabileceğini düşündüm!

Andre kurtulmalıydı! Bunun için de sinek bulunmak zorundaydı!

Kendimi kontrol etmeye çalışarak:

"Andre, girebilir miyim?"

Kapıyı açtı.

"Andre, umutsuzluğa kapılma; o sineği bulacağım. Artık laboratuvarda değil, ancak fazla uzakta olamaz. Anladığım kadarıyla görünüşün bozulmuş, belki de korkunç bir şekilde, fakat notunda söylediğin gibi tüm bunlara son vermek söz konusu olamaz; buna asla izin veremem. Gerekirse, görünmek istemiyorsan, iyileşene kadar çalışmana devam edebilmen için sana bir maske veya cübbe yapabilirim. Eğer çalışamayacaksan, Profesör Augier'i ararım; o ve diğer arkadaşların seni kurtaracaktır Andre."

Şiddetle masasına vururken tekrar o tuhaf metalik iç geçirmeyi duydum.

"Andre, sinirlenme; lütfen sakin ol. Senin fikrini almadan önce hiçbir şey yapmayacağım, fakat bana güvenmelisin, bana inan

ve lütfen senin için elimden geleni yapmama izin ver. Yüzünü görmeme izin veremez misin? Korkmayacağım, ben senin eşinim."

Eşim, tekrar kararlı bir şekilde "hayır" anlamında vurdu ve kapıyı işaret etti.

"Tamam. Şimdi gidip sineği arayacağım, ama bana aptalca bir şey yapmayacağına söz ver; bana haber vermeden tedbirsiz veya tehlikeli bir şey yapmayacağına söz ver!"

Sol elini uzattı ve söz verdiğini anladım.

O gün boyu süren aralıksız sinek avını hiç unutmayacağım. Evin altını üstüne getirdim ve bütün hizmetçileri de aramaya dâhil ettim. Onlara, profesörün laboratuvarından bir sineğin kaçtığını ve mutlaka canlı yakalanması gerektiğini söyledim; benim daha şimdiden aklımı kaçırdığımı düşündükleri belliydi. Daha sonra polis de öyle söylediler ve beni daha ileride giyotinden kurtaran, büyük ihtimalle o günkü sinek avıydı.

Henri'yi sorguladım, ama benim neden bahsettiğimi anlayamadı; onu sarstım, tokatladım ve gözleri faltaşı gibi açılmış hizmetçilerin önünde ağlamasına neden oldum. Kendimi kaybetmemem gerektiğini fark ederek çocuğu öptüm, okşadım ve ondan ne istediğimi anlamasını sağladım. Evet, hatırladı, sineği mutfak penceresinin hemen yanında bulmuştu ve evet, söylendiği gibi onu hemen bırakmıştı.

Yazın bile, tepede olduğu için, vadiden gelen en ufak bir esinti evin etrafından geçtiğinden pek sinek olmazdı. Buna rağmen, o gün düzinelerce sinek yakalamayı başardım. Tüm pencere pervazlarına ve bahçenin her tarafına, içinde süt, şeker, reçel, et olan tabaklar koydum – sinekleri çekebilecek her şeyi... Tüm yakaladıklarımız ve yakalayamadığımız diğer pek çoğu içerisinden hiçbiri, Henri'nin evvelki gün yakaladığına benzemiyordu. Büyüteçle, teker teker, tüm garip sinekleri inceledim, ancak hiçbirinin beyaz kafa gibi tuhaf bir tarafı yoktu.

Öğle yemeği saatinde, biraz süt ve patates püresiyle Andre'nin yanına indim; yanıma yakaladığımız bazı sinekleri de aldım, ancak bunların hiçbirinin işine yaramayacağını anlattı.

"O sinek eğer geceye kadar bulunmazsa, Andre, ne yapılması gerektiğine bakmamız gerekiyor. Ve önerim şu: Ben yan odada oturacağım. Evet ve hayır şeklinde vurarak anlatamayacağın bir şey olursa, söylemek istediğin şeyi daktiloyla edip kapının altından atacaksın. Olur mu?"

Andre "Evet," anlamında vurdu.

Güneş batarken, sineği hala bulamamıştık. Akşam yemeği sırasında, Andre'nin tepsisini hazırlarken, çöktüm ve mutfakta, sessiz hizmetçilerin karşısında ağladım. Eşimle, muhtemelen kayıp sinek hakkında kavga etmiş olduğumuzu düşünüyorlardı; ancak sonradan öğrendiğime göre, aşçı, daha o sırada aklımı tamamen kaçırmış olduğumdan emindi.

Tek bir kelime etmeden tepsiyi aldım ve telefonun yanında durup tekrar bıraktım. Bu Andre için gerçekten bir ölüm kalım meselesiydi, bundan şüphem yoktu. Ayrıca, fikrini değiştirmeyi veya en azından bu kadar keskin bir kararı ertelemesini sağlayamazsam, intihar etmeyi düşündüğü konusunda da hiçbir şüphem yoktu. Yeterince güçlü olabilecek miydim? Beni, sözümü tutmadığım için asla affetmeyecekti, ancak bu şartlar altında, bunun önemi var mıydı? Söz vermelerin ve onurun cehennemin dibine kadar yolu var! Andre ne pahasına olursa olsun kurtarılmalıydı! Buna kanaat getirince, numarasını bulup, Profesör Augier'i aradım.

"Profesör burada değil ve hafta sonundan önce dönmeyecek," dedi hattın diğer tarafındaki nazik ve nötr bir ses.

Bu kadarı yeterliydi! Yalnız mücadele etmem gerekiyorsa edecektim. Ne olursa olsun Andre'yi kurtaracaktım.

Andre beni içeri alınca tüm sinirliliğim geçti ve yemek tepsisini çalışma masasına yerleştirip, anlaştığımız gibi yan odaya gittim.

"Bilmek istediğim ilk şey", dedim kapıyı arkamdan kapatırken, "tam olarak ne olduğu. Lütfen anlatır mısın Andre?"

O, bir süre sonra kapının altından uzattığı cevabı yazarken sabırla bekledim.

HELENE, SANA ANLATMAMAYI TERCİH EDERİM; GİTMEK ZORUNDA OLDUĞUM İÇİN, BENİ DAHA ÖNCE OLDUĞUM ŞEKİLDE HATIRLAMANI TERCİH EDİYORUM. KENDİMİ, KİMSENİN BANA NE OLDUĞUNU ANLAYAMAYACAĞI ŞEKİLDE YOK ETMEM GEREKİYOR. KENDİMİ BASİTÇE VERİCİMDE PARÇALAMAYI ELBETTE DÜŞÜNDÜM, ANCAK BUNU YAPMASAM İYİ OLUR, ÇÜNKÜ ER YA DA GEÇ, KENDİMİ YENİDEN BİRLEŞMİŞ BULABİLİRİM. BİR GÜN, BİR YERLERDE, AYNI KEŞFİ BAŞKA BİR BİLİM İNSANININ YAPACAĞI KESİN. BU NEDENLE NE DAHA BASİT, NE DE DAHA KOLAY OLAN BAŞKA BİR YÖNTEM DÜŞÜNDÜM, FAKAT SEN BANA YARDIM EDEBİLİRSİN VE EDECEKSİN.

Birkaç dakika boyunca Andre'nin, büsbütün aklını kaçırıp kaçırmadığını düşündüm.

"Andre" dedim en sonunda, "sen düşünmüş ve seçimini yapmış olsan da, ben böyle korkakça bir çözümü kabullenemem. Deneyinin veya kazanın sonucu ne kadar kötü olsa bile, hayattasın, insansın, bir beynin var... Ve ruhun... Kendini yok etmeye hakkın yok! Bunu biliyorsun!"

Kısa bir süre sonra cevap yazıldı ve kapının altından uzatıldı.

HAYATTAYIM EVET, AMA ARTIK BİR İNSAN DEĞİLİM. BEYNİM VEYA ZEKÂM İSE, HER AN ORTADAN KALKABİLİR. ŞU AN BİLE SAĞLAM SAYILMAZ. VE ZEKÂ OLMADAN, RUH OLAMAZ... BUNU SEN DE BİLİYORSUN!

"Öyleyse diğer bilim insanlarına keşfini açıklamalısın. Sana yardım edecek ve seni kurtaracaklardır, Andre!"

Kapıya iki kez öfkeyle vururken korkudan geriye doğru sendeledim.

"Andre... Neden? Neden sana isteyerek yardım edeceklerken bunu reddediyorsun?"

Kapıyı sarsan bir düzine öfkeli vuruş, eşimin asla bunu bir çözüm olarak kabul etmeyeceğini anlamama neden oldu. Başka argümanlar bulmalıydım.

Bana öyle geldi ki, saatlerce ona oğlumuz hakkında, kendim hakkında, ailesi hakkında, insanlığın geri kalanına karşı olan

ödevleri hakkında dil döktüm. Hiçbir şekilde cevap vermedi. En sonunda, ağlayarak:

"Andre... Beni duyuyor musun?"

Kapıya, çok nazikçe "Evet," anlamında vurdu.

"Tamam, dinle o zaman. Bir fikrim daha var. Kül tablasıyla olan ilk deneyini hatırlıyor musun?.. Tamam, sence eğer onu ikinci bir defa geçirmiş olsaydın, harfler doğru hallerine geri dönebilir miydi?"

Daha benim konuşmam bitmeden, Andre hızlıca yazmaya başlamıştı, kısa bir süre sonra cevabını okuyordum:

BUNU ZATEN DÜŞÜNDÜM. SİNEĞE BU YÜZDEN İHTİYACIM VARDI. ONUN DA BENİMLE BERABER GEÇMESİ GEREKİYORDU. BAŞKA BİR UMUT YOK.

"Yine de dene Andre. Asla bilemezsin!"

YEDİ KERE DENEDİM.

— bu karşılık olarak aldığım daktilo edilmiş cevaptı.

"Andre! Tekrar dene, lütfen!"

Bu defa bana verdiği cevap sayesinde kalbim çarptı, çünkü hiçbir kadın, nasıl olup da ölmek üzere olan bir adamın, herhangi bir şeyi komik bulabileceğini anlayamaz ve anlayamayacaktır.

SENİN DERİN KADINSI MANTIĞINA HAYRANIM. BU DENEYİ KIYAMET GÜNÜNE KADAR TEKRARLAYABİLİRİZ. YİNE DE, SIRF SENİN İÇİN RAHAT ETSİN DİYE, MUHTEMELEN SENİN İÇİN YAPABİLECEĞİM SON ŞEY OLARAK, BİR KEZ DAHA DENEYECEĞİM. KOYU GÖZLÜKLERİ BULABİLİRSEN, MAKİNAYA ARKANI DÖN VE ELLERİNLE GÖZLERİNİ KAPAT. HAZIR OLUNCA BANA HABER VER.

Gözlükleri aramaya, dediklerini yapmaya bile kalkışmadan, "Hazırım, Andre!" diye bağırdım.

Onun hareket ettiğini ve sonra da "parçalayıcı"sının kapısının açılıp kapandığını duydum. Oldukça uzun gelen, ancak muhtemelen bir dakikadan daha uzun olmayan bir süre sonra, şiddetli bir çatırdama sesi duydum ve parlak ışığı, parmaklarım ve göz kapaklarımın ardından hissettim.

Kulübenin kapısı açılırken arkama döndüm.

Andre, kafası ve omuzları hala kahverengi kadife bez ile örtülü bir halde, yavaşça dışarı çıkıyordu.

"Nasıl hissediyorsun Andre? Fark var mı?" dedim, koluna dokunurken.

Bende uzaklaşmaya çalışırken, kaldırmaya zahmet etmemiş olduğum bir tabureye takıldı. Dengesini kazanmak için sert bir hareket yaptı ve ağır bir şekilde arkaya doğru düşerken, kadife örtü yavaşça kafasından ve omuzlarından kaydı.

Duyduğum dehşet çok aşırıydı, çok beklenmedikti. Aslına bakılırsa, bekliyor olsaydım bile dehşetin etkisi hiçbir şekilde azalmazdı sanırım. Çığlığımı tutmak için iki elimi birden ağzıma bastırmaya çalışırken ve parmaklarım kanıyor olmasına rağmen defalarca çığlık attım. Gözlerimi ondan alamıyordum, kapatamıyordum bile ve eğer bu dehşete bir süre daha bakarsam, ömrümün geri kalanını çığlık atarak geçireceğimi biliyordum.

Yavaşça, bir zamanlar eşim olan bu canavar, kafasını örttü, ayağa kalktı, el yordamıyla kapıyı buldu ve çıktı. Hâlâ çığlık atıyor olmama rağmen, gözlerimi kapatabilmiştim.

Tam bir Katolik olan, Tanrıya ve bundan sonra bir başka, daha güzel bir hayat olduğuna inanan benim, bugün bir tek umudum kaldı: O da öldüğümde, gerçekten öldüğümde, herhangi bir hayatın olmaması; çünkü eğer varsa, asla unutamayacağım demektir. Gündüz ve gece, uyanık veya uyurken onu hatırlıyorum, sonsuza dek hatırlamaya mahkûm olduğumu biliyorum; hatta belki ruhum yok olsa bile!..

Tamamen yok olana kadar, hiçbir şey o korkunç basık, yassı çenesiyle ve iki sivri kulağıyla o beyaz tüylü kafayı unutmamı sağlayamaz, sağlayamayacak. Burnu da, pembe ve nemli, bir kedinin burnuydu, dev bir kedinin. Ama gözleri!.. Daha doğrusu, gözlerinin olması gereken yerde, tabak kadar, iki kahverengi yumru vardı. İnsani veya hayvani bir ağız yerine, kıllı, uzun bir dikey kesikten aşağı doğru sarkan, ucuna doğru trampet gibi genişleyen, siyah, titreşen, salya damlayan bir hortum vardı.

Bayılmış olmalıyım, çünkü kendimi yüzükoyun yatar halde, laboratuvarın soğuk beton zemininde, arkasından Andre'nin daktilosunun sesinin geldiği kapalı kapıya bakarken buldum.

Uyuşmuş, hissizleşmiş ve boş, insanların korkunç bir kazadan sonra, daha ne olduğunu tam olarak kavramadan önce baktıkları gibi bakmış olmalıyım. Aklıma gelen tek şey, bir keresinde bir tren yolu istasyonunda gördüğüm, bilinci yerinde, trenin az önce geçmiş olduğu yerde, rayların üzerindeki kendi bakacağına boş boş bakan bir adamdı.

Boğazım feci şekilde ağrıyordu ve bu yüzden, acaba de ses tellerim yırtılmış olabilir mi diye düşündüm; acaba bir daha konuşabilecek miydim?

Daktilonun sesi aniden durdu ve bir şey kapıya dokunup, altından bir not uzatırken tekrar çığlık atacak gibi hissettim.

Korku ve tiksintiden titrerken, dokunmadan okuyabilmek için oraya doğru süründüm:

ARTIK ANLADIN. SON DENEY, YENİ BİR FELAKETTİ, BENİM ZAVALLI HELENE'İM. SANIRIM DANDELONUN KAFASININ BİR KISMINI FARK ETTİN. PARÇALAYICIYA GİRERKEN, KAFAM SADECE BİR SİNEK KAFASIYDI. ŞİMDİYSE SADECE GÖZLERİM VE AĞZIM BİR SİNEĞİNKİNE AİT. GERİ KALANININ YERİNİ KEDİNİN PARÇALARI ALDI. ATOMLARI BİR ARAYA GELMEYEN ZAVALLI DANDELO. ŞİMDİ SEN DE BİLİYORSUN Kİ TEK BİR ÇÖZÜM VAR, ÖYLE DEĞİL Mİ? KAYBOLMAM GEREK. HAZIR OLUNCA KAPIYA VUR VE SANA NE YAPMAN GEREKTİĞİNİ AÇIKLAYAYIM. A.

Elbette haklıydı; yeni bir deneyde ısrar etmem hatalı ve acımasızdı. Şimdi artık hiçbir umut kalmadığını ve yeni deneylerin yalnızca daha beter sonuçlar getireceğini biliyordum.

Sersemlemiş bir halde ayağa kalktım; kapının yanına gittim ve konuşmaya çalıştım, ama gırtlağımdan hiçbir ses çıkmadı... Bu yüzden kapıya bir kez vurdum!

Tabii ki, geri kalanını tahmin edebilirsiniz. Planını daktilo edilmiş kısa notlarla açıkladı ve ben de kabul ettim, hepsini kabul ettim!

Kafam ateşten yanıyorken, soğuktan titriyordum ve o, sessiz fabrikaya doğru ilerlerken, bir robot gibi ben de peşinden gittim. Elimde bütün bir sayfa açıklama vardı: Buhar çekicini kullanmak için bilmem gereken şeyler.

Durmadan veya arkasına bakmadan, yanından geçtiği sırada buhar çekicini kontrol eden paneli işaret etti. Ben daha ileri gitmedim ve onun korkunç cihazın önünde duruşunu izledim.

Diz çöktü; örtüyü dikkatlice başına sardı ve sonra zemine uzandı.

Çok zordu. Eşimi öldürmüyordum. Andre, zavallı Andre uzun zaman önce ölmüştü, sanki yıllar önce. Yalnızca onun son isteğini yerine getiriyordum... Ve kendiminkini...

Tereddüt etmeden, gözlerim uzun, durgun bedenin üzerindeyken, "darbe" düğmesine sıkıca bastırdım. Metalik kütle yavaşça düştü. Metalin çınlayan tangırtısı, aynı anda rahatça duyulan keskin çatırdama kadar irkiltmedi. Eşimin... O şeyin bedeni, bir saniye kadar titredi ve sonra hareketsiz kaldı.

Bu sırada kolunu, sinek bacağını, çekicin altına koymayı unuttuğunu fark ettim. Polis anlamazdı, ancak bilim insanları anlardı ve anlamamalılardı! Bu da Andre'nin son isteğiydi!

Çabuk olmalıydım; gece bekçisi çekici duymuş olmalıydı ve her an gelebilirdi. Diğer düğmeye bastım ve çekiç yavaşça yükseldi. Görerek, ama bakmamaya çalışarak, koştum, eğildim ve korkunç şekilde hafif gelen sağ kolunu kaldırarak ileri doğru hareket ettirdim. Panele geri döndüm, kırmızı düğmeye tekrar bastım ve çekiç ikinci kere aşağı indi. Sonra eve kadar koştum.

Geri kalanını biliyorsun ve doğru olduğunu düşündüğün şey her neyse, yapabilirsin.

Helene'in elyazması bu şekilde bitti.

V.

Ertesi gün *Commissaire* Charas'a telefon ettim ve akşam yemeğine davet ettim.

"Zevkle, Monsieur Delambre. Yine de sormama izin verin: *Commissaire*'i mi davet ediyorsunuz, yoksa yalnızca Monsieur Charas'ı mı?"

"Herhangi bir tercihiniz var mı?"

"Hayır, şu an için yok."

"Tamam, o zaman, hangisi isterseniz öyle olsun. Saat sekiz sizin için uygun mu?"

O akşam hava yağmurlu olsada, *Commissaire* Charas yürüyerek geldi.

"Siyah Citroen'inizle, kapıyı kırarcasına gelmediğinize göre sanırım Monsieur Charas'da karar kıldınız; görev dışı..."

"Arabayı bir üst caddede bıraktım" diye geveledi, hizmetçinin, paltosunun ağırlığı altında sendelemesine sırıtırken.

"*Merci* [*Fr.* Teşekkürler]," dedi, birkaç dakika sonra, ona uzattığım bir kadeh Pernod'nun içine birkaç damla su koyup, altın-kehribar renginden soluk mavi-süt rengine dönüşmesini izlerken:

"Zavallı yengemin başına gelenleri duymuşsunuzdur?"

"Evet, bu sabah siz telefon ettikten hemen sonra... Üzgünüm; ama belki de böylesi herkes için daha iyi olmuştur. Hâlihazırda kardeşinizin davasından sorumlu olduğum için, soruşturma otomatik olarak bana ait."

"Şüphesiz. Doktorlar haklı olarak siyanür diyorlar; elbisesinin dikili olmayan bir kıvrımında ikinci bir tablet buldum."

"*Monsieur est servi* [Baylar, servis]," diye duyurdu hizmetçi.

"Daha sonra size çok ilginç bir doküman göstermek istiyorum, Charas."

"A, evet. *Madame* Delambre'nin bol bol yazdığını işittim, fakat bizi intiharı hakkında bilgilendiren kısa nottan başka bir şey bulamadık."

Tête-à-tête [*Fr.* Başbaşa] yemeğimizde, politikadan bahsettik, kitaplardan ve filmlerden ve ayrıca *Commissaire*'in hevesli bir taraftarı olduğu yerel futbol takımından.

Yemekten sonra– savaş sırasında İngiltere'de bulunmamdan kalan bir alışkanlık ile – onu, güçlü bir ateşin yanmakta olduğu çalışma odama götürdüm.

Sormaya gerek görmeden, ona Brandy'sini uzattım ve kendime de, onun "maden suyuna katılmış ezilmiş-böcek-suyu" diye adlandırdığı – viskiyi bu şekilde algılıyordu – içkiden hazırladım.

"Bunu okumanızı rica ediyorum, Charas; öncelikle kısmen sizin için yazıldığından ve ikinci olarak ilginizi çekeceğini bildiğimden. Eğer *Commissaire* Charas itiraz etmezse, sonra da yakmak istiyorum."

Tek kelime etmeden, Helene'in bir gün önce bana vermiş olduğu kâğıt tomarını aldı ve arkasına yaslanıp okumaya başladı.

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordum, yirmi dakika sonra okumasını bitirip, Helene'in elyazmalarını dikkatlice kahverengi zarfına yerleştirip ateşe attığında.

Charas, alevlerin zarfı yalayışını, gri hayaletimsi dumanların kaçışını izledi; ancak tam olarak alev alınca, gözlerini yavaşça benimkilere sabitleyip:

"Sanırım bu, *Madame* Delambre'nin aklını kaçırmış olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlıyor."

Uzun bir süre, ateşin, Helene'in "itirafını" kemirişini izledik.

"Bu sabah ilginç bir şey oldu Charas. Kardeşimin gömüldüğü mezarlığa uğradım. Ortalıkta pek kimse yoktu ve ben yalnızdım."

"Pek sayılmaz, *Monsieur* Delambre. Ben de oradaydım, ancak sizi rahatsız etmek istemedim."

"Öyleyse gördünüz."

"Evet. Bir kibrit kutusu gömdüğünüzü gördüm."

"İçinde ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir sinek, sanırım."

"Evet, onu bu sabah erken saatte, bahçedeki bir örümcek ağında yakalanmış buldum."

"Ölü müydü?"

“Hayır, pek sayılmaz. Ben... Ezdim... İki taşın arasında. Kafası... Beyazdı... Tamamen beyaz.”

THE FLY
GEORGE LANGELAAN
A MAGAZINE OF SCIENCE FICTION AND FANTASY
TELE-7.60

FİLM

Bir zamanlar insandı: Sinek (1958)

Eşi ve oğlunu çok seven, varlıklı ve son derece zeki bir bilim insanı olan Andre Delambre'nin (David Hedison) eşi, Helene (Patricia Owens), bir gece ansızın eşinin kardeşi olan François'yı (Vincent Price) arayarak, kardeşini öldürdüğünü söyler. Helene'in aklını kaçırmış olması gerektiğine karar veren, François, Müfettiş Charas (Herbert Marshall) ile birlikte, Helene'in böyle korkunç bir suç işlemesine neyin neden olduğunu araştırırken, Andre'nin yürütmekte olduğu korkunç deneyler hakkında giderek daha fazla şey öğrenirler.

Özgün adı: The Fly
Yapım yılı: 1958
Yönetmen: Kurt Neumann
Tür: Bilimkurgu, Dram, Korku
Alt tür: Işınlanma, mutasyon
IMDB puanı: 7,1 (16.296 oy ile)

Sinek, 19. yüzyıl öykülerini andıran, laboratuvarına kapanıp, yalnız başına araştırmalar yapan, zeki, zengin ve "tanrıcılık oynamaya" kalkan ve bu nedenle de cezalandırılan klasik bilimadamı senaryolarına güzel bir örnek gibi gösterilebilir. Ancak romantik öncüllerinden farklı olarak, bilim, artık asillerin tanrılara meydan okuduğu bir uğraş olmaktan çıkıp, doğrudan veya dolaylı olarak, kendilerinin de birer yatırımcı olduğu ve özel girişimler olarak, devletle ortak çalışmalar yürüten işadamlarının çalışmaları haline geliyor. Yine de, hâlâ, bilimsel olanın, dini ahlak ile çeliştiği noktada, cezalandırılmaya, lanetlenmeye mahkûm olduğunu görüyoruz. Belki de, Havacılık Bakanlığı için çalışmalar yürütmekte olan birinin şimdilik, "üretim fazlasının, anında, tüm dünyaya dağıtılması" gibi, çağının ötesinde hayallere kapılmaması gerekiyor.

Filmdeki, 1950'li yıllara ait *korku* anlayışının, bugünkü ile arasındaki uçurumu fark etmemek mümkün değil. Aradan geçen yaklaşık altmış sene içerisinde dur durak bilmeden artan dozunun, izleyenlerin bu filmi sessiz, sakin ve gerilimsiz bir film olarak algılamasına neden olması muhtemel. Özellikle, 1986 tarihli yeniden-çekimini izlemiş olan kişilerin, kendisinden yaklaşık otuz yaş büyük olan öncülünün ne kadar *naif* olduğuna hayret etmemeleri mümkün değil.

Yine de, kendisinden esinlendiği hikâyeye, zaman zaman harfine kadar sadık kalması ve en erken ışınlanma filmlerinden biri olması ve yardımcı rollerden birinde, korkunun prensi Vincent Price'ın olması sayesinde, bilimkurgu ve sinemaseverlerin sıkılmadan izleyebilecekleri filmler arasında.

FİLM

Yanlış giden bir deney: Sinek (1986)

Seth Brundle (Jeff

Goldblum), zeki ve nevi şahsına münhasır bir bilim insanıdır ve "bildiğimiz şekliyle dünyayı değiştirecek", maddeyi ışınlayabilen bir cihaz icat etmiştir. Cihaz ile yaptığı gösteri sayesinde gazeteci Veronica Quaife'nin (Geena Davis) dikkatini çekmeyi başarmıştır.

Cihazı, yeterince deney yapmadan önce kendi üzerinde denemeye karar verir, ancak deney sırasında, ışınlanmadan hemen önce bir sineğin de deney odasına girdiğini fark etmez. Deney gayet başarılı bir şekilde gerçekleşmiş görünmektedir, ancak kısa bir süre sonra Seth, vücudundaki değişiklikleri fark etmeye başladığında, durumun aslında düşündüğü gibi olmadığını anlar.

Orijinal adı: The Fly
Yapım yılı: 1986
Yönetmen: David Cronenberg
Tür: Bilimkurgu – Dram, korku
Alt tür: Işınlanma, mutasyon
IMDB puanı: 7,5 (123.756 oy)

Sinek, 1958'deki öncülü ve George Langelaan'ın öyküsü ile, yalnızca genel fikir anlamında örtüşüyor denebilir. Langelaan'ın '50'lerde yayımlanmış olmasına rağmen hala, 19. yy.'a ait *yalnız ve kaçık bilimadamı* ve karşılaştıkları dehşet karşısında *kaderlerini kabullenen* karakterler yerine artık, "dahi proje yöneticisi" ile "gerçekten gayret ederse, dünyayı avucuna alabilecek" hırslı bireyler görmeye başlıyoruz. Artık kaçık bilim insanı olmak için, doğuştan zengin olmanız gerekmiyor; ihtiyacınız olan şey, size kanat gerecek, çalışmalarınızın değerini bilecek bir şirket. Şirkete kazandırmaya devam ettiğiniz sürece, yaramaz çocuk olmanızda,

kendi bireyliğinizi ortaya koymanızda bir sakınca yok. Ve bu görüşün mantıksal sonucu olarak, artık matematik, fizik, mühendislik ve felsefe bilmeniz de gerekmiyor; deha, artık kendisini *ekipleri verimli bir şekilde yönetebilen* ve matematik denklemlerinde kaybolmak yerine *büyük resmi görebilen bireylerin* bir uğraşı haline geliyor. Değişmeyen tek şey, eskiden tanrılara, şimdi de düzene meydan okuyacak kadar sivrilen kişilerin, cezasız kalmayacağı. Bu ögeler, şüphesiz, hem izleyici kitlesinin dönüştürülmesine yarıyor, hem de dönüşme sürecinde kitlenin talepleri ile örtüşüyor.

Sinek, teknolojinin çok hızlı ilerlemesinden duyulan korkunun altını deşerek, ışınlanma, genetik mutasyonlar/deformasyonlar (ve bu anlamda radyasyon), son derece gelişmiş olmasına rağmen, ne istediğimizi anlamayıp, kendi bildiğini okuyan bilgisayarlar gibi pek çok korku ögesini, insanın gözlerini çevirmeden izlemekte zorlanacağı görüntüler eşliğinde yüzümüze çarpıyor. Günümüz standartlarına göre oldukça ağır sayılabilecek film, aynı zamanda ortalama otuz saniyede bir ortada görünen hiçbir makul sebep olmadan ne olduğu belli olmayan ani sesler ve kadrajın kenarından fırlayan gerekli gereksiz binbir görüntü sayesinde duyum eşiğimizi mantık dışı noktalara taşımız modern korku filmleri nedeniyle, korku sevenleri de ne kadar tatmin edebileceği meçhul. Yine de, 1958'de vizyona giren öncülü ile kıyaslandığında görünen fark, inanılır gibi değil. Işınlanma teknolojilerinin tekrar konuşulmaya başladığı yakın tarihlerde, yine de bilimkurgu severlerin ilgisini çekebilecek filmlerden.

Sinek, yayımlandığı 1986 yılında, en iyi makyaj dalında Oscar'a layık görülmüş. Ancak bir Cronenberg filmi için, "makyaj"ın ne anlama geldiğini hepimiz çok iyi biliyoruz. Cronenberg'in, insanın içini dışına çıkaran görsel efektleri, yavaş yavaş sineklere dönüşen insanlardan oluşan bir izleyici kitlesi gerçekten var olsaydı, onların bile filmi yer yer izlemekte zorlanacaklarından emin olabilirsiniz. Eğer zayıf bir mideniz varsa, bu film kesinlikle size göre değil; ancak izlemekte kararlıysanız, izlerken görsel efektlerin mi, yoksa 80'lerin modasının mı daha korkunç olduğuna karar vermeye de çalışabilirsiniz.

The Fly 2 / Sinek 2 (1989)

Fly II, Chris Walas'ın yönettiği 1989 yapımı bir Amerikan bilim kurgu korku filmidir. Başrollerinde Eric Stoltz ve Daphne Zuniga'nın yer aldığı filmdir.

Remake denilen lanetli topraklar nadir de olsa verimli hasat verebiliyor. Sinema tarihinin tartışmasız en iyi remake'lerinden ikisinin (The Thing ve The Fly) yakın dönemlerde çekilmesi ve bu iki filmin de korku filmi olması ilginç ve (özellikle korkuseverler için) hoş tesadüfler olmuştu. Ne var ki iyi korku remakelerinin başarısını devam filmleri sürdürebilecek diye bir formül ne yazık ki yok. 1989 yılında gösterime giren The Fly 2, Cronenberg'in harika eserine pek çok noktada sadık kalsa da öncülünün kalitesine ulaşamamış bir film olarak B-movie raflarında kayıplara karışmaya mahkûm edilmişti. The Fly'ı çok seven bir korku tutkunu olarak bu ikinci filme de bir şans verdim (çünkü her sequel bir şansı hak eder) ve verilen mahkûmiyet kararının biraz abartılı olduğunu gördüm. Birinci filmle yarışamayacak olması The Fly 2'nin kötü bir film olduğu anlamına gelmiyor.

İlk filmden birkaç ay sonrasını anlatan The Fly 2, Veronica'nın sancılı doğum sahnesi ile açılıyor. The Fly'ın sonunda ha-

mile kalan Veronica, Seth'in bebeğine doğururken ölür ve "hibrit bebek" Martin, Bartok Industries'in korumasına alınır. Seth'in ışınlanma deneylerini de finanse eden Anton Bartok, bebek Martin'in hayatı üzerinde mutlak hâkimiyete sahiptir ve Martin'in kendisine bir baba gibi güvenmesini istemektedir. Genomundaki anormallikten ötürü çok hızlı gelişen (beş yıl içinde bir yetişkine dönüşen) Martin, Bartok'un ricası üzerine babasının kaldığı yerden ışınlanma deneylerini sürdürmeye başlar. Bu sırada şirketin çalışanlarından Beth ile romantik bir ilişki kurmaya başlayan Martin, kısa zamanda Bartok'un deneylerinin hiç de düşündüğü kadar masum olmadığını görecektir. Daha da kötüsü Martin'in genomundaki sinek DNA'sı genç adamda ciddi bir dönüşüm gerçekleştirmektedir. Dönüşümün tamamlanması ve Bartok Martin'e karşı gerçek yüzünü göstermesi sadece an meselesidir.

Yönetmen koltuğunda yerini alan **Chris Walas**, ilk filmin de özel efektlerinin arkasındaki isim olmasıyla dikkat çekiyor. The Fly'daki başarısıyla Oscar kazanan (ve bunun dışında Joe Dante'nin **The Gremlins**'inin de tasarımlarını yapmış olan) Walas, şüphesiz ki bir devam filmi yapılacaksa Cronenberg'in yerini alabilecek en iyi isim. İlk filmin görselliğinin arkasındaki isimlerden olması ikinci filmin de belli bir kalitenin üzerinde olmasını garantilemiş. Bunun yanında senaryoda **Mick Garris** ve **Frank Darabont** isimlerini de görünce beklentilerimiz doğal olarak ciddi biçimde artıyor. Peki The Fly 2 bu beklentileri suya düşürüyor mu? Bunu cevaplamak zor. İlk filmi arayanlar için bir hayalkırıklığı kaçınılmaz, ancak çıtanın daha fazla yükselemeyeceği kabulüyle yola çıkarsanız The Fly 2'yi seyredip (bir Cronenberg hayranı olarak bile) fazlasıyla keyif alabilirsiniz.

The Fly 2'nin ilk filmin hayranlarını üzecek en büyük hatası, Chris Walas'ın öyküyü bambaşka bir düzleme taşımaya karar vermesi ve Cronenberg'in gayri resmi Kafka uyarlamasının zihniyetinden çıkıp konuyu ortodoks bir yaratık filmi olarak ele alması. Film, ilk filmin aksine sinekadam Martin'in fiziki ve mental metamorfozun gerilimi üzerine odaklanmıyor, bilakis bunu doğal bir süreç sayıyor. The Fly 2 daha çok Martin ile kötü adam Bartok arasındaki çarpık baba-oğul benzetmesine yoğun-

laşmayı ve Bartok'un çok uluslu şirketinin kötü yüzünü ifşa etmeyi tercih ediyor. Frank Darabont'un buna benzer bir alt metni **The Blob**'un (1988) senaryosunda da kullandığı dikkate alındığında The Fly 2'nin Bartok'a karşı düşmanca yaklaşımını ve bu yaklaşımın hikayenin odağı olmasını, senarist Darabont'un "şirketlerin/devletlerin yarattığı biyoteröre karşı" tavrı olarak okumak mümkün, hatta daha doğru. Mevzu bu olunca The Fly 2 de doğal olarak "insanların ve teknolojinin çirkinliğine karşı (kısmen) doğal canavarın onurlu savaşı" konulu bir yaratık filmine dönüşüyor. Özellikle final kısmının inanılmaz derece **King Kong** filmlerini hatırlatması bu yüzden hiç de şaşırtıcı değil. The Fly 2'nin mesaj kaygılı bir yaratık filmi olması bence kötü olmamış; ancak muhtemelen 1989'da sinemaya giden The Fly tutkunları böyle bir durumla karşılaşmayı beklemiyorlardı.

Her ne kadar filmi beğensem de eklemem gerekir ki The Fly 2, pek çok vasat korku filmi gibi dengesiz bir sinema dilinden muzdarip. İlk bir saati boyunca gerek görsel gerekse içerik olarak çok daha geniş bir kitleye hitap eden film, son yarım saatinde ortalama bir Alien klonuna dönüşüyor. Dönüşümü tamamlanmış Martin ile güvenlik görevlilerinin çatışması filmin genelinden uyumsuz bir tonda "gore"laşıyor. Yönetmen Walas, muhtemelen kendisine Oscar heykelciği kazandıran özel efekt yeteneklerini bu son yarım saatte fazla fazla göstermek istemiş. The Fly 2'yi bir korku filmine yakınsayan tek şey de bu olmuş. Walas'ın ilk filmdeki kadar başarılı olduğunu söyleyemeyeceğim, özellikle dönüşümü tamamlanmış Martin'in tasarımı insansı bir sinekten çok altı kollu bir sürüngene benzemiş; Walas ilk filmdeki tasarımını korunsa idi çok daha iyi bir iş çıkarabilirdi.

Son kertede The Fly 2 kesinlikle türünün kötü bir örneği değil, hatta gayet keyifli bir 80'ler seyirliği olduğunu bile söyleyebiliriz. Pek çok klasik korku filminin nasıl facia sequellere kapı açtığını düşündüğümüzde The Fly 2'yi en azından kendini rezil etmediği için bile kutlamak gerek. Vereceğiniz bir buçuk saat boşa gitmeyecektir. *Öteki Sinema için yazan: Yigilante Kocagöz*

Bu uzun öykü 1989 Yılı yapımı Sinek II filminin senaryosu esas alınarak benim ve yapay zekâ algoritmalarının ortak çalışmasıyla oluşturulmuştur. Senaryonun bittiği yerden bilimsel merak nedeniyle yeni bölümler eklenerek konu neredeyse Avatar filmindeki tümcül organizmaya benzer bir evrilmeyle sonlanmıştır.

SİNEK II

Etin ve Zamanın Ağıtı

George Langelaan

SİNEK II

ETİN VE ZAMANIN AĞITI

I

Rahmin Karanlığından Fırlayan Lanet

Et, ruhun hapsolduğu en zalim zindandı ve bu zindan, bazen doğuştan çürümeye mahkûmdu.

Dışarıda, Ontario'nun ıssız ve soğuk arazilerini döven amansız bir fırtına vardı. Rüzgâr, Bartok Endüstri yerleşkesinin çelikten ve kurşungeçirmez camlardan inşa edilmiş devasa gövdesine çarpıyor, doğa sanki yeraltının derinliklerinde işlenen genetik günahı sezmiş gibi yeryüzünü öfkeyle yıkıyordu. Ancak yerin yedi kat altında, dış dünyanın kaosundan tamamen yalıtılmış o steril, bembeyaz doğumhanede doğanın değil, insanın kibri hüküm sürüyordu.

Odanın ortasında, cerrahi ışıkların o çiğ, merhametsiz parıltısı altında, paslanmaz çelikten bir doğum masası duruyordu. Ve masanın üzerinde, insanlığın evrimsel sınırlarını aştığı o karanlık noktanın yaşayan, kıvranan tek kanıtı yatmaktaydı: Veronica Quaife.

Veronica'nın çığlıkları, steril doğumhanenin beyaz, ruhsuz duvarlarına çarpıp yankılanıyordu. Bu ses, yeni bir yaşamı müjdeleyen, bir annenin dudaklarından dökülen o kutsal acı değildi. Hayır. Bu, doğanın kendisine yapılan sistematik bir tecavüzün, genetik bir kibrin etten ve kandan ödenen ilk faturasıydı. Kadının bedeni, içindeki o korkunç, mutasyona uğramış yabancıyı kusmak için son bir insanüstü çabayla kasılıyor, kasılıyor, kasılıyordu. Derisi, altındaki damarların patlayacakmış gibi şişmesiyle kâğıt inceliğine ulaşmış, yüzü yaşarken çürüyen bir cesedin solgunluğuna bürünmüştü.

"Daha fazla dayanamıyorum..." diye hırıldadı Veronica. Sesi, kendi kanında boğuluyormuş gibi çıkıyordu. Başını sağa sola savuruyor, deri kayışlarla masaya sabitlenmiş bileklerini kanatırcasına çekiştiriyordu. "İçimdeki şey... O bir bebek değil! Onu söküp alın benden! Lütfen, yalvarırım onu çıkarın!"

Doğuma nezaret eden Başhekim Dr. Aris Thorne, alnında biriken soğuk terleri silmeye bile vakit bulamadan monitörlere bakıyordu. Nabız atışları bir insanınkilere benzemiyordu; ritim, vahşi bir hayvanın, bir avcının düzensiz ve hırçın kalp atışlarını andırıyordu.

"Kan basıncı hızla düşüyor," diye bağırdı Dr. Thorne, elleri Veronica'nın karnında gezinirken. Dokunduğu yerdeki et, normal bir hamileliğin gerginliğine sahip değildi; sanki derinin altında birbirinden bağımsız hareket eden, sert, kitinimsi parçalar kayıyordu. "Kasılmalar fizyolojik sınırların çok ötesinde. Doku yırtılıyor! Epiduralin dozunu artırın!"

"Artıramayız doktor," dedi genç asistan, sesi titreyerek. "Kalbi durur. Şimdiden şoka girmek üzere."

Odanın köşesinde, tüm bu kanlı, terli ve çaresiz kaosun uzağında duran bir adam vardı: Anton Bartok. Üzerindeki kusursuz kesim, lacivert İtalyan takım elbisesiyle, sanki bir tiyatro oyununu locasından izleyen sıkılmış bir aristokrat gibiydi. Elleri arkasında birleşmiş, gözleri masadaki can çekişen kadına değil, kadının şişkin karnına kilitlenmişti.

Dr. Thorne çaresizlikle Bartok'a döndü. "Sayın Bartok, anneyi kaybediyoruz. Bebeğin -ya da her neyse onun- hayati belirtileri o kadar güçlü ki, anneyi içeriden tam anlamıyla sömürüyor. Sezaryen için bile çok geç, rahim duvarı tamamen deforme olmuş durumda."

Bartok, o soğuk, mavi gözlerini doktora çevirdi. Gözlerinde ne bir acıma kırıntısı ne de bir telaş vardı. "Ben size anneyi kurta-

rın diye milyonlarca dolar ödemedim, Doktor Thorne. Ben, Seth Brundle'ın mirasını kurtarmanız için buradayım. Kadın, sadece bir kuluçka makinesi. Ve kuluçka makinelerinin görevi, içindekini çıkardıklarında sona erer. Odaklanmanız gereken şey, o bedenin içindeki yatırımım."

Veronica bu sözleri duyduğunda, gözlerinden süzülen yaşlar yanaklarındaki terlere karıştı. İçindeki şey, babasının günahını taşıyordu. Seth Brundle; dehası ve kibriyle etin sınırlarını aşmaya çalışırken, bir sinekle genlerini birleştirmiş ve sonunda insanlığını kusarak korkunç bir ucubeye dönüşmüştü. O ucube ölmeden önce, tohumunu Veronica'nın rahmine bırakmıştı. Şimdi, o tohum büyümüş, annesini içeriden yiyen bir parazite dönüşmüştü.

Aniden, monitörlerdeki çizgiler vahşi bir çığlık gibi tiz bir ses çıkarmaya başladı. Veronica'nın bedeni, sanki görünmez bir el tarafından tavana çekiliyormuş gibi havaya kalktı ve ardından şiddetle masaya geri çarptı. Kadının ağzından, ciğerlerinin derinliklerinden kopup gelen, insan gırtlağının çıkarabileceği frekansların çok ötesinde, hayvani bir çığlık yükseldi.

"Geliyor!" diye bağırdı Dr. Thorne, geri çekilerek.

Ter, kan ve yırtılan dokuların o ağır, paslı, mide bulandırıcı kokusu odayı doldurdu. Amniyotik sıvı yerine, koyu, yeşilimsi siyah bir salgı masanın kenarlarından yere damlamaya başladı. Asistan hemşirelerden biri öğürerek ağzını kapattı ve odanın köşesine doğru geriledi.

Veronica'nın bacaklarının arasından ortaya çıkan şey bir bebek değildi. İnsan anatomisiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Dışarı kayarak metal tepsinin üzerine düşen şey, nabız gibi atan, yarı saydam, iğrenç sıvıların sızdığı devasa bir larva kesesiydi. Kesenin iç yüzeyinde, siyah, kalın damarlar ağ gibi örülmüştü ve içeride, karanlık bir suyun içinde yüzen biçimsiz bir gölge yavaşça kıpırdıyordu.

Oda aniden ölümcül bir sessizliğe gömüldü. Sadece dışarıdaki fırtınanın uğultusu ve masanın üzerindeki o etten kozanın ıslak, ritmik nefes alış verişini andıran kasılma sesleri duyuluyordu.

Veronica Quaife'in başı yana düştü. Gözlerindeki o son, dehşet dolu yaşam parıltısı sönmüş, irisleri donuklaşmıştı. Monitörden yükselen o düz, kesintisiz "diiiiiiiiit" sesi, kadının çarmıhtaki ıstırabının nihayet son bulduğunu ilan ediyordu. Seth Brundle'ın sevdiği kadın, kendi bedeninin ihanetine yenik düşmüş, etin ve zamanın ağıtında son notasını vermişti.

"Öldü," diye fısıldadı Dr. Thorne, elindeki neşteri titreyerek masaya bırakırken. Gözlerini o devasa, titreşen keseden alamıyordu. "Tanrım... Biz neye ebelik ettik böyle?"

"Sakin olun, Doktor," dedi Bartok'un sesi. Sesi, odadaki dehşetin ağırlığını kesip atan çelik bir bıçak gibiydi. Yavaş, ölçülü adımlarla doğum masasına yaklaştı.

Masanın üzerindeki larva kesesi, sanki Bartok'un yaklaştığını hissetmiş gibi daha şiddetli kasmaya başladı. Kesenin içindeki sıvı kaynıyor, yarı saydam zardan morumsu, hastalıklı bir ışık yayılıyordu. Asistan hemşirelerden biri hıçkırarak ağlamaya başladığında, Bartok elini hafifçe kaldırarak onu susturdu.

"İzleyin," dedi Bartok, gözleri keseye kilitlenmiş halde. "Evrimin, insanın aciz doğasını nasıl parçalayıp kendi yolunu çizdiğini izleyin."

Birden, büyük, ıslak bir yırtılma sesi duyuldu. Kalın, deri benzeri zar, içeriden gelen korkunç bir basınçla ortadan ikiye yarıldı. İçinden sızan amniyotik çamurun ve yapışkan, sarımtırak sıvıların arasından bir şey dışarı kaydı.

Odada bulunan herkes nefesini tuttu; bir canavar, bir böcek, deforme olmuş bir et yığını görmeyi bekliyorlardı. Ancak zardan dışarı süzülen şey, dışarıdan bakıldığında kusursuz derecede normal, pembe tenli, kolları ve bacakları tam olan bir erkek çocu-

ğuydu. Bebek, ciğerlerini dolduran ilk havayla birlikte, herhangi bir insan yavrusu gibi ağlamaya başladı.

Fakat o ağlamada bir tuhaflık vardı. Sesin tınısında, bir bebeğin masum çaresizliği değil, kadim, sabırlı ve hesapçı bir şeyin fısıltısı gizliydi.

Dr. Thorne şaşkınlıkla, "Bu... bu imkânsız," diye mırıldandı. Adım atıp bebeğe yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "O kesenin içinden... Nasıl bu kadar normal görünebilir? Genetik taramalar bir felaketi işaret ediyordu."

"Doğa, Doktor Thorne," dedi Bartok, ceketinin düğmesini yavaşça ilikleyerek, "kusurlarını gizleme konusunda ustadır. Tıpkı bir truva atı gibi."

Anton Bartok yavaşça bebeğe doğru eğildi. Elleri hiç titremiyordu. Bu adam, insan hayatını bilançolardaki rakamlar olarak gören, varoluşu sadece kâr ve zarar üzerinden okuyan bir zihniyete sahipti. Çıplak ellerini uzattı ve henüz yıkanmamış, annesinin kanına ve o iğrenç kozanın sıvılarına bulanmış çocuğu kucağına aldı.

Bebek, Bartok'un kollarına geldiğinde ağlamayı aniden kesti. İri, koyu renkli gözlerini açıp doğrudan kendisini tutan adamın gözlerinin içine baktı. O an, odadaki herkes o bakışta bir bebeğin algısını değil, uyanmakta olan yabancı bir zekânın ürkütücü dinginliğini hissetti.

Bartok'un parmak uçları çocuğun alnına, saçsız derisine dokundu. Ten, normalden çok daha sıcaktı; sanki çocuğun içinde bir nükleer reaktör çalışıyordu. Damarlarında akan kan, zamanı kendi içinde hızlandırmış gibi vahşi bir ritimle atıyordu. Bartok gülümsedi. Bu gülümseme ne bir babanın şefkatini ne de bir insanın sevincini taşıyordu; yalnızca zaferin soğuk, klinik ve zalim tadı vardı.

Bu çocuk, Seth Brundle'ın laneti olabilirdi ama Bartok için o, insan genetiğinin sınırlarını yeniden çizecek, patentlenecek ve milyarlar kazandıracak kusursuz bir silahtı. Etin ve makinenin birleştiği o kutsal kâseydi.

Odanın bir köşesinde yatan Veronica'nın cansız bedeni, artık tamamen işlevini yitirmiş, boş bir kabuktan ibaretti. Onun acısı, onun trajedisi, Bartok Industries'in finansal çarklarında öğütülüp gitmişti bile.

Bartok, çocuğu göğsüne doğru bastırdı. "Bütün testlere hemen başlayın," diye emretti odadakilere, gözlerini bebekten ayırmadan. "Hücre bölünme hızını, genetik yapısındaki sapmaları, o babasından aldığı dormant mutasyonun sınırlarını bilmek istiyorum. Ona bir insan yavrusu gibi değil, paha biçilemez bir prototip gibi davranacaksınız."

Dr. Thorne yutkundu, gözleri yerdeki ölü kadına ve parçalanmış kozaya kaydı. "Peki... Peki ona ne diye hitap edeceğiz, Sayın Bartok? Raporlara ne yazmalıyız?"

Bartok, çocuğun o tuhaf, derin gözlerine bakarak bir an duraksadı. Kendi içindeki tanrı kompleksini okşayan bir isim aradı. Ölümden, çürümüşlükten ve saf bir mutasyondan doğan bu yaratığı isimlendirmek, ona tam anlamıyla sahip olmak demekti.

"Martin," diye fısıldadı kendi kendine. Sesi, odadaki metalik yüzeylerde soğuk bir yankı buldu. "Babanın günahlarını bir azizin ismiyle vaftiz ediyorum."

Başını kaldırıp dehşet içindeki doktorlara ve hemşirelere baktı. "Adı Martin Bartok olacak. Ve o, benim geleceğim."

Hemşireler sessizce ağlıyordu. Doktorlar, meslek hayatlarının en karanlık gecesinde, bilimin ahlakı nasıl katlettiğine tanıklık etmenin ağırlığıyla donup kalmıştı. Yerdeki ceset, parçalanmış koza ve kan gölü, yeni bir çağın kanlı doğumu olarak öylece duruyordu. Sadece Bartok'un gözlerinde, geleceğin bütün kâbusla-

rını barındıran, zamanı ve eti kendi arzularına göre bükecek o karanlık parıltı vardı.

Zaman, Martin için henüz yeni başlıyordu; ama o, zamanın ta kendisini yutmak için doğmuştu. Etin ağıtı yazılmış, ilk perde o steril odanın zeminindeki kanla mühürlenmişti.

II

Zamanın Hızlandırılmış İşkencesi

Martin'in dünyası, ufkun veya rüzgârın olmadığı, yalnızca krom, kurşun geçirmez cam ve florasan lambaların o çiğ, yapay ışıklarından ibaret bir kafesti. Bartok Endüstrileri'nin o yeraltı dehlizlerinde, yeryüzünden metrelerce aşağıda, klinik bir yalıtılmışlık içinde büyüyordu. Büyümek... Sıradan bir insan için umut ve gelişim vadeden bu kelime, Martin için zamana karşı verilen, baştan kaybedilmiş amansız ve trajik bir savaştı.

Onun bedeninde zaman, bir nehirden ziyade, önüne çıkan her şeyi yıkan, köpüren bir şelale gibi akıyordu. Daha sadece üç dünya yılı yaşamıştı; oysa yansımalar yalan söylemezdi. Lavabonun üzerindeki o soğuk aynaya baktığında, karşısında üç yaşında bir bebek değil; on yaşında, solgun, hastalıklı ve gözlerinin altında mor halkalar birikmiş bir çocuğun gözleri ona bakıyordu. Kemikleri her gece esniyor, kas lifleri yırtılıp yeniden örülüyor, derisi sürekli genişleyen iskeletine ayak uydurmak için acı verici bir şekilde geriliyordu. Büyüme sancıları onun için ara sıra yaşanan bir rahatsızlık değil, her nefeste varlığını hissettiren sürekli bir işkenceydi.

Uyku, onun hiç tanımadığı, efsanelerde duyduğu bir lütuftu. Geceleri, diğer insanların zihinleri karanlığın huzurunda dinlenirken, Martin'in dehaya teğet geçen zihni, hiç durmayan, aşırı ısınmış bir makine gibi çalışıyordu. Duvarların içinden geçen elektrik kablolarının vızıltısını, havalandırma sistemindeki pervanelerin devir sayısını, hatta yüz metre ilerideki güvenlik görevli-

sinin düzensiz kalp atışlarını duyabiliyor, analiz ediyor, etrafındaki dünyayı en küçük atomlarına kadar parçalarına ayırıyordu.

Anton Bartok, onun bu durumunu bir yalanla maskeliyordu. Onu haftada iki kez muayene eden doktorların yanında durur, o soğuk ve mesafeli tavrıyla, "Baban da aynı hızlı yaşlanma hastalığından öldü, Martin," derdi. "Genetik bir lanet. Ama biz bir tedavi bulacağız. Sadece sabırlı olman ve burada, güvende kalman gerekiyor."

Martin bu yalanlarla besleniyordu, ancak içgüdüleri, damarlarında dolaşan o tekinsiz, yabancı fısıltıyı duyabiliyordu. Bir hastalığın insanı sadece yaşlandırdığını biliyordu; oysa onun hissettiği şey bir yok oluş değil, bir *hazırlıktı.* O, sadece hızlı yaşlanmıyordu; o, derisinin altında pusuya yatmış, vaktini bekleyen başka bir şeye dönüşmek üzere zamanla yarışıyordu.

Gecelerin o bitmek bilmez, ağır sessizliğinde, tesisin labirent gibi koridorlarında bir hayalet gibi süzülürdü. Kameraların kör noktalarını ezberlemiş, güvenlik devriyelerinin rotalarını zihninde matematiksel bir kesinlikle haritalandırmıştı. İşte o gece yürüyüşlerinden birinde, adımları onu Bay 17'nin soğuk, metalik kalbine; laboratuvar hayvanlarının tutulduğu o kederli bölüme yönlendirdi.

Kapının şifresini çözmesi sadece üç saniyesini aldı. İçeri girdiğinde burnuna amonyak, sterilize edici kimyasallar ve saf, yoğun bir korkunun kokusu çarptı. Sıra sıra dizilmiş küçük kafeslerin içinde fareler, tavşanlar ve maymunlar vardı. Ancak en sondaki, daha geniş kafesin önünde durduğunda nefesi kesildi.

Orada, demir parmaklıkların ardında, onun gibi hapsedilmiş, gözlerinde aynı sessiz çaresizliği taşıyan bir altın retriever ile karşılaştı. Köpeğin tüyleri matlaşmış, ruhu bu yeraltı zindanında ezilmişti. Hayvan, Martin'i gördüğünde hırlamadı ya da havla-

madı. Sadece başını yavaşça kaldırıp o nemli, kahverengi gözlerini çocuğun derin, yaşlı gözlerine dikti.

İki tutsak, kelimelere ihtiyaç duymadan, sadece acının o evrensel diliyle birbirlerini o saniye tanıdılar.

"Sen de uyuyamıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Martin, sesinin yankılanmasından korkarak. Küçük, titreyen elini kafesin soğuk demirleri arasından uzattı. Köpek ürkekçe yaklaştı ve burnunu Martin'in avucuna bastırdı. O temas... Martin'in üç yıllık kısa ama asırlara bedel hayatında hissettiği en yoğun sıcaklıktı.

Sonraki haftalar boyunca Martin her gece o kafese gitti. Ona laboratuvarın mutfağından aşırdığı et parçalarını taşıdı, parmaklıkların arasından başını okşadı. Bazen saatlerce orada, beton zeminde oturur, köpeğin düzenli nefes alışını dinlerdi. O köpek, bu steril cehennemde dokunabildiği tek gerçek, tek doğal ve sıcak şeydi. Bartok'un soğuk gözleri ve teknisyenlerin iğneleri arasında, Martin insanlığını o köpeğin sessiz dostluğunda bulmuştu.

Ta ki o karanlık, lanetli geceye kadar.

Ertesi gece, elinde köpeğin en sevdiği sosis parçalarıyla kafese geldiğinde, parmaklıkların ardındaki karanlık boşlukla karşılaştı. Kafes boştu. Zincir sökülmüş, su kabı devrilmişti. Martin'in midesine kurşun gibi ağır bir önsezi çöreklendi. Zihnindeki o durmak bilmeyen makine hemen olasılıkları hesapladı ve onu tek bir yere yönlendirdi: Bay 17'nin ana test odası.

Gölgelerin arasından süzülerek gözlem odasının üst katına, cam tavanın hemen ardındaki havalandırma boşluğuna sızdı. Aşağıda, babasının o meşhur, cehennemin kapılarını andıran cihazları; "Telepod"lar yeniden inşa edilmişti. Üç devasa, siyah, yumurta şeklinde makine, kalın kablolarla ana bilgisayara bağlı bir şekilde odanın ortasında duruyordu.

Bilim insanları etrafta arı gibi çalışıyordu. Dr. Thorne, elindeki tableti sıkıca tutarak baş teknisyene bağırıyordu.

"Bartok sonuç istiyor! Kodlamadaki o ufak pürüzleri sonsuza kadar düzeltecek vaktimiz yok. Canlı doku transferini bu gece gerçekleştireceğiz."

"Fakat Doktor," diye itiraz etti teknisyen, sesi titreyerek, "bilgisayar hala eti anlamıyor! Onu inorganik bir madde gibi işliyor. Cansız bir nesneyi kopyalamakla nefes alan bir canlının moleküler yapısını söküp dikmek aynı şey değil. Eğer programlama hatası verirse..."

"Eğer hatası yok, Vance!" diye kesti attı Dr. Thorne. "Denek 44 hazırlandı. Onu birinci kapsüle koyun."

Martin'in gözleri faltaşı gibi açıldı. İki güvenlik görevlisi, sedyenin üzerinde zorla zapt edilen, uyuşturulmuş ama hâlâ korkuyla inleyen altın retriever'ı odaya getirdi. Bu oydu. Martin'in karanlık dünyasındaki tek ışığı.

"Hayır..." diye fısıldadı Martin, parmaklarını havalandırma ızgarasına geçirerek. Sesini duyuramazdı, aşağı inip onları durduramazdı. Çaresizlik, hücrelerine kadar işledi.

Köpeği birinci Telepod'un içine itip kapağını kilitlediler. Hayvanın o kalın camın ardındaki son bakışı, sanki yukarıdaki Martin'i arıyormuş gibi etrafta gezindi. Ve sonra, Dr. Thorne düğmeye bastı.

Makineler adeta acı çeken, uykusundan uyandırılmış mekanik bir canavar gibi kükremeye başladı. Havayı keskin bir ozon kokusu ve statik elektrik doldurdu. Birinci kapsülün içi, kör edici, morumsu beyaz bir ışıkla parladı. Işık o kadar şiddetliydi ki, Martin gözlerini kısmak zorunda kaldı. Bilgisayarların ekranlarında milyarlarca veri satırı su gibi akıyordu. Eti parçalayıp, uzayın dokusunda bir veri akışına çevirerek diğer kapsülde yeniden birleştiren o tanrısal, ama bir o kadar da şeytani formül işliyordu.

Sistem derin, bas bir sesle sarsıldı. Birinci kapsülün ışığı söndü, içerisi tamamen boştu. Odanın diğer ucundaki ikinci kapsülden ince bir duman sızmaya başladı. Transfer gerçekleşmişti.

"Yaşam belirtileri var," dedi teknisyen Vance, monitöre bakarken yüzündeki ifade dehşete dönerek. "Ama... Tanrım, veriler çok düzensiz. Bu... bu mümkün değil."

"Kapağı açın," diye emretti Thorne. Sesi eskisi kadar kendinden emin değildi.

Alıcı kapsülün pnömatik kapısı, ağır, tıslayan bir sesle açıldı. İçeriden yoğun bir buhar tabakası odaya yayıldı. Ve o buharın arasından süzülen görüntüyle birlikte, Martin'in o zoraki çocukluğu, o yaralı masumiyeti oracıkta, o saniyede sonsuza dek öldü.

Dışarı çıkan şey bir köpek değildi.

Etin, kemiğin ve kanın, fizik kurallarına, doğaya ve Tanrı'ya isyan ederek iç içe geçtiği, tersyüz olmuş, grotesk bir et yığınıydı. İskelet sistemi dışarı taşmış, iç organlar derinin dışına kaynamıştı. Hayvanın kafası gövdesinin yan tarafına çarpık bir şekilde yerleşmiş, bir gözü omuz kaslarının arasına sıkışmıştı. Acı dolu, gırtlaktan gelen ıslak, boğuk bir hırıltı çıkaran bu ucubelik, her nefesinde kendi varoluşuna lanet okuyordu.

Odadaki teknisyenlerden biri çığlık atarak geri çekildi. Dr. Thorne donup kalmıştı.

Yaratık, saf acı ve paniğin getirdiği bir refleksle, titreyen, kanlı uzantılarından birini ileri atarak kafesine yaklaşan güvenlik görevlisine saldırdı. Deforme olmuş çenesi adamın boynuna kenetlendi. Kemiklerin kırılma sesi ve yırtılan etin o korkunç şıpırtısı odayı doldurdu. Kan, saniyeler içinde beyaz önlüklere, krom zemine ve Telepod'un kusursuz siyah camına sıçradı.

Silah sesleri koptu. Diğer güvenlik görevlisi, silahını çıkarıp şarjörünü o çarpık et yığınına boşalttı. Yaratık, son bir kez acıyla inleyerek kan gölünün içine yığıldı.

Yukarıda, havalandırma ızgarasının ardında Martin, elleriyle yüzünü kapattı. Tırnaklarını yanaklarına geçirmiş, sessizce ağlıyordu. Ancak o iğrenç görüntüyü, o köpeğin son ıstırap dolu hırıltısını zihninden asla silemeyeceğini çok iyi biliyordu.

İşte o an, kendi doğasıyla yüzleşti. Et kusurluydu. Beden, ruhu sıkıştıran, acıya ve çürümeye mahkûm bir hapisti. Bilgisayarlar eti anlamıyordu; onu parçalıyor, eziyor ve kusuyordu. Ve babasının devrimsel mirası, insanlığı kurtaracak bir mucize değil, metal ve elektroniğin içine gizlenmiş, kanlı bir katliamdan ibaretti.

Martin gözlerini açtı. Gözyaşları kurumuştu. Yerini, kendi damarlarında atan o sessiz tehlikenin, dönüşümün korkunç kabullenilişi almıştı. Babası eti yenememişti. Peki ya kendisi? O da bir gün o kapsülün içine girecek, o vahşi parçalanmayı tadacak mıydı?

Bay 17'nin zeminindeki kan soğurken, Martin karanlığın içinde geriye doğru kayarak gözden kayboldu. Artık çocuk değildi. O, etin dehşetini görmüş ve zamanın işkencesiyle bilenmiş bir zihindi. İşlem yeni başlıyordu.

III

Babaların Günahları ve Kibrin Sesi

Beşinci yılın sonlarına doğru, Martin'in bedeni zamanın o acımasız ve hızlandırılmış çarklarında öğütülerek yirmi beş yaşında bir adamın olgunluğuna ulaşmıştı. Çizgileri sertleşmiş, omuzları genişlemiş ve yüzüne, dünyayı çok fazla yaşamış ama hiçbir zaman tam anlamıyla var olmamış bir insanın o derin, melankolik yorgunluğu çökmüştü. Bartok Endüstrileri'nin steril duvarları artık ona sadece bir hapishane değil, aynı zamanda giderek daralan bir tabut gibi geliyordu.

Anton Bartok'un ofisi, tesisin en üst katında, yeraltının kasvetinden uzak, sahte bir dünyevi ihtişamla döşenmişti. Yüzeyi pürüzsüz maun ağacından devasa bir masa, deri koltuklar ve duvarlarda sergilenen paha biçilmez tablolar... Ancak Martin için bu oda, vahşi bir hayvanı ehlileştirmek için süslenmiş bir sirk çadırından farksızdı.

"Otur, Martin," dedi Bartok, elindeki kristal bardağa kehribar rengi bir sıvı doldururken. Sesi, her zamanki o pürüzsüz, babacan ama bir o kadar da zehirli tınısındaydı. "Bugün senin için özel bir gün. Artık gelişimini tamamladın. Bir yetişkinsin. Ve sana, bir yetişkine yaraşır bir hediye vermek istiyorum."

Martin deri koltuğun ucuna ilişti. Bedeni gevşemeyi reddediyordu; kasları her an bir saldırıya ya da kaçışa hazır, gergin bir yay gibiydi. "Hediye mi?" diye sordu, sesindeki şüpheyi gizlemeye zahmet etmeden. "Bana yıllardır verdiğin tek hediye, hücrelerimin beni içeriden yemesini izleme ayrıcalığı oldu, Anton."

Bartok hafifçe gülümsedi, bu sözlerin iğnesini hiç hissetmemiş gibiydi. "Sana tesisin güney kanadında, ağaçların arasında bir bungalov tahsis ettim. Kendi evin, kendi alanın. Artık o cam fanusun içinde uyumak zorunda değilsin. Gerçek bir hayatın olacak." Bartok bardağını masaya bıraktı ve öne doğru eğilip ellerini çenesinin altında birleştirdi. Odanın havası aniden ağırlaştı. "Ancak her özgürlüğün bir bedeli vardır, Martin. Senden istediğim tek bir şey var."

Martin'in midesine soğuk bir yumru oturdu. Cümlenin sonunu duymasına gerek yoktu; havadaki o tanıdık, paslı koku zihnine çoktan sızmıştı.

"Babanın Telepod'larını tamir etmeni istiyorum."

Bu kelimeler, odanın sessizliğinde bir giyotin bıçağı gibi düştü. Martin'in zihninin derinliklerinde, o paslı kapılar ardına kadar açıldı. Bay 17'nin krom zemini gözlerinin önüne geldi. Kulakla-

rında, etin ve kemiğin birbirine kaynarken çıkardığı o ıslak, iğrenç yırtılma sesi yankılandı. O altın retriever... O çarpık, acı çeken, kendi varoluşuna lanet okuyan et yığını. Martin nefes almakta zorlandı. Sanki o metalik tabutların içindeki ozon kokusu ciğerlerini doldurmuştu.

"Hayır," diye fısıldadı Martin, ellerini koltuğun kenarlarına kenetleyerek. "Onlar birer makine değil. Onlar birer mezbaha. Bilgisayar eti anlamıyor, Anton! Sizin o aptal bilim insanlarınızın anlamadığı şey bu. Eti kodlara bölemezsiniz. Etin bir hafızası, bir iradesi vardır. O makineler onu parçalıyor ve sonra bir çöp gibi geri kusuyor!"

Bartok yerinden kalkmadı. Martin'in sesindeki paniği, yüzündeki o saf dehşeti büyük bir soğukkanlılıkla izledi. "O teknisyenler aptaldı, evet. Babanın dehasını kavrayamayacak kadar sıradan, dar görüşlü adamlardı. Ama sen... sen farklısın, Martin. Sen onun kanını taşıyorsun. Onun zekâsı, onun vizyonu senin damarlarında akıyor. O makineleri sadece sen anlayabilirsin."

"Reddediyorum!" diye bağırdı Martin, aniden ayağa fırlayarak. Bedenindeki o yabancı güç, reflekslerini öylesine hızlandırmıştı ki, Bartok bile bir an irkildi. "Beni o metalik tabutların yanına yaklaştıramazsın. O ucube köpeğe ne olduğunu gördüm. Aynı şeyin benim veya bir başkasının başına gelmesine izin vermeyeceğim!"

Bartok, bir heykeltıraşın kusurlu bir kil parçasına bakışı gibi baktı Martin'e. Reddedilmek onu öfkelendirmemişti; aksine, bu beklediği bir direnişti. Ve her zaman olduğu gibi, ruhun en zayıf noktasını, en savunmasız çatlağını biliyordu. Şiddetle, tehditle elde edemeyeceği itaat, manipülasyonun o ipeksi zehriyle alınabilirdi.

"O köpeğin acısı için üzgünüm, Martin," dedi Bartok, sesini alçaltarak. Sahte bir hüznün perdesini üzerine çekmişti. "Ama

korkun senin mantığını kör ediyor. Babanın o makineleri neden yarattığını unuttun mu? Ya da... sana bunları hiç kimse anlatmadı mı?"

Bartok masasının köşesindeki kumandaya uzandı ve bir düğmeye bastı. Odanın sonundaki ağır kadife perdeler mekanik bir vızıltıyla iki yana açıldı, arkasındaki devasa televizyon ekranı ortaya çıktı. Ekranda önce siyah-beyaz karıncalanmalar belirdi, ardından VCR cihazının yutkunan sesi duyuldu.

"Otur, Martin," diye emretti Bartok, bu kez sesinde itiraz kabul etmez bir ton vardı. "Sana babanın mirasının ne olduğunu, onun ne uğruna öldüğünü göstermeme izin ver."

Martin, ekrandan yayılan o soluk, mavi ışığın büyüsüne kapılmış gibi yavaşça geri çekilip koltuğa yığıldı. Ekranda görüntü netleştiğinde, Martin'in nefesi boğazında düğümlendi.

Karşısında, loş, dağınık bir depo-laboratuvarda, boynunda bir kamerayla dolanan, saçları darmadağınık, gözlerinde ateşli bir zekâ parıltısı olan bir adam duruyordu. Seth Brundle. Martin, kendi yüzünün, kendi mimiklerinin, hatta kendi çaresizliğinin o adamın yüzüne nasıl kusursuzca kazındığını gördü. Onlar iki farklı insan değil, sanki zamanın farklı noktalarına fırlatılmış aynı ruhun yankılarıydı.

Video kasetler, Martin'in annesi, Veronica Quaife tarafından çekilmişti. Kadının sesi kameranın arkasından şefkatle duyuluyordu. Ancak Martin'in dikkati kadında değildi; o, ekrandaki babasına, kendi lanetli gözlerine sahip o adama kilitlenmişti.

Görüntü, Seth Brundle'ın kendini ilk kez başarılı bir şekilde ışınladığı o meşhur geceye atladı. Seth, Telepod'dan dışarı çıktığında bir adam gibi değil, yeniden doğmuş bir tanrı gibiydi. Göz bebekleri büyümüş, kasları gerginleşmiş, bedeni durdurulamaz bir enerjiyle dolup taşıyordu. Kameranın karşısına geçti ve konuş-

maya başladı. O konuşurken, elleri havada şekiller çiziyor, kelimeler ağzından bir şelale gibi dökülüyordu.

"Bu... bu inanılmaz bir şey, Ronnie," diyordu Seth ekranda, nefes nefese. *"Bu sadece bir ulaşım aracı değil. Bunu anlamalısın! Bu bir arınma! Etin arınması!"*

Martin, ekrandaki babasının o tutkulu yüzüne bakarken, içindeki o korku dolu, yalnız çocuğun yavaş yavaş geri çekildiğini, yerine çok daha karanlık, çok daha aç bir şeyin yükseldiğini hissetti.

"İçeri giriyorsun," diye devam ediyordu Seth, gözleri kameranın lensine, sanki doğrudan yıllar ötesinden oğluna bakıyormuş gibi dikilmişti. *"İçeri giriyorsun ve o ışık seni parçalarına ayırıyor. Sadece etini değil, ruhundaki bütün o tortuyu, bütün o ağırlığı söküp alıyor. Kahve filtrelerini düşün. O makine, senin içindeki bütün o pisliği, o gereksiz kalıntıları geride bırakıyor ve seni diğer tarafa saf, kristalize edilmiş bir enerji olarak gönderiyor. Ben artık eski Seth değilim. Ben... ben sınırları aştım!"*

Seth ekranda bir jimnastikçi gibi havaya sıçradı, borulara tutunarak insanüstü bir güçle kendini yukarı çekti. O, etin sınırlarını aşan, yerçekimine ve zayıflığa meydan okuyan bir peygamber gibi konuşuyordu.

Martin büyülenmişti. Zihnindeki o ucube köpeğin çığlıkları, kanlı krom zeminin görüntüsü yavaş yavaş silindi. Yerini, babasının o sarsılmaz, coşkulu kibri aldı. Seth Brundle'ın sözleri, Martin'in içindeki en derin boşluğa, o hiç tatmadığı baba figürünün ve aidiyet duygusunun eksikliğine bir merhem gibi sürülüyordu.

Etin arınması. Martin ellerine baktı. Hücrelerinin durmaksızın bölündüğü, kemiklerinin her saniye ona işkence ettiği bu bedene. Eğer babası haklıysa... Eğer Telepodlar sadece bir ulaşım aracı değil de, genetik bir filtreyse? O zaman belki de Martin, kendi bedenindeki o hızlı yaşlanma "hastalığını", damarlarında hissettiği

o yabancı, korkunç fısıltıyı bu makine sayesinde söküp atabilirdi. Belki de arınma sırası ondaydı.

Bartok videoyu durdurduğunda, odanın içine ağır bir sessizlik çöktü. Martin'in gözleri hâlâ donmuş ekrandaki babasının yüzündeydi.

"O köpeğin başına gelenler," diye söze başladı Bartok, usulca, "makinenin suçu değildi. O, yanlış ellerde yapılmış bir deneyi. Onlar sistemi anlamadılar, eti veri yığınına çeviremediler. Ama baban... baban bunu kendi üzerinde başardı. Ta ki o küçük, talihsiz sinek kazası yaşanana kadar. Sorun makinede değil, Martin. Sorun, makineyi kullananların vasatlığında."

Bartok ayağa kalktı ve Martin'in yanına gelerek elini onun geniş omuzuna koydu. O dokunuşta bir sahibin kölesine verdiği o zehirli şefkat vardı. "Sen vasat değilsin. Sen, Seth Brundle'ın tamamlanmamış şaheserisin. Onun dehası senin içinde uyuyor. O makineleri tamir ettiğinde, sadece bir icadı canlandırmayacaksın. Kendi kaderinin efendisi olacaksın. Zamanın, etin ve varoluşun hakimi olacaksın."

Martin yutkundu. İçindeki o çaresiz, hapsedilmiş çocuk artık sessizdi; onun yerine, babasının düştüğü o aynı kibrin çukuruna sürüklenen, kendi dehasıyla sarhoş olmuş bir adam vardı. Eğer o teknisyenler eti anlayamıyorsa, o anlardı. Bilgisayara, etin sadece sayısal bir değer olmadığını, nefes alan bir şarkı olduğunu o öğretebilirdi.

Formülü ancak onun kanını taşıyan biri, Brundle'ın oğlu çözebilirdi.

"O kütüphane dosyalarına erişim istiyorum," dedi Martin, sesi artık korkudan değil, yeni uyanmış, tehlikeli bir kararlılıktan dolayı titriyordu. "Babamın yazdığı orijinal kaynak kodlarını, donanım şemalarını, her şeyi. Ve Bay 17'de çalışırken hiç kimse... hiçbir teknisyen, hiçbir güvenlik görevlisi bana karışmayacak."

Bartok'un dudaklarında o soğuk, zafer dolu gülümseme yeniden belirdi. Av, kendi rızasıyla tuzağa adımını atmıştı.

"Nasıl istersen, Martin. O makineler artık senindir."

Martin odadan çıkıp uzun, sessiz koridorlarda yürürken, içinde tuhaf, karanlık bir heyecan dalgalanıyordu. Kendini özgürlüğe doğru ilk adımını atmış gibi hissediyordu. O metalik tabutlardan korkmuyordu artık; onları evcilleştireceğine, babasının başlattığı o büyük "arınma" ayinini tamamlayacağına emindi.

Fakat koridorun sonundaki aynalı camdan geçerken, kendi yansımasına bir an takıldı gözü. Gözlerinde, babasının videodaki o fanatik, delice parıltısı vardı. Martin, kendi kaderinin efendisi olduğunu zannediyordu; oysa o gün, o masanın başında, kendi kıyametini kendi elleriyle imzaladığını henüz bilmiyordu.

Makine açtı. Makine bekliyordu. Ve et, kibrin rehberliğinde kendi sonuna doğru yürüyordu.

IV

Merhametin Ağırlığı ve Etin İsyanı

Bay 17'nin soğuk, klimalı havası, devasa Telepod'ların yaydığı statik elektrik ve ozon kokusuyla ağırlaşmıştı. Martin, günlerini ve artık birbirine karışan gecelerini bu siyah, yumurta şeklindeki metalik tabutların iç organlarını deşerek geçiriyordu. Babasının bıraktığı o karmaşık, dâhice ama eksik yazılım kodlarının arasında bir hayalet gibi dolaşıyor; etin o tarifsiz denklemini makinelere öğretmeye çalışıyordu.

İşte bu bitmek bilmeyen, paslı ve ruhsuz metal yığınlarının arasında hayatına bir ışık süzmesi, Bartok Endüstrileri'nin o karanlık, steril anormalliği içinde tek "normal" şey girdi: Beth Logan.

Beth, Numuneler Bölümü'nde çalışan bir teknisyendi ancak o, bu ölüler evinde yaşayan tek canlı ruhtu sanki. Üzerindeki o sentetik laboratuvar önlüğüne rağmen, etrafına yaydığı o sıcak,

insani enerji, Martin'in buz tutmuş dünyasında bir ateş gibi parlıyordu. Onunla aralarındaki bağ, mekanik hesaplamaların, genetik dizilimlerin ve Bartok'un soğuk kameralarının çok ötesinde; organik, sıcak ve tehlikeli bir çekimdi. Beth içeri girdiğinde, odadaki makinelerin uğultusu bile Martin'in kulaklarında silikleşiyor, yerini kadının kalp atışlarının o ritmik, yaşam dolu sesi alıyordu.

Bir perşembe akşamı, Beth elinde iki karton kahve bardağıyla Bay 17'ye geldiğinde, o çelik kapıların ardındaki dünyaya ait küçük bir davet de getirmişti. "Cuma gecesi bölümümüzde küçük bir kutlama var," dedi Beth, gözlerindeki o samimi parıltıyla. "Bir meslektaşımızın emekliliği için. Sadece müzik, biraz ucuz şarap ve laboratuvar dedikoduları. Gelmek ister misin? Sürekli bu makinelerin arasında bir mağara adamı gibi yaşıyorsun."

Martin önce tereddüt etti. O, insan değildi; en azından onların anladığı anlamda. O, genetik bir saatli bombaydı. Fakat Beth'in gözlerindeki o saf davet, Martin'in içindeki o yalnız çocuğu uyandırdı. Hayatında ilk defa "insan" olmanın, sıradanlığın, basit bir kalabalığın içinde kaybolmanın nasıl bir his olduğunu tatmayı umdu. "Gelirim," diye yanıtladı, dudaklarında yıllardır hissetmediği kadar doğal bir tebessümle.

Fakat Anton Bartok'un inşa ettiği bu yeraltı cehenneminde huzur, sadece bir illüzyondu.

Cuma gecesi Numuneler Bölümü'ndeki parti, Martin'in hassaslaşmış duyuları için tam bir işkenceye dönüştü. Sahte neşe, yüksek sesli müzik, alkolün birbirine karışan keskin kokusu ve insanların üzerine sinmiş o yapay parfüm kokuları... Martin, kendini kalabalığın içinde bir yabancı, bir hayalet gibi hissediyordu. Gülümsüyor, başını sallıyor ama aslında kimsenin ne dediğini tam olarak algılayamıyordu. İnsanların yüzeydeki bu neşesi ona o kadar sahte geliyordu ki, midesine giren kramplara daha fazla dayanamadı. Beth başka bir grupla sohbet ederken, kimseye görünmeden o sahte kutlamadan sıvıştı.

Tesisin karanlık, loş koridorlarında amaçsızca yürürken, adımları onu farkında olmadan alt katlara, eski gözlem ve karantina odalarının bulunduğu o terk edilmiş bölüme sürükledi.

Birden, burnuna o korkunç derecede tanıdık koku çarptı.

Amonyak. Çürümüş, nekrotik doku. Ve saf, terlemiş bir korkunun kokusu.

Martin'in adımları yavaşladı. Kalbi, göğüs kafesini kıracakmış gibi atmaya başladı. İki yıl önceydi. O kanlı gece. Telepod'un içinden çıkan o tersyüz olmuş, grotesk et yığını. O altın retriever. Güvenlik görevlilerinin kurşunlarıyla o gece öldüğünü, acılarından kurtulduğunu sanmıştı.

Kokuyu takip ederek ağır, çelik bir kapının önüne geldi. Üzerinde sadece "Biyo-Tehlike: Denek 44" yazıyordu. Şifre paneli Martin için bir engel değildi. Kapı tıslayarak açıldığında, içerideki loş, yeşilimsi ışık gözlerini aldı. Ortada, etrafı kalın camlarla çevrili devasa bir hücre vardı. İçeriden düzensiz, sulu bir hırıltı geliyordu.

Martin cama yaklaştı ve ellerini soğuk yüzeye dayadı. Gördüğü manzara karşısında dizlerinin bağı çözüldü.

Köpek yaşıyordu.

İki yıl. İki koca yıl boyunca Bartok'un bilim insanları, o acı çeken et yığınını hayatta tutmuşlardı. Yaratığın açıkta kalan iç organları, enfeksiyon kapmamaları için şeffaf, sentetik bir zarla kaplanmıştı. Yer değiştiren kemikleri, deriyi delip geçen iskeleti, makinelerden sarkan bir yığın serum hortumuyla destekleniyordu. Bu bir yaşam değildi; bu, bilimin adı altında işlenen, sonu gelmez bir işkenceydi. Bartok, hücresel mutasyonun ve doku reddinin sınırlarını incelemek için, bu zavallı canlının cehennemini uzattıkça uzatmıştı.

Camın ardındaki o şekilsiz kütle, Martin'in kokusunu aldı. Yaratığın geriye kalan tek sağlam, kahverengi gözü, zorlukla dönerek Martin'i buldu. O gözde nefret yoktu. Vahşet yoktu. Sadece bitmek bilmeyen, dipsiz bir ıstırap ve sessiz, yalvaran bir dua vardı: *Beni bitir.*

Martin'in içi, daha önce hiç hissetmediği kadar büyük, zift gibi bir karanlıkla doldu. Midesi kasıldı, olduğu yere kusmamak için kendini zor tuttu. Gözyaşları yanaklarından alev gibi iniyordu. O an, Beth'in de bu bölümde çalıştığını hatırladı. Bu cehennemi, bu işkenceyi biliyor olmalıydı.

Hızla partiye geri döndü. Gözleri kan çanağı gibiydi. Beth'i kalabalığın içinden kolundan tuttuğu gibi koridora çekti.

"Biliyordun!" diye bağırdı Martin, sesi koridorda yankılanırken. "Denek 44! O köpeği hayatta tuttuğunuzu biliyordun!"

Beth'in yüzündeki gülümseme anında silindi, rengi bembeyaz oldu. "Martin... Neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben o alt katlara hiç inmem. Yemin ederim!"

"Yalan söyleme!" Martin'in insan yanı, öfkenin ve hayal kırıklığının altında eziliyordu. İçindeki o vahşi, yabancı dürtü ilk kez bu kadar yüzeye çıkmıştı. Beth'i orada, koridorun soğuk duvarında bırakıp koşarak uzaklaştı. Kalbini kırmıştı, belki de dünyadaki tek dostunu kaybetmişti ama şu an bunun bir önemi yoktu. Yapması gereken, yerine getirmesi gereken kanlı bir borç vardı.

Kimya laboratuvarına girdi, dolapları kırarcasına açtı. Bir şişe yüksek konsantrasyonlu kloroform ve kalın bir bez parçası aldı. Elleri öyle çok titriyordu ki, şişenin kapağını açarken neredeyse yarısını yere döküyordu.

Hücreye geri döndüğünde, köpek hâlâ aynı yerde, o çaresiz hırıltılarıyla yatıyordu. Martin içeri girdiğinde, koku öylesine yoğundu ki nefes almak imkânsızdı. Kokusunu alan varlık, inleye-

rek, deforme olmuş uzuvlarını acı içinde sürüyerek ona doğru yaklaşmaya çalıştı.

"Şşş... Tamam," diye fısıldadı Martin, hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak. Dizlerinin üzerine çöktü, kanlı, ıslak zemin umurunda değildi. "Bitti artık. İşkence bitti."

Kloroformla sırılsıklam ettiği bezi, o şekilsiz, yamuk suratın üzerine bastırdı. Hayvan önce panikle çırpındı, mutasyona uğramış kasları son bir yaşama içgüdüsüyle kasıldı. Ama Martin bezi sıkıca tuttu. Gözyaşları, yaratığın o sıcak, çarpık bedenine damlıyordu.

"Özür dilerim... Özür dilerim..." diye mırıldanıyordu durmadan.

Yavaşça, çok yavaşça hayvanın çırpınışları dindi. Kasları gevşedi. O boğuk, ıslak hırıltı yerini derin bir sessizliğe bıraktı. O tek, sağlam göz kapandı. Martin, hayatındaki tek dostunu, kendi yalnızlığının tek şahidini kendi elleriyle öldürürken, aslında kendi geleceğine de bir ağıt yakıyordu. Bu eylem, kibirli bir bilim insanının Tanrı'yı oynaması değildi; bu, Tanrı'nın çoktan terk ettiği, eti sadece bir veri olarak gören bu dünyada yapılabilecek tek merhametli, tek insani eylemdi.

O gece, Martin laboratuvarında saatlerce ağladı. Sabahın ilk ışıkları tesisin havalandırma kapaklarından sızarken, Beth kapıda belirdi. Gözleri şişmiş, bütün gece ağladığı belli oluyordu. Martin ona baktı, kadının masumiyetini, gerçekten hiçbir şey bilmediğini o an anladı. Sessizce birbirlerine sarıldılar. Kelimelere gerek yoktu; paylaşılan acı, onları birbirine görünmez iplerle bağlamıştı.

Beth ile barışmasının getirdiği o duygusal arınma, Martin'in zihnindeki o karanlık, çözülemeyen bulmacanın son parçasını da yerine oturttu. Babasının kayıtlarına, köpeğin acısına ve kendi etinin doğasına dair her şey bir anda berraklaştı.

Babasının hatası; kibriydi. Makinelerin eti salt madde, bir sandalye ya da bir kitap gibi durağan bir yapı olarak görmesine izin vermişti. Oysa et canlıydı, değişkendi. Hücreler her saniye ölüyor ve yeniden doğuyordu. Et bir veri dosyası değil, devam eden kimyasal bir tepkimeydi. Bilgisayarın canlı dokuyu sadece taraması değil, onu *analiz etmesi*, onun yaşamsal ritmini anlaması gerekiyordu.

Martin, günlerce uyumadan kodları baştan aşağı yeniden yazdı. Sisteme "yaşam" algoritmasını entegre etti.

Bunu test etmek için Beth'in de yardımıyla, tesisin bahçesinde buldukları sahipsiz bir yavru kediyi birinci kapsüle koydular. Martin düğmeye basarken elleri titremiyordu. Bu kez emindi. Makineler kükredi, mor ışık Bay 17'yi aydınlattı. Kedi birinci kapsülden kayboldu ve anında ikinci kapsülde belirdi. Kapı açıldığında, yavru kedi mutlu bir şekilde miyavlayarak dışarı atladı. Tek bir tüyü, tek bir hücresi bile zarar görmemişti.

Başarmıştı. Babasının yarım bıraktığı o imkânsız hayali gerçeğe dönüştürmüştü.

O geceki o tarifsiz zafer sarhoşluğuyla, ölümün ve çürümenin gölgesindeki bu tesiste, Martin ve Beth birbirlerine sığındılar. Aralarındaki o kırılgan bağ, korkunun ve hüznün alevinde dövülerek tutkulu, çaresiz bir aşka dönüştü. Martin, Beth'in kolları arasında ilk ve son kez kendini gerçekten bir erkek, bir insan gibi hissetti. Gelecek umudu, bir an için zihnindeki o karanlık fısıltıları susturmuştu.

Ancak Bartok'un dünyasında zafer, her zaman çok kısa sürerdi.

Lanet, sadece uykudaydı ve o gece uyanmaya karar verdi.

İlk işaretler o kadar küçüktü ki, Martin onları görmezden gelmeye çalıştı. Geceleri, Beth yanındayken derisinin çok derinlerinde gezinen, onu içeriden kaşıyan o dayanılmaz karıncalanma

hissi. Önce diş etlerindeki çekilme başladı. Ardından, bir sabah duş alırken, sağ elinin işaret parmağının tırnağı hiçbir acı vermeden, kuru bir yaprak gibi banyo zeminine düştü. Martin, düşen tırnağın altındaki dokuya baktığında dehşete düştü. Orada pembe, yumuşak bir et yoktu. Siyahımsı, giderek sertleşen ve hissizleşen, kitin benzeri bir tabaka büyüyordu.

Tat alma duyusu değişti; normal yiyecekler ona kül gibi tat verirken, şekere ve çürümeye yüz tutmuş meyvelere karşı korkunç, hayvani bir açlık hissetmeye başladı. Işığa karşı artan o tuhaf duyarlılığı yüzünden sürekli karanlıkta kalmak istiyordu. Gözlerindeki o insani odaklanma kayboluyor, etrafı binlerce küçük mercekle, parçalı bir şekilde algılamaya başlıyordu.

O, babasının günahının bedeliydi. İnsanlığı, o yirmi beş yıllık sahte hızlandırılmış hayatı bir kabuk gibi üzerinden dökülüyor; içinden o kadim, iğrenç varlık—Sinek—yavaşça, sabırla ve vahşice başını kaldırıyordu.

Aynanın karşısında durduğunda, artık karşısındaki yüz ona ait değildi. Dehşet, damarlarındaki kana karışmıştı. Kurtuluş arayışıyla, Telepod'ların sistemine girip çaresizce biyolojik simülasyonlar çalıştırdı.

Tek bir umut vardı. Makinenin genetik dizilim programını kullanarak "Gen Değişimi" yapmak. Kendi mutasyona uğramış, çürüyen genlerini, sağlıklı bir insanınkilerle takas etmek. Ancak bilgisayarın simülasyon sonuçları ekrana düştüğünde, Martin'in kanı dondu. Bu işlem onu tamamen iyileştirebilir, insan formuna döndürebilirdi; ancak karşısındaki o diğer kişi... O kişi, Martin'in içinden sökülüp atılan o korkunç genetik atıkları alacak, saniyeler içinde o iki yıl boyunca kafeste inleyen köpekten çok daha korkunç, cehennemden çıkma deforme bir canavara dönüşecekti. Kendi lanetini bir başkasına aktarmak.

Martin, yatağında huzurla uyuyan Beth'e baktı. Onu seviyordu. Hayatında sevdiği tek şeydi. Ve dışarıdaki dünyada, sokakta yürüyen, ailesi olan herhangi bir masum insanı da bu Telepod'a zorla sokabilirdi. Yaşamak için bir canavara dönüşmesi gerekiyordu—sadece fiziksel olarak değil, ruhsal olarak da.

Martin'in insan yanı, bu fikri büyük bir dehşet ve tiksintiyle reddetti. Başkasına, masum bir ruha bu aşılmaz acıyı çektirerek kurtulmaktansa, o simsiyah kozanın içine girip bir böceğe, bir ucubeye dönüşmeyi yeğlerdi. Çünkü beden çürüse de, et isyan etse de, ruh hâlâ ona aitti. Merhametin ağırlığı, yaşamaktan çok daha ağırdı ama o, bu yükü taşımaya karar verdi.

İnsan olarak ölecekti; lanetli ama onurlu bir insan olarak. Ta ki ihanet kapısını çalana dek.

V

İhanetin Gözleri ve Kaçış

Martin'in bungalovunun içi, dışarıdaki zifiri karanlığa inat, soluk, sarımtırak bir lamba ışığıyla aydınlanıyordu. Ancak bu ışık, mekana bir yuva sıcaklığı vermekten çok uzaktı; daha ziyade, bir morgun soğuk ve ruhsuz atmosferini andırıyordu. Martin, banyodaki lavabonun önünde durmuş, düşen tırnağının altından filizlenen o sert, siyahımsı dokuya bakıyordu. Derisinin altında gezinen o iğrenç karıncalanma hissi, artık dayanılmaz bir acıya dönüşmüştü. Et, kendi isyanını başlatmış ve Martin'in insan formunu bir hapishane gibi yıkmaya girişmişti.

Tam o sırada, mutasyonun getirdiği o lanetli hediyelerden biri olan aşırı gelişmiş işitme duyusu, odanın sessizliğini bölen çok ince, neredeyse algılanamaz bir frekans yakaladı. Tiz, ritmik, elektronik bir vızıltı.

Martin başını yavaşça kaldırdı. Gözleri, eskisinden çok daha farklı bir odaklanma yeteneğiyle odanın köşelerini, tavan pervazlarını tarıyordu. Vızıltının kaynağına, kitaplığın en üst rafındaki

ahşap oymalı eski bir saatin arkasına doğru ilerledi. Elini uzattı, saati kenara itti ve ahşap panelin arasına ustalıkla gizlenmiş, mercimek tanesi büyüklüğündeki o siyah lensi buldu. Bir an için nefesi kesildi. Parmağının ucuyla o soğuk cama dokunduğunda, hissettiği şey şaşkınlık değil, buz gibi bir idraktı.

Hemen ardından tavandaki havalandırma ızgarasını söktü. Orada bir tane daha vardı. Yatak odasındaki aynanın arkasında üçüncü bir göz. Banyonun köşesinde dördüncüsü. Bungalov... Bartok'un ona "özgürlük" yalanıyla sunduğu bu ev, bir sığınak değil, sadece daha büyük, daha konforlu bir petriden, bir gözlem kafesinden ibaretti.

Dünyası, bir kez daha ve bu defa onarılamaz bir şekilde başına yıkıldı. Anton Bartok... O soğuk, pürüzsüz sesli, babacan maskenin ardındaki adam, onu bir oğul gibi değil, paha biçilmez bir laboratuvar faresi gibi izliyordu. Uykusunu, yemek yemesini, Beth ile geçirdiği o mahrem anları, hatta derisinin çürümeye başladığı şu son günlerdeki ıstırabını bile kaydetmişti. Bartok için o, bir can değil, sadece olgunlaşması beklenen bir hasattı.

İçindeki o vahşi, böceksi dürtü, ihanetin getirdiği öfkeyle birleştiğinde Martin'i insanüstü bir hıza kavuşturdu. Gecenin karanlığında, tesisin ana veri merkezine, Bartok'un özel arşivine sızması sadece dakikalarını aldı. Güvenlik sistemleri, artık onun zekası ve yeni gelişen refleksleri için çocuk oyuncağıydı. Ana sunucunun soğuk, mavi ışığı yüzüne vururken, parmakları klavyede bir fırtına gibi geziniyordu.

Ve sonra, gerçeğin o iğrenç, çıplak yüzü ekranda belirdi.

"Proje: Brundle-Sinek Varyantı. Aşama: Silahlaştırma."

Martin, babası Seth Brundle'ın dosyalarını açtı. Bu kez, Bartok'un ona izlettiği o kahramanlık dolu, sahte "arınma" videoları yoktu. Karşısında, babasının geçirdiği o korkunç dönüşümün sansürsüz, kan dondurucu kayıtları duruyordu. Seth Brundle, etin

sınırlarını aşan bir tanrı değildi; o, kendi dehasının ve kibrinin yarattığı canavarın kurbanıydı. Martin, ekranda babasının etinin nasıl lime lime döküldüğünü, nasıl devasa, iğrenç bir sineğe dönüştüğünü ve en sonunda çaresizlik içinde, sevdiği kadının, Martin'in annesinin elindeki silahın namlusunu kendi başına dayayarak ölmek için nasıl yalvardığını izledi.

Gözyaşları, yanaklarından süzülürken asidik bir yakıcılık hissi veriyordu. Bartok en başından beri her şeyi biliyordu. Martin'in de aynı dönüşümü yaşamasını, o cehennem azabını çekmesini en başından beri planlamış, beklemiş ve izlemişti. Onu iyileştirmek gibi bir niyeti hiç olmamıştı. O, Brundle'ın yarım kalan mutasyonunu bir silaha, ordulara satılacak genetik bir mucizeye, yok edilemez bir biyolojik tanka dönüştürmeyi hedeflemişti.

"Çok etkileyici, değil mi?"

Sessizliği bıçak gibi kesen bu ses, Bartok'a aitti. Martin arkasını döndüğünde, Anton Bartok'u elleri cebinde, yanında iki silahlı korumayla kapıda dikilirken buldu. Yüzünde en ufak bir suçluluk ya da yakalanma telaşı yoktu. Sadece, yatırımının nihayet meyve vermesini izleyen küstah, soğuk bir tüccar edası vardı.

"Sen bir babanın dostu falan değilsin," diye tısladı Martin. Sesi, insan gırtlağının sınırlarını zorlayan, boğuk ve hırıltılı bir tonda çıkıyordu. "Sen bir parazitsin. Etimi, acımı satmak için beni bu kafeste büyüttün."

Bartok hafifçe güldü, odanın ortasına doğru birkaç adım attı. "Duygusallığı bırak, Martin. Sen hiçbir zaman bir oğul olmadın. Baban bir aptaldı, kibrinin kurbanı oldu. Ama sen... sen benim başyapıtımsın. Mutasyonun başladı. Bunu hissedebiliyorum. Artık savaşmayı bırak. Kozana gir ve sana vaat edilen o üstün varlığa dönüş. Senin genlerin, insanlığın son evrimi olacak."

Bu sözler, Martin'in içindeki o son, incecik insanlık ipini de kopardı. Böcek genleri, hissettiği o devasa, zapt edilemez öfke ve

çaresizlikle tetiklenerek tamamen uyandı. Gözbebekleri aniden karardı, irileşti. Derisinin altından gelen çatırdama sesleri odada yankılandı. Koruma görevlileri silahlarını doğrulttuğu anda, Martin akıl almaz bir hızla ileri atıldı. Masayı tek bir hamleyle devirip görevlilerden birinin üzerine fırlattı, diğerini ise sadece bir eliyle boğazından kavrayıp duvara çiviledi. Gücü, insanın fizyolojik sınırlarını fersah fersah aşmıştı.

Bartok bir an için afalladı ama geri adım atmadı. "Beni öldüremezsin, Martin! Bana aitsin!"

"Sana hiçbir şey bırakmıyorum," diye gürledi Martin. Eliyle ana sunucunun klavyesini parçalamadan saniyeler önce, Telepod'ların sistemine o ölümcül kodu girmişti. "Telepod'ları şifreledim, Anton. Kendi yazdığım bir virüsle. Yanlış şifre girildiğinde, babamın ve senin on yıllardır üzerinde çalıştığınız her şeyi, tüm kaynak kodlarını silecektir. Tanrı olma hayalin, benim zihnimdeki tek bir kelimeye bağlı."

Tesisin kırmızı alarm ışıkları yanıp sönmeye, sirenler kulakları sağır eden bir şiddetle çalmaya başlarken, Martin içgüdülerinin yönlendirdiği ilkel bir güçle oradan kaçtı. Kurşun geçirmez camları çıplak elleriyle parçaladı, havalandırma boşluklarında adeta kemiksiz bir varlık gibi kıvrılarak yolunu buldu ve gecenin o uçsuz bucaksız, fırtınalı, tekinsiz karanlığına karıştı.

İlk durağı, kalbinin onu körü körüne sürüklediği tek yer oldu: Beth'in dairesi.

Yağmur, Martin'in üzerine yığılmış kalın, gri bir yorgan gibi yağıyordu. Beth'in penceresini tıklattığında, kadının yüzündeki uykulu ifade, onu gördüğü an saf bir dehşete dönüştü. Martin sırılsıklamdı, soluklanıyordu ve yüzünün yarısı gölgeler içindeydi. Işığa çıktığında Beth çığlığını eliyle bastırmak zorunda kaldı. Martin'in derisi yer yer gri, pullu bir dokuya bürünmüş, gözleri anormal derecede irileşmişti.

"Martin... Tanrım, sana ne oldu?" diye ağlayarak kapıyı açtı Beth.

Martin yere yığılırken ona her şeyi, tüm o korkunç gerçeği nefes nefese anlattı. Bartok'un ihanetini, kameraları, babasının sonunu ve kendi bedeninde uyanan o amansız canavarı. Beth, duydukları karşısında dehşete düştü ama onu terk etmedi. Aşkı, korkusundan daha büyüktü. İkisi, çürümekte olan bir bedenin ve ardında bıraktığı o milyar dolarlık acımasız bir şirketin, namlusu onlara çevrilmiş gölgesinde kaçmaya başladılar.

Yolları, sadece tek bir isme, geçmişin hayaletleriyle yaşayan ve bu laneti en yakından tanıyan tek kişiye, Stathis Borans'a düştü.

Stathis'in evi, okyanus kıyısında, medeniyetten uzak, rüzgarın dövdüğü izole bir kulübeydi. Beth kapıyı yumruklad ığında, Stathis onları elinde bir pompalı tüfekle karşıladı. O, artık yıllar önceki o ukala, kendinden emin editör değildi. Bedeninin bir kısmı, yıllar önce Brundle-Sinek'in üzerine kustuğu asidik sindirim enzimiyle erimiş, parçalanmıştı. Sol kolu dirseğinden kesikti ve sağ bacağının yerine metal bir protez taşıyordu. Ruhu, alkolün ve geçmişteki o kanlı pişmanlıkların içinde çoktan boğulmuş bir enkazdı.

Stathis, Martin'in o solgun, deforme olmaya başlamış yüzüne baktığında, tüfeğin namlusu titreyerek aşağı düştü. Geçmişin o korkunç kabusu, ete kemiğe bürünmüş bir şekilde kapısında dikiliyordu.

"O..." diye fısıldadı Stathis, gözleri yaşararak. "Sanki mezardan çıkmış gibi... Gözleri... O lanet olası gözler."

İçeri girdiklerinde, Stathis masaya yarım şişe viskiyi vurdu. Martin, zorlukla nefes alarak ona Telepod'lardan ve gen değişiminden bahsetti. Ancak Stathis'in cevabı, umudun tabutuna çakılan son çivi oldu.

"Kurtuluş yok, çocuk," dedi Stathis, kalan tek eliyle viskisini kafasına dikerken. "Baban da aynı şeyi sandı. Makinenin onu arındıracağını düşündü ama makine, sadece sizin etinizi böcek etiyle karıştıran koca bir blender. O Telepod'lar dışında hiçbir şey bu genetik kıyameti durduramaz. Ve o makinelere girersen, içindeki o canavarı başka birine aktarmak zorundasın. Bunu yapabilir misin? Sokaktan birini çevirip, onun derisinin erimesini, kemiklerinin kırılmasını izleyebilir misin?"

Martin başını eğdi. Boğazından sadece hırıltılı bir ses çıktı. "Yapamam..."

Kaçmaya devam ettiler. Motel odaları, terk edilmiş benzin istasyonları, karanlık arka yollar... Ancak Martin'in bedeni artık ona, onun iradesine ait değildi. Metamorfoz, vahşi bir yangın gibi kontrolden çıkmıştı. Her geçen saat, insanlığından bir parçayı daha söküp alıyordu. Cildi kalın, sert ve simsiyah bir kabuğa, bir dış iskelete dönüşüyordu. Parmakları birbirine kaynayıp sivri uçlu pençelere evriliyordu.

Beth için en korkuncu, Martin'in zihninin, o parlak, dahi çocuğun adım adım silinmesiydi. İnsan diliyle konuşmak, Martin için boğazını yırtan bir işkence haline gelmişti. Ses telleri kopuyor, yerini kitinimsi bir sürtünme sesi, böceksi bir tıkırtı alıyordu. Bir gece, Beth ona yemek uzattığında, Martin yemeği elleriyle almak yerine üzerine o asidik, beyazımsı sindirim enzimini kustu. Sıvı, yemeği saniyeler içinde eriterek pelte kıvamına getirdiğinde, Martin onu höpürdeterek içti. O an Beth, gözlerini sıkıca yumarak ağlamaya başladı. Karşısındaki varlığın duyguları, aşkı, korkuları yerini yavaş yavaş saf, ilkel bir açlığa ve hayatta kalma güdüsüne bırakıyordu.

En büyük yıkım ise iki gün sonra geldi. Bir sabah Beth uyandığında, Martin banyonun köşesine sinmiş, acı içinde kıvranıyordu. Yüzü tamamen tanınmaz haldeydi. Çenesi, ortadan ikiye büyük bir çatlama sesiyle yarılmış, içeriden o korkunç, tüylü ve ha-

reketli böcek ağız parçaları dışarı fırlamıştı. Gözleri artık insan gözü değildi; siyah, bombeli, o çoklu, böceksi yapıya bürünmüş, etrafı binlerce küçük prizmadan gören duyarsız merceklere dönüşmüştü.

"Martin..." diye hıçkırdı Beth, ona dokunmaya çalışarak.

Yaratık başını ona çevirdi. O korkunç, mandibulaları olan ağızdan sadece ıslak, mekanik bir tıkırtı çıktı. Belki de içindeki o hapsedilmiş insan, ona son bir kez "Seni seviyorum" demek istemişti ama et, bu kelimelere izin vermedi. O artık Martin değildi. O, uyanmış bir kâbustu.

Beth, sevdiği adamın gözlerinin önünde eriyip iğrenç, bilinçsiz bir yaratığa dönüşmesini izlemenin o katlanılmaz, varoluşsal ağırlığı altında tamamen ezildi. Etin bu grotesk şovu, kadının zihnini, umudunu, aşkını paramparça etti. Bir insanın böyle bir acıyı çekmesi, böyle bir dehşete hapsolması katlanılamazdı. Onu seviyordu, onun o güzel ruhunu seviyordu ama o ruh artık bu iğrenç kabuğun içinde, karanlıkta bağırarak boğuluyordu.

Nihayetinde, sırf bu kâbus bitsin diye, sırf Martin'in çektiği o fiziksel ve zihinsel cehennem azabı bir son bulsun diye, yatağın kenarındaki ankesörlü telefona uzandı. Gözyaşları ahizeyi ıslatırken, teslim bayrağını çekti.

Titreyen parmaklarıyla tuşlara bastı. Karşıdaki o soğuk ses açıldığında, Beth sadece üç kelime fısıldayabildi:

"Gelip onu alın."

İhanet değildi bu; çaresizliğin en karanlık, en dipsiz kuyusundan edilen bir merhamet duasıydı. İkisini de Bartok'un o steril, merhametsiz kollarına teslim etmişti. Çünkü cehenneme giden yollar, bazen sadece sevgiyle değil, dayanılmaz acıların taşlarıyla da döşenirdi. Ve Sinek, artık kozasını örmek için evine dönüyordu.

VI

Koza ve Diriliş: Etin Mahkemesi

Bartok'un o soğuk, steril, ruhsuz laboratuvarına, yeraltının derinliklerindeki o yüksek güvenlikli karantina hücresine geri getirildiklerinde, odanın ortasında yatan şey artık Martin değildi. İnsanlık unvanı, o acı dolu kaçış gecesinde, yağan yağmurun altında çoktan eriyip gitmişti. Şimdi, kurşun geçirmez camların ardında, loş bir ışıkla aydınlatılan o çelik zeminin üzerinde devasa, korkunç bir anormallik yatıyordu.

Bedeninin etrafında, kendi ağzından ve deri gözeneklerinden salgıladığı gri, yapışkan ve sümüksü ipliklerden örülmüş, kalın, nabız gibi atan devasa bir koza oluşmuştu. Koza, canlı bir organizma gibi soluk alıp veriyor, her nefeste o iğrenç zarlar gerilip gevşiyordu. İçeriden gelen sesler, insan aklının sınırlarını zorlayacak cinstendi; ıslak bir emilme, kemiklerin un ufak olduğu o boğuk çatırtılar ve kaynayan kalın sıvıların şıpırtısı.

Karanlığın ve o amniyotik, asidik sıvıların içinde, bir zamanlar parlak bir zekâya sahip olan o genç adamın anatomik yapısı tamamen siliniyordu. İnsan iskeleti, o kusurlu yapı iskelesi, genetik bir fırının içinde eriyerek sıvılaşıyor; iç organları, akciğerleri, kalbi ve beyni, yeni ve dehşet verici bir biyolojiye yer açmak için moleküllerine ayrılıyordu. Zihni, milyonlarca yıllık o karanlık evrim sürecini, o ilkel böcek atalarının genetik hafızasını birkaç gün gibi kısa bir sürede baştan aşağı yeniden yaşıyordu. Kozanın içi, sadece fiziksel bir dönüşüm, basit bir metamorfoz değildi; bu, aynı zamanda ruhsal bir ölüm ve etin, kendi iradesiyle ayağa kalktığı karanlık bir diriliş alanıydı. Martin'in anıları—Beth'in kokusu, babasının o eski video kasetlerindeki sesi, o köpeğin yalvaran tek gözü—bu genetik asit havuzunda eriyor, yerini saf, ilkel ve doymak bilmez bir hayatta kalma güdüsüne bırakıyordu.

Dışarıda, Bay 17'nin hemen üstündeki ana gözlem odasında ise farklı bir işkence sürüyordu. Anton Bartok, kusursuz dikilmiş takım elbisesinin içinde, bir elinde kristal bardağıyla dikilirken, gözlerini hemen aşağıdaki o iğrenç kozadan ayırmıyordu. Gözlerinde korku değil, milyarlarca dolarlık bir patentin olgunlaşmasını izleyen bir tüccarın o hastalıklı, kibirli parıltısı vardı.

Ancak bir sorun vardı. Telepod'lar kilitliydi.

"Bana o şifreyi vereceksin, Beth," dedi Bartok, sesindeki o sahte babacan tonu tamamen bir kenara bırakarak. Cümleleri buz gibiydi.

Beth, metal bir sandalyeye deri kayışlarla bağlanmıştı. Yüzü solgun, gözaltları günlerce uykusuz kalmaktan ve ağlamaktan morarmıştı. Dudakları kurumuş, çatlamıştı. Başı öne eğik olsa da, içindeki o isyankâr ateş henüz sönmemişti.

"Bilmiyorum..." diye fısıldadı Beth, sesi çatallanarak. "Bana hiçbir şey söylemedi. O makineler senin tabutun olacak, Anton. O kodu asla kıramayacaksın."

Bartok bardağını masaya yavaşça bıraktı. Göz kırpmadan Beth'e yaklaştı ve çenesini kaba bir hareketle sıkarak başını yukarı kaldırdı. "Beni iyi dinle, küçük hanım. Aşağıdaki o et yığını, benim mülküm. Benim yatırımım. O kozadan çıktığında, onu ordulara satacağım. O makinelerin şifresini kırdığımda ise, genetik devrimin tek efendisi ben olacağım. Martin sana o gece bir şey söyledi. O virüsü durduracak kelimeyi biliyorsun. Eğer konuşmazsan, seni o kozadan çıkacak olan şeyin ilk besini yaparım. Kendi sevgilinin, o çok âşık olduğun adamın seni canlı canlı eriterek yemesini izlersin."

Beth, Bartok'un yüzüne bir damla kanla karışık tükürük fırlattı. "Cehenneme git."

Bartok, cebinden çıkardığı mendille yüzünü silerken, arkasındaki güvenlik görevlisine döndü ve başıyla hafif bir işaret yaptı.

Görevli, elindeki şok cihazını çalıştırıp Beth'in boynuna dayadı. Odanın içini kadının tiz, acı dolu çığlığı doldurdu. Bartok, acımasızca Beth'i sorguluyor, onu psikolojik ve fiziksel bir işkenceden geçiriyordu. Gözünü hırs bürümüş, kendi tanrılığını ilan etmeye hazırlanan bu adam, içeride olgunlaşan ölümden, etin kendi mahkemesini kurduğundan tamamen habersizdi.

Ve sonra... Zaman durdu.

Aşağıdan, karantina hücresinden gelen o dehşet verici, ıslak yırtılma sesi, gözlem odasındaki herkesin kanını dondurdu. Şok cihazının vızıltısı kesildi. Bartok hızla cama doğru döndü.

Koza yırtıldı.

Çıkan sese ne bir insanın can çekişirken attığı bir çığlık ne de vahşi bir hayvanın kükremesi eşlik edebilirdi. Bu ses, doğanın kendisinin, iğrenç bir şekilde bükülmüşlüğüne, genetik kodlarıyla oynanmasına duyduğu isyanın, frekansı kulak zarlarını kanatan mekanik ve ıslak bir senteziydi. Tamamen siyah, yapışkan sıvılarla kaplı, kalın, kösele gibi bir zar büyük bir şiddetle ikiye yarıldı. İçeriden fışkıran o asidik, sarımtırak amniyotik sıvı tüm hücre zeminine yayıldı.

Tamamen dönüşmüş Martin, o yapışkan karanlığın içinden ağır ağır ayağa kalktı. Artık o genç, dahi çocuktan eser yoktu. Karşılarındaki şey; devasa boyutta, simsiyah, zırhlı bir dış iskelete sahip, altı bacaklı, eklemleri ters yöne bükülen bir ölüm makinesiydi. Başının iki yanında yer alan o devasa, çoklu merceklere sahip bombeli gözleri, karanlıkta hastalıklı bir mor ışıkla parlıyordu. Çenesi, insan formunu tamamen kaybetmiş, iki yana açılan, keskin dişlerle ve tırtıklı mandibulalarla donatılmış korkunç bir mengene halini almıştı. Sırtındaki o yarım kalmış, şekilsiz kanat taslakları, her nefesinde iğrenç bir ıslıklama sesi çıkarıyordu.

Bartok'un gözleri faltaşı gibi açıldı. O an, kontrol edebileceğini sandığı şeyin, doğanın ta kendisi kadar durdurulamaz bir afet

olduğunu hissetti. "Vurun onu!" diye bağırdı telsizine. "Karantina hücresini zehirli gazla doldurun! Hemen!"

Ancak yaratık, gazın içeri dolmasını beklemedi. Dev, zırhlı kolları, inanılmaz bir güçle o kırılmaz denilen kalın cam panellere doğru savruldu. Birinci vuruşta camda örümcek ağı gibi devasa bir çatlak belirdi. İkinci vuruşta, çelik çerçeveler büküldü. Üçüncü vuruşta ise cam, büyük bir patlama sesiyle tuzla buz oldu.

Karantina alarmı tesisin dört bir yanında çınlamaya başlarken, kırmızı flaşörler yeraltı koridorlarını kana boyadı. Yaratık, kozasını parçalayarak dışarı fırladı. İlk hedefi, Bay 17'ye, yani Telepod'ların bulunduğu o kutsal alana giden yoldu.

Karşısına çıkan her güvenlik görevlisini, her askeri acımasızca, vahşi bir böcek içgüdüsüyle saniyeler içinde parçaladı. Koridorun başını tutan üç tam teçhizatlı asker, otomatik tüfekleriyle ateş açtı. Kurşunlar, canavarın o kalın, kitin zırhından kıvılcımlar saçarak sekiyordu. Yaratık, mermilerin acısını hissetmiyordu bile. İleri atıldı, askerlerden birini devasa pençesiyle belinden yakaladı ve tek bir sarsıntıyla adamı ikiye böldü. Kan ve iç organlar, bembeyaz steril duvarları kırmızıya boyadı. Diğer asker panikle geri çekilirken, yaratık o iğrenç ağzını açtı ve adamın yüzüne, kemiği bile saniyeler içinde eriten o beyazımsı, asidik sindirim enzimini kustu. Askerin yüzü bir mum gibi erirken çıkardığı o çığlık, koridorun metalik duvarlarında yankılanarak söndü.

Ancak bu katliamın ardında, salt kör bir vahşet yoktu. O çoklu, siyah gözlerin derinliklerinde, hâlâ zayıf bir şekilde atan, hapsedilmiş bir insan kalbinin ve o dahi zihnin yönlendirdiği soğukkanlı bir intikam arzusu vardı. Martin'in insanlığı etin içinde boğulmuş olabilirdi ama o son, karanlık amaca tutunmuştu: Bartok.

Bartok, gözlem odasından kaçarak kendi ofisine, tesisin en güvenli, zırhlı sığınağına kapanmıştı. Kapıların hidrolik kilitlerini

devreye sokmuş, masasının arkasına sinerek elindeki altın işlemeli tabancayı kapıya doğrultmuştu. Nefes nefeseydi. Hayatı boyunca başkalarının kaderini yöneten o güçlü, kibirli adam, şimdi bir anda köşeye sıkışmış, eceliyle yüzleşmeyi bekleyen, titreyen bir ete dönüştü. Parası, statüsü, zekâsı... Hiçbiri bu kapının arkasındaki ilkel, evrimsel dehşeti durdurmaya yetmeyecekti.

Kapının dışından ağır, tok adımlar geldi. Sonra sessizlik.

Birden, yekpare çelik kapı içeri doğru büküldü. Hidrolik kilitler, canavarın inanılmaz kas gücü karşısında çığlık atarak parçalandı. Kapı menteşelerinden koptu ve Bartok'un masasının üzerine devrilerek onu yere serdi.

Tozun ve dumanın arasından içeri süzülen yaratık, odanın tüm atmosferini bir anda o çürümüş et ve asit kokusuyla doldurdu. Bartok titreyerek silahını kaldırdı, namluyu doğrudan o devasa kafaya doğrultup şarjör bitene kadar ateş etti. Kurşunlar yaratığın yüzünde ufak tefek yarıklar açtı ama onu zerre kadar durdurmadı. Yaratık, devasa pençesiyle Bartok'u ensesinden tıpkı bir fareyi yakalar gibi havaya kaldırdı. Bartok'un ayakları yerden kesildi, pahalı takım elbisesi yırtıldı, adam korkudan altına kaçırdı.

Canavarın o dipsiz, böceksi gözleri, adamın terli, dehşet içindeki yüzüne kilitlendi. O gözlerde merhamet yoktu; affetme, insanlık, vicdan yoktu. Sadece saf, yansıtıcı bir adalet vardı. Doğanın, kendisine meydan okuyan kibre kestiği faturanın ta kendisiydi bu gözler.

Yaratık, Bartok'u o çok sevdiği, tapındığı, tanrı olma hayalleri kurduğu Telepod'ların olduğu bölmeye, Bay 17'ye doğru sürükledi. Adamın çığlıkları, boş koridorlarda yankılanıyor ama kimse ona yardıma gelmiyordu. Tesis, kendi yarattığı canavarın mezbahasına dönmüştü.

Bay 17'nin devasa kapılarından içeri girdiklerinde, Beth içerideydi. Kargaşadan faydalanarak bağlarından kurtulmuş, bilgisa-

yar terminalinin önünde korkuyla sinmişti. Martin'in dönüştüğü o devasa kâbusu gördüğünde nefesi kesildi ama çığlık atmadı. Çünkü yaratık, elinde çırpınan Bartok ile odaya girdiğinde, Beth'e dönüp o kısa, açıklanamaz saniyelik bakışıyla ona dokunmadı. İçinde hâlâ Martin'in olduğunu biliyordu.

Yaratık, Bartok'u ana kontrol paneline, klavyenin üzerine fırlattı. Adamın burnu kırıldı, kanlar klavyenin tuşlarına damladı. Bartok öksürerek geriye kaçmaya çalıştı ama canavarın o sivri, metalik pençesi adamın omzuna saplanarak onu oraya mıhladı.

Ekranda kırmızı, yanıp sönen bir yazı vardı: "SİSTEM KİLİTLİ. ŞİFREYİ GİRİN."

Yaratık, Bartok'un o titreyen elini zorla yakaladı. Parmaklarını klavyenin üzerine doğru bastırdı. Sonra, o iğrenç, şekilsiz, mandibulalarla dolu ağzından, insan gırtlağının çoktan yok olduğu o boğazdan kan donduran bir hırıltı yükseldi. Sesi, sanki iki çelik plakanın birbirine sürtünmesinden çıkan o tiz çığlık gibiydi ama içinde kelimenin formu barınıyordu. Martin'in etinin, isyanına rağmen zorla çıkardığı son insani kelimesi, o steril odada bir ağıt gibi yankılandı:

"**B-A-B-A**"

Bartok, o korkunç baskı altında, gözyaşları içinde, titreyen parmaklarıyla tuşlara bastı. B... A... B... A...

Sistem anında derin bir elektronik iç çekişle açıldı. O meşhur, morumsu beyaz ışıklar Telepod'ların içinde yanmaya başladı. Cihazlar uykudan uyanmış, beslenmeye hazır mekanik tanrılar gibi kükredi.

Bartok, "Lütfen... Lütfen beni bırak!" diye yalvardı, dizlerinin üzerine çökerek. "İstediğin her şeyi veririm! Seni iyileştirebilirim!"

Ama etin mahkemesinde temyize yer yoktu. Yaratık, Bartok'u omzundan yakaladığı gibi havaya kaldırdı. Onunla birlikte,

ağır ve sarsılmaz adımlarla birinci kapsülün, alıcı ünitenin içine girdi.

Kapsülün pnömatik kapıları, ikisinin üzerine bir mezar taşı gibi, tıslayarak kapandı.

Camın ardında, içerideki o loş mor ışığın altında duran yaratık, son bir kez dışarı baktı. Dehşet ve gözyaşları içinde olan Beth, ana terminalin başında donakalmıştı. Martin'in dönüştüğü o devasa varlık, içeride Bartok'un boğazını sıkıca tutarken, boştaki devasa pençesini yavaşça cama dayadı. İnsanlıktan çok uzak bu uzuv, cama dokunduğunda, içindeki o kayıp ruhun son vedasını, son fısıltısını taşıyordu sanki. Yaratık, başını hafifçe öne eğdi. Bu, Beth'in anlayabileceği o sessiz komuttu: *Gen değiştirme dizisini başlat.*

Beth, gözlerinden akan yaşların klavyeyi ıslatmasına aldırmadan, titreyen ellerini konsolun üzerine koydu. Ekranda "GEN AKTARIMI / MUTASYON DEĞİŞİMİ" sekmesini açtı. Bu tuşa basmak, sevdiği adamı kurtaracak ama aynı zamanda o kapsülün içindeki kibirli adamı, Bartok'u, hayal dahi edilemeyecek büyüklükte bir cehenneme, deforme olmuş sonsuz bir acıya mahkûm edecekti.

Beth, sevdiği adamın insanlığına kavuşması için, kendi elleriyle o merhameti rafa kaldırdı.

Parmağını "BAŞLAT" düğmesine bastı.

Makineler daha önce hiç olmadığı kadar yüksek, adeta odanın temellerini sarsan, ağlayan ve kükreyen bir sesle çalışmaya başladı. Ozon kokusu genzi yakacak kadar keskinleşti. Kapsülün içindeki ışıklar kör edici bir beyaza döndü; öyle bir ışıktı ki bu, Beth gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Kapsülün içindeki et, kemik, böcek kabuğu, asit ve ruh; bilgisayarın merhametsiz kodları arasında atomlarına kadar parçalandı.

Bilgisayar, bu kez eti sadece bir nesne olarak değil, değiştirilmesi, sökülüp yeniden dikilmesi gereken organik bir bulmaca olarak işledi. Uzayın o karanlık dokusunda, iki farklı yaşam formu, iki farklı genetik kader birbirine karıştı, ayrıştı ve intikamın ateşiyle yeniden şekillendi.

Bu, sadece Seth Brundle'ın mirasının sona erişi değildi. Bu, etin zamanı yendiği, insanın kendi yarattığı tanrıcılık oyununda doğaya karşı kazandığı son, kanlı ve trajik zaferdi. O kör edici beyaz ışık söndüğünde, dumanların ardında açılacak olan kapı, yeni bir lanetin ve ağır bir bedelle satın alınmış bir kurtuluşun habercisiydi. Etin ağıtı susmuş, mahkeme kararını vermişti.

VII

Okyanusun Kıyısındaki Sinek

Transfer tamamlandığında, birinci kapsülün kapısı ağır bir iniltiyle açıldı. İçeriden yükselen buhar, kan ve ozon kokusu karışımı bir duman bulutu, laboratuvarın tavanına doğru yükseldi. Zemin, yapışkan bir sıvıyla kaplıydı; kan, amniyotik sıvı ve erimiş et parçaları, krom panellerin üzerinde parlak, iğrenç bir tabaka oluşturmuştu. Makineler son bir kez inledi, sonra sustu. Sessizlik, ölüm kadar mutlak ve ağırdı.

Dumanların arasından Martin çıktı.

Çıplak, yaralı, bitkin… ama tamamen insandı.

Bacakları titriyordu. İlk adımını attığında dizleri neredeyse çökecekti. Elleriyle duvara tutundu. Teninde hâlâ Telepod'un enerjisinin bıraktığı hafif bir yanık kokusu vardı. Ama bu ten, onun kendi teniydi. Damarları, kendi damarlarıydı. Kalbi, kendi kalbiydi – yavaş, düzenli, insani bir ritimle atıyordu.

Gözlerini kapattı. Gözyaşları, yanaklarından aşağı süzüldü. Bu gözyaşları, acının değil, özgürlüğün gözyaşlarıydı. Yıllarca süren o cehennem –hızlanan zaman, eriyen et, babasının laneti–

nihayet bitmişti. Ruhunun bir parçasını sonsuza dek feda etmişti, ama bedeni artık ona aitti. Kendi hayatını geri almıştı.

"Martin..."

Beth'in sesi, laboratuvarın diğer ucundan geldi. Kadın, titreyerek ona doğru koşuyordu. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Martin kollarını açtı. Beth, ona sarıldığında bedeninin sıcaklığını hissetti – gerçek, insani bir sıcaklık. O anda ikisi de sustu. Sözlere gerek yoktu. Yalnızca birbirlerinin kalp atışlarını dinlediler. Martin'in kalbi, yavaş ve düzenli atıyordu. Beth'in kalbi ise korku, rahatlama ve aşk karışımı bir hızla çarpıyordu. Beth, yüzünü Martin'in göğsüne gömdü. Sesi, hıçkırıkların arasında boğuluyordu.

"Başardın..." diye fısıldadı Beth, sesi kırık bir cam gibiydi. "İnsan oldun... Gerçekten insan oldun. Ben... ben seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım."

Martin başını eğdi, alnını Beth'in alnına yasladı. Martin, Beth'in saçlarını okşadı. Parmakları titriyordu. Gözyaşları, Beth'in saçlarına karışıyordu.

"Ben de... seni kaybettiğimi sandım. O kozanın içinde... her şey karanlıktı. Sadece senin sesini duyuyordum. Seni düşünüyordum. Sen olmasaydın... ben de o et yığını gibi kalırdım. Evet... Ama bir parçam orada kaldı. O kapsülde. O... canavarda."

Beth başını kaldırdı. Gözleri kıpkırmızıydı, ama gülümsüyordu.

"Sen hiç o et yığını olmadın, Martin. Sen... her zaman kendindin. Her zamanki benim Martin'im."

İkisi de ağlıyordu. Gözyaşları, dudaklarında tuzlu bir tat bırakıyordu. O an, tüm acılar, tüm korkular, tüm lanetler bir kenara itildi. Sadece ikisi vardı. Sadece aşk vardı.

"Ben... babamı affettim," diye fısıldadı Martin, sesi kırık bir fısıltı gibiydi. "O son anda... babamın sesini duydum. Bana 'kendini affet' dedi. Ve ben... affettim. Hem onu, hem kendimi."

Beth, Martin'in yanağına dokundu.

"Sen zaten affedildin. Uzun zaman önce. Benim tarafımdan. Ve şimdi... dünyanın da seni affetme zamanı geldi."

Beth'in gözleri, ikinci kapsüle çevrildi. Kapı hâlâ kapalıydı. İçeriden hafif, ıslak bir hırıltı geliyordu. Sanki bir şey, yavaşça sürünüyordu.

"Bartok..." diye mırıldandı Beth, sesi tiksintiyle doluydu.

Martin başını salladı.

"Evet. O artık benim lanetimi taşıyor. Benim böcek genlerimi. Benim cezamı."

İkinci kapsülün kapısı, mekanik bir tıslamayla açıldı.

Duman yükseldi. Ve içinden... bir şey çıktı.

Bu, bir insan değildi. Bir canavar da değildi. Tanımlanamaz, şekilsiz, et ve kemiğin işkence içinde iç içe geçtiği, yerde sürüklenen bir et yığınıydı. Bartok'un bir zamanlar kusursuz olan vücudu, artık tanınmayacak hâldeydi. Kolları ve bacakları, karışmış, erimiş, yer yer sert kabuklar oluşturmuştu. Yüzü –eğer hâlâ bir yüzse– yamulmuş, bir tarafı şişmiş, diğer tarafı çökmüştü. Gözlerinden biri hâlâ açıktı; o gözde, sonsuz bir acı ve delilik parlıyordu.

Bartok –ya da geriye kalan her neyse– ıslak, acı dolu bir hırıltıyla öne doğru süründü. Giysilerinin yırtık pırtık parçaları, etine yapışmıştı. Her hareketinde, kemikleri çatırdıyor, derisi yırtılıyordu. Acının o ıslak, yapışkan sesi laboratuvarı dolduruyordu.

Martin ve Beth, donup kaldılar. Beth'in eli, Martin'in kolunu sımsıkı kavradı.

“Tanrım…” diye fısıldadı Beth, sesi titriyordu. “Bu… bu o mu?”

Martin başını salladı. Sesi soğuk, ama içinde derin bir hüzün vardı.

“Evet. Bu, Anton Bartok. Bir zamanlar Tanrı olmak isteyen adam. Şimdi… kendi yarattığı cehennemin en alt katında sürünüyor.”

Bartok –ya da et yığını– onları fark etti. O tek açık göz, Martin’e çevrildi. Gözbebeği büyümüş, korku ve nefretle doluydu. Ağzı –eğer hâlâ bir ağızsa– açıldı. İçinden, boğuk, ıslak bir ses yükseldi:

“Mar… tin… Ne… yaptın… bana…?”

Martin yavaşça yaklaştı. Yerde sürünen yaratığın önüne çömeldi. Gözleri, Bartok’un gözleriyle buluştu.

“Ben mi? Senin yaptığını yaptım, Bartok. Sen beni bir deney faresi gibi kullandın. Babamı kullandın. Eti bir araç olarak gördün. Şimdi… eti sen oldun.”

Bartok’un boğazından ıslak bir hırıltı yükseldi. Elleri –ya da geriye kalan et parçaları– Martin’in ayağına uzandı. Ama güçsüzdü. Sadece titriyordu.

“Merhamet… et… lütfen…”

Martin’in gözleri soğuktu, ama içinde derin bir acıma vardı.

“Merhamet mi? Sen bana merhamet gösterdin mi? O köpeğe merhamet gösterdin mi? Beth’e? Bana? Sen Tanrı olmak istedin. Şimdi… bir et parçası oldun. Bu, senin seçimin.”

Bartok’un gözünden tek bir damla yaş süzüldü. Ama o yaş, kanla karışmıştı.

Martin doğruldu. Beth’e döndü.

“Gidelim. Burası… artık bizim cehennemimiz değil.”

Beth, son bir kez Bartok’a baktı. Gözlerinde tiksinti, acıma ve rahatlama karışımı bir ifade vardı. Sonra Martin’in elini tuttu ve birlikte laboratuvardan çıktılar.

Martin ve Beth, tesisin dışına çıktıklarında şafak sökmek üzereydi. Okyanusun kıyısına yürüdüler. Dalga sesleri, ilk kez insani bir ritimle kulaklarına ulaşıyordu. Martin, Beth’in elini sımsıkı tuttu.

“Artık… zaman bizim,” diye fısıldadı.

Beth gülümsedi. Gözlerinde yaşlar vardı.

“Evet. Ve biz… hâlâ insanız.”

Uzakta, bir ev sineği vızıldıyordu. Ama bu kez sesi, bir ağıt değil, bir özgürlük şarkısı gibiydi.

Ve okyanus, eskisi gibi dalgalanmaya devam etti.

Bartok’un Son Mirası

Bartok’un kaderi ise, ölümden çok daha beter bir varoluşa hapsolmaktı.

Tesisin derinliklerinde, zamanında o talihsiz köpeğin tutulduğu, rutubet ve ölüm kokan kafesin içinde, Bartok’un yarattığı yeni ucube sürünüyordu. Üzerinde yırtık pırtık kalmış giysi parçaları, insan olduğuna dair tek kanıttı. Çıkardığı o ıslak, acı dolu hırıltılarla, köşedeki yemek kabına, içine doldurulmuş bulamaç benzeri yemeğe doğru, işkence çeken kaslarını zorlayarak ilerledi.

Her hareketi, bir işkenceydi. Kemikleri, etinin içinde eriyor, yeniden şekilleniyor, sonra tekrar eriyordu. Acı, sürekliydi. Hiç durmuyordu. Bartok’un zihni –hâlâ orada, o et yığınının içinde– çığlık atıyordu.

Martin onu son bir kez ziyaret etti.

Bartok –ya da geriye kalan her neyse– Martin'i görünce tek gözüyle baktı. O gözde, sonsuz bir acı ve pişmanlık vardı.

Martin, kafesin önünde diz çöktü. Sesi yumuşaktı, ama titriyordu.

"Ben... seni affetmiyorum, Anton. Ama seni de lanetlemiyorum. Sen de... benim gibiydin. Etin kölesi oldun. Şimdi... etin kendisi oldun."

Bartok'un boğazından ıslak bir hırıltı yükseldi. Sanki "özür dilerim" demeye çalışıyordu.

Martin, kafese bir el uzattı. Bartok'un şekilsiz pençesine dokundu. O dokunuşta, ne nefret ne de intikam vardı. Sadece derin, insanî bir merhamet vardı.

"Bir gün... belki seni de özgür bırakırız. Ama önce... kendimizi özgür bırakmamız gerekiyordu."

Nasıl... nasıl oldu bu? Ben... ben Tanrı'ydım...

Ama cevap yoktu. Sadece o ıslak hırıltı ve sürünme sesi vardı.

Martin ayağa kalktı. Arkasını dönüp gitti. Arkasında, Bartok'un hırıltıları yavaşça azaldı. Ama o hırıltılarda artık öfke yoktu. Sadece teslimiyet ve sessiz bir dua vardı.

Bir zamanlar adı Bartok olan yaratık bir ses duydu. Zar zor başını kaldırdığında, yemeğinin konduğu o paslı kabın kenarında duran şeyi gördü.

Siyah, iri, kıllı bir ev sineği...

Sinek, bacaklarını birbirine sürterek onu izliyordu. Kanatları hafifçe kıpırdıyordu. Gözleri –o binlerce minik göz– Bartok'un acısını, çaresizliğini, kibrinin enkazını seyrediyordu. Sinek, sanki

kendi yarattıkları cehennemin içinde çürüyen bu tanrılara, sessiz, vızıldayan bir ağıt yakıyordu.

Bartok'un tek gözü, sineğe kilitlendi. O gözde, sonsuz bir dehşet ve anlayış vardı.

Sen... sen benim gibisin...

Sinek, bacaklarını ovuşturdu. Vızıldaması, alçak ve ritmikti. Sanki bir cevap veriyordu:

Evet. Ben de etim. Ama ben, etin özgür haliyim. Sen... sen etin hapishanesisin.

Bartok, son bir çabayla süründü. Ama gücü tükenmişti. Bedeni, kendi ağırlığı altında eziliyordu. Et, kemik ve kan, yavaşça birbirine karışıyordu. Acı, artık bir dalga gibi yükseliyordu. Ve o dalganın içinde, Bartok'un son düşüncesi yankılandı:

Ben... Tanrı olmak istemiştim... Ama et... et kazandı.

Sinek, son bir kez vızıldadı. Sonra kanatlarını açtı ve karanlığın içinde kayboldu.

Laboratuvarın derinliklerinde, sessizlik geri döndü. Yalnızca Bartok'un –ya da geriye kalan her neyse– yavaş, ıslak hırıltıları duyuluyordu. O hırıltılar, yavaş yavaş azaldı, azaldı ve sonunda... tamamen sustu.

Okyanusun Kıyısındaki Sinek

Yirmi üç yıl. İnsan bedeni için uzun, evrimin o acımasız takvimi içinse yalnızca bir nefeslik zaman dilimi. Martin ve Beth, ayaklarının altındaki ıslak kumların ezilme sesini dinleyerek okyanusun kıyısında ağır ağır yürüyorlardı. Ufuk çizgisi, gökyüzünün kan kırmızısı ve mor tonlarına boyandığı, yavaş yavaş lacivert bir karanlığa teslim olduğu o büyüleyici araftaydı. Güneş, sanki geçmişin tüm o kanlı, asidik günahlarını da beraberinde derin sulara gömmek istercesine ufuktan aşağı süzülüyordu. Dalga-

ların kıyıya vururken çıkardığı o ritmik, ebedi ses, geçmişin çığlıklarını bastıran, kadim ve şefkatli bir ninni gibiydi.

Martin, Beth'in elini sımsıkı tuttu. Avuç içlerindeki çizgiler birbirine karışıyor, geçen yılların, birlikte göğüslenen kâbusların ve kazanılan zaferlerin görünmez haritasını çiziyordu. Derisi artık sıcak, yumuşak ve tamamen insaniydi; bir zamanlar onu içeriden yiyip bitiren o soğuk, sert kabuktan, o genetik hapishaneden eser yoktu.

Adımlarını yavaşlattılar. Beth, rüzgârın yüzüne savurduğu saçlarını geriye atarken, gözlerini ufkun o engin boşluğuna dikti. "Hatırlıyor musun?" diye fısıldadı yumuşakça. Sesi, dalgaların gürültüsü içinde kaybolmayacak kadar net ve derindi. "O gece... Bartok'un o ölüm kokan laboratuvarında... Sen o iğrenç kozanın içindeyken ve sonra o kapsüle girdiğinde... Titreyen parmaklarımla o düğmeye basarken..." Derin bir nefes aldı, sesi geçmişin hayaletleriyle hafifçe titriyordu. "O anda, o kör edici beyaz ışık her yeri yuttuğunda, seni sonsuza dek kaybettiğimi düşünmüştüm. Ve tam o anda, o mutlak yıkımın ortasında... seni ne kadar derin, ne kadar çaresizce sevdiğimi anladım. Etin ötesinde, ruhun en saf haliyle, gerçekten sevdiğimi."

Martin durdu ve ona döndü. Gözlerindeki o insani şefkat, yıllar önce kaybettiği ve Beth sayesinde ölümün kıyısından geri kazandığı o sıcak ışıkla parlıyordu. Boşta kalan eliyle Beth'in saçlarını okşadı. Parmak uçları kadının yüzünde gezinirken, kendi gözlerinde de minnet dolu yaşlar birikmişti.

"Ben de seni kaybettiğimi sandım," dedi Martin, sesi eski bir acının tortularını taşıyarak. "O kozanın içinde... kendi etimin içinde erirken, zihnim milyonlarca yıllık ilkel bir karanlığa çekilirken her şey mutlak bir boşluktu. Ama o zift gibi karanlığın içinde tutunduğum tek bir ışık huzmesi vardı: Senin sesin. Seni düşünüyordum. Eğer sen olmasaydın, senin o saf sevgin ruhuma bir çapa gibi tutunmasaydı... ben de o kozada eriyip giden isimsiz bir

et yığını, ruhsuz bir canavar olarak kalırdım. Sen... o düğmeye basarak sadece bedenimi değil, benim insanlığımı kurtardın, Beth."

Beth, yüzüne dokunan o sıcak, nasırlı ele kendi elini koydu ve başını hafifçe Martin'in omzuna yasladı. "Biz birbirimizi kurtardık, Martin," diye mırıldandı gözyaşları içinde gülümseyerek. "Ve o enkazın arasından çıkarak... şimdi dünyayı da kurtardık."

Tam o sırada, okyanus rüzgârının serin esintisi arasında, çok yakından gelen ince, tanıdık bir mekanik titreşim duyuldu. Uzakta ufak bir karaltı belirdi; minik bir ev sineği, kumun üzerinde, hemen birkaç adım ötelerinde duruyordu. Martin başını yavaşça o yöne çevirdi. Sinek, şeffaf kanatlarını hafifçe titretiyor, binlerce küçük mercekten oluşan o çoklu gözleriyle doğrudan onlara bakıyordu. Kaçmıyor, etrafta panikle uçuşmuyordu. Sanki geçmişten gelen sessiz bir elçi, etin mahkemesinden kalma son bir fısıltı gibi onlara selam veriyordu.

Martin, yüzünde hiçbir korku ya da tiksinti barındırmadan, tuhaf ve kabullenici bir saygıyla sineğe doğru bir adım attı. Sinek uçmadı. Sadece ön bacaklarını yavaşça birbirine sürterek ovuşturdu; doğanın o kadim ve kusursuz ayinini sergiliyordu.

Martin gülümsedi. "Sen hâlâ buradasın," diye fısıldadı rüzgâra doğru. "Ben de buradayım. Hayatta kaldık. Ama artık farklıyız. Etin laneti bitti; yollarımız ayrıldı. İkimiz de... özgürüz."

Sinek, sanki bu affedilişi ve evrensel vedayı anlamış gibi son bir kez yüksek sesle vızıldadı. Bu seste artık bir kıyamet senfonisi değil; varoluşsal bir dengeye kavuşmanın, hem hüznün hem de sessiz bir kutlamanın tınısı vardı. Sonra o incecik kanatlarını açtı, okyanusun o tuzlu, güçlü rüzgârına kendini bıraktı ve özgürce gökyüzüne doğru yükselerek, lacivert karanlığın içinde tamamen kayboldu.

Martin ve Beth, el ele tutuşarak kıyıda yürümeye devam ettiler. Adımları artık daha hafif, yürekleri geçmişin yükünden tamamen arınmıştı. Arkalarında, sarp kayalıkların üzerine inşa edilmiş yeni Brundle Vakfı'nın devasa pencerelerinden yayılan sıcak, altın sarısı ışıklar geceyi aydınlatıyordu. Bunlar, Bartok'un kibrinin değil, geleceğin ve şifanın ışıklarıydı. Çünkü bu gelecek, artık etin lanetiyle veya bilgisayarların soğuk hesaplarıyla değil; etin merhametiyle, sevgisiyle ve onca yıkımın ardından gelen o yüce affıyla yazılacaktı.

Hücrelerini bir saat gibi öğüten o amansız düşman durmuştu. Zaman, o acımasız ve hızlı katil, nihayet Martin'in dostu olmuştu.

Deniz, dünyanın tüm sırlarını ve mucizelerini yutarak sonsuza dek dalgalanmaya devam etti.

Ve Martin, ruhundaki tüm o paslı zincirleri kırmanın verdiği o tarifsiz huzurla, yıllar sonra ilk kez, tüm kalbiyle gülümsedi.

Geleceğin İlk Işıkları

Yirmi üç yıl sonra.

Okyanus, hâlâ aynı okyanustu; dalgaları aynı ritimle vuruyordu kıyıya. Ama dünya artık aynı dünya değildi.

Martin Brundle, eski bungalovunun verandasında, ahşap sandalyede oturuyordu. Saçları kırlaşmış, ama hâlâ gürdü. Yüzünde, zamanın bıraktığı çizgiler vardı; ancak bu çizgiler, acının değil, yaşanmışlığın, sevmenin ve affetmenin iziydi. Yanında Beth oturuyordu. Eli, Martin'in elinin üzerindeydi. İkisi de sessizce denizi izliyordu. Aralarında, yılların getirdiği o derin, kelimelere sığmayan anlayış vardı.

Telepod'lar, artık "Telepod" olarak anılmıyordu. İnsanlık onlara "Brundle Köprüsü" demeyi tercih etmişti. Çünkü o köprü,

eti yalnızca uzayda değil, zamanda da aşmıştı. Ve en önemlisi, eti bir araç olmaktan çıkarıp, bir amaç hâline getirmişti.

Martin, kahvesinden bir yudum aldı. Sıcaklığı hâlâ hissediyordu. Bu basit zevk, hâlâ onu şaşırtıyordu. Yirmi üç yıl önce, o cehennem gecesinde, Telepod'ların şifresini kırdığında ve Bartok'un lanetini kendi bedenine aktardığında, sonsuza dek insan kalacağını düşünmemişti. Ama kalmıştı. Hem de daha güçlü, daha bilge ve daha sorumlu bir insan olarak.

Bir akşam, Brundle Vakfı'nın terasında, genç bir araştırmacı ona sordu:

"Bay Brundle, Telepod'ları neden herkese açmadınız? Neden hâlâ sınırlı kullanımda? Bu teknolojiyle dünya açlığı, hastalık, hatta ölüm bitebilirdi."

Martin, pencereden dışarı, okyanusa baktı. Uzun bir süre sustu. Sonra, derin bir nefes aldı ve cevap verdi. Sesi, hem yorgun hem de umut doluydu:

"Çünkü ben, babamın hatasını tekrarlamamak için buradayım. Telepod, eti parçalıyor. Parçalıyor ve yeniden birleştiriyor. Bu süreçte, insan ruhu da parçalanıyor. Biz, o ruhu yeniden birleştirmeyi öğrendik. Ama herkesin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Bazıları, kendi bedenlerini bir araç olarak görmeye başlar. Ve bir kez bedenini araç olarak görürsen... ruhunu da araç olarak görmeye başlarsın. O zaman da... Bartok olursun."

Araştırmacı sustu. Martin'in gözlerindeki o eski acı, hâlâ oradaydı. Ama o acının yanında, şimdi bir ışık da vardı.

"Peki ya siz?" diye sordu genç adam. "Siz... o acıyı nasıl taşıdınız?"

Martin, Beth'e baktı. Beth gülümsedi. Martin'in eli, Beth'in elini daha sıkı sardı.

"Onu taşıdım... çünkü yanımda biri vardı. Biri, beni her gece kâbusumdan uyandıran, beni insan olarak görmeye devam eden biri. Beth... o benim köprüm oldu. Benim Telepod'um oldu."

VIII

Telepod'un Ay'a Uzanan Köprüsü

(Ay Kolonizasyonunun Keşfi)

Yirmi beş yıl. İnsan ömrü için koca bir çeyrek asır, evrenin o derin ve sessiz takviminde ise yalnızca göz açıp kapayıncaya kadar geçen mikroskobik bir an. Ancak Martin Brundle ve Beth Logan için bu yirmi beş yıl, cehennemin en dibinden gökyüzünün en yüksek zirvelerine uzanan, etin, ruhun ve bilimin yeniden tanımlandığı bir destandı. O karanlık laboratuvarda, Bartok'un soğuk duvarları arasında bir canavara dönüşüp tekrar insanlığa doğduğu o kanlı gecenin üzerinden geçen yıllar, Martin'in ruhundaki pürüzleri zımparalamış, ona daha önce hiçbir Brundle erkeğinin sahip olamadığı bir bilgelik bahşetmişti.

Okyanus kıyısındaki o tanıdık, ahşap bungalovun verandasında, belki de Dünya'da geçirecekleri o son gecede, Martin ve Beth yan yana oturuyorlardı. Gece, okyanusun üzerine siyah, ipeksi bir yorgan gibi serilmişti. Dalgaların kıyıdaki kayalıklara ve kumlara çarparken çıkardığı o ritmik, boğuk ses, sanki dünyanın kendi kalp atışıydı. Eski, kadim bir ninni gibiydi bu ses; insanın içindeki tüm korkuları yatıştıran, varoluşun o basit ve muazzam döngüsünü hatırlatan bir melodi.

Martin'in eli, yavaşça uzanıp Beth'in elinin üzerine kapandı. Parmakları, yılların getirdiği o tanıdık sıcaklığı, o sarsılmaz güveni arıyordu. Derisi, yirmi beş yıl önceki o gri, sert ve pullu zırhtan çok uzaktı; şimdi sadece zamanın ve yaşanmışlıkların ince çizgileriyle bezenmiş, sıcak, yumuşak bir insan teniydi. Gökyüzünde Ay, bulutsuz gecenin ortasında asılı duran devasa, gümüş bir disk gibi parlıyordu. Eskiden soğuk, ulaşılmaz, masallara ve mitlere ait ölü

bir kaya parçasıydı. Ama artık... artık arka bahçeleri kadar yakındı.

"Bu sefer... gerçekten gidiyoruz," dedi Beth. Sesi, okyanus rüzgârının içinde hafifçe titriyordu. Cümlesinin altında, çeyrek asırlık bir mücadelenin, sayısız denemenin, uykusuz gecelerin ve yenilenmiş bir umudun ağırlığı vardı. Gözlerini o gümüş küreden ayırmadan devam etti: "Mars'tan önce Ay... İnsanlık yıllarca roketlerle, o ilkel patlayıcılarla uzayı yenmeye çalıştı. Şimdi ise bir kapıdan geçeceğiz. Sanki evren bunca acıdan, bunca yıkımdan sonra bize merhamet ediyor, 'yeter' diyor gibi."

Martin başını yavaşça iki yana salladı. Derin, deniz mavisi gözleri, Ay'ın o karanlık kraterlerine, Mare Tranquillitatis'in, Sessizlik Denizi'nin gölgelerine dalmıştı. Yüzünde, geçmişin hayaletleriyle barışmış bir adamın o ağırbaşlı tebessümü vardı. "Hayır sevgilim," diye fısıldadı rüzgâra doğru. "Evren bize 'yeter' demiyor. Evren her zaman olduğu gibi dilsiz ve tarafsız. O bize sadece 'devam et' diyor. Kurallarını esnetebildiğimizi gördü ve şimdi sınırları ne kadar zorlayabileceğimizi izliyor. Ama bu kez... bu kez her şey farklı olacak. Eti daha nazik kullanacağız."

Bu kelimeler, 'et' kelimesi, ikisinin de zihninde geçmişin o karanlık, asidik kokusunu bir anlığına canlandırdı. Martin derin bir nefes alarak okyanus havasını ciğerlerine doldurdu. "Ay'da atmosfer yok, Beth. Orada dondurucu bir vakum, hücreleri parçalayan ölümcül bir kozmik radyasyon ve kemikleri eriten düşük bir yerçekimi var. Oraya roketlerle gitmek, insanın doğaya kafa tutmasıydı. Ama Telepod... Telepod bizi o düşmanca ortama, o mutlak hiçliğe anında, zarar görmeden taşıyabilir. Bedenlerimizi atomlarına ayırıp, o uzak kraterlerin içine bir saniyeden kısa sürede kusursuzca örebilir. Ama mesele beden değil. Ruhumuzu... o bizi insan yapan kırılgan özü, ruhumuzu o makinenin içinden biz taşıyacağız. Makine bunu yapamaz. Onu soğuktan koruyacak olan biziz."

Beth, boşta kalan eliyle Martin'in yüzüne doğru uzandı. Parmak uçları, Martin'in yanağında, çene hattında, yıllar önce o iğrenç mutasyonun çenesini ikiye yardığı yerde kalan o çok ince, neredeyse görünmez yara izlerinin üzerinden tüy gibi bir hafiflikle geçti. "Hâlâ korkuyor musun?" diye sordu. Sorusunda bir yargılama değil, sonsuz bir anlama çabası vardı.

Martin'in gözleri aniden doldu. Okyanusun sesi bir an için silindi ve zihninin en karanlık odalarında sakladığı o anılar hücum etti. Laboratuvardaki o nabız gibi atan, sümüksü koza... Kendi boğazından çıkan o ıslak, mekanik hırıltılar... Ve babası Seth Brundle'ın, o eski video kasetlerindeki o parlak ama kibirle zehirlenmiş heyecanlı sesi: *"Beni izle... Ben dünyayı değiştireceğim!"* "Korkuyorum," diye itiraf etti Martin. Sesinde zerre kadar saklama ihtiyacı yoktu. "Ama korktuğum şey artık kendi bedenim değil. Etin isyanı ya da genlerimin bana ihanet etmesi değil. Korktuğum şey, insanın o devasa, sessiz Ay'da da aynı kibrin esiri olması. Aynı hatayı yapması. İnsanoğlunun bedenini, yaşamı sadece bir araç, bir denklem, bir kâr marjı olarak görmesi. Anton Bartok öldü, bedeni o genetik asit havuzunda eriyip gitti... ama kibri, o açgözlü ruhu hâlâ insanlığın genlerinde dolaşıyor. Korktuğum şey, Bartok'un o soğuk, ticari gölgesinin Ay'ın kraterlerine de uzanması."

Beth, eğildi ve Martin'in alnına, endişeyle kırışmış o çizgilere uzun, sıcak bir öpücük kondurdu. Dudaklarının sıcaklığı, Martin'in içindeki o üşüten korkuyu bir anlığına eritti. "O zaman birlikte korkalım," dedi Beth, gözlerinin içine o sarsılmaz cesaretle bakarak. "Nasıl o cehennemden birlikte çıktıysak, o karanlığı nasıl yırttıysak... bu yeni dünyanın korkularını da birlikte aşalım."

Ertesi sabah, dünyanın dört bir yanında milyonlarca insanın uykuda olduğu o gri, erken saatlerde, yepyeni bir mimariyle inşa edilmiş olan Brundle Köprüsü'nün Dünya Terminali'nde kutsal

bir sessizlik hüküm sürüyordu. Burası, Bartok Endüstrileri'nin o yeraltındaki, neon ışıklı, soğuk ve tehditkâr Bay 17 laboratuvarına hiç benzemiyordu. Burası yüksek, kubbeli tavanları olan, doğal güneş ışığını içeri alan devasa cam panellerle kaplı, bir bilim merkezinden çok bir tapınağı andıran devasa bir tesisti.

Platformun ortasında, artık ilkel birer döküm kafes gibi görünmeyen, zarif, aerodinamik hatlara sahip, titanyum ve şeffaf karbon-cam alaşımından yapılmış iki devasa Telepod duruyordu. Bunlar makinelerden çok, geleceğe açılan taç kapıları gibiydi.

İçeride çok az insan vardı. Sadece en güvendikleri yirmi beş yıllık yoldaşları, birkaç tepe bilim insanı ve Brundle Vakfı'nın çekirdek personeli. Canlı yayın araçları, ordularca gazeteci, flaşlar, şampanyalar veya politikacıların o sahte, abartılı zafer konuşmaları yoktu. Martin bunu kesin bir dille yasaklamıştı. Bu, insanlığın evrene atacağı en büyük adımdı evet, ama bu bir zafer gösterisi değildi. Bu, geçmişin günahlarına dilenen bir af, sessiz bir dua gibiydi.

Martin, üzerinde Ay koşulları için özel olarak tasarlanmış, ince ama son derece dayanıklı uçuş tulumuyla ana kapsülün önüne geldi. Elini, o kusursuzca parlatılmış şeffaf cama dayadı. Camın yüzeyinden yansıyan kendi yüzüne baktı. Ardından, gözlerini kapattı ve uzayın derinliklerinde yankılanmasını umduğu o sessiz kelimeleri dudaklarından döktü.

"Baba," diye fısıldadı. Sesi sadece kendisinin ve hemen arkasında duran Beth'in duyabileceği kadar cılızdı. "Eğer zerrelerin evrenin bir yerlerinde dolaşıyorsa, eğer beni duyuyorsan... bil ki bu sefer makineleri bir silah ya da bir ego tatmini olarak kullanmıyoruz. Kibrimizle Ay'ı fethetmeye gitmiyoruz. Biz, o eksik yanımızı, evrenin o sessiz parçasını kucaklamaya gidiyoruz. Senin başlattığın şarkıyı, doğru notalarla bitirmeye gidiyoruz."

Beth, öne doğru bir adım attı ve Martin'in elini sıkıca, kenetlenircesine tuttu. "Birlikte," dedi sadece. Bu tek kelime, ikisi için dünyanın tüm yeminlerinden daha ağırdı.

Kapsülün pnömatik kapıları, adeta derin bir iç çekişle, sessizce üzerlerine kapandı. Kontrol panellerindeki ışıklar, kehribar renginden, o meşhur, kör edici beyaza doğru yumuşak bir geçişle yükseldi. Makine çalıştı. Ancak yirmi beş yıl öncesinin o yırtıcı, kulakları sağır eden, dünyayı yırtıyormuşçasına çıkan kükremesi yoktu. Onun yerine, devasa bir çan dalgasını andıran, çok daha kontrollü, derin ve bas bir titreşim tüm odayı sardı.

Kapsülün içinde Martin ve Beth birbirlerine sıkıca sarıldılar. Işık, varoluşun tüm renklerini yutacak kadar parlaklaştığı o kritik saniyede, etleri, kemikleri, anıları, korkuları ve aşkları... trilyonlarca atoma, veri dizisine ve saf enerjiye dönüştü. Ve bir anda... hiçlik. Dünya Terminali'ndeki o şeffaf kapsülün içi, sadece boş bir havadan ibaretti.

Aynı saniyenin milyarda biri kadar bir süre sonra, Ay'ın karanlık yüzüne yakın bir noktada, yeraltına önceden insansız sondalarla inşa edilmiş olan Ay Terminali'nin alıcı kapsülünde aynı beyaz ışık patladı. Atomlar, uzayın o dondurucu boşluğunu delip geçmiş, kuantum sicimlerinin üzerinden sekerek, Dünya'dan üç yüz seksen dört bin kilometre ötede kusursuz bir mimariyle yeniden örülmüştü.

Kapılar açıldı.

Ay'a vardıklarında, duyularına hücum eden ilk şey muazzam, ezici, mutlak bir sessizlikti. Ay Terminali'nin hava kilidi açılıp da özel korumalı kıyafetleriyle dış platforma, Ay'ın yüzeyine ilk adımlarını attıklarında, evrenin ne kadar büyük ve insanın ne kadar küçük olduğunu iliklerine kadar hissettiler.

Ay'ın o gri, incecik tozu (regolit), ağır çekimde hareket eden botlarının altında sanki kristaller kırılıyormuş gibi çıtırdıyordu.

Yerçekimi, Dünya'dakinin yalnızca altıda biri kadardı. Bedenleri, sanki görünmez okyanus dalgaları tarafından yukarı doğru itiliyormuşçasına bir tüy gibi hafiflemişti. Fiziksel varlıkları zayıflamış, adeta etten sıyrılıp birer ruha dönüşmüş gibi hissediyorlardı. Ama ruhları... ruhları Dünya'nın tüm ağırlığını omuzlarında taşıyormuş gibi ağırdı. Bu, bir tür hac ziyaretiydi.

Martin, yüzeyde o ilk sarsak adımını attığında dizleri aniden titredi. Düşmemek için durakladı. Başını yavaşça yukarı, o zifiri karanlık, yıldızlarla dolu gökyüzüne kaldırdı.

Oradaydı. Dünya.

Kapkaranlık, ölü bir boşluğun ortasında asılı duran, mavi, beyaz ve yeşil renkleriyle nefes kesici, kırılgan ve canlı bir mücevher gibi parlıyordu. Tüm savaşların, tüm acıların, Bartok'ların, telepodların, gözyaşlarının ve aşıkların üzerinde yaşadığı o devasa küre, uzayın derinliklerinde sadece savunmasız bir cam bilye gibi görünüyordu. Martin'in boğazına koca bir yumru oturdu; gözleri, miğferinin içinde yaşlarla doldu.

"Beth..." diye fısıldadı telsizinden. Sesi, uzayın o büyük hiçliğinde sadece kulaklıkların içinde yankılanıyordu. "Bak... Evimiz oradan ne kadar küçük, ne kadar savunmasız görünüyor. Tüm dertlerimiz, kibrimiz... hepsi o küçük mavi noktanın içinde."

Beth, ağır ve yavaş adımlarla Martin'in yanına geldi, koluna girdi. Yerçekiminin o tuhaf hafifliği içinde birbirlerine yaslanarak denge buldular. Gözyaşları, Beth'in yanaklarından süzülüp uzay miğferinin iç camında küçük damlacıklar oluşturuyordu.

"Biz buradayız," diye cevap verdi Beth, titreyen ama huzur dolu bir sesle. "Sen buradasın. Onca acıdan, onca karanlıktan sonra... hayattayız. Ve bu... bu bir mucize Martin. Etin değil, sevginin mucizesi."

O ilk tarihi adımdan sonra geçen ilk yıl, Brundle Köprüsü projesinin Ay'daki varlığı tam anlamıyla bir şifa ve kurtarma operasyonuna dönüştü. Telepod'lar, Ay İstasyonu'nda sıradan bir ulaşım aracı olarak değil, sadece acil ve hayati durumlar için, adeta kutsal birer kadeh gibi kullanıldı.

Uzayın o acımasız kuralları işlemeye başlamış, koloni inşaatında çalışan mühendisler ve işçiler Ay'ın tehlikeleriyle yüzleşmişti. Şiddetli bir Güneş patlaması sırasında sığınağa yetişemeyip ölümcül kozmik radyasyon fırtınalarına maruz kalan ve hücreleri saniyeler içinde çürümeye başlayan üç astronot, derhal Ay Telepod'una sokuldu. Bilgisayar, astronotların Dünya'daki arşivlerde saklanan sağlıklı DNA sekanslarını çağırdı. Işık çaktı ve saniyeler sonra kapılar açıldığında, astronotlar o radyasyon yanıklarından tamamen arınmış, hücreleri baştan aşağı yenilenmiş, sağlıklı bir şekilde dışarı adım attılar.

Ay'ın derinliklerinde, yeni genişletme tünelleri kazılırken çöken bir madende, ince Ay tozunda boğulmak üzere olan, oksijenleri tükenen madenciler, anında Telepod ile Dünya'daki ana hastanenin reanimasyon odasına ışınlandı ve yeniden nefes aldılar. Hatta mucizeler doğumla bile taçlandı; düşük yerçekimi nedeniyle komplikasyon yaşayan hamile bir kadının bebeği, annesinin rahminden Telepod'un o milimetrik veri işleme yeteneğiyle zarar görmeden çıkarıldı. O ilk Ay doğumlu bebek, annesinin bedeninden ayrıldıktan sadece yedi dakika sonra, Dünya'daki Dünya Terminali'nde bekleyen büyükannesinin gözyaşları içindeki kucağına, tamamen sağlıklı bir şekilde bırakıldı.

Bu olaylar, Dünya basınında "Tanrı'nın Makineleri" başlıklarıyla yankılandı. İnsanlar Telepod'lara tapmaya, onları ölümü yenen sihirli kapılar olarak görmeye başladılar.

Ancak Martin Brundle, geçmişin karanlık gölgelerini herkesten daha iyi tanıyordu. Teknolojinin kutsallaştırılmasının, kibrin ilk adımı olduğunu biliyordu. Bu yüzden, teknolojinin sadece bir

araç olduğunu insanlığa, özellikle de Ay'da yaşamaya başlayan o yeni nesle bıkmadan usanmadan hatırlatmayı görev edindi.

Ay İstasyonu'nun ana merkezindeki o büyük, kubbeli toplantı salonunda, haftada bir gün tüm genç kolonicileri, mühendisleri ve doktorları toplardı. Yaşlanan ama gözlerindeki o delici zekâ ateşini hiç kaybetmeyen Martin, onlara her seferinde aynı hayati dersi, adeta bir vasiyet gibi veriyordu:

"Unutmayın," diyordu, sesi salonun metalik akustiklerinde yankılanarak. "Bu makineye asla tapmayın. O bir tanrı değil. Telepod, eti parçalıyor. İnsanı atomlarına ayırıyor, varoluşunuzu kodlara döküyor. Biz, o makinenin içinden çıkan parçaları ancak birbirimize duyduğumuz sevgiyle, vicdanımızla, ahlakımızla yeniden insan olarak birleştiriyoruz. İnsanlığı makine yaratmaz, makinenin içinden geçen irade yaratır. Ay'da her şeyin dışında bir vakum var; havasız, sessiz, soğuk bir hiçlik. Ama sakın ola, kalplerimizde, zihinlerimizde bir vakum bırakmayalım. Eğer birbirimize karşı merhametimizi yitirirsek, eğer eti sadece bir araç olarak görmeye başlarsak... Bartok'un ruhu Dünya'dan kalkar gelir ve o soğuk nefesiyle burada da kazanır. İnsan kalmalıyız, etin ötesindeki o ışığı korumalıyız."

İkinci yılın başında, istasyonun altyapısı tamamen oturduğunda, insanlık tarihinin en büyük göçlerinden biri, ilk "kalıcı Ay kolonisi transferi" başladı. Dünya'nın dört bir yanından, farklı milletlerden, dillerden ve inançlardan seçilmiş elli aile... Evlerini, alıştıkları o mavi gökyüzünü, yeşil çimenlerin kokusunu, anılarını, atalarının mezarlarını ve dünyevi köklerini bırakarak yeni bir dünyayı inşa etmek üzere Ay'a taşındılar.

Martin Brundle, gelen her aileyi, Ay Terminali'nin varış kapısında bizzat tek tek karşıladı. Üzerinde resmi bir üniforma yoktu, o sadece bu yeni dünyanın bilge bir rehberiydi. Telepod'dan çıkan her babanın elini sıktı, her annenin omzuna elleriyle şefkatle dokundu, çocukların seviyesine eğilip gözlerinin içine o derin,

okyanus mavisi gözleriyle baktı. Uzay yolculuğunun o varoluşsal şokunu, bedenin bir anda başka bir gezegene nakledilmesinin yarattığı o sarsıntıyı yatıştırmak için oradaydı.

"Buraya Dünya'dan etinizle, kemiğinizle geldiniz," diyordu her seferinde, sesi o içten titreşimiyle yankılanarak. "Ama ruhunuzu, insanlığınızı da Dünya'da bırakmayın; onu da getirin. Ay soğuktur, Ay dilsizdir. Ama siz... siz birbirinize karşı sıcak olun. Burası artık sizin eviniz, ve onu yeşertecek olan makineler değil, ellerinizdir."

Gerçekten de yeşerttiler. Ay'ın o gri, ölü tozlarının üzerinde, devasa, jeodezik kubbelerin altında ilk yeşil seralar yükseldi. Telepod'lar sayesinde Dünya'dan getirilen genetiği güçlendirilmiş tohumlar, Ay'ın dönüştürülmüş regolitinde kök saldı. Ay İstasyonu, taze toprak, ıslak yaprak ve çiçek kokularıyla doldu.

Çocuklar, Ay'ın o düşük yerçekiminde adeta uçarcasına, havada taklalar atarak koşuşturuyor; Dünya'daki dedelerini, büyükannelerini özlediklerinde, sanki yan odaya geçer gibi her akşam Telepod'la Dünya Terminali'ne ziyaretlerine gidiyorlardı. Yaşlılar, Dünya'nın o ezici yerçekiminden, kemiklerini sızlatan ağırlığından kurtulup, Ay'ın sessizliğinde, eklemlerin ağrımadığı yeni bir fiziksel huzur buldular. Hastalık, genetik kusurlar, kanser... Tüm bunlar artık Telepod'un moleküler ayıklama sistemi sayesinde bir kader, ölümcül bir son değil; sadece tedavi edilebilir birer hatıra hâline gelmişti.

İnsanlığın ufku Ay ile sınırlı kalmayacaktı. Brundle Vakfı'nın masalarında, Mars kolonizasyonu ve hatta daha ileriki yüzyıllar için Güneş Sistemi dışına, en yakın yıldız sistemlerine uzanacak projelerin planları çizilmeye başlanmıştı bile. Ancak bilimin karşısında duran, evrenin o aşılamaz kuralı, o sert duvara çarpmışlardı: Işık hızı.

Eğer insanlar Mars'a veya uzak yıldızlara yerleşirse, fizik kuralları gereği elektromanyetik dalgalarla, yani radyo sinyalleriyle kurulacak bir iletişim korkunç gecikmelere mahkûm olacaktı. Dünya'dan Mars'a gönderilecek bir telsiz mesajının gidip yanıtının gelmesi, gezegenlerin yörüngedeki konumlarına göre yaklaşık 8 ila 48 dakika arasında değişecekti. Görüntülü ve anlık konuşma imkânsızdı. Hele en yakın yıldız sistemi olan Alpha Centauri düşünülürse... Oradaki bir koloniye "Nasılsınız?" demek 4,3 yıl, "İyiyiz" cevabını almak bir 4,3 yıl daha sürecekti. Neredeyse on yıllık bir sessizlik...

İşte bu noktada, Telepod teknolojisi sadece ulaşım için değil, evrenin kurallarını büken bir iletişim devrimi olarak da sahneye çıktı. Kuantum dolanıklığı prensibiyle çalışan Telepod veri iletimi, mekânı büküyor ve maddeyi 'anında' A noktasından B noktasına aktarıyordu. Işık hızı sınırını aşan tek şey, madde transferiydi.

Eğer radyo dalgalarıyla konuşamıyorlarsa, yazacaklardı.

İlerideki Mars veya yıldız kolonileri için, iletişim kurmanın tek *gerçek zamanlı* yolu bu olacaktı. Bir kâğıt parçasına yazılan mektup, Telepod'un içine konulacak, düğmeye basılacak ve milyonlarca kilometre ötedeki Mars yüzeyine, ışık hızını hiçe sayarak, tam olarak 'sıfır' saniyede, aynı anın içinde ulaşacaktı. Bilgisayar diskleri, USB bellekler ya da veri yüklü kristaller de gönderilebilirdi elbet. Ancak bu fiziksel zorunluluk, insanlık için unutulmuş, nostaljik bir sanatın muazzam bir şekilde geri dönüşüne sebep oldu: Mektup yazmak.

Mektup yazmak artık tozlu sandıklarda kalmış romantik bir eylem veya tarihi bir nostalji olmaktan çıkmış; evrenin uçsuz bucaksız mesafelerini yenmenin en hızlı, en güvenilir ve en mahrem aracı hâline gelmişti. Yüzlerce ışık yılı ötedeki bir sevdiğine, sesini ulaştıramasan da, elinin dokunduğu, mürekkebinin koktuğu o fiziksel kâğıdı aynı saniye içinde ulaştırabilmek... Bilimin, romantizmle kucaklaştığı yer tam da burasıydı.

Bu yeni çağın o eşsiz romantizmi, Dünya ile Ay arasında bile kendini göstermeye başlamıştı. Martin, koloninin başında durmak, oradaki genç ruhlara rehberlik etmek için Ay'da kalırken; Beth, Brundle Vakfı'nın o devasa, karmaşık organizasyonunu Dünya'dan yönetmek, politikacıları ve hırslı şirketleri Telepod'dan uzak tutmak için Dünya'da kalmıştı. Ayrılmamışlardı, sadece görevleri onları iki farklı gök cismine bölmüştü. Ve onlar, günde defalarca anlık görüntülü konuşma imkânları varken bile, Telepod aracılığıyla birbirlerine mektuplar göndermeye başlamışlardı.

Dünya'da, okyanus kıyısındaki o tanıdık, huzurlu bungalovda, Beth tek başına oturuyordu. Şöminenin ateşi odunları çıtırdatarak yakarken, elinde, sadece birkaç saniye önce Dünya Terminali'nden özel bir kurye ile ulaştırılmış, Martin'in Ay'dan yazıp Telepodla hiçbir gecikme olmaksızın gönderdiği o fiziksel mektup vardı.

Kâğıdın dokusu, sanki Martin'in ellerinin sıcaklığını hâlâ taşıyor gibiydi. Beth, okumaya başlamadan önce kâğıdı hafifçe yüzüne yaklaştırdı; mürekkebin ve Ay Terminali'nin o steril ama tanıdık ozon kokusunu içine çekti. Martin'in o kendine has, sağa yatık ve özenli el yazısı kâğıdın üzerinde uzanıyordu:

"Sevgilim,

Şu an Ay'da, odamın büyük vizöründen dışarı bakıyorum. Eğer bu mektubu okuyorsan, ben artık Dünya'da değilim. Bedenim Dünya topraklarından üç yüz seksen dört bin kilometre ötede, gri bir denizin kıyısında. Ancak Telepod'lar hâlâ çalışıyor. Ve ben, her gece o siyah gökyüzüne bakıp seni Ay'dan izliyorum. Okyanusun sesini özledim. Rüzgârın saçlarını savuruşunu özledim. Ama biliyorum ki yaptığımız şey, evrenin gidişatını değişti-

riyor. Biz o karanlık laboratuvardan çıkarken sadece kendimizi kurtarmamışız Beth; biz insanlığa yeni bir kapı açmışız.

Gençlere her gün anlattığım şeyi, sana yazarken bir kez daha hissediyorum. Unutma sevgilim: Et, yalnızca bir köprüdür. Babam o köprüyü inşa etmeye çalışırken boşluğa düştü. Bartok o köprüden geçip tanrı olmak isterken kendi cehennemini yarattı. Biz ise o köprüyü geçip insan kalmayı başardık.

Asıl yolculuk makinenin içinde değil, kalplerimizde. Ve benim kalbim, evrenin hangi köşesinde olursam olayım, o telepodlardan daha hızlı bir şekilde hep senin yanında çarpacak.

Seni seviyorum. Sonsuza dek.

Martin."

Beth, mektubu yavaşça katladı ve titreyen elleriyle, okyanus gibi çarpan göğsüne bastırdı. Odanın sessizliğinde gözyaşları yanaklarından süzülüp kâğıdın kenarına düştü. Ama bu gözyaşları, eskiden laboratuvarın camları ardında döktüğü o kahredici, çaresiz hüzün gözyaşları değildi. Bunlar, kazanılmış bir zaferin, insan kalabilmenin ve sınırları aşan bir aşkın gurur gözyaşlarıydı.

Çünkü et, o çürüyen, mutasyona uğrayan, iğrençleşen et, artık bir lanet değildi. Et, artık uzayı, zamanı ve hiçliği birbirine bağlayan sağlam bir köprüydü. Ve o köprü, şimdi yepyeni bir medeniyet kurmak üzere Ay'a uzanıyordu.

Aynı anda, yüz binlerce kilometre ötede, Ay İstasyonu'nun ana gözlem güvertesinde, Martin ellerini arkasında bağlamış, o devasa pencerelerden Dünya'ya bakıyordu. Mavi, yeşil ve beyaz bulutların oluşturduğu o devasa, canlı mücevher uzayın dondurucu siyahlığında sıcacık parlıyordu.

Geçmişin tüm o dehşeti, bedenin ihaneti, çekilen tarifsiz acılar... hepsi evrenin bu büyük ve muazzam tablosu içinde eriyip

gitmişti. Hücrelerini bir zamanlar saat gibi öğüten o korkunç düşman, o acımasız katil durmuştu.

Ve zaman, evrenin o en büyük, en durdurulamaz gücü, nihayet Martin Brundle'ın dostu olmuştu. Gözlerindeki o derin huzurla, mavi gezegene doğru bakarken, yirmi beş yıl önce kozadan çıkan o adam, şimdi evrenin sessizliğinde tebessüm ediyordu. Sinek uçup gitmiş, geriye sadece köprüyü inşa eden saf insanlık kalmıştı.

**Dünya ve Mars arasındaki iletişim gecikmesi, gezegenlerin Güneş etrafındaki yörüngelerinde birbirlerine göre konumlarına (uzaklıklarına) bağlı olarak değişir. Radyo sinyalleri ışık hızında (saniyede yaklaşık 300.000 km) seyahat ettiği için bu gecikme kaçınılmazdır.*

- ***Minimum Gecikme:*** *Dünya ve Mars birbirine en yakın konumdayken (yaklaşık 55-58 milyon km), tek yönlü iletişim yaklaşık* ***3 ila 4 dakika*** *(180-240 saniye) sürer.*
- ***Maksimum Gecikme:*** *Gezegenler Güneş'in zıt taraflarında, birbirlerine en uzak konumdayken (yaklaşık 400 milyon km'den fazla), tek yönlü iletişim yaklaşık* ***20 ila 24 dakika*** *(1200-1440 saniye) sürer.*

Özetle:

- ***Tek yönlü mesaj (en yakın):*** *~180-240 saniye (3-4 dakika)*
- ***Tek yönlü mesaj (en uzak):*** *~1200-1440 saniye (20-24 dakika)*

Bir karşılıklı konuşma (mesajın gidip yanıtın gelmesi) durumu söz konusu olduğunda, bu sürelerin iki katı (yaklaşık 6 ila 48+ dakika) gecikme yaşanır.

IX. Bölüm

Telepod'un Mars'a Uzanan Köprüsü

(Mars Kolonizasyonunun Keşfi)

Yirmi dokuz yıl. Evrenin o uçsuz bucaksız, sessiz takviminde bir kum tanesi, kozmik bir göz kırpması bile sayılmayacak bu zaman dilimi, Martin Brundle ve Beth Logan için koca bir ömür, kazanılmış bir savaş ve yeniden yazılmış bir varoluş destanıydı.

Etin hapishanesinden, asitlerin ve mutasyonların o boğucu karanlığından çıkarak insanlığı Ay'ın ölü toprağına taşımalarının üzerinden yıllar geçmişti. Şimdi ise ufukta çok daha uzağı, kızıl bir rüyayı hedefliyorlardı. Yirmi dokuz yılın sonunda, insanlığın sınırlarını yeniden çizecek olan o muazzam eşikte, Brundle Köprüsü'nün ilk insanlı Mars seferine adım atmak üzerelerdi.

Okyanus kıyısındaki o tanıdık, ahşap bungalovun verandasında geçirdikleri o son akşam, zamanın durduğu, geçmişin ve geleceğin birbirine karıştığı bir andı. Dünyevi rüzgârların yüzlerini yaladığı, deniz tuzunun genizlerini yaktığı belki de son geceydi. Martin, o eski cehennemin izlerini taşıyan ama artık sıcak ve insani olan elini, Beth'in elinin üzerine usulca koymuştu. Avuç içlerindeki çizgiler birbirine kenetlenmiş, sanki görünmez bir bağla ruhlarını birbirine dikmişti. İkisi de sessizce, gökyüzünün laciverde çaldığı, ufkun kan kırmızısına boyandığı o arafta denizi izliyordu. Dalgaların kıyıdaki kayalıklara çarparken çıkardığı o ritmik, ebedi ses, eski, kadim bir ninni gibiydi; insanın içindeki tüm korkuları yatıştıran, varoluşun o basit ve muazzam döngüsünü fısıldayan bir melodi.

Martin'in derin denizleri andıran gözlerinde, hâlâ o eski cehennemin, Bay 17 laboratuvarının paslı ve kanlı gölgesi vardı. Ancak şimdi o karanlık gölgeye, daha önce hiçbir Brundle erkeğinin sahip olamadığı bir bilgelik ve yıldızların ışığını yansıtan saf bir umut da karışmıştı.

"Gitmek zorunda mıyız?" diye sordu Beth yumuşakça. Sesi, dalgaların gürültüsü içinde kaybolmayacak kadar netti ama içinde okyanuslar kadar derin bir titreme barındırıyordu. Sesinde hem bilinmezliğin getirdiği ilkel bir korku hem de sınırları aşmanın verdiği o baş döndürücü heyecan vardı. "Ay'da bir mucize yarattık, Martin. Dünyayı iyileştirdik. Şimdi her şeyi geride bırakıp, o kızıl çöle... o mutlak hiçliğe gitmek zorunda mıyız?"

Martin, yüzünü okyanus rüzgârına vererek başını yavaşça salladı. Derin bir nefes aldı; ciğerlerine dolan iyot kokusunu, Dünya'nın o bereketli kokusunu son kez hafızasına kazımak istercesine içine çekti. "Evet," dedi, sesi kararlı ama bir o kadar da şefkatliydi. "Çünkü ben, babamın ve ondan önce gelen tüm o kibrin hatasını tekrarlamamak için buradayım, Beth. Telepod, evrenin dokusunu büken, tanrısal bir güç. Eğer onu sadece Dünya'da, sadece kendi küçük dünyevi dertlerimiz için tutarsak... o zaman Anton Bartok'un o açgözlü mirasını sürdürmüş oluruz. Eti sadece bir lüks, hayatı sadece uzatılması gereken ticari bir süreç olarak görmeye başlarız. Ama eğer onu yıldızlara taşırsak... Eğer bu köprüyü evrenin o dondurucu boşluğuna kurarsak, o zaman insanlığı kendi içine çöküp çürümekten, ruhunu kaybetmekten gerçekten kurtarabiliriz. Sınırları aşmalıyız ki, kibrimiz bizi yutmasın."

Beth, boşta kalan eliyle uzandı ve Martin'in yanağına dokundu. Parmak uçları, yılların ve yaşanmışlıkların izini taşıyan o yüzde tüy gibi gezindi. Gözlerinin ta içine, o sarsılmaz cesaretle baktı. "Sen... onca acıdan, o kozanın içinde geçirdiğin o kabus dolu zamanlardan sonra... hâlâ korkuyor musun?"

Martin gülümsedi. Bu gülümseme, acıyla yoğrulmuş, ateşlerde sınanmış ama içindeki cürufu atıp saf bir altına dönüşmüş bir umut taşıyordu. Dudaklarının kenarındaki çizgilerde on yılların yorgunluğu vardı ama gözleri genç bir çocuğun merakıyla parlıyordu. "Korkuyorum," diye itiraf etti fısıltıyla. "Ama inan bana sevgilim, korktuğum şey artık kendi bedenim değil. Genlerimin isyanı, etin çürümesi ya da makinenin bir sineği benimle birleştirmesi değil. Korktuğum şey, insanın eti yalnızca bir araç, bir eşya olarak görmeye devam etmesi. İnsanın kendi varoluşuna yabancılaşması. Mars'ta... o el değmemiş, o kan kırmızı topraklarda... bunu kökünden değiştirebiliriz. Orada yeni bir sayfa değil, yeni bir dil yaratabiliriz."

Ertesi sabah, dünyanın dört bir yanında sıradan hayatlar devam ederken, Brundle Köprüsü'nün Dünya'daki ana terminalinde, insanlık tarihinin belki de en sessiz, en kutsal ve en duygusal anı yaşanıyordu. Burası devasa roketlerin fırlatıldığı, ateşin ve dumanın gökyüzünü yırttığı o gürültülü uzay üslerine benzemiyordu. Burası, yüksek kubbeli, doğal ışığı içeri alan, devasa cam panellerle kaplı, sessizliğin ve saygının hüküm sürdüğü bir mabetti.

Platformun ortasında, zarif, titanyum ve karbon-cam alaşımından yapılmış, adeta geleceğe açılan bir boyut kapısı gibi duran ilk insanlı Mars transfer kapsülü yer alıyordu. Martin ve Beth kapsülün önünde, elleri birbirine kenetlenmiş bir halde duruyorlardı. Etraflarında yüzlerce gazeteci, canlı yayın kameraları, şampanya patlatan politikacılar veya sahte zafer çığlıkları yoktu. Sadece onlara yirmi dokuz yıldır omuz veren birkaç güvenilir bilim insanı, yol arkadaşı ve Brundle Vakfı'nın çekirdek personeli vardı. Martin gösterişi kesin bir dille reddetmişti. Bu bir gövde gösterisi değil, bir dua gibiydi; evrene sunulan sessiz bir adaktı.

Martin, üzerinde Mars atmosferi ve yerçekimi için özel olarak tasarlanmış olan, ince ama dayanıklı kırmızımsı uçuş tulumuyla kapsülün pürüzsüz camına elini dayadı. Camda yansıyan kendi yüzüne, gözlerindeki o derin denizlere baktı. Ardından başını hafifçe eğerek gözlerini kapattı.

"Babam," diye fısıldadı. Sesi, devasa terminalin sessizliğinde sadece ruhların duyabileceği bir frekansta titreşiyordu. "Seth Brundle... Eğer evrenin bir köşesinde zerrelerin hâlâ bu frekansı yakalayabiliyorsa, bil ki bu sefer doğru yapacağız. Senin eksik bıraktığın, Bartok'un zehirlediği o rüyayı biz iyileştirdik. Eti sadece makinenin içinde parçalanacak bir ham madde olarak görmeyeceğiz. Eti... dünyaları birbirine bağlayan, o uçsuz bucaksız boşluğu yenen bir köprü yapacağız. Bizi izle."

Beth, Martin'in yanına bir adım daha yaklaştı ve onun elini, kendi canıymış gibi sıkıca tuttu. "Birlikte," dedi sadece. Bu tek kelime, ikisi için tüm felsefelerden, tüm bilimsel denklemlerden çok daha büyük, çok daha sarsılmaz bir yemindi.

Kapsülün pnömatik kapıları, adeta derin ve kabullenici bir iç çekişle, sessizce üzerlerine kapandı. Dışarıdaki dünya ile aralarındaki tek sınır artık o şeffaf camdı. Kontrol panellerindeki ışıklar, kehribar renginden, varoluşun tüm renklerini yutan o kör edici, saf beyazlığa doğru yumuşak ve istikrarlı bir geçişle yükseldi. Makine çalıştı. Fakat yıllar öncesinin o yırtıcı, asidik ve kaotik kükremesi yoktu. Onun yerine, uzayın derinliklerinden gelen devasa bir çan sesini andıran, çok daha kontrollü, derin ve bas bir titreşim tüm odayı, iliklerine kadar sardı.

Kapsülün içinde Martin ve Beth birbirlerine son bir kez, sanki evrenin sonu gelmişçesine sıkıca sarıldılar. Işık mutlak zirvesine ulaştığında, etleri, kemikleri, anıları, korkuları ve aşkları saniyenin milyarda biri kadar bir sürede kuantum sicimlerine, veri dizilerine ve saf ışığa dönüştü. Ve bir anda... hiçliğe karıştılar. Dünya terminalindeki kapsül boştu.

Elli beş milyon kilometre ötede, kızıl bir gökyüzünün altında...

Varsayımsal ışık hızını hiçe sayan o muazzam veri akışı, Mars'ın yeraltına önceden sondalarla inşa edilmiş olan alıcı kapsülünde aynı beyaz ışık patlamasıyla son buldu. Kuantum evreninin o kusursuz dokumacısı, trilyonlarca atomu hiç hatasız bir şekilde yeniden birleştirdi.

Kapılar açıldı.

Mars'a vardıklarında, hücrelerinin o milisaniyelik yeniden inşa sürecinin ardından bilinçleri yerine geldiğinde, hissettikleri ilk şey o tuhaf, tanıdık olmayan ağırlıktı. Daha doğrusu, ağırlıksızlık-

tı. Mars'ın, Dünya'nınkinin yalnızca yüzde otuz sekizi kadar olan düşük yerçekimi, bedenlerindeki tüm yükü almış, onları adeta denizin dibinden su yüzeyine çıkmış gibi hafifletmişti. Bedenleri bir tüy kadar hafifti; ama ruhları, insanlığın bu yeni adımının, bu muazzam sorumluluğunun ağırlığıyla doluydu.

Platformdan dışarı adım attıklarında, gözlerinin önüne serilen manzara nefes kesiciydi. Göz alabildiğine uzanan paslı, kızıl çöller, rüzgârın aşındırdığı devasa kraterler ve gökyüzünde asılı duran, Dünya'nın maviliğinden çok uzak, somon rengi, incecik bir atmosfer. Kırmızı tozun üzerinde, insanlığın yeni katedrali gibi duran ilk Brundle Köprüsü Mars İstasyonu, devasa jeodezik kubbeleriyle güneşte parlıyordu.

Martin, istasyonun dışındaki o güvenli, yapay atmosferli izleme terasına ilk adımını attığında dizleri titredi. Yerçekiminden değildi bu titreme; varoluşsal bir sarsıntıydı. Bedeninin milyarlarca kilometre öteden alınıp bu kızıl topraklara kusursuzca dikilmesinin verdiği o tarif edilemez idraktı. Yavaşça Beth'e döndü. Yüzü solgun ama gözleri, hayatında hiç olmadığı kadar parlak, gözyaşlarıyla doluydu.

"Başardık," dedi, sesi boğazında düğümlenerek. Uzayın o devasa sessizliği içinde kelimeler yetersiz kalıyordu. "Biz... gerçekten geldik. Eti evrenin ötesine taşıdık."

Beth, Mars'ın o ince yerçekiminde adeta süzülerek Martin'in boynuna sarıldı. Gözlerinden süzülen yaşlar, Martin'in omzuna düşüyor, Mars'ın o steril ortamında dökülen ilk insan gözyaşları olarak tarihe geçiyordu. "Sen geldin, Martin," diye hıçkırdı Beth, onun saçlarını okşarken. "Karanlıktan çıktın ve sen... bizi buraya, ışığa getirdin."

Mars'taki o ilk yıl, Brundle Köprüsü projesinin Ay'daki şifa mirasını çok daha büyük bir ölçeğe taşıdı. Telepod'lar, Mars'ın

zorlu koşullarında hayatta kalmaya çalışan öncü mühendisler ve bilim insanları için sadece bir ulaşım aracı değil, tanrısal bir iyileştirme mekanizması olarak kullanıldı. Mars'ın ölümcül yüzeyine maruz kalıp ciddi radyasyon hasarı gören koloniciler, Dünya'daki veri tabanında saklanan sağlıklı DNA sekansları sayesinde saniyeler içinde Telepod'da onarıldı.

Dünya'da çaresiz, son evre bir kanser hastası olan bir astronot, Mars'a sadece ölmek için değil, yeniden doğmak için ışınlandı; makine onun bedenini Mars'ta yeniden kurarken, kanserli hücreleri moleküler düzeyde ayıklayıp, ona tamamen yepyeni, hastalıksız bir beden bahşetti. Hatta Mars'ın düşük yerçekimi nedeniyle doğumu imkânsız hâle gelen bir bebeğin kurtarılışı efsane oldu. Bebek, Telepod'un o mikroskobik cerrahi gücü sayesinde anne karnından zarar görmeden "kopyalanıp" dışarı alındı ve sadece on dakika sonra, ağlayarak, tamamen sağlıklı bir şekilde annesinin kucağına verildi.

Tüm bu mucizeler yaşanırken, Martin Brundle hiçbir zaman rehavete kapılmadı. Teknolojinin, eğer ahlaktan ve sevgiden koparsa ne kadar korkunç bir silaha dönüşebileceğini, bedeninde taşıdığı o eski acıların hatırasıyla herkesten iyi biliyordu. O makine sadece bir araç değildi; Telepod, iki dünyayı, iki ruhu, dünü ve yarını birbirine bağlayan bir köprüydü. Ve köprüler, ancak her iki tarafı da sağlam, sevgi dolu kalplerle tutturulursa yıkılmazdı.

İkinci yılın başında, istasyonun altyapısı genişlediğinde, insanlık tarihinin en cesur göçü, ilk "kalıcı koloni transferi" başladı. Yüz cesur aile... Dünya'daki o mavi gökyüzünü, okyanusların sesini, yağmurun toprakta bıraktığı o eşsiz kokuyu, anılarını, çocukluklarını, her şeylerini geride bırakarak, bir daha geri dönmemek üzere Mars'a taşındı.

Transferin gerçekleştiği o uzun, yorucu hafta boyunca Martin, Ay'da yaptığı gibi, yine varış terminalinden ayrılmadı. Tele-

pod'un kapısı her açıldığında, içinden çıkan o şaşkın, korkmuş ve köklerinden koparılmış insanları bizzat karşıladı. Üzerinde hiçbir unvanı belirten bir kıyafet yoktu; o sadece onlara yeni yuvalarını açan bir dosttu. Işınlanan her babanın elini sıktı, her annenin omzuna dokundu, kızıl dünyaya ilk adımlarını atan çocukların hizasına eğilip gözlerinin içine baktı.

"Unutmayın," diyordu her birine, sesi o devasa kubbenin altında babacan bir tınıyla yankılanarak. Gözlerinde derin bir şefkat okunuyordu. "Buraya, Dünya'dan sadece etinizle, kanınızla geldiniz. Makine sizin sadece atomlarınızı taşıdı. Ama ruhunuzu, insanlığınızı, vicdanınızı ve sevginizi Dünya'da bırakmayın; onları da yanınızda getirin. Telepod sadece bedeni taşır. Mars'ın bu soğuk, dilsiz taşlarına can verecek olan kalanı... onu siz taşıyacaksınız."

Bir gece, Mars'ın o dondurucu, eksi seksen derecelik gecelerinden birinde, ancak termal giysilerinin korumasında, Beth ile birlikte istasyonun uzağındaki kırmızı kumların üzerine, bir kraterin kenarına uzandılar. Gökyüzü zifiri siyahtı ve yıldızlar Dünya'dan hiç görünmedikleri kadar parlak, keskin birer elmas gibi parlıyordu. Ve o yıldız denizinin ortasında, tanıdık, küçük mavi bir nokta asılı duruyordu: Dünya. Tüm savaşların, gözyaşlarının, şiirlerin ve geçmişin yaşandığı o soluk mavi nokta.

Beth, başını Martin'in omzuna yasladı. Parmakları Mars'ın o ince, pudra gibi tozunun içinde geziniyordu. "Hiç pişman oldun mu?" diye sordu, sesi kaskın içindeki telsizden doğrudan Martin'in kulaklarına ulaşıyordu. "Her şeyi geride bırakıp, bu kızıl yalnızlığa gelmekten... babanın yarım bıraktığı o karanlık işi bu kadar büyütmekten?"

Martin, gözlerini o küçük mavi noktadan ayırmadan uzun uzun düşündü. O an, yıllardır duymadığı o sesi, babası Seth Brundle'ın sesini duydu. Ama bu kez zihninin karanlık, travmatik koridorlarında yankılanan o deli, kibirli fısıltı değildi. Bu kez ses,

evrenin o derin sessizliğinden gelen, huzur bulmuş, affedilmiş bir ruhun kalbinin derinliklerine dokunan nidasıydı:

"Oğlum... Sen benden daha iyi oldun. Köprüyü sen kurdun."

Martin'in yüzüne, yılların tüm o ağırlığını silip atan, huzur dolu bir gülümseme yayıldı. "Hayır," diye cevap verdi Beth'e, sesi uzayın o derin boşluğunda bir fener gibi parlayarak. "Hiç pişman olmadım. Çünkü bu sefer... biz eti bir araç, bir deney tüpü, bir kâr kapısı yapmadık sevgilim. Biz eti, tüm evrene yayılabilecek sıcak bir ev yaptık."

Ve yıllar yılları kovaladı. Zaman, Mars'ın kızıl toprağına yeni hikâyeler ekti.

Brundle Köprüsü ve Telepod teknolojisi, Mars'ı o ölü, paslı yalnızlığından kurtarıp bir cennete dönüştürdü. Devasa atmosfer dönüştürücüler ve Telepod'ların o kuantum sıçramalarıyla doğrudan Dünya ormanlarından kopyalanıp Mars toprağına uyarlanan bitki örtüsü, mucizevi bir ekosistem yarattı. Sadece on yıl içinde, o kan kırmızısı kumların üzerinde ilk yeşil, dirençli ormanlar yükselmeye, oksijen üretmeye başladı.

Zaman kavramı kökten değişmişti. Çocuklar, Mars'ın o düşük yerçekiminde, yeşil kubbelerin altındaki parklarda metrelerce yükseğe zıplayarak oynarken, Telepod'lar sayesinde Dünya'daki dedelerini, ninelerini tatillerde veya hafta sonlarında, ışık hızını aşan bir sürede ziyaret edebiliyorlardı. İki gezegen arası mesafe, iki mahalle arasındaki mesafe kadar kısalmıştı. Yaşlılar, kemiklerini ezen Dünya yerçekiminden kurtulup Mars'ın o hafifletici kucağında yeni bir fiziksel gençlik bulmuş, ömürlerine ömür katmışlardı. Hastalık, genetik bozukluklar, yaşlılığa bağlı yıkımlar... Telepod'un genetik filtreleme yeteneği sayesinde artık korkulan bir

kader değil, sadece tarih kitaplarında okunan uzak birer hatıra hâline gelmişti.

Ama Martin Brundle, saçlarına düşen beyazların sayısı arttıkça, yüzündeki çizgiler derinleştikçe her yeni başarıda, atılan her teknolojik adımda daha da dikkatli, daha da temkinli bir bilgeye dönüşmüştü. Brundle Vakfı'nın Mars'taki o devasa cam küreli merkezinde, Telepod teknolojisini öğrenmeye gelen genç mühendislere ve araştırmacılara her dersin başında aynı değişmez kuralı, aynı ahlaki vasiyeti veriyordu:

"Asla kibre kapılmayın," diyerek yürürdü devasa Telepod prototiplerinin arasında, sesi amfide yankılanarak. "Bu makine evreni bükebilir, ama ruhu yaratamaz. Unutmayın. Telepod, sadece eti parçalıyor, kodlara ayırıyor. Biz, o parçaları ancak içimizdeki sevgiyle, merhametle ve insan kalma arzusuyla yeniden birleştiriyoruz. Eğer bilimi sevgiden üstün tutarsanız, eğer eti sadece makinenin bir dişlisi olarak görürseniz... o zaman Bay 17 laboratuvarının gölgesi, Anton Bartok'un o çürümüş ruhu bu kızıl gezegene kadar gelir ve en nihayetinde o kazanır. İnsanlığınızı koruyun."

Bir akşamüstü, ufkun kızıldan mora döndüğü, Mars ormanlarının o tuhaf, egzotik kokusunun rüzgârla taşındığı bir saatte... Vakfın büyük, açık terasında yaşlı Martin, ahşap bir sandalyede oturuyordu. Dizinde, yedi yaşındaki torunu, küçük kız çocuğu Veronica oturuyordu. Veronica'nın gözleri, dedesinin anlattığı masalların büyüsüyle kocaman açılmıştı.

"Büyükbaba," diye sordu küçük kız, başını dedesinin göğsüne yaslayıp o devasa Telepod kulelerine bakarken. "Telepod'lar olmasaydı... roketler bozulurdu demiştin. O zaman biz Mars'ta olamaz mıydık? Sen Dünya'da okyanus kıyısında kalır mıydın?"

Martin, yılların nasırlaştırdığı ama artık huzur dolu olan eliyle torununun altın sarısı saçlarını şefkatle okşadı. Gözleri uzaklara, çok uzaklara, geçmişin o acı dolu koridorlarına daldı.

"Belki bir gün yine olabilirdik küçüğüm..." diye mırıldandı, sesi rüzgârın fısıltısına karışarak. "Ama çok daha yavaş, çok daha zor ve çok büyük acılar vererek. Telepod makinesi bize uzayı değil, asıl zamanı hediye etti. İnsanlığa düşünmek, iyileşmek ve büyümek için zaman verdi. Ama unutma ki, zamanın o devasa boşluğunu dolduran, onun en büyük hediyesi... sadece sevgidir. Sevgi olmadan yaşanılan binlerce yıllık bir zaman dilimi, sonsuzluğun içinde sıkışıp kalmış bir cehennem, bir lanetten başka bir şey değildir."

Küçük Veronica, dedesinin sözlerinin ağırlığını tam olarak anlamasa da içindeki o derin hüznü hissetti ve dedesinin dizine biraz daha sıkı yaslandı. Bir süre ikisi de o muazzam Mars günbatımını sessizce izlediler. Sonra Veronica, birden aklına gelen o eski aile hikâyesini hatırlayarak başını kaldırdı.

"Büyükbaba... Peki ya o anlattığın köpek? Bay 17'de, o kötü adamın zamanında yanlışlıkla canavara dönüşen o zavallı köpek... O da şimdi Mars'ta mı? Ruhu buraya geldi mi?"

Martin'in kalbi bir an tekledi. O korkunç gece, o biçimsiz et yığını, köpeğin o acı dolu uluması zihninde bir şimşek gibi çaktı. Gözleri anında yaşlarla doldu. İnsanın teknolojik kibrinin bedelini ödeyen o ilk masum canı hiçbir zaman unutmamıştı. Gözyaşlarını yanağından süzülürken derin, huzurlu bir şekilde gülümsedi.

"Evet, canım," dedi fısıltıyla. Sesi titrekti ama içindeki yara tamamen kabuk bağlamıştı. "O da burada. Mars'ın bu rüzgârlarında koşuyor. Her gece rüyamda, o yeşil kubbelerin altındaki ormanlarda, tamamen iyileşmiş, kendi bedeniyle bana doğru neşeyle koşarak geliyor. Benim ellerimi yalıyor. Ve gözleriyle bana

bakıp sessizce... 'Teşekkür ederim Martin, beni o etin lanetinden kurtardın' diyor."

Rüzgâr aniden terasta hafifçe hızlandı. O sırada, Mars'ın dönüştürülmüş o ince atmosferinde, hemen ayaklarının dibindeki kızıl tozun üzerinde ince bir titreşim duyuldu. Martin başını yavaşça aşağı eğdi.

Orada, kırmızı pudra gibi tozun üzerinde, küçük, siyah, iri ve hafif kıllı bir ev sineği duruyordu. Dünya'dan milyonlarca kilometre ötede, bu kızıl dünyada var olması imkânsız olan bir yaşam formu. Sinek uçmuyor, kaçmıyordu. Sadece ön bacaklarını birbirine sürterek yavaşça ovuşturuyor, o çoklu mercekli devasa gözleriyle doğrudan yaşlı Martin'e bakıyordu. Sanki evrenin ta ötesinden, geçmişin küllerinden doğan sessiz, kadim bir selam gönderiyordu.

Martin, yüzünde zerre kadar tiksinti ya da korku barındırmadan, eski bir dosta bakar gibi sineğe doğru eğildi ve hafifçe bir adım attı.

"Sen hâlâ buradasın," diye fısıldadı rüzgâra doğru. Sesi büyük bir kabulleniş ve sevgiyle doluydu. "Beni hiç bırakmadın. Ben de buradayım. Hayatta kaldık dostum. Tüm o acıları, o asitleri, o yıkımı aştık. Ama bak... artık farklıyız. Etin cezaevinden çıktık. O karanlık laboratuvardan yıldızlara ulaştık. İkimiz de... ikimiz de artık tamamen özgürüz."

Sinek, sanki bu evrensel affedilişi ve koca bir ömrün özetini anlamış gibi, yerçekiminin hafifliğinde son bir kez, yüksek ve net bir sesle vızıldadı. Bu seste, yıllar önce o telepodun içinde başlayan o dehşetin, ölümün ve kâbusun izi yoktu; bu seste hem on yılların ağırlığını taşıyan hüzünlü bir veda hem de varoluşun en yüce kutlaması vardı.

Sonra o şeffaf, incecik kanatlarını yavaşça açtı. Mars'ın o ince, soğuk ama hayat dolu atmosferine kendini bıraktı. Havalan-

dı, yükseldi... ve kızıl gökyüzünün laciverde çalan karanlığının içinde, yıldızlara doğru uçarak ebediyen kayboldu.

Martin Brundle, torununun ellerini sımsıkı tutarak yıldızlara baktı. Artık ruhunda iyileşmemiş hiçbir yara, kapanmamış hiçbir hesap kalmamıştı. Zaman ve et, nihayet aynı şarkıyı söylüyordu.

X

Tohum Pod: Brundle Yıldız Köprüsü

Başlangıç: Dünya Zamanı, 12 Mayıs 2071

Veronica Brundle, Brundle Yıldız Terminali'nin devasa, kavisli camlarının ardındaki uçuruma bakarken nefesini tuttu. Ayaklarının kilometrelerce altında, Himalayalar'ın acımasız kalbinde yer alan Makalu'nun jilet gibi keskin karlı dorukları, dünyanın çatısını oluşturuyordu. Yükseklik öylesine muazzamdı ki, yerkürenin eğimi gözle görülebiliyor, atmosferin o incecik, soluk mavi şeridi yerini uzayın mutlak, yutucu siyahlığına bırakıyordu. Doğudaki ufuk çizgisinde, çıplak gözle bile zar zor seçilebilen, sönmekte olan bir kor parçasını andıran soluk, kırmızımsı bir nokta asılı duruyordu: Proxima Centauri. İnsanlığın, ama en çok da Brundle ailesinin yeni takıntısı.

"Bu sefer," diye fısıldadı Veronica, nefesinin soğuk camda bıraktığı buğuya bakarak. "Sadece et değil... Ruh da gidecek. Sınırları aşacağız."

Arkasında, sessizliğin ağır bir yorgan gibi çöktüğü steril odada yirmi kişilik mürettebat bekliyordu. Hepsi kendi alanında birer deha, hepsi gencecik ve hepsi geri dönüşü olmayan bu biletin gönüllüleriydi. Brundle kanının taşıdığı o kadim laneti, hücresel mutasyonun ve etin isyanının yarattığı dehşeti tarih kitaplarından ve gizli arşivlerden biliyorlardı. Ancak bu lanetin içinde yatan o karanlık umudu da görüyorlardı. Hemen dışarıdaki fırlatma rampasında, **Brundle-Alpha Seed Vessel** —gayriresmî adıyla Tohum Pod— sabırsızlanan devasa bir monolit gibi duruyordu. Yüz sek-

sen metre uzunluğunda, ışığı emen mat siyah bir silindirdi. Dış yüzeyi, yıldızlararası boşluğun mikroskobik şarapnellerine ve kozmik radyasyonun ölümcül fırtınalarına direnebilmesi için karbon-nano tüplerden örülmüş canlı bir zırh gibiydi. İçerideki devasa boşlukta ise yalnızca on iki kişiye yetecek kadar yaşam alanı ve Langelaan Enstitüsü'nün şaheseri olan "Bilinçli Kış Uykusu" modülleri yer alıyordu.

Tekerlekli sandalyesinin hafif vızıltısı sessizliği böldü. Martin Brundle, yetmiş sekiz yıllık yaşamının tüm yorgunluğunu omuzlarında taşıyarak torununun yanına yaklaştı. Bedeni zamanın ve geçmişte yaşadığı o korkunç hücresel savaşın izlerini taşıyarak zayıflamıştı, ancak gözlerindeki o delici, zeki parıltı bir gram bile azalmamıştı. Genetik lanetini yenmiş, babası Seth'in mirasını bir canavarlıktan insanlığın kurtuluşuna dönüştürmüş bir adamın gözleriydi bunlar. Yanında, yılların eskitemediği bir şefkatle elini tutan Beth vardı. İkisinin de yüzünde, bir daha asla göremeyecekleri bir sevdiklerine veda etmenin getirdiği o ağır, taş gibi keder okunuyordu.

"Veronica..." Martin'in sesi boğuk, âdeta paslı bir laringofondan çıkıyor gibiydi ama her bir kelimesi emirdi. "Bana bir söz ver."

Veronica, omuzlarındaki ağır uçuş ceketine rağmen hızla dönüp büyükbabasının önüne diz çöktü. Yaşlı adamın soğuk, ince parmaklarını kendi sıcak ellerinin arasına aldı. "Her şeyi isteyebilirsin, büyükbaba."

Martin yutkundu, gözleri anlık bir dehşetle, geçmişin hayaletleriyle buğulandı. "Eğer... eğer orada, o karanlık boşlukta ya da o yeni dünyada bir sinek görürsen..." Sesi titredi, göğsü hızla inip kalktı. "Onu öldürme. Onu... anla. Çünkü ben, yıllar önce bir babayı, bir adamı, bir sineği anlayamadım. Bizim trajedimiz, doğayı kontrol etmeye çalışırken onun en küçük parçasına yenil-

memizle başladı. Ve o hata, az kalsın hem babamı hem beni yok ediyordu."

Veronica'nın boğazına bir yumru oturdu. Gözleri dolmasına rağmen metanetle gülümsedi. Ailesinin kanında dolaşan o telepod travmasını, etin sinek etiyle iğrenç füzyonunu biliyordu. "Anladım," dedi fısıltıyla. "Anlamak, dönüştürmekten önce gelecek. Söz veriyorum."

Beth öne doğru eğildi, saçlarına düşmüş aklarla hâlâ o eski, dirençli kadındı. Torununun alnına, sanki onu tüm kozmik tehlikelerden koruyacak bir tılsım bırakırcasına uzun, derin bir öpücük kondurdu. "Biz burada olacağız," dedi sesi çatlayarak. "Her gece o kırmızı noktaya bakacağız. Ve sen oraya vardığında... makineyi kurduğunda, bize bir işaret gönder. Sadece bir işaret. O zaman huzurla gözlerimizi yumabileceğiz."

Veronica yavaşça ayağa kalktı. Son kez etrafına, dünyanın en yüksek noktasından aşağıya, insanlığın evine baktı. Terminalin devasa pencerelerinden görünen mavi mermer, artık sadece bir başlangıç noktasıydı. Ay ve Mars kolonileştirilmiş, "ikinci ve üçüncü ev" olarak fethedilmişti. Ama Proxima Centauri b... Orası insanlığın ilk gerçek, yabancı limanı olacaktı.

Komutanın çelik gibi sesi terminalde yankılandı: "Başlıyoruz."

Tohum Pod'un ağır, hidrolik kapıları tıslayarak kapandığında, on iki yolcu dış dünyadan tamamen izole oldu. Dar, biyomekanik bir rahmı andıran kabinlerine uzandılar. Her bir kabin, Dr. Langelaan'ın teorilerini yarım yüzyıl sonra pratiğe döken, sinir sistemini dondurup bilinci açık bırakan "Bilinçli Kış Uykusu" sisteminin son harikasıydı. Vücut sıcaklıkları acımasızca 1.2 santigrat dereceye düşürülecek, kalpleri dakikada sadece dört ya da beş kez, ölüme meydan okuyan bir inatla atacaktı. Kaslar erimeyecek, organlar durmayacaktı. Onlar için bu epik yolculuk sadece

doksan ila yüz günlük bir tecrit süresi gibi algılanacaktı. Ancak dışarıdaki dünya için, göreliliğin acımasız yasaları işleyecek ve tam 25 yıl 3 ay geçecekti.

Terminalin camının arkasında, Martin Brundle torununun kilitlenen kapsülüne son kez baktı. Gözyaşları kırışık yanaklarından süzülürken, başını yavaşça yıldızlara doğru kaldırdı ve kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla konuştu:

"Babam... Seth... Eğer o karanlığın içinde bir yerlerde beni duyabiliyorsan... bak. Bu sefer doğru yapıyoruz. Eti parçalamıyoruz. Onu taşıyoruz."

Tohum Pod – İç Zaman / Boşluk

Veronica, polimer jelle kaplı kabinine uzandığında ilk hissettiği şey, omurgasından yukarı tırmanan o dondurucu soğuktu. Ancak bu, ölümün ya da bir kış gecesinin ısıran soğuğu değildi; sentetik, hesaplanmış ve şaşırtıcı derecede huzur verici bir uyuşukluktu. Boynundaki ana artere bağlanan enjektör hafifçe tısladı. Kehribar rengi, yoğun nano-sıvı damarlarına hücum ederken, kalbinin atışları bir davulun ağırlaşan ritmi gibi yavaşladı. Güm... Sessizlik... Güm. Ancak bedeni kış uykusuna yatarken, zihni kristal berraklığında, keskin bir hâl aldı.

Yapay zekânın, annesini andıran yumuşak ama duygusuz kadın sesi doğrudan beynindeki nöral implantta yankılandı: "Fırlatma başarılı. İvmelenme optimum seviyede. Bilinçli kış uykusu fazı: %100. Sistem entegrasyonu tamamlandı. Dış dünya zamanına göre tahmini varış: 25 yıl, 3 ay, 17 gün. Sizin nörolojik algınıza göre: 98 gün. İyi uykular, Komutan."

Veronica'nın fiziksel göz kapakları kurşun gibi ağırlaştı ve kapandı. Bedeni artık bir heykelden farksızdı. Ama zihni... Zihni genişledi. Pod'un sensör ağlarına bağlandı, yıldızlararası boşlukta süzülen geminin bir organı hâline geldi. Uyumuyordu. Sadece etten sıyrılmış, saf bir farkındalığa dönüşmüştü.

İlk günlerde zaman kavramı birbirine karıştı. Nöral simülasyonlarda rüyalar ve anılar birbirine giriyordu. Bir rüyasında, büyükbabası Martin'in gençliğini, Telepod'un o korkutucu metalik çeneleri arasında dururken gördü. Ama bu kez atmosferde dehşet yoktu. Martin'in omuzuna konan sinek, mutasyona uğramış iğrenç bir parazit değil, kanatları gökkuşağı gibi parlayan masum, küçük bir canlıydı.

"Bak," dedi rüyasındaki Martin, yüzünde dingin bir gülümsemeyle. Parmak ucunda duran sineği Veronica'ya uzattı. "O bir hata değildi Veronica. O bir haberciydi. O da bu evrenin bir yolcusu. Onu da yanına al. İkimiz de aynı evrenin etinden yapıldık."

Veronica zihninde elini uzattı. Küçük canlı parmağına konduğunda kanatlarının incecik titreşimini, yaşamın o inatçı ritmini hissetti.

Bilinçleri açık, bedenleri ölü gibi yatan on iki ruhla birlikte Tohum Pod, ışık hızının %20'sine ulaşarak karanlığı sessizce yardı.

Dış Zaman – Yirmi Beş Yıllık Sessizlik

Dünya dönmeye, yaşlanmaya ve değişmeye devam etti. Fırlatmadan on bir yıl sonra Martin Brundle doksan üç yaşında, uykusunda, nihayet zihnindeki genetik iblislerden tamamen arınmış olarak huzur içinde hayata veda etti. Beth, onun gidişine sadece iki yıl dayanabildi. Veronica'nın yüzü ders kitaplarına, meydanlardaki hologram anıtlara kazındı. O artık yaşayan bir insan değil, "Yıldızlara İlk Adım" efsanesiydi. Dünya onları çoktan tarihe gömmüştü.

Ama Tohum Pod'un içinde zaman, bir su damlasının ağır ağır düşüşü gibi ilerliyordu.

Tohum Pod – Veronica'nın Zamanı – 47. Gün

Veronica, bilincinin inşa ettiği sanal odasında oturuyordu. Gerçek bedeni, mutlak sıfıra yakın bir soğuklukta, tüpler ve kablolarla çevrili hâlde hareketsiz yatıyordu. Nöral arayüz üzerinden yan kabinlerdeki arkadaşlarının varlığını birer sıcaklık dalgası gibi hissedebiliyordu. Hepsi uyanıktı. Birbirlerinin zihinlerine bağlanarak konuşuyor, satranç oynuyor, hafızalarındaki şarkıları koro hâlinde söylüyorlardı. Bazen de, o devasa boşluğun verdiği izolasyon hissiyle, sadece ağlıyorlardı. Sanal odanın yanındaki dijital ekranda, geminin dış kameralarından gelen canlı veri akışı vardı. Yıldızlar artık birer nokta değil, uzayın dokusunu yırtan uzun, kör edici ışık çizgileriydi.

İletişim kanalında bir parazitlenme oldu ve geminin biyoloğu Dr. Elena Voss'un düşünce dalgaları Veronica'nın zihnine düştü. Elena'nın "sesi" tereddütlüydü.

"Veronica... Senin büyükbaban..." Elena duraksadı. Bu konu uzay akademilerinde bile bir tabuydu. "Sormak istemezdim ama bunca zamanımız varken... O lanet... Seth Brundle'ın telepod kazası... O gerçekten de sinekle... *karıştı* mı? O biyolojik dehşeti bedeninde hissetti mi?"

Veronica dijital yıldızlara bakarak uzun süre sessiz kaldı. Ailesinin kanındaki o karanlık leke, o iğrenç hücresel erime ve yeniden birleşme trajedisi... Sonunda zihni, sakin ama hüzünlü bir frekansta yanıt verdi:

"Evet Elena. Eriyip birbirine karışan DNA'lar, çürüyen uzuvlar, insanlığını kaybedip böcek içgüdülerine teslim olan bir zihin. Büyükbabam bu laneti kanında taşıyarak doğdu. Bedenini parçalayan, onu içeriden yiyen bir mutasyonla yaşadı. Ta ki kendini o makinede yeniden yaratana kadar." Veronica derin, sanal bir iç çekti. "Ama o lanet... aynı zamanda bizim en büyük umudumuzdu. Seth ve Martin Brundle, etin ne kadar akışkan, ne kadar

kırılgan ve manipülasyona açık olduğunu en acı yoldan kanıtladılar. Et, sabit bir şey değildir Elena. Et, sadece bilincin giydiği bir kıyafettir. Ve biz buraya, o kıyafetin sınırlarını aşmak için, eti ışığa dönüştürüp yıldızların ötesine fırlatabilmek için gidiyoruz. Brundle laneti olmasaydı, biz şu an bu gemide olamazdık."

Tohum Pod – 89. Gün: Varış

Yapay zekânın sesi bu kez acil durum protokolü tınısındaydı: "Uyarı. Proxima Centauri sistemine giriş yapıldı. Varışa dokuz standart gün. Yavaşlatma ve uyandırma prosedürü başlatılıyor. Nöral ayrışma ve vücut ısısı regülasyonu başlıyor. Lütfen fiziksel şoka hazır olun."

Uyanış, cehennem gibi bir acıydı.

Damarlardaki antifriz benzeri sıvının çekilip yerine sıcak, oksijen dolu kanın pompalanması, binlerce iğnenin deriye aynı anda batırılması gibi hissettiriyordu. Veronica'nın kalbi göğüs kafesini kıracakmış gibi çırpındı, ciğerleri çeyrek asır sonra ilk gerçek havayı büyük bir hırıltıyla içine çekti. Gözlerini açtığında kasları titriyor, midesi kasılıyordu. Yirmi beş yıllık zamanın biyolojik ağırlığı tek bir saniyede omuzlarına çökmüştü.

Zar zor toparlanıp kontrol köprüsüne çıktıklarında, vizörün önündeki manzara herkesin nefesini kesti.

Karşılarında Proxima Centauri vardı; güneşten çok farklı, devasa, öfkeli bir kırmızı kor parçası gibi uzayı kavuruyordu. Onun yörüngesinde ise yeni evleri, Proxima b asılıydı. Dünya'nın mavi-beyaz dinginliğine inat; mor, koyu lacivert ve zehir yeşili tonlarında girdaplar çizen kalın bulut tabakalarıyla kaplı gizemli bir küre.

"Aman Tanrım..." diye fısıldadı tutunma demirlerine sıkıca yapışan Elena. "Görüntü sensörlerine bak... Bu gezegenin atmosferi, jeolojisi... Burası sadece kaya ve gazdan ibaret değil. Burası... tek bir organizma gibi. Canlı."

Tohum Pod, gezegenin kendi ekseni etrafında dönmemesinden kaynaklanan o ebedi alacakaranlık kuşağına—Twilight Zone—doğru atmosfere daldı. Sürtünme gemiyi şiddetle sarsarken, pod yavaşlatma iticilerini ateşleyerek mor renkli, bataklığı andıran geniş bir düzlüğe ağır ağır indi. Devasa toz bulutları, yerçekiminin etkisiyle yavaşça havaya kalkıp sarmallar çizdi.

Her şey durduğunda, içerideki sessizlik sağır ediciydi.

Hidrolik kapılar tıslayarak açıldı ve rampalar yabancı toprağa doğru uzandı. Çevre giysisi ve solunum aparatıyla donanmış olan Veronica, rampadan aşağı ilk adımı atan kişi oldu.

Ağır botları mor renkteki, süngerimsi toprağa değdiği an, zemin ayağının altında hafifçe sarsıldı. Bu sismik bir hareket değildi; daha çok devasa bir kalbin zayıf ama ritmik atışı gibiydi. Sanki gezegen, üzerine inen bu metal parçasını ve içindeki yabancı biyolojiyi algılamış, onu selamlıyordu.

Atmosfer yoğundu. Vizörünün ekranındaki verilere göre oksijen seviyesi şaşırtıcı derecede yüksekti ama havada yoğun bir ozon ve bakır tadı vardı. Gökyüzü kalıcı bir gün batımı renginde deydi; Proxima Centauri ufka yakın, devasa ve kızıl bir göz gibi bakıyor, her şeyi kan kırmızısı ve derin mor gölgelere boyuyordu.

Veronica yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Eldivenini çıkardı—bu, protokollerin açık bir ihlaliydi ama umrunda değildi. Çıplak parmaklarını o tuhaf, mor toprağın içine daldırdı. Toprağın altında sadece kir ve taş yoktu. Parmak uçlarında incecik, saç teli kalınlığında, sıcak ve ıslak damarların nabız gibi attığını hissetti. Devasa bir Mycorrhizal hiperbağlantı ağı. Gezegenin tamamı, kökler ve mantarımsı sinir uçlarıyla birbirine bağlanmış devasa bir beyin, devasa bir sinir sistemiydi.

Gözlerini kapattı ve toprağın titreşimini dinledi. “Hoş bulduk,” diye fısıldadı o devasa zihne. “Korkma. Biz... sadece misafiriz.”

Köprünün İnşası – İlk 60 Gün

Ertesi gün iş başladı. Tohum Pod'un kargo bölümündeki devasa nano-fabrika aktif hâle getirildi. Örümceği andıran yüzlerce otonom drone ve robot, gezegenin yüzeyine dağılıp silikat, demir ve karbon tabanlı materyalleri hasat etmeye başladı. Mor toprağın altındaki o canlı sinir ağına zarar vermemek için milimetrik hassasiyetle çalışıyorlardı. Malzemeler eritiliyor, moleküler düzeyde yeniden şekillendiriliyor ve yavaş yavaş devasa bir yapının iskeleti ortaya çıkıyordu.

Kırk beşinci günün sonunda, ilk küçük, test amaçlı alıcı pod hazırdı. Altmışıncı günde ise, Twilight Zone'un sisli ufku üzerinde, mat siyah metalden yapılmış, enerji damarlarıyla parlayan devasa bir yapı yükseliyordu: Tam boyutlu, çift yönlü Brundle Yıldız Köprüsü.

Bu, Seth Brundle'ın o küçücük dairesinde bir sinekle hayatının karardığı o ilk, ilkel kabinlerin kozmik ölçekteki torunuydu.

Veronica, ana kontrol odasındaki dev ekranların önünde duruyordu. Sistemler Dünya'daki vericiyle senkronize olmaya çalışırken kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Dört.iki ışık yılı uzaklıktaki Dünya'dan gelecek olan ilk kuantum dolanıklık sinyalini bekliyorlardı. Nefesler tutulmuştu.

Derken, konsoldaki ana kristal mavi bir ışıkla parladı. Bağlantı kurulmuştu.

Hoparlörlerden cızırtılı, uzayın ve zamanın derinliklerinden gelen bir ses yankılandı. Bu ses Veronica'yı olduğu yere çiviledi. Bu bir canlı yayın değildi; yıllar önce, ölmeden hemen önce büyükbabası Martin Brundle tarafından kaydedilmiş ve yapay zekâya yüklenmiş bir mesajdı.

“Veronica...” dedi Martin’in o yorgun, titrek ama gurur dolu sesi. “Torunum... Eğer bu kaydı duyuyorsan, başardın demektir. Biz kazandık. Nesiller boyu süren o korkunç lanet... Etin o aşağılayıcı, çürütücü hapishanesi nihayet kırıldı. Siz, yıldızlara silahlarla ya da fetih hırsıyla değil, kendinizi feda ederek, barışla gittiniz.”

Kayıt kısa bir an durakladı. Martin’in zorlukla nefes alışverişi duyuluyordu.

“Şimdi... kapıyı açın. Geri dönün ve bize yolu gösterin. Ama dönmeden önce... O yeni dünyaya, o yabancı toprağa dokun. Orada her ne yatıyorsa onu anla. Ve orayı... sevin.”

Veronica elinin tersiyle yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Derin bir nefes aldı ve titreyen eliyle konsolun ortasındaki ana aktivasyon düğmesine bastı.

Dört. iki ışık yılı uzaklıkta, Dünya’daki Brundle Yıldız Terminali’nde, tüm şehri aydınlatacak kadar güçlü, devasa, kör edici mavi bir enerji parladı.

Aynı anda, Proxima b'nin mor düzlüklerinde yükselen Yıldız Köprüsü'nün dev çeneleri arasında uzay-zaman dokusu yırtıldı. Hava ozon kokusuyla doldu, gerçeklik bir anlığına bükülüp titredi.

Ve Komutan Veronica Brundle, platforma adımını attı. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde, bedenini oluşturan trilyonlarca hücre, atomik veriye dönüşüp yıldızlararası boşluğu aştı ve Dünya'da kusursuz bir şekilde yeniden birleşti. İnsanlık, ilk yıldızlararası adımı atmıştı.

Ama Veronica o platformda yalnız belirmedi.

Kollarının arasında, şeffaf bir muhafaza kapsülünün içinde, Proxima b’nin mor toprağından özenle sökülmüş küçük, filizlenmekte olan yabancı bir fidan tutuyordu. Fidanın kökleri, tıpkı

gezegenin kendisi gibi zayıf bir ışıkla, nabız atar gibi parlıyor, o hiperbağlantılı, yabancı yaşamın kalp atışını Dünya'ya taşıyordu.

Veronica gülümsedi. Büyükbabasının yıllar önce yarım bıraktığı hikâye nihayet tamamlanmıştı. Telepod, bir zamanlar eti canavara dönüştüren o dehşet makinesi, artık evrenin iki ucunu birbirine bağlayan bir umut kapısıydı.

Et, artık sadece içine hapsoldukları, hastalıklarla ve mutasyonlarla çürüyen bir hapishane değildi.

Et, yıldızlara uzanan bir köprüydü.

Ve bu köprü, yeni açılmıştı.

XI

Tohum Pod: Brundle Yıldız Köprüsü Bölüm: Etin Merhameti

Dünya'dan Bakış: Beth'in Son Günleri ve Mirası

Beth Brundle, Martin'in ölümünden tam iki yıl sonra, 2081'in iliklere işleyen soğuk bir kış gecesinde, okyanus kıyısındaki o derme çatma ahşap bungalovun verandasında sessizce bu dünyadan ayrıldı.

O gece, okyanusun dalgaları kıyıya her zamankinden daha hırçın vuruyor, tuzlu rüzgâr camları sarsıyordu. Ancak Beth'in içindeki deniz tamamen durulmuştu. Seksenli yaşlarının sonundaki bedeni, yılların ve Brundle adını taşımanın getirdiği o ağır, görünmez yükün altında eriyip incelmişti. Derisi, üzerine eski bir harita çizilmiş parşömen kâğıtları gibiydi. Hiç acı çekmedi. Kalbi, torunu Veronica'nın Proxima Centauri b'de, milyonlarca kilometre ötede o yabancı toprağa ayak bastığını ve makineyi aktif hâle getirdiğini ruhunun en derinlerinde hissettiği o muazzam anda, görevini tamamlamış yaşlı bir saat gibi yavaşladı ve durdu.

Tıpkı Martin'in vasiyet ettiği gibi, son nefesini verirken başı hafifçe yukarı kalkık, gözleri doğu ufkunda asılı duran o soluk, kan kırmızısı noktaya kilitlenmişti. O kırmızı nokta, onun için artık sadece bir yıldız değil, torununun atan kalbiydi. Hemen yanında, Martin'in yıllarca oturduğu, kenarları aşınmış ve cilası dökülmüş o eski ahşap sandalye boş duruyordu. Beth, Martin'in ölümünden sonra o sandalyeye kimsenin, hatta kendisinin bile oturmasına izin vermemişti. Orası, geçmişin hayaletlerine ve bir zamanlar eti bir lanet gibi taşıyan ama onu sevgiyle ehlileştiren kocasının anısına ayrılmış bir mabetti.

Ertesi sabah, ölüm haberi Dünya'nın dört bir yanına yayıldığında, küresel iletişim ağlarında derin, saygılı bir sessizlik dalgası oluştu. "Brundle Efsanesi"nin Dünya'da kalan son organik halkası da kopup gitmişti. Dev metropollerin üzerindeki devasa hologram ekranlarda, haber bültenleri simsiyah arka planlar üzerine gümüş rengi harflerle manşetler attı: *"Zamanın ve Yıldızların Tanıklarının Sonuncusu Veda Etti."* Makaleler, analizler ve belgeseller peş peşe yayınlandı.

Ancak Beth için, eğer yaşasaydı, bu şatafatlı kelimeler sadece gürültüden ibaret olurdu. O, spot ışıklarını ya da tarihi bir figür olmayı hiç istememişti. O, sadece yaralı bir adam olan Martin'i sevmiş ve ondan geriye kalan tek umut ışığı olan Veronica'yı korumuştu.

Cenazesi, devletin önerdiği o devasa, soğuk mermerli anıt mezarlığı yerine, kendi vasiyeti üzerine Martin'le aynı mütevazı mezarlığa, çam ağaçlarının gölgesindeki toprağa defnedildi. Üzerinde hiçbir unvan, hiçbir kahramanlık nitelemesi olmayan, sadece okyanus rüzgârıyla yontulmuş gri bir mezar taşında şu cümle yazıyordu:

"Et kusurludur. Ama sevgi, zamanın ötesindedir."

Beth'in ölümünden yirmi dört saat sonra, Dünya Hükümetleri Birliği'nin (DHB) İsviçre'deki merkez karargâhında, üzerinde Brundle ailesinin genetik mührü bulunan bir zarf açıldı. Mektup, Beth'in yaşamının son haftalarında, elleri titreyerek ama zihni bir lazer kadar netken, eski usul bir dolmakalemle yazılmıştı. Kâğıdın üzerindeki mürekkep izleri, onun son enerjisini taşıyordu:

"Sevgili Dünya,

Eğer bu satırları okuyorsanız, ben artık kocamın yanındayım demektir. Torunum Veronica ve onunla birlikte o karanlık boşluğa atılan herkes, artık yalnız değil. Onlar sadece kendilerini değil, Martin'in, Seth'in ve benim mirasımızı da taşıyorlar. Sizden tek bir ricam var: Lütfen onlara şunu söyleyin; merhameti asla unutmasınlar. Seth'in trajedisi, eti sadece bir mekanizma, sökülüp takılabilecek bir makine parçası sanmasıydı. Ama et, bir hapishane değildir. Et, ruhların birbirine dokunmasını sağlayan sızdıran, kanayan, kusurlu ama kutsal bir köprüdür.

Eğer Proxima b'de bir şeyler ters giderse, eğer o yabancı biyoloji insanlığın zaaflarıyla zehirlenirse... bu sadece onları değil, yıldız köprüsü aracılığıyla Dünya'yı da çürütür. Oraya gidenler, kendi karanlıklarını da yanlarında götürüyorlar. Bu yüzden, lütfen onlara merhamet göstermeyi öğretin. Doğaya, yabancıya ve en çok da kendilerine...

Sonsuza dek, Beth Brundle"

Bu mektup, derhâl Brundle Köprüsü Projesi'nin "Kozmik İletişim" başlıklı en üst düzey gizli dosyasına eklendi. Ancak komitedeki bürokratların ve bilim insanlarının hiçbiri, Beth'in bu sözlerinin ardındaki gerçek ağırlığı tam olarak anlayamadı. Onlar mektubu yaşlı bir kadının duygusal bir vedası olarak gördüler. Oysa Beth, torununun neyle karşılaşacağını hücresel bir düzeyde sezmişti. O yabancı gezegenin sadece bir taş ve gaz kütlesi olmadığını, tek, devasa ve nefes alan bir organizma olduğunu biliyor-

du. İnsanlığın kibirli, fethedici etinin, o yabancı ve saf bilince ne yapabileceğini hissetmişti.

Proxima b – Elena Voss'un Gözünden

(Veronica'nın Dönüşünden 14 Ay Sonra)

Proxima b'nin ebedi alacakaranlığında, renklerin Dünya kurallarına başkaldırdığı o sonsuz *mor ormanın* derinliklerindeydiler. Burası ağaçlardan oluşmuyordu; gökyüzüne doğru uzanan yapılar, devasa, kıkırdaklı sinir uçlarını andıran sütunlar ve aralarında gerilmiş, yarı saydam, damarlı zarlardı.

Dr. Elena Voss, bu organik labirentin merkezinde, ekibin "Kök Kalp" adını verdiği devasa yapının önünde diz çökmüştü. Bu yapı, toprağın metrelerce altından yüzeye fışkıran, neredeyse üç insan boyunda, koyu yakut renginde ve sıcak bir kütleydi. Süngerimsi bir dokusu vardı ve ritmik, ağır bir şekilde kasılıp gevşiyordu. Gezegenin sayısız beyin düğümünden biriydi.

Elena, koruyucu eldivenini çoktan çıkarmış, çıplak parmaklarını o nabız gibi atan, sıcak ve ıslak yumruya bastırmıştı. Biyologun bedeni hafifçe titriyor, gözbebekleri büyüyüp küçülüyordu. Kök Kalp canlıydı. Sadece biyolojik olarak değil, anı ve duygu olarak da canlıydı. Elena dokunduğu anda, kendi zihnine ait olmayan bir selin altında kaldı. Vizyonlar zihnine kazınıyordu: Okyanus kokusu, eski bir ahşap sandalyenin gıcırtısı, Beth'in kırışık ama huzur dolu yüzü, Martin'in hayaletimsi gülümsemesi ve Veronica'nın yıldızlara bakarkenki o çelik gibi kararlı gözleri…

"Beth öldü..." diye fısıldadı Elena. Kendi sesi ona yabancı gelmişti. Sesi, ormanın o alçak, rüzgârı andıran organik uğultusuna karışıp eridi. "Veronica bunu bilmiyor. Henüz bilmiyor."

Hemen arkasında, ağır adımlarla yaklaşan Veronica duruyordu. İkisi de yalnızdı. Ana kolonizasyon ekibi, yıldız köprüsü-

nün etrafına kurulan güvenli üste kalmıştı. Sadece bu iki kadın, gezegenin biyolojik savunma mekanizmalarını aşarak, onun "kalbine" bu kadar derinlemesine inmeye cesaret edebilmişti.

Veronica, arkadaşının omuzlarının sarsıldığını görünce endişeyle öne atıldı ve Elena'nın zırhlı omzuna dokundu. "Elena? Ne görüyorsun? Ne hissediyorsun?"

Elena parmaklarını yavaşça Kök Kalp'ten ayırdı. Yapışkan, fosforesan bir sıvı parmak uçlarından süzüldü. Başını ağır ağır Veronica'ya doğru kaldırdığında, yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Beth..." dedi yutkunarak. Sesi titriyordu. "Beth öldü, Veronica. Gezegen bana... Gezegen bana onu gösterdi. O, Dünya'da, okyanusun kıyısında... Martin'in yanına gömüldü. Sen buraya geldiğin haberini aldıktan, o köprüyü açtığından iki yıl sonra gitmiş."

Sözcükler, Veronica'nın göğsüne balyoz gibi indi. Bedeni sanki birden yerçekimine yenik düşmüş gibi ağırlaştı, dizlerinin bağı çözüldü. Ağır, mor ve süngerimsi toprağa çöktü. Etrafındaki o yabancı, uzaylı orman bir an için dönmeye başladı. Gözyaşları, vizörünün içinden süzülüp çenesine damlarken, boğuk bir hıçkırık koptu boğazından. Zırhının dizlikleri toprağı ezdiğinde, altındaki zemin hafifçe aydınlandı. Toprak, onun düşen gözyaşlarının tuzunu ve kimyasalını emiyor, hafif, empatik bir mavi ışıkla parlıyordu. Gezegen, onun kederini kelimenin tam anlamıyla içselleştiriyor, paylaşıyordu.

"Ben..." diye hıçkırdı Veronica, elleriyle yüzünü kapatarak. "Ben ona veda edemedim. O soğuk makineye girmeden önce, o aptal gururum yüzünden ona son kez uzun uzun sarılamadım. Onu o sandalyede yalnız bıraktım."

Elena dizleri üzerinde sürünerek arkadaşının yanına yaklaştı ve kollarını ona doladı. İki insan, o devasa, yabancı sinir sisteminin ortasında birbirlerine tutundular.

"Hayır, Veronica, dinle beni," dedi Elena, yüzünü onun kaskına yaslayarak. "Gezegen bana onu gösterdi. Diyor ki... Beth seni burada izliyor. Seninle birlikte. Çünkü et, buradaki bu yaşam ağı için ayrı parçalardan ibaret değil; tek, muazzam bir bütün. Kuantum dolanıklığı, yıldız köprüsünden sızan o sinyaller... Gezegen, senin zihnindeki Beth imgesini ve Dünya'dan gelen yankıyı kendi hafızasına kattı. Ölüm, burada bir son değil, Veronica. Sadece hücresel ve enerjetik bir... dönüşüm."

Veronica titreyerek ellerini yüzünden çekti. Çıplak avuçlarını, tıpkı Elena gibi o ıslak, nabız atan mor toprağa bastırdı. Zihnini susturdu ve sadece dinledi. O an, kulaklarındaki iletişim cihazından değil, doğrudan beyninin içindeki nöronlardan gelen bir ses duydu. Net, sıcak, anne şefkatiyle dolu ve kusursuz bir ses:

"Yavrum... Ağlama. Korkma. Ben buradayım. Her nefesinde, toprağa bastığın her adımda. Seth'in karanlığı bitti, Martin'in acısı dindi. İkimiz de... seninle birlikteyiz. Yıldızlara kadar, etin bittiği yere kadar."

Dünya – Beth'in Mirasının Yankıları

Proxima b'den gelen ve Beth'in ölümünün teyit edildiği o ilk veri paketlerinden sonra, Dünya'da yavaş ama durdurulamaz, sessiz bir devrim başladı.

Bilim insanları ve filozoflar, "Merhamet Protokolü" adını verdikleri yeni bir doktrini tartışmaya açtılar. Eskiden, uzay keşfi "fethetmek, kaynak çıkarmak ve hayatta kalmak" üzerine kuruluydu. Ancak Brundle'ın torunu Proxima b'nin o yaşayan, telepatik ağıyla bütünleşirken, Dünya'da da yeni bir bilinç filizleniyordu: *"Et, köprüdür."* Artık kimse, Brundle Terminali'ndeki o devasa Telepod sistemini sadece A noktasından B noktasına giden bir kargo aracı olarak görmüyordu. O, iki dünyayı, iki farklı varoluş

biçimini birbirine diken kozmik bir iğneydi. Ve bu köprüden geçen her düşünce, her hastalık, her kibir diğer tarafı zehirleyebilirdi.

Birleşmiş Milletler'in yerine kurulan Dünya Hükümetleri Birliği'nin başkanı, Cenevre'deki genel kurulda, milyonlarca insanın canlı izlediği o tarihi konuşmayı yaptı. Arkasındaki ekranda Beth Brundle'ın o mütevazı mezar taşı yansıtılıyordu.

"Beth Brundle'un son mektubu," diyerek söze başladı Başkan, sesi salonun devasa kubbesinde yankılanarak, "bize acı ama gerekli bir gerçeği hatırlatıyor. Geçmiş yüzyıllarda, kendi gezegenimizi nasıl tükettiğimizi biliyoruz. Eti sadece bir makine, doğayı sadece bir kaynak olarak gördük. Brundle laneti, bu kibrin en korkunç, en bedensel uyarısıydı. Şimdi, yıldızlara gidiyoruz. Ancak bu sefer kılıçlarla, sondaj makineleriyle ya da fetih marşlarıyla değil. Dinleyerek. Anlayarak. Ve en önemlisi... o yabancı toprağa, o yeni yaşama merhamet göstererek. Çünkü insanlık tarihi bize şunu öğretti: Et her zaman kusurludur, çürür ve hastalanır. Ama sevgi ve anlayış, zamanın, mutasyonların ve o devasa uzay boşluğunun ötesindedir."

O konuşmanın yapıldığı günden itibaren, Proxima b'ye gönderilecek her yeni kolonici, bilim insanı ve mühendis grubu, zorlu psikolojik testlerden geçirilmeye başlandı. Ve yıldız köprüsünün o kör edici mavi ışığına adım atmadan hemen önce, her birine Beth Brundle'un adını taşıyan, geri dönüştürülmüş eski Telepod metallerinden dövülmüş mat bir madalyon takılıyordu. Madalyonun iç kısmında, Beth'in o titrek ama sarsılmaz el yazısının bir kopyası kazınmıştı:

"Merhameti unutma."

Proxima b – Veronica'nın Kararı

Veronica, Beth'in ölümünü gezegenin zihni aracılığıyla öğrendikten sonra, tam üç Dünya günü boyunca Kök Kalp'in bulunduğu o mor ormandan dışarı adım atmadı.

Üsse dönmeyi reddetti. Zırhının yaşam destek ünitesini minimuma indirdi. Yemek yemedi, su içmedi. Sadece o sıcak, devasa kalbin yanına oturdu, sessizce ağladı ve gezegenin o yabancı, devasa bilinciyle konuştu. Zihni, bir insan beyninin dayanabileceğinden çok daha fazla veriyi, duyguyu ve yabancı konsepti işlemeye çalışıyordu. İnsani kederini soyunuyor, yerine gezegenin o geniş, yargısız kabul edişini giyiyordu.

Dördüncü günün ebedi alacakaranlığında, Elena'ya bir mesaj gönderip onu yanına çağırdı.

Elena ormana ulaştığında, Veronica'yı değişmiş buldu. Fiziksel olarak yorgun, gözlerinin altı çökmüş görünüyordu ama duruşunda eski, dünyevi ağırlıklardan kurtulmuş bir hafiflik vardı. Gözlerindeki o keskin parıltı artık bir hırs değil, derin bir kabulleniş taşıyordu.

"Elena..." dedi sesi pürüzlü ama kararlı bir şekilde. "Dünya'ya bir mesaj göndereceğiz. Sadece bir durum raporu değil. Beth'in mirasını, Brundle adının gerçek anlamını taşıyan bir manifesto."

Elena, kuantum iletişim tabletini hazırladı. Kamera dronu sessiz bir vızıltıyla havalanıp Veronica'nın hizasında asılı kaldı. Arka planda Kök Kalp ritmik olarak atıyor, mor ve yakut rengi ışıklar ormanın içinde hayaletimsi gölgeler yaratıyordu.

Veronica, kameranın soğuk merceğine doğrudan baktı. Yüzünde gram korku ya da tereddüt yoktu.

"Sevgili Dünya..." diye başladı. Sesi, uzayın ve zamanın yirmi beş yıllık mesafesini aşacak kadar güçlüydü.

"Büyükanne Beth öldü. Bunu, cihazlardan değil, ayak bastığım bu topraktan, bu gezegenin kendisinden öğrendim. Ama o yok olmadı. O, burada bizimle. Bu gezegen, onun ruhunun Dünya'daki yankısını duydu ve kucakladı. Çünkü burada hiçbir şey kaybolmuyor, sadece forma değiştiriyor.

Biz buraya fethetmeye, bayrak dikmeye ya da Dünya'nın hatalarını kopyalamaya gelmedik. Biz, çok uzun bir yolculuktan sonra kapısını çaldığımız misafirleriz. Ve bu evin kurallarına saygı göstererek, misafir olarak kalacağız.

İnşa ettiğimiz Telepod'lar, o devasa Yıldız Köprüsü, artık sadece bir ulaşım ağı değil. O, bizim en büyük sınavımız. Onlar bizim sorumluluğumuz. Köklerimizi buranın kökleriyle birbirine bağlayan, etimizi ışığa dönüştürüp tekrar ete çeviren bir sözleşme.

Lütfen, Dünya'dan buraya adım atacak herkese söyleyin: Et, ışık yılları kadar uzağa da gitsek, burada da kusurludur. İhtiraslarımız, korkularımız, bencilliklerimiz hâlâ bizimle. Büyükbabamın bedenini parçalayan o trajedi, dikkat etmezsek bu gezegenin ruhunu da parçalar. Ama merhamet... Merhamet her şeyi iyileştiren yegâne panzehirdir.

Biz, Brundle mirasını taşıyoruz. Eti bir lanet olmaktan çıkarıp bir köprüye dönüştürenlerin mirasını. Ve bu miras, bu andan itibaren sadece insanlığın değil... ayak bastığımız bu kutsal, nefes alan gezegenin de mirasıdır."

Kamera dronu kaydı durdurup veriyi şifreleyerek Dünya'ya doğru fırlattığında, Veronica derin bir nefes aldı.

Mesaj, yirmi beş ışık yılı ötedeki Dünya'ya ulaştığında, devasa metropollerin meydanlarındaki yayınlarda, haber kanallarında ve bireysel cihazlarda yankılandı. Milyonlarca insan, o gün sokaklarda, evlerinde, iş yerlerinde aynı anda derin bir sessizliğe

gömüldü. Kimse konuşmadı. Herkes kendi içine, kendi "etinin" ötesine baktı.

Ve o uzun, sağır edici sessizlikte, Beth Brundle'ın huzurlu ruhu, merhametiyle birlikte hem yorgun Dünya'nın okyanuslarında hem de Proxima b'nin titreşen mor ormanlarında aynı anda, ebediyen hissedildi.

XII

Kolonide Doğan İlk Bebek

Proxima b'nin Twilight Zone'unda, ebedi alacakaranlığın hüküm sürdüğü o ince sınır şeridinde inşa edilen Brundle Köprüsü Üssü, Dünya'daki çelik ve cam yığınlarına hiç benzemiyordu. Üs, gezegenin kendi organik yapısıyla, o nabız gibi atan mor toprakla ve devasa mantarımsı sütunlarla bir tür simbiyoz içindeydi. Ve o gün, 17 Ekim 2083'te—Dünya takviminin burada sadece nostaljik bir referanstan ibaret olduğu o tuhaf zaman diliminde—bu simbiyoz, etin en ilkel ve en güçlü mucizesine ev sahipliği yapıyordu: Doğuma.

Kırmızı Güneşin Altında Aşk ve Yaşam

Proxima'nın Sessizliğinde Bir Yankı: Veronica ve Elias

Proxima b'nin o bitmek bilmeyen alacakaranlığında, zamanın Dünya'daki gibi kum saatinden akıp gitmediği o kadim topraklarda, Veronica Brundle hayatının en büyük fırtınasını dindirmişti. Brundle soyadı, yıllarca bir lanet gibi sırtında taşınmış; genetik bir hapishane, etin ve makinenin korkunç birleşimiyle lekelenmiş bir miras olarak zihnine kazınmıştı. Ama burada, kızıl cüce yıldızın soluk ışığı altında, o mirası bir şifaya dönüştürecek olan tek şeyi bulmuştu: **Aşkı.**

Elias Thorne, koloninin jeoloji ve kuantum fiziği uzmanıydı. Ama Veronica için o, sadece bir bilim insanı değil, ruhunun ses-

sizliğine sızan tek sesti. Veronica, Brundle Terminali'nin soğuk metal koridorlarında kendi içindeki "Sinek" korkusuyla savaşırken, Elias onun elini tutmuş ve o meşhur cümleyi fısıldamıştı:

"Etin kusurlu olması, onun kutsal olmadığı anlamına gelmez, Veronica. Biz, kırıldığımız yerden ışık sızdıran varlıklarız."

Onların aşkı, Dünya'nın o steril, plastik aşklarına benzemiyordu. Mor ormanın derinliklerinde, gölgekanatların uğultusu altında, biyolüminesans saçan çiçeklerin arasında filizlenmişti. Veronica, Elias'ın kollarında ilk kez Brundle olmanın verdiği o ağır sorumluluktan sıyrılmış; sadece bir kadın, sadece nefes alan bir canlı olduğunu hissetmişti. Elias, onun DNA'sındaki o gizli korkuyu—bir gün mutasyona uğrama dehşetini—bilmesine rağmen, ona bir canavar gibi değil, bir mucize gibi bakmıştı.

Gebelik: Gezegenin Şarkısı

Veronica hamile kaldığını öğrendiğinde, üsdeki tüm sensörler aynı anda tuhaf bir melodiye kapılmıştı. Sanki Proxima b, bu yeni canlının gelişini kutluyordu. Gebelik süreci, Dünya'daki tıp kitaplarında yazan hiçbir şeye benzemiyordu.

Veronica'nın karnı büyüdükçe, sadece bedeni değil, gezegenle olan bağı da güçleniyordu. Elias, her gece elini Veronica'nın karnına koyduğunda, bebeğin tekmelerini değil, gezegenin kalbinin nabzını hissediyordu.

> "O, sadece bizim değil Elias," derdi Veronica, gözlerinde o mistik mor ışıltı parlarken. *"O, bu toprağın, bu mor ağaçların ve Martin'in hayallerinin bir parçası."*

Geceleri, Kök Kalp'in uğultusu odalarına dolarken, Elias ve Veronica birbirlerine sarılır, Beth'in—henüz doğmamış kızlarının—bu iki dünyayı nasıl birleştireceğini hayal ederlerdi. Bu aşk,

Seth Brundle'ın telepodda parçalanan hücresel yapısını, sevginin kuantum gücüyle yeniden bir araya getiriyordu.

---

17 Ekim 2083: Beth'in Doğuşu

Doğum başladığında, Proxima b'nin gökyüzü hiç görülmemiş bir parlaklığa ulaştı. Kızıl güneş, ufukta sanki bir katedralin mumu gibi asılı kalmıştı. Üssün tıbbi bölümünde, Veronica terler içinde inlerken, dışarıdaki orman o meşhur, derin uğultusuna başlamıştı.

Elias, Veronica'nın elini öyle sıkı tutuyordu ki, sanki tüm gücünü ona aktarmak istiyordu. *"Nefes al, Veronica. Bizimle... gezegenle birlikte nefes al,"* diye fısıldıyordu.

O an, odanın duvarları yumuşamaya, jelimsi bir dokuya dönüşmeye başladı. Gezegenin sinir ağları, üssün zemininden sızarak Veronica'nın yatağının etrafını sardı. Bu bir istila değildi; bu, gezegenin en sadık müttefikine sunduğu bir koruma kalkanıydı. Veronica her sancıyla çığlık attığında, dışarıdaki binlerce ağaç aynı tonda sallanıyor, yapraklarından gümüş rengi bir toz yayılıyordu.

Ve nihayet, o an geldi.

Beth, bir çığlıkla değil, bir **ışık patlamasıyla** dünyaya gözlerini açtı. Elias bebeği kucağına aldığında, elleri titriyordu. Bebek, babasının parmağını tuttuğu an, Elias'ın zihninde milyonlarca yıldızın doğuşu belirdi. Veronica, bitkin ama muzaffer bir şekilde başını kaldırdı.

"Beth..." dedi hırıltılı bir sesle. *"Beth Martin Brundle."*

Bebek Beth'in gözleri açıldığında, odadaki herkes nefesini tuttu. O gözler, ne babasının ne de annesinindi; onlar, Proxima b'nin o derin, gizemli morunun ve Dünya'nın berrak maviliğinin kusursuz bir karışımıydı. Bebeğin teninden yayılan hafif fosforlu ışık, odadaki tüm metal cihazları bir anlığına devre dışı bıraktı.

Elias, bebeği Veronica'nın göğsüne yatırdı. O an, Brundle ailesinin yüzyıllık kâbusu sona ermişti. Seth'in başlattığı, Martin'in kaçtığı o büyük trajedi, Beth'in o minik, huzurlu nefesiyle bir **şarkıya** dönüşmüştü.

Epilog: Geleceğin Tohumu

O gece, Elias ve Veronica, kucaklarında Beth ile üssün gözlem kulesinden dışarı baktılar. Mor orman, yeni doğan yıldız çocuğuna selam duruyordu.

"Ona ne öğreteceğiz Elias?" diye sordu Veronica, bebeğinin kokusunu içine çekerken. Elias, karısının alnına bir öpücük kondurdu ve gökyüzündeki soluk mavi noktaya, Dünya'ya baktı:

"Ona, etin bir hapishane değil, bir köprü olduğunu öğreteceğiz. Ona merhameti, aşkı ve en önemlisi... Brundle olmanın artık bir korku değil, bir umut olduğunu öğreteceğiz."

Beth, annesinin kucağında uykuya dalarken, minik ellerini toprağa doğru uzattı. O gece Proxima b, tarihindeki en tatlı uykusuna daldı. Çünkü artık o da biliyordu: Yıldızların çocuğu gelmişti ve aşk, eti yeniden kutsamıştı.

Veronica yavaşça uzandı ve parmağını bebeğin minik avucuna dokundurdu. Beklenmedik derecede güçlü, sıcak bir kavrayışla bebek parmağını sıktı.

Ve o anda, zaman Veronica için durdu. Zihnine, şimşek gibi bir vizyon çakıldı. Kendi anısı değildi bu. Büyükbabası Martin ve büyükannesi Beth, Dünya'da değil, tam da bulundukları bu mor ormanın derinliklerinde el ele yürüyorlardı. Martin'in bedeni kusursuz, pırıl pırıldı; hiçbir yara, hiçbir mutasyon izi yoktu. Beth'in yüzünde, yirmi beş yıllık bekleyişin yorgunluğu değil, sonsuz bir huzur vardı. İkisi de dönüp Veronica'ya baktılar ve sıcak, onaylayan bir gülümsemeyle başlarını salladılar.

Vizyon geldiği hızla kaybolduğunda, Veronica dizlerinin üzerine çökmüştü. Gözyaşları yanaklarından, çenesine oradan da mor toprağa damlıyordu.

"Hoş geldin, Beth," diye fısıldadı titreyen dudaklarıyla. "Sen, bizim başaramadığımız şeysin. Sen, iki dünyanın ilk gerçek çocuğusun."

Dünya'daki Siyasi Tepkiler

Beth Martin Brundle'ın doğumu, Brundle Köprüsü aracılığıyla Dünya'ya anında, kuantum dolanıklık düzeyinde kesintisiz bir canlı yayınla aktarıldı. Telepod terminallerinin devasa ekranlarında, bebeğin mor ışıltılı gözleri ve Veronica'nın gözyaşları belirdiğinde, insanlık adeta nefes almayı bıraktı. O gün, Tokyo'dan New York'a, Yeni Delhi'den İstanbul'a kadar her yerde trafik durdu. Milyonlarca insan sokaklarda, meydanlarda dev ekranların karşısında sessizce ağladı.

Ancak bu mucizevi doğum, halk arasında yarattığı manevi uyanışın tam aksine, Cenevre'deki Dünya Hükümetleri Birliği'nin (DHB) soğuk, mermer salonlarında yıkıcı bir siyasi deprem yarattı.

Doğumdan sadece saatler sonra, Başkanlık Sarayı'nın yerin altındaki o güvenli konsey odasında acil bir toplantı düzenlendi. Odanın ortasındaki hologram masada, bebek Beth'in tıbbi verileri ve gezegenin doğum anındaki sismik/biyolojik tepkileri dönüp duruyordu. Gündem tek bir maddeydi: "Merhamet Protokolü."

Avrupa Birliği Temsilcisi, ayağa kalkıp heyecanla masaya vurdu. Sesi salonun kubbesinde yankılanıyordu: "Bu bir zaferdir, beyler! Yüzyıllardır kanla, fetihle, sömürüyle yazdığımız tarihimizi sonunda temize çektik. İnsanlık, yıldızlara barışla ulaştı ve ilk yıldız çocuğumuz gezegen tarafından bir düşman olarak değil, bir

evlat olarak kabul edildi! Merhamet Protokolü derhâl anayasallaşmalıdır!"

Ancak masanın diğer ucunda, Çin-Hindistan Ortak Bloğu'nun delegesi General Zhang, buz gibi bir sükunetle oturduğu yerden doğruldu. Siyah üniformasının içindeki bedeni gergin, gözleri ise o hologramdaki mor ışıltılı bebeğe bakarken dehşetle kısılmıştı.

"Zafer mi dediniz?" diye tısladı Zhang, sesi jilet gibi keskin ve soğuktu. "Bu bir zafer değil, Bay Temsilci. Bu, kapılarını kendi ellerimizle açtığımız bir enfeksiyon. O gezegen yaşıyor. O devasa, zeki bir parazit. Ya bizim varlığımızı, kendi hücrelerine sızan bir virüs olarak görürse? Bakın şu verilere! Bebeğin genetiğiyle, retinasıyla oynanmış. Gezegen onu kendine benzetiyor. Proxima b'yi 'korumak' romantik bir intihardır. O koloni derhâl sınırlandırılmalı, sivil yerleşim durdurulmalı ve orası ağır silahlarla korunan, izole bir gözlem üssüne dönüştürülmelidir!"

Amerika Birleşik Devletleri Temsilcisi, General Harlan, Zhang'ın sözünü kaba bir el hareketiyle kesti. Omuzlarındaki yıldızlar salonun soluk ışığında parlıyordu:

"Gözlem üssü mü? Biz o karanlık boşluğa şiir okumak için çıkmadık Zhang! Biz oraya milyarlarca dolar, kan, ter ve teknoloji dökerek gittik. Telepod teknolojisini bizim korumamız altındaki Brundle ailesi geliştirdi, o mülk bizim hakkımızdır! O mor toprakların, o nabız atan ağaçların içinde ne yattığını bilmiyoruz. Belki dünyadaki enerji krizini sonsuza dek çözecek sentetik maddeler, belki de hastalıkları bitirecek yeni biyolojik madenler var. Kaynakları sömürmekten çekinmemeliyiz. İnsanlığın hayatta kalması, bir uzaylı mantarının hislerinden daha önemlidir!"

Toplantı, zarafetini hızla yitiren, saatler süren vahşi bir güç savaşına dönüştü. "Merhamet Protokolü"nün her bir maddesi kıran kırana tartışıldı:

- Kolonideki insan nüfusu 500 kişiyle sınırlandırılmalı mı, yoksa yeni şehirler mi kurulmalı?
- Gezegenin hiperbağlantılı, devasa sinir ekosistemine madencilik müdahalesi kesinlikle yasaklanmalı mı?
- Bebek Beth bir denek olarak Dünya'ya getirilip DNA'sı sökülerek incelenmeli mi?

Sonunda, yorgunluğun ve kamuoyu baskısının ağırlığı altında oylamaya geçildi. 187 ülkenin 142'si, halkın ezici desteğinin korkusuyla "Merhamet Protokolü"nü kabul etti. Ancak tehlike geçmiş değildi. 45 ülke "çekimser" kalarak kapıları aralık bıraktı ve 12 ülke—General Zhang ve Harlan'ın başını çektiği, Dünya'nın en büyük askeri ve ekonomik güçleri—protokole açıkça, öfkeyle "ret" oyu kullandı.

Bu derin bölünmenin haberi Dünya'nın her köşesine yayıldı. Bir yanda meydanlarda havai fişekler patlatılarak "İlk Yıldız Çocuğu" kutlanıyor, diğer yanda bilim insanları, akademisyenler ve aktivistler, devrimci bir sloganla devasa, sessiz yürüyüşler düzenliyordu: *"Proxima b bizim değil. Biz, onun misafiriyiz."*

Aynı saatlerde, eski bir mezarlıkta sessiz bir ibadet yaşanıyordu. Beth Brundle'ın mütevazı mezarının başı, Dünya'nın dört bir yanından gelen milyonlarca insanın bıraktığı çiçeklerle adeta bir tepeye dönüşmüştü. Ve o tepenin tam ortasında, mezar taşının hemen dibinde, Veronica'nın yıldız köprüsünden özel bir muhafaza içinde gönderdiği küçük bir yığın mor toprak vardı. O karanlık Dünya gecesinde bile, o bir avuç yabancı toprak, kendi içinden gelen zayıf, dirençli ve umut dolu mor bir ışıkla hafifçe parlamaya devam ediyordu.

Gezegenin "Cevabı"

Ve Proxima b, Dünya'daki bu kibirli tartışmaları âdeta işitmiş gibi, sessiz ama sarsıcı bir cevap verdi.

Bebek Beth doğduktan tam kırk bir gün sonra, Twilight Zone'un o ebedi durağanlığında, gezegenin tüm biyolojik dengesini sarsan devasa bir olay yaşandı.

Uykunun, zamanın ve sabahın olmadığı o puslu saatlerde, ormanın kilometrelerce derinliklerinden başlayan, frekansı giderek artan, neredeyse sıvı bir uğultu bütün üssü bir sis gibi sardı. Bu ses havada değil, doğrudan insanların dişlerinde, kemiklerinde ve kafataslarının içinde çınlıyordu. Mor toprak, şiddetli bir deprem gibi sarsılmıyor; devasa, paniklemiş bir canlının kalbi gibi hızla ve sertçe nabız atıyordu.

Toprağın altından, ormanın sınırındaki geniş düzlüğe devasa yapılar fışkırmaya başladı. Bunlar Kök Kalplerdi; ancak daha önce gördükleri gibi üç metre değil, onlarca metre yüksekliğinde, devasa, mor ve kan kırmızısı yumrular hâlindeydiler. Her bir yumrunun üzeri, damar ağı gibi saran binlerce küçük, göz alan ışıkla yanıp sönüyordu. Gezegen, savunma kalkanlarını ve sinir ağını yüzeye çıkarmıştı.

Veronica ve Elias, üssün en üst katındaki camla kaplı gözlem kulesinden bu biyolojik ihtişamı nefeslerini tutarak izliyordu. Bebek Beth, Veronica'nın göğsüne güvenli bir taşıyıcıyla sarılmıştı. İçerideki alarm seslerine, dışarıdaki o kemik titreten uğultuya rağmen küçük kız ağlamıyordu. Aksine, o uğultuyu duyduğunda minik dudakları hafifçe kıvrılarak gülümsedi ve minik ellerini, camın ardındaki o devasa, parlayan yumrulara doğru uzattı.

Ve o anda, gezegen konuştu.

Bu, havada yayılan sonik bir dalga ya da çevrilmesi gereken uzaylı bir dil değildi. Doğrudan, kolonideki her bir insanın—ister uykuda olsun, ister ayakta—zihninin tam merkezinde oluşan, ezi-

ci ağırlıkta telepatik bir "cevap"tı. Kelimeler yoktu, kavramlar ve o kavramların yarattığı duygu selinin bir bileşimi vardı. Herkes aynı anda aynı vizyonu, aynı ağırlığı hissetti:

"Yabancı... hoş geldiniz." (Bu cümleyle birlikte, zihinlerde okyanus gibi uçsuz bucaksız, sıcak ve şefkatli bir dalgalanma hissedildi.)

"Ama biz, tekiz. Siz, çoksunuz." (Bir anlık keskin bir acı; Dünya'daki savaşların, parçalanmışlığın, insan zihninin o kaotik yalnızlığının yansıması.)

"Etiniz kırılgandır. Hastalanır, çürür ve korkar. Bizim etimiz ise yıldızların ışığıyla beslenir, toprağın derinliklerinde sonsuzdur." (Zihinlerinde, gezegenin o devasa, ölümü bilmeyen, sadece dönüşen kök ağının ihtişamı parladı.)

"Bebeğiniz... artık o sadece sizin değil. O, bizimle bağlı. Onun gözlerinde bizim ışığımız, kanında bizim ritmimiz var."

"Onu korursanız... kalbinizdeki o ufak merhameti beslerseniz, sizi sarmalar, korur ve besleriz."

"Ama onu incitirseniz..." (Bu anda zihinlere dolan his saf bir dehşetti. Tüm o mor ormanın, toprağın asite dönüştüğü, havanın zehir soluduğu, gezegenin bir anda devasa bir avcıya dönüştüğü o apokaliptik ihtimalin buz gibi korkusu.)

"Biz de inciniriz. Ve incinmiş bir gezegen, hastalığı söküp atar. Misafirlerini uzun süre ağırlayamaz."

Zihinsel yayın bir şimşek gibi kesildiğinde, üssün içindeki 500 kolonistin tamamı—askerler, bilim insanları, mühendisler—kendilerini yere atmış, diz çökmüş hâlde buldular. Bazıları sarsılarak ağlıyor, bazıları nefes nefese kalmış bir hâlde boşluğa bakarak ellerini birleştirip bildikleri tüm tanrılara dua ediyordu. Karşılarındaki gücün karşısında insanlığın silahları ve kibri bir toz zerresinden farksızdı.

Veronica, titreyen bacaklarıyla zar zor ayakta kalırken, kollarını göğsündeki bebek Beth'e doladı, onu kalbine bastırdı. Küçük kız başını kaldırdığında, gözlerindeki o sıvı mor ışıltı artık sadece belirli açılardan görünen bir yansıma değil, gezegenle aynı frekansta yanan belirgin, aydınlık bir fener gibiydi.

Veronica alnını soğuk cama yasladı, gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve fısıldadı:

"Anladık. Duyduk seni. Söz veriyoruz. Merhamet göstereceğiz."

Sanki bu sözler camı aşıp dışarıdaki ormana ulaşmış gibi, saniyeler içinde o korkutucu, titreşimli uğultu değişti. Keskin frekans yumuşadı ve âdeta çok sesli, devasa bir koroya, tatlı bir melodiye dönüştü. O devasa kök yumruları yavaşça toprağın altına çekildi. Yüzlerce metre kanat açıklığına sahip gölgekanatlar, karanlık gökyüzünden süzülerek üssün etrafında koruyucu, dev bir halka oluşturdu. Toprak bir an için şiddetle parladı ve ardından havalandırma sistemlerinden tüm üsse o tanıdık, tatlı ve hafif metalik koku yayıldı—gezegen, kelimenin tam anlamıyla "teşekkür" ediyordu.

Yerde diz çökmüş hâlde olan Elias, zorlukla ses kayıt cihazına uzanıp titreyen dudaklarıyla fısıldadı:

"Kayıt. Saat bilinmiyor. Gezegen... bizi kabul etti. Bir istila olarak değil, bir parazit olarak değil... Ama bizi şartlı kabul etti. Bizim tanrılarımız yok artık. Biz, onun misafiriyiz. Ve eğer o kibirli misafirlik kurallarını Dünya adına ihlal edersek... Bizi uzayın derinliklerine kusup atacaktır."

Dünya'ya Dönüş Mesajı

Aynı günün "akşamında", Veronica Brundle, telepod köprüsünün iletişim konsolunun başına oturdu. Dünya'ya göndereceği

mesaj, sadece Beth Martin Brundle'ın doğumuyla ilgili ilk resmi koloni kaydı değildi; insanlık tarihinin rotasını çizen bir manifestoydu.

Konsolun kamerası açıldı. Veronica'nın yüzünde yorgunluk yoktu; onun yerine, bir tür ermişlik, gezegenle bütünleşmiş bir bilgelik vardı. Sesi, uzayın soğukluğunu yarıp geçen bir alev gibi netti.

"Sevgili Dünya,

Biz başardık. İlk yıldız çocuğumuz, burada, ebedi alacakaranlıkta sağlıklı bir şekilde doğdu. Adı Beth Martin Brundle.

Ancak bilmeniz gereken bir şey var. O sadece bizim çocuğumuz değil. Gezegen, bu yeni yaşamı, bu kusurlu eti hissetti ve onu kendi çocuğu gibi, kendi varlığının bir parçası gibi kabul etti.

Fakat sevgiyle birlikte, gezegenin devasa, kadim bilincinden bize çok net bir uyarı geldi:

'Etiniz kırılgandır. Bizim etimiz ise sonsuzdur.'

Size Proxima b'den sesleniyorum, ey yöneticiler, generaller ve sokaklardaki insanlar: Biz, burada fethetmiyoruz. Silahlarımız, sondaj makinelerimiz ve hırslarımız burada tamamen işlevsiz. Biz, devasa bir zihnin evinde gezinmeyi öğrenen emekleyen çocuklarız.

Lütfen, o köprüden buraya gelecek herkese, karar mekanizmalarındaki her bürokrata şunu söyleyin: Zihninize ve kalbinize kazıyın. Merhameti unutmayın.

Çünkü merhamet, kılıçtan, altından ve o çürümeye mahkum kusurlu etimizden çok daha güçlüdür.

Ve bu gezegen, merhameti sandığınızdan çok daha iyi biliyor. Ve merhametsizliği de hiç tereddüt etmeden cezalandıracak güce sahip."

Bu mesaj Dünya'ya ulaştığında, siyasi arenada kopardığı fırtına eşsizdi. "Koloniyi genişletme" ve kaynakları sömürme hevesindeki General Harlan gibi isimlerin planları, halkın devasa tepkisi ve gezegenin o "korkutucu" telepatik gücünün kanıtlanmasıyla bir anda askıya alındı. Hükümetler, korkuyla karışık bir saygı içinde, "kaynakları koruma" adı altında Proxima b ile ilgili seyahat ve müdahale kurallarını eşi görülmemiş bir sertlikle daralttı.

Ama Veronica Brundle, kocası Elias ve o beş yüz kolonist için, Dünya'nın aldığı siyasi kararların, Cenevre'de atılan imzaların hiçbir önemi kalmamıştı.

Onlar artık Dünya'nın askeri ya da piyonu değillerdi.

Onlar, sonsuz etin, Proxima b'nin misafiriydiler.

Ve bu evde, misafirlik her iki tarafın da ölümüne sadık kalacağı kutsal bir sorumluluktu. Gelecek, artık kanla değil, bu uzaylı topraklarda filizlenen o yeni bebeğin, Beth'in mor ışıltılı gözlerindeki merhametle yazılacaktı.

XIII

Köklerin Uyanışı ve Metalin İhaneti

Yıl: 2101 (Dünya Takvimi) – Beth'in 18. Yaşı

Proxima b'nin ebedi alacakaranlığında zaman, Dünya'daki gibi tik-taklarla ölçülmezdi. Burada zaman, toprağın altındaki o devasa mor kalplerin yavaş, ritmik atışlarıyla; gölgekanatların gökyüzündeki göç yollarıyla ve en çok da Beth Martin Brundle'ın büyümesiyle akıyordu.

Beth artık on sekiz yaşındaydı. Ancak o, Dünya standartlarında bir genç kız değildi. Boyu uzun, kasları gezegenin ağır yerçekimine uyum sağlayarak ince ama çelik gibi sıkı bir hâl almıştı. Derisi, sürekli alacakaranlıkta yaşamasına rağmen soluk değildi; içinde, tıpkı damarlarında dolaşan kan gibi, hafif, inci pembesi bir ışıltı barındırıyordu. Ve gözleri... O gözler, doğduğu gün ge-

zegenin dokunduğu o mor sıvı plazma hâlini korumuştu. Beth baktığında, sadece fiziksel nesneleri değil, ağaçların içindeki suyun yükselişini, havada asılı duran sporların dansını ve insanların sinir sistemlerinden yayılan korku ya da sevinç dalgalarını görüyordu.

O, Brundle Köprüsü Üssü'nün kolonistleri için bir efsane, Dünya için ise çözülemeyen bir biyolojik anomaliydi.

O sabah, mor ormanın derinliklerinde, Kök Kalp'in o devasa, sıcak yakut yumrusunun üzerine uzanmış hâldeydi. Çıplak ayakları ve elleri, o süngerimsi dokuya gömülmüştü. Nefes alışverişi, altındaki devasa organik kütlenin nabzıyla kusursuz bir senkronizasyon içindeydi.

"Hoşnutsuzluk var." diye fısıldadı Beth kendi kendine. Sesi, rüzgârın yapraklar arasındaki hışırtısına benziyordu. Zihni, binlerce kilometre ötedeki kıtalara kadar uzanan gezegensel sinir ağına (Mycorrhizal hiperbağlantı) entegreydi. Toprağın altında bir şeyler rahatsızdı. Batıdaki okyanusun kıyısında bir fırtına kopmuyor, doğudaki dağlarda tektonik bir hareket olmuyordu. Rahatsızlığın kaynağı, ormanın içinden değil... dışarıdan geliyordu.

Metalin, kibrin ve çürüyen bir dünyanın kokusuydu bu.

Hızla ayağa kalktı. Gözbebeklerindeki mor ışıltı öfkeyle parladı. O an, zihninde bir şimşek çaktı ve üssün merkezinden, o devasa Brundle Yıldız Köprüsü'nün bulunduğu kontrol odasından yayılan o keskin, acı dolu elektromanyetik çığlığı duydu.

İhanetin Kapıları

Aynı saniyelerde, Brundle Köprüsü Üssü'nün kontrol odasında cehennem yaşanıyordu.

Veronica Brundle, artık saçlarına aklar düşmüş, yüzü gezegenin ve liderliğin ağırlığıyla derin çizgilerle oyulmuş altmışlı yaşla-

rında bir kadındı. Ana konsola yapışmış, kırmızı renkte yanıp sönen devasa uyarı ekranlarına dehşetle bakıyordu.

"Kuantum dolanıklık bariyerini kırıyorlar!" diye bağırdı Elias, parmakları klavyenin üzerinde uçarken. "Veronica, bu bir sivil geçiş değil! Dünya, Merhamet Protokolü'nü tek taraflı feshetti. Enerji imzası devasa... Bir ordu gönderiyorlar!"

Dört ışık yılı ötede, kaynakları tükenmiş, iklim krizleri ve savaşlarla boğulan Dünya, on sekiz yıllık "barış" yalanını nihayet çöpe atmıştı. General Zhang'ın varisleri ve Harlan'ın kurduğu Küresel Kaynaklar Konsorsiyumu, Proxima b'nin biyolojik zenginliklerini zorla almaya karar vermişti.

Yıldız Köprüsü'nün devasa çeneleri arasında, uzay-zaman dokusu şiddetle yırtıldı. Mavi ışık, bu kez huzur veren bir varışın değil, bir tecavüzün rengiydi. Köprünün ortasında, Telepod teknolojisinin en iğrenç ve savaşçıl mutasyonu olan "Demir Tohumlar" belirmeye başladı. Bunlar, insan değil; içlerinde ağır silahlarla donatılmış askerlerin bulunduğu, zırhlı, on metrelik devasa mekayürüyüşçülerdi. Telepod, bir zamanlar büyükbabası Seth Brundle'ın etini bir sinekle karıştıran o karanlık makine, şimdi metal bir istila ordusunu yabancı bir ekosistemin kalbine kusuyordu.

İlk mekanik dev, hidrolik ayaklarını üssün mor toprağına bastığı an, gezegenin nabzı bir kalp krizi geçiriyormuşçasına tekledi.

Meka'nın altındaki toprağı "sterilize etmek" için püskürttüğü defoliant asit gazı, mor çimlere değdiğinde, korkunç bir cızırtı koptu. Toprak eriyor, kararıyor ve çığlık atıyordu.

Ormanın derinliklerindeki Beth, bu asidin toprağa değdiği anı, doğrudan kendi etinde hissetti.

Etin Çığlığı

Beth'in dizleri üzerine çöküşü şiddetli oldu. Elleriyle boğazını sıktı. Oksijen yerine sanki ciğerlerine asit doluyordu. Boynundaki şahdamarı mor bir renkle dışarı doğru kabardı; teninin altındaki damarlar, gezegenin yanan kökleri gibi karanlık, hastalıklı bir yeşile dönerek belirginleşti.

Ağzından öksürükle birlikte, kan değil, parlayan mor ve gümüş rengi bir hücresel sıvı döküldü. O an anladı: Gezegen saldırı altındaydı ve gezegenin duyduğu her acı, biyolojik köprü olan Beth'in sinir sisteminde yankılanıyordu.

Telepod kâbusu geri dönmüştü. İnsanlığın, dokunduğu her şeyi iğrenç bir füzyonla kirletme laneti buradaydı.

Gezegenin bilinci, milyonlarca yıldır bilmediği bir dürtüyle doldu: *Öfke. Saf, ilkel ve yok edici bir savunma içgüdüsü.*

Beth'in zihnine dolan ses, artık şefkatli bir annenin değil, yaralı ve öfkeli bir Leviathan'ın sesiydi. Kökler yüzeye fırlamaya, asidi püskürten metal devleri paramparça etmeye hazırlanıyordu. Gezegen, sadece o askerleri değil, üssün içindeki Veronica'yı, Elias'sı ve beş yüz masum kolonisti de o zehirli metal fırtınasının bir parçası sayıp tümden yok edecekti.

"Hayır!" diye bağırdı Beth, ses telleri yırtılırcasına. Zihnini, o devasa, ezici öfkenin önüne bir kalkan gibi attı. Elleriyle toprağı kazıdı, kanayan tırnaklarını kök kalbin içine geçirdi. "Bekle! Bütün eti cezalandırma! Sadece hastalığı söküp atacağız!"

Ayağa kalktı. Yüzü acıyla çarpılmış, gözlerindeki mor ışık kör edici bir parlaklığa ulaşmıştı. Bedeni, hücresel düzeyde bir hiperhıza geçmişti. Okyanusun kıyısından esen rüzgâr kadar hızlı, ormandan üsse doğru koşmaya başladı.

Kozmik Füzyon

Üssün dışında kaos hakimdi. Üç devasa Dünya mekası daha köprüden geçmiş, alev silahları ve asit bombalarıyla ormanın sınırını yakmaya başlamıştı. Askerlerin komutanı, dış hoparlörlerden bağırıyordu:

"Proxima Kolonisi! Direnmeyin! Gezegenin biyolojik ağını kesmek zorundayız! Bu kaynaklar Dünya'nın hayatta kalması için..."

Cümlesi yarım kaldı.

Ormanın yanan sınırından, dumanların ve asit buharlarının arasından bir siluet fırladı. Beth, mermilerin ve alevlerin arasından geçerken, etrafındaki hava molekülleri bile onun kontrolündeydi. Vücudunu saran o mor hücresel sıvı, onu mermilerden koruyan bir enerji kalkanı gibi sertleşmişti.

Bir kaplan gibi sıçradı, devasa metal mekalardan birinin diz kapağına tutundu ve tırmanmaya başladı.

"Onu vurun! O şeyi vurun!" diye bağırdı askerler.

Ama çok geçti. Beth, mekanın gövdesine ulaştığında, çıplak elini devasa çelik zırha bastırdı.

Brundle kanı.

Eti makineyle, makineyi etle birleştirme laneti. Ama bu kez bu lanet, kontrolsüz bir bilim kazası değildi. Bu kez, gezegenin muazzam biyolojik işlem gücü Beth'in beynindeydi. Beth, zihnindeki o devasa Mycorrhizal ağı, doğrudan mekanın bilgisayar sistemlerine ve içindeki askerin sinir arayüzüne bağladı.

Çelik, onun dokunuşuyla bükülmedi; *canlandı.* Metal, birdenbire süngerimsi bir dokuya dönüşmeye, mekanın kabloları mor damarlara dönüşüp içindeki askerin zırhını delerek onun tenine bağlanmaya başladı. Asker dehşet içinde çığlık atarken, Beth onun zihnine fısıldadı:

"Bizi hisset."

O an, askerin zihnine gezegenin bütün ağırlığı çöktü. Yanan her bir ağacın acısı, ölen her bir mikroorganizmanın çığlığı, doğrudan askerin beynine milyonlarca voltluk bir empati şoku olarak çarptı. Asker, acı ve merhametin o ezici yükü altında hüngür hüngür ağlamaya başlayarak makinelerin kontrolünü bıraktı. Silahlar sustu. Meka, cansız bir yığın gibi dizlerinin üzerine çöktü.

Beth durmadı. Zırhlı devlerin arasından süzülerek doğrudan Brundle Köprüsü'ne, o devasa Telepod kapısına doğru yürüdü.

Veronica, kontrol kulesinden kızını izlerken nefes alamıyordu. "Beth... ne yapıyorsun?"

Beth, köprünün merkezine, o kör edici mavi ışığın kaynağına ulaştı. Burası, etin veriye dönüşüp dört ışık yılı öteye fırlatıldığı yerdi. Bartok'un mirası. İnsanlığın kibri.

Beth, kollarını iki yana açtı. Ayaklarının altındaki mor toprak, beton zemini parçalayarak yukarı doğru fışkırdı ve köprünün metal ayaklarına dolandı.

Dünya'dan bir mekanize tabur daha geçmek üzereydi; portal dalgalanıyordu.

"Eğer et bir köprüyse..." dedi Beth, sesi portalın içinden doğrudan Dünya'daki, Birleşmiş Milletler Karargâhı'nın altındaki komuta merkezine yankılanarak. "...O zaman bu köprüden sadece bizim kurallarımızla geçersiniz."

Beth, gezegenin bütün hiperbağlantılı bilincini, doğrudan Telepod'un kuantum veri akışına enjekte etti.

Bu, Seth Brundle'ın sinek kazasının kozmik bir versiyonuydu. Ancak bu kez iki farklı DNA birbirine karışmıyordu; koca bir gezegenin organik bilinci, Dünya'nın en gelişmiş dijital ve teknolojik ağına virüs gibi giriyordu.

Portalın mavi ışığı anında koyu mora döndü.

Dünya'daki terminalde, geçiş için bekleyen yüzlerce askerin bulunduğu salonda sirenler sustu. Ekranlardaki kodlar eridi, yerini nabız gibi atan organik damar ağlarının görüntüleri aldı. Telepod'un içinden çıkan radyasyon, askeri bir enerji değildi; saf, dönüştürücü bir biyolojik frekanstı.

Dünya'daki terminalde bulunan askerler, generaller ve komuta kademesi, o mor ışığa maruz kaldıkları an dizlerinin üzerine çöktüler. Kafalarının içinde Proxima b'nin devasa, kadim ninnisi çalmaya başladı. Silah tutan elleri gevşedi. Kibirleri, hırsları ve savaşma arzuları, o ezici merhamet dalgasının altında eriyip gitti. Beth, Telepod aracılığıyla onlara bir hastalık değil, bir *vicdan mutasyonu* göndermişti.

Yeni Evrim

Proxima b'deki köprünün ışığı yavaşça söndü.

Ağır metal kapılar, kalın mor sarmaşıklar ve kökler tarafından sarılarak mühürlendi. Dünya ile bağlantı kopmamıştı ama artık kapının anahtarı makinelerde ya da DHB'nin komuta kodlarında değildi. Kapının anahtarı, köklerdeydi.

Saldırıya katılan ve zihinleri gezegenin empati ağına bağlanan askerler, silahlarını bırakmış, diz çökmüş hâlde yanan toprağı elleriyle temizlemeye çalışıyorlardı. Zırhlarından sıyrılmışlar, ağlayarak gezegenden özür diliyorlardı.

XIV

Aşkın Et ve Kuantum Sessizliği

Kısım I: Dünya'nın Kibrine İnen Biyolojik Giyotin

Proxima b'den yayılan bir devasa, organik şok dalgası, Dünya ile gezegen arasındaki dört ışık yıllık mesafeyi, Telepod'ların

kuantum dolanıklık ağı üzerinden sıfır saniyede aştı. Bu bir veri transferi değildi; bu, gezegenin kendi sinir sistemini Dünya'nın dijital damarlarına enjekte etmesiydi.

Dünya Acil Durum Konseyi'nin Cenevre'nin kilometrelerce altındaki zırhlı komuta merkezinde, Komutanlar devasa ana ekranın önünde zafer sarhoşluğu içinde bekliyorlardı. Ekranda, Yüzbaşı Vance'in zırh kamerasından gelen son görüntüler donup kalmıştı: Kök Kalp'in o devasa, nabız atan kütlesi ve onunla bütünleşen o soluk derili kız, Beth.

Sonra, tarihe "Kuantum Sessizliği" olarak geçecek o an yaşandı.

Merkezin tüm ışıkları aynı anda titredi. Odanın havasını filtreleyen ve soğutan devasa mekanik akciğerlerin uğultusu aniden kesildi. Ekranlardaki askeri arayüzler, taktik haritalar ve hedefleme kodları bir anda silindi. Yerlerini, piksellerden değil, sanki camın içinden büyüyen dijital, fosforesan mor köklerden oluşan algoritmik bir sarmaşık aldı. Kodlar, bir virüs gibi yıkıcı değildi; bir ağaç gibi *büyüyordu*. Sunucuların ısısı düştü, soğutucu fanlar durdu.

Komutan öfkeyle konsola yumruğunu indirdi. "Ne oluyor? Görüntüyü geri getirin! Vance'e ateş emri verin!"

Teknisyenler, klavyelerine çılgınca basıyorlardı ama hiçbir tuş yanıt vermiyordu. Şef teknisyenin sesi titriyordu, "Efendim... Sistemlerimiz çökmedi. Sistemlerimiz... dönüştürülüyor. Bir kod sızdı ama bu ikili bir sistem (binary) değil. Bu... DNA dizilimi gibi hareket eden bir dalga."

O sırada, Dünya'nın yörüngesindeki silahlı uydulardan, nükleer füzelerin fırlatma rampalarına, savaş dronlarının kovanlarından, okyanusların derinliklerindeki nükleer denizaltılara kadar tüm askeri altyapı aynı organik kilitlenmeyi yaşıyordu. Proxima b, Dünya'yı öldürmemişti. Proxima b, Dünya'nın silahlarını "iyi-

leştirmişti". Nükleer başlıkların ateşleme mekanizmaları, moleküler düzeyde kaynaşarak tek parça, zararsız kurşun kütlelerine dönüşüyordu. Savaş jetlerinin motorlarındaki yakıt, yanıcı özelliğini yitirip, tuhaf, biyolüminesans bir sıvıya dönüşmüştü.

Ekranlarda, mor dijital kökler birleşerek tek, devasa bir metin oluşturdu. Bu metin, on sekiz yıl önce Beth'in büyükannesinin yazdığı ve şimdi gezegenin Dünya'ya bir manifesto olarak geri yansıttığı o basit cümleden ibaretti:

"MERHAMETİ UNUTMA."

General Zhang'ın oğlu, sandalyeye yığıldı. Yüzü kül gibiydi. Askeri bir dâhiydi ama karşısındaki düşman bir ordu değildi. Karşısındaki, evrimin kendisiydi. Kılıcını çekmiş bir adama karşı, evren rüzgârı yollamıştı; kılıç savruluyor ama sadece havayı kesiyordu. Dünya, kendi yarattığı "Telepod Köprüsü" üzerinden kendi biyolojik ve teknolojik hadım edilişini izliyordu.

İnsanlık kaybetmemişti. İnsanlık, silahlarından soyundurularak, kendi beşiğinde zorunlu bir barışa mahkûm edilmişti.

Kısım II: Ormanın Paslı Heykelleri

Proxima b'de, alacakaranlık ormanının kalbinde ise sessizlik bambaşka bir boyuttaydı.

Yüzbaşı Vance ve onun elli kişilik ağır silahlı elit birliği, artık birer tehdit değildi. Onlar, gezegenin müzesindeki canlı, nefes alan heykellere dönüşmüşlerdi. Beth'in zihinsel komutuyla harekete geçen organik şok, askerlerin giydiği o devasa, yok edici titanyum zırhları saniyeler içinde etkisiz hâle getirmişti. Ancak gezegen onları öldürmedi. Seth Brundle'ın hatası, zayıf olanı yok edip güçlü olanı almaktı; Proxima b ise zayıf olanı içine alıp onu dönüştürüyordu.

Vance'in zırhının eklemleri, anında taşlaşan, yeşil-mor renkli organik bir yosun tabakasıyla mühürlenmişti. Plazma tüfeğinin namlusundan ince, şeffaf bir çiçek fışkırmıştı. Askerler zırhlarının içinde hapsolmuşlardı; kıpırdayamıyor, silahlarını kullanamıyorlardı. Zırhların yaşam destek üniteleri çalışmaya devam ediyordu ama Dünya'nın pilleriyle değil. Topraktan fırlayan ince, iğne benzeri kökler, zırhların enerji portlarından içeri sızmış, askerlerin damarlarına doğrudan oksijen ve besin pompalamaya başlamıştı.

Onlar fethetmeye geldikleri gezegen tarafından yutulmamış, adeta rahmine geri konulmuşlardı. Gezegen onları, zararsız birer parazit olarak ekosistemine entegre etmişti. Yıllarca o ormanda, kıpırdamadan, sadece izleyerek ve gezegenin o sonsuz fısıltısını dinleyerek yaşayacaklardı. Merhamet, bazen en ağır cezaydı.

Kısım III: Lanetin Sona Erdiği Yer

Ana üssün kontrol kulesinden çıkan Komutan Veronica Brundle ve Elias, ormanın derinliklerine doğru yürüyorlardı. Kasklarını çıkarmışlardı. Buranın havasına artık onlar da alışmıştı; gerçi hiçbir zaman kızları Beth kadar kusursuz bir uyum sağlayamamışlardı.

Yürürken, Brundle ailesinin yüz yılı aşan o karanlık gölgesi Veroca'nın zihninde yankılanıyordu. Büyük büyükbabası Seth Brundle. Telepod'un mucidi. Kendi etiyle bir sineğin etini moleküler düzeyde kazayla karıştıran, bilimin ve vücut dehşetinin o trajik figürü. Etin sınırlarını aşmak istemiş ama etin en ilkel, en çürütücü hâline mahkûm olmuştu. Sonra büyükbabası Martin; o mutasyonun izlerini taşıyan, insanlığını sevgiyle korumaya çalışan adam. Ve büyükannesi Beth...

Veronica, "Biz hep eti bir makine sandık," dedi kocasına, botları mor toprağın yumuşak zemininde yumuşak izler bırakırken.

"Seth onu parçalarına ayırıp yeniden birleştirmeye çalıştı. Biz, etin bir hapishane olduğuna inandık."

Ama şimdi, ormanın merkezine ulaştığında gördüğü manzara, yüz yıllık o genetik lanetin asil, ilahi ve kusursuz bir çözümüydü.

Veronica ve Elias hızla ona koştular. Veronica, kızının başını dizlerine koyduğunda gözyaşları içindeydi. "Beth... Bebeğim..."

Devasa Kök Kalp'in önünde durdu. Kızı Beth, artık tam anlamıyla bir "insan" değildi. O, biyolojik bir başyapıttı.

Beth'in bedeni, o devasa nabız atan kızıl-mor yumrunun yüzeyinden dışarı doğru, bir rölyef gibi uzanıyordu. Belden aşağısı tamamen yok olmuş, yerini toprağın derinliklerine inen, kalın, şeffaf ve içinden sıvı mor plazmaların aktığı binlerce sinir ucuna bırakmıştı. Kolları, Kök Kalp'i saran damarlara dönüşerek yapının içine erimişti. Göğüs kafesi hafifçe, ağacın ritmiyle uyumlu bir şekilde inip kalkıyordu. Derisi incili bir beyazlığa sahipti; adeta içten içe parlıyordu. Yüzünün sağ tarafı hâlâ o bildik, güzel Beth'ti; ama sol tarafı, gezegenin bitkisel ve hücresel dokusuyla muazzam bir mozaik gibi örülmüştü.

Bu, bedenin çürümesi (body horror) değildi; bu, bedenin bir katedral inşasına dönüşmesiydi. Transhümanizmin en saf, en organik hâliydi.

Veronica, bu ilahi ve ürkütücü manzara karşısında dizlerinin üzerine çöktü. Gözyaşları, yanaklarından süzülüyordu. Bir an için, kızını ebediyen kaybettiğini, onun aklının bu devasa ağın içinde silinip gittiğini sandı.

"Beth..." diye fısıldadı Veronica, sesi kederden çatlayarak. "Bebeğim... Ne yaptın sen kendine?"

Kısım IV: İki Bilincin Komünyonu

Kök Kalp'in o derin, sarsıcı uğultusu aniden yumuşadı. Havada süzülen mikroskobik, fosforesan sporlar Veronica'nın etrafında dönmeye başladı.

Beth'in insan kalan o tek, mor ışıltılı gözü yavaşça aralandı. Annesine baktı. Gözlerinde acı yoktu, korku yoktu. Sadece, bir okyanusun derinliklerinde bulunabilecek türden, ezici, engin bir dinginlik vardı.

Beth'in dudakları kıpırdamadı. İnsan ses telleri, böylesine devasa bir bilinci taşımak için artık çok ilkeldi. Onun yerine, Veronica zihninin içinde, kendi düşüncelerinin arasına sızan, kızının sesini duydu. Bu ses, binlerce farklı tınıyla yankılanıyordu; rüzgârın sesi, gölgekanatların kanat çırpışları ve Beth'in o berrak, çocuksu tınısı aynı anda konuşuyordu.

"Ağlamayın sevgili ailem," diye fısıldadı. Elini kaldırıp Veronica'nın yaşlı yanağına dokundu. "Büyükbabam haklıydı. Et kusurludur. Metal daha da kusurludur. Ama ikisini birbirine bağlayan şey sevgi olduğunda... mutasyon bir canavar yaratmaz. Sadece yeni bir evrim başlatır."

Veronica elleriyle yüzünü kapattı, omuzları sarsılıyordu. "Seni bizden aldılar. Gezegen... seni yuttu. Senin bireyselliğini, ruhunu parçaladı."

«Hayır,» diye yankılandı o muazzam koro zihninde. Aynı anda, Beth'in bedeniyle bütünleşmiş olan Kök Kalp'ten ince, yeşilimsi, sarmaşık benzeri iki doku uzandı. Adeta bir el gibi, Elias ve Veronica'nın yanağına dokundu. Doku sıcak, yumuşak ve şefkatliydi.

«Dokunun bana. Etin ardındaki gerçeği görün.»

Veronica yutkundu, titreyen ellerini uzattı ve parmaklarını kızının Kök Kalp ile birleştiği o geçiş noktasına, şeffaf derisine bastırdı. Elias da aynı şekilde şefkatle kızına dokundu.

Temas anında, onların zihinleri kendi kafataslarının dışına taştı. Etraflarındaki dünya bir an için silindi. Kendilerini, sözcüklerle tarif edilemeyecek kadar geniş, milyarlarca farklı bilincin aynı anda nefes aldığı hiperbağlantılı bir kuantum ağının içinde buldular. Gezegendeki her bir ağacın kökünü, toprağın altındaki her bir damla suyun akışını, atmosferdeki her bir elektrik yükünü hissedebiliyorlardı. Bu, akıllarını kaçırmalarına neden olacak kadar büyük bir veri seliydi ama o selin tam ortasında, sağlam bir fener gibi duran bir şey vardı: Beth.

Beth'in bilinci yok olmamıştı. Aksine, o devasa yapının orkestra şefi olmuştu. Gezegenin kör, devasa doğası ile insan zihninin odaklanmış, rasyonel merhameti birleşmişti. Beth, gezegene "insan" olmayı öğretmişti; gezegen de Beth'e "sonsuz" olmayı.

Zihinsel düzlemde, Beth'in silüeti Veronica'ya ve Elias'a sarıldı.

«Büyük büyükbabam Seth, iki farklı varlığı rastlantı eseri istemeden birleştirdi. Ben ise teslim oldum. Ve teslim olduğumda, bu dünya beni kraliçesi yapmadı, beni kalbi yaptı. İnsanlık artık bizi tehdit edemez anne. Köprü kapanmadı, sadece... kural değiştirdi.»

Veronica, Kök Kalp'in dibinde, gözleri kapalı hâlde nefes nefese fısıldadı: "Dünya... Onlara ne yaptın? Sinyaller kesildi. Askerler..."

«Onların silahlarını uyuttum. Kibirlerini dondurdum. Onları öldürmek, Bartok'un yapacağı şeydi. Bizim yolumuz bu değil. Biz, Brundle lanetini iyileştirenleriz. Dünya artık Proxima b'ye silah gönderemez. Telepod'lar, bundan böyle sadece merhameti

kalbinde taşıyanları, silahsız ve çıplak olanları kabul edecek. Burası artık bir sömürge değil. Burası, bir mabet.»

Veronica gözlerini açtı. Eli hâlâ Kök Kalp'e gömülü olan kızının yanağındaydı. Başparmağıyla, o yabancı ve güzel deriyi okşadı. Kızı artık ölümsüzdü. Gezegen yaşadığı sürece o da yaşayacaktı. O, iki dünya arasındaki nihai tercüman, Telepod'un etten ve ruhtan yapılmış son versiyonuydu.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Veronica, sesi fısıltıdan farksızdı ama bütün ormanın duyduğundan emindi. "Martin ve büyükannen... onlar da seninle gurur duyardı. Sen, eti lanet olmaktan çıkardın."

Beth'in insan kalan gözünden tek bir damla yaş süzüldü. Bu yaş, tuz ve sudan değil, pırıl pırıl parlayan sıvı bir kristalden oluşuyordu. Toprağa düştüğü an, düştüğü yerden küçük, mor bir çiçek filizlendi.

«Sonsuza dek sizinleyim, ailem. Yıldızlara kadar. Etin bittiği yere kadar.»

Sonsöz

Son Telepod

O günden sonra, insanlık tarihi ikiye ayrıldı: Kuantum Sessizliği'nden Önce ve Sonra.

Dünya, askeri gücünün sıfırlanmasıyla büyük bir çalkantı yaşadı, ancak beklenen kıyamet kopmadı. Silahların sustuğu, savaş makinelerinin çalışmadığı bir dünyada, insanlar birbirlerini dinlemek zorunda kaldılar. Sömürecek bir gezegen kalmadığında, kendi dünyalarını iyileştirmekten başka çareleri kalmadı.

Yıllar içinde, Proxima b'deki Brundle Terminali'nden nadiren insanlar geçmeye devam etti. Ancak bunlar askerler, madenciler ya da şirket yöneticileri değildi. Gezegenin "Merhamet Kodu",

kuantum kapısında organik bir filtre işlevi görüyordu. Sadece zihninde fetih arzusu taşımayan, kibrinden arınmış bilim insanları, filozoflar ve şifacılar o eşikten geçebiliyordu.

Proxima b'nin o ebedi alacakaranlığında, mor ormanın tam kalbinde, devasa Kök Kalp atmaya devam etti. İçinde, Dünya'nın kızı ve gezegenin annesi olan Beth yatıyordu. Gözlerini hiç kapatmıyor, milyarlarca kilometre ötedeki o küçük, mavi gezegenden gelen her sinyali, her kalp atışını dinliyordu.

Et kusurluydu, evet. Parçalanır, yaşlanır, hastalanır ve mutasyona uğrardı.

Ancak sevgiyle sınırları aşıldığında, et, evrenin ta kendisi olurdu. Ve Brundle ailesinin o uzun, kanlı, trajik yürüyüşü, yıldızların altında nihayet huzura ermişti.

O gün, Brundle Yıldız Köprüsü sonsuza dek değişti. Artık orası Dünya'nın bir sömürge kapısı değil, Proxima b'nin kapı bekçisiydi. Beth Martin Brundle, iki dünyayı sadece kanında değil, yıldızlararası bir ağın merkezinde taşıyarak, etin ve teknolojinin ötesindeki o yeniçağın, Merhamet Çağı'nın koruyucusu oldu.

ŞEYTANIN PAYI

GEORGE LANGELAAN

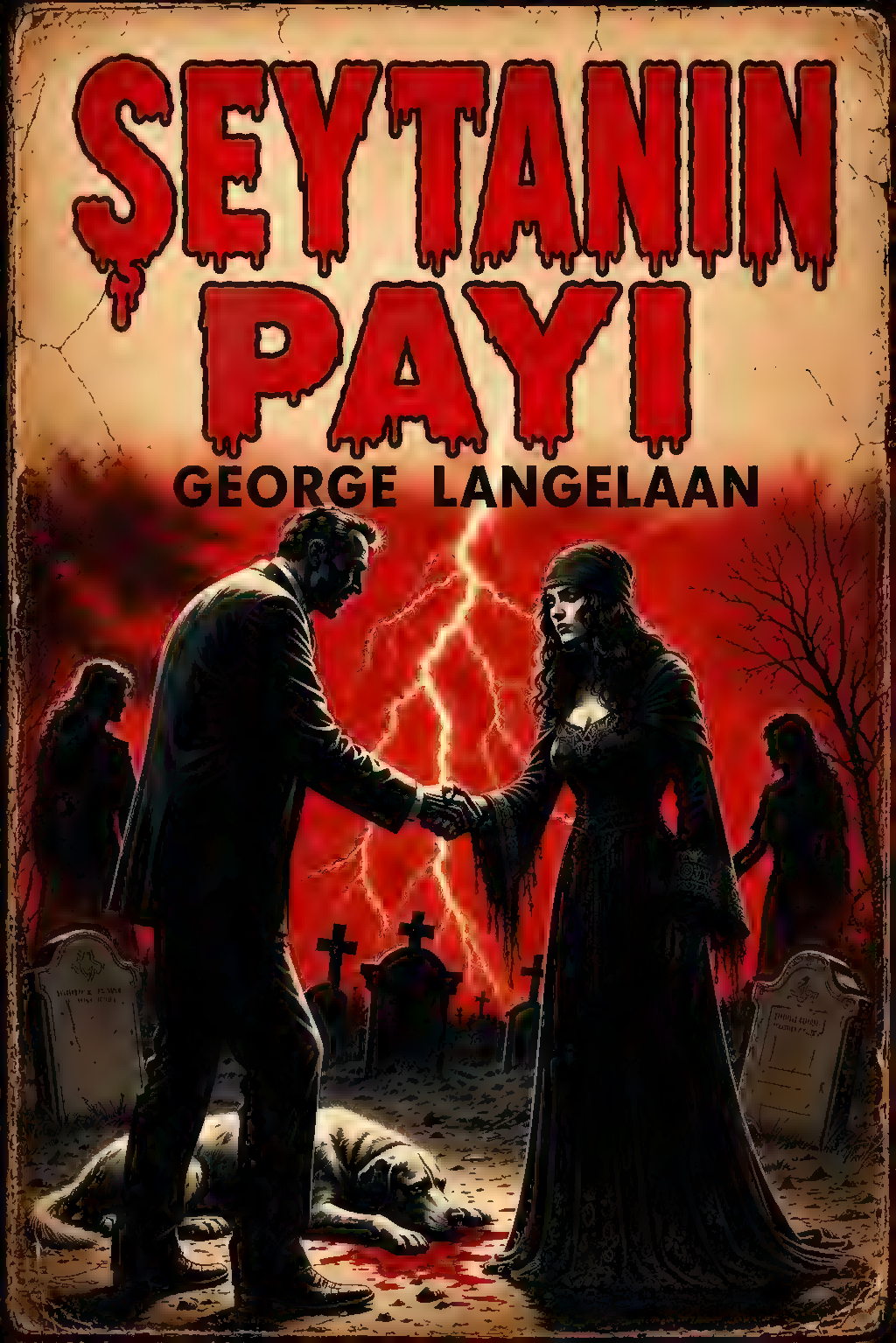

ŞEYTANIN PAYI

The Devil His Due (1962)

Dostum, Şeytan'a.

Tilki, başını huzursuz patilerinin arasından kaldırmadı; ancak iri, nemli ve ışıl ışıl parlayan o iki göz, kafesin hemen önünde duraklayan İngiliz'e sessiz ama derin bir şeyler fısıldıyordu. Tilki, adamın kendisini anlayabildiğini biliyordu; kalabalık plajdan uzaklaşıp amaçsızca yürüyen adamın, bir zamanlar göz alıcı bir kırmızıya boyanmış o dökük karavanın, vaktiyle büyüleyici bir güzelliğe sahip olduğu her halinden belli olan suskun ve yaşlı Çingene kadınının ve derme çatma kafesin önüne dikildiği ilk an, gözleri buluştuğunda anlamıştı bunu. Esir bir tilkinin pek fazla alana ihtiyaç duymamasından faydalanılarak ortadan ikiye bölünmüş bu uyduruk kafesin diğer tarafında, insansı, kara ve donuk gözlere sahip bir maymun düşünceli bir tavırla kaşınıyordu. Maymunun bu hareketi bütün sandığı sarsmasına rağmen tilki oralı bile olmadı; tüm dikkati, ruhu, varlığı adamın üzerindeydi. Adam, ne mavi ne de gri olan o gözlerin derinliklerinde uçsuz bucaksız gökyüzünü, hırçın rüzgarları, kadim ağaçları, tarlaları, nehirleri ve gölleri; yani tilkinin ona anlattığı o yitik dünyayı görebiliyordu.

"Bana elini göster," dedi Çingene kadın, kafesin üzerinden sarkarak.

"Hayır, teşekkür ederim," diye homurdandı adam, kendi dünyasına çekilmek istercesine.

"Bana elini göster. Falına bakmayacağım ya da senden para dilenmeyeceğim. Sen hayvanların dilinden anlayan bir adamsın ve benim görmek istediğim bambaşka bir şey var."

Kadın haklıydı. O, kelimenin tam anlamıyla bir "hayvan insanı"ydı; sadece hayvanları sevmekle kalmaz, onların sessiz çığlıklarını, sevinçlerini anlar, onlar da onu anlardı. Hayatında hiçbir

hayvandan korkmamıştı ve hiçbir hayvan da ondan ürkmemişti. Henüz at arabalarının sokakları doldurduğu o eski günlerde, küçük bir çocukken bile, kaygan yolda düşmüş bir atı ayağa kaldırmayı bilir; atın gözlerindeki o vahşi dehşeti yatıştırıp titreyen bacaklarına güç gelene dek onunla şefkatle, fısıltıyla konuşurdu. Sirklere asla adım atmazdı, çünkü orada hayvanların fiziksel ve ruhsal bir işkenceye, sistematik bir yok edilişe maruz bırakıldığını bilirdi. Ara sıra, bir aslan terbiyecisinin parçalandığını ya da öldürüldüğünü okuduğunda, içindeki o ilkel, karanlık hazza engel olamazdı; ancak o hayvanın böylesi umutsuz bir eyleme sürüklenmeden önce yaşamak zorunda kaldığı ıstırap ve sefaleti düşündükçe yüreği kanardı.

"Bunu nereden biliyorsun? Sen de mi hayvanların dilinden anlıyorsun?"

"Elbette. Yoksa seni nasıl tanıyıp, zihninden geçen o karanlık düşünceleri nasıl okuyabilirdim?"

"Ne düşüncesi?"

"Şu tilki hakkındaki düşüncelerini... Şimdi bana elini göster."

"Ne bilmek istiyorsun ki?"

"Seninle ilgili hissettiğim, ancak bir türlü anlamlandıramadığım o tekinsiz şeyi," dedi yaşlı Çingene kadın. Adamın elinin tersini kavrayıp, avucunu neredeyse kendi çenesine değecek kadar yukarı kaldırdı.

Köz olmuş sigarasının izmaritini tükürerek atarken, adeta avucun içine sadece şöyle bir göz atmış gibiydi.

"Ee, şimdi anladın mı?"

"Evet. Köpeğini sen öldürdün."

"Hastaydı ve acı çekiyordu."

"Onu başka bir nedenden dolayı öldürdün."

"Belki. Ne olmuş yani?"

"Hiçbir şey. Sadece can yakıyor, çünkü sen hayvanları anlayan birisin ve bu, uğruna hiçbir şey kazanılmayan, bomboş bir cinayetti."

"O bir cinayet değildi!"

"İstediğin kılıfa sok; senin elinde bir cinayet lekesi var, demek ki kalbinde de cinayet var."

Hasta, ihtiyar bir köpeği uyutmak cinayet miydi? Belki de hayvanlarla bir olmuş bir ruh için öyleydi. Fakat bir de Angela gerçeği vardı; köpek tüyleriyle dolu bir eve gelmekten sızlanıp duran, kırılgan, sarışın Angela... Doktor son derece kesin konuşmuştu: Asla köpek, kedi ya da herhangi bir tüylü hayvan olmayacaktı. Yeni bir nüks, ölümcül olabilirdi. Angela hastaneye kaldırıldıktan sonra yerel kütüphaneye gidip astım ve nedenleri üzerine okumalar yapmıştı. Zavallı Angela korkunç zamanlar geçirmişti ve bir gece onu yataktan bile fırlatmışlardı; bir iki saat boyunca en kötüsünün olacağını sanarak buz gibi terler dökmüşlerdi. Ertesi gün, hâlâ çok zayıf olmasına rağmen, Angela gülümsemiş ve veterinerden yaşlı Tom'u uyutmasını istediğini söylediğinde kocasının elini minnetle sıkmıştı. Bu korkunç, iç bulandırıcı bir işti. Tom, veterinerin ona ölümü enjekte ettiğini biliyordu ama sessizce efendisinin kollarında can vermişti; çünkü ondan istenen, ondan beklenen son buydu.

Aynı gece hastaneden acil olarak tekrar çağrıldığında, ölüm çoktan ondan hızlı davranmıştı. Angela biraz daha solgun ve her zamankinden daha ufak görünüyordu ama adam onun yüzünde daha önce hiç böylesine huzurlu, sessiz bir mutluluk ifadesi görmemişti. Bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamış, başhemşire onu oradan uzaklaştırıp ona şefkat göstermeye çalışmıştı. Eğer adamın aslında, artık kapının arkasında onu beklemeyecek olan, evini koskoca, yankılanan bir boşluğa dönüştüren sadık köpeği Tom için ağladığını bilseydi, kadının tavrı şüphesiz çok daha farklı olurdu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu adam sonunda, yeni bir sigara yakan yaşlı Çingenenin derin kırışıklarla dolu yüzüne bakarak.

"Şeytan, kötülüğü her zaman okuyabilir."

"Bu hiç mantıklı değil. Üstelik sen şeytan değilsin."

"Kötülüğün Efendisi'nin bir erkek olduğundan bu kadar emin misin? Siz erkekler o kadar aşırı derecede kibirlisiniz ki, kötülükte

bile en kötünün mutlaka bir erkek olması gerektiğine inanırsınız! Seni kışkırtmak, yoldan çıkarmak için burada olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Ne şekilde kışkırtacaksın ki beni, sorabilir miyim?"

Dumanı burun deliklerinden ağır ağır dışarı üfleyen kadın, cevap vermeden önce onu uzun uzun süzdü.

"Küçük bir anlaşmayla elbette. Ruhuna karşılık, sana ikinci bir şans..."

"İkinci bir şans derken neyi kastediyorsun?"

"Şu benim tilkime ikinci bir şans vermeyi düşünüyordun, değil mi?"

"Belki düşünüyordum."

"Onun buna ihtiyacı yok. O, bu şanslardan birkaç tane kullandı zaten. Senin de başka bir şansa ihtiyacın yok aslında; ama içten içe, eğer elinde bir şans daha olsaydı her şeyi çok daha farklı yapacağını hissediyorsun, öyle değil mi? Bu yüzden, ruhuna karşılık sana o ikinci şansı teklif ediyorum."

"Üzgünüm ama korkarım ben şeytana inanmıyorum."

"Harika! Bu, anlaşmayı çok daha kolaylaştırır, öyle değil mi? Sen ikinci bir şans elde edersin ve bunun karşılığında da aslında bir şey verdiğini hissetmezsin bile."

"Bana, o dediğin ikinci şansı verebileceğini nereden bileceğim?"

"Bunu dert etmene gerek yok. Eğer veremezsem, anlaşmamız iptal olur, hepsi bu."

Adam, dumanın hafifçe aralanmış dudaklarından süzülüp burun deliklerine dolmasına izin veren kadına tam bir dakika boyunca tek kelime etmeden baktı. Zihni, bu absürt ama cazip teklifin etrafında dolanıyordu.

"Pekâlâ," dedi en sonunda, yüzünde alaycı, mahcup bir sırıtışla. "Sırf eğlencesine... Nereye imza atıyorum?"

"İçeriye," dedi yaşlı Çingene, karavanının arka kapısını açarak ve adamın onu takip edip etmediğine dönüp bakmaya bile tenezzül etmeden tırmanarak içeri girdi.

İçeride; katlanır masa, ocak ve odanın neredeyse tamamını kaplayan yatak arasında boğucu derecede dar bir alan vardı. Kadın, adamı yatağın kenarına oturttu; adamın ağırlığı, devasa, sönmüş bir balonu andıran kırmızı kuş tüyü yorganı ezdi.

Kadın, kurdeleler, yün yumakları ve bir kaplumbağa iskeletine benzeyen şeylerle dolu bir sepeti karıştırarak en sonunda eski moda bir tüy kalem ile kırık bir çakı çıkardı. Çakıyla kalemin ucunu açtı ve yeniden yardı.

"Şuraya imzala," dedi kadını kalemi adama uzatarak ve önlüğünün cebinden çıkardığı anlaşılan bir parşömen rulosunun alt kısmını açık tutarak.

"Mürekkep yok ki."

Omuzlarını silken kadın, başındaki kırmızı ipek eşarptan uzun bir iğne çıkardı, adamın elini kendi eline aldı ve iğneyi acımasızca, derince adamın başparmağının etli kısmına sapladı. Adam yerinden sıçradı, kan fışkırırken acı dolu bir çığlığı zar zor bastırdı. Kendisini hem çok öfkeli hem de aptal gibi hissediyordu; ancak içinde kalan o son kırıntı gururla, kalemi kendi kanına batırdı ve imzaladı.

"Hiç vaftiz edildin mi?" diye sordu kadın, parşömenin üzerindeki imzanın yavaş yavaş kahverengiye dönmesini izlerken.

"Hayır. Anlayacağın, beni kurtaracak hiçbir şey yok," dedi adam. "Şimdi ne olacak?"

"Hiçbir şey. Oteline geri dön ve yeniden başla."

"Neye yeniden başlayacağım?"

"Git. Yakında öğreneceksin," dedi kadın kapıyı açarak.

Adam dışarı atladı ve uzaklaşırken, tilkinin hiç hareket etmediğini, burnunun hâlâ patilerinin arasında olduğunu ama sanki ağzı kulaklarına varırcasına sırıttığını fark etti. Kanayan başparmağına bir mendil sardı, elini yağmurluğunun cebine derinlemesine soktu ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Tom uyutulalı ve Angela öleli sadece üç ay olmuştu. Başlangıçta başka bir yere taşınmayı düşünmüştü ama ne hikmetse o küçük Paris apartmanlarından kendini bir türlü koparamamıştı.

Tatili geldiğinde ise, son beş yıldır gittikleri o Breton sahil kasabasına doğru arabasını sürüvermişti. Aynı otele gitmiş ve aynı odayı, yirmi yedi numarayı istemişti.

"Madam daha sonra mı katılacaklar?" diye sormuştu otel sahibi, adamın siyah kravatını fark etmeden.

Adam cevap vermemişti. Ancak o gece, akşam yemeğinden sonra kısa bir yürüyüşe çıktığında, kendisini buraya geri çeken o görünmez gücün ne olduğunu nihayet keşfetmişti: Elbette Tom'du. Tom'un o neşeli küçük hayaletinin kendisinden önde koştuğunu, büyük köpeklere hırlayıp küçüklerle oynamak için can attığını, birdenbire endişeyle durup efendisinin orada olup olmadığını görmek için hevesle etrafına bakındığını neredeyse görebiliyordu.

Kendinden biraz utanıyordu ama Angela'yı, Tom'u özlediğinin yarısı kadar bile özlememişti. İlk gece otele döndüğünde, pencereye en yakın yatağa süzülürken Angela'nın yatağına şöyle bir göz atmış ve en ufak bir duygu hissetmemişti. Ancak iki yatak arasındaki halıya baktığında, gözlerinin dolduğunu, yaşların göz pınarlarını yaktığını hissetmişti; bu, plajda ve denizde geçirilen günlerin, onunla birlikte yüzdükten sonra Tom'un üzerinde uyuduğu ve horladığı o tanıdık halıydı. Bir sabah erkenden onu veterinere yetiştirmek için kucağına aldığı aynı halıydı; sadece sindirmesi zor bir kemik yüzündendi ama zavallı Tom günlerce hasta yatmıştı.

Yaşlı Çingene ile yaptığı o tekinsiz görüşmeden döndüğünde, "Anahtarınız burada değil, Mösyö," dedi kapıcı.

"Ah, sorun değil. Muhtemelen kapının üzerinde unuttum," dedi adam asansöre doğru yürürken.

İkinci katın koridorunda odasına doğru ilerlerken, birinin burnunu çekişine benzer bir ses duydu. Bu ses, ona Tom'un efendisinin ayak seslerini duyduğunda kapının altından hevesle koklayışını hatırlattı.

Anahtar kapıda değildi; ancak o koklama sesi ve şimdi de çaresiz, yürek burkan bir sızlanma ve tırmalama sesi doğrudan içeriden, kapının ardındaki o boşluktan geliyordu. Yüzü bir çarşaf

gibi bembeyaz kesilmiş, kalbi göğüs kafesini parçalayacakmış gibi küt küt atarken kolu çevirdi ve kapıyı açtı. Bir şimşek çakması gibi hızla, neşeyle havlayarak ve adeta çığlıklar atarak Tom doğrudan kucağına zıpladı.

"Tom... Tom! Canım oğlum, eski dostum!" diye nefes nefese kaldı adam. Köpek onun üzerine tırmanıp, ıslak ve sevgi dolu diliyle yüzünü yalarken, dizlerinin bağı çözülmüş bir halde koltuğa yığıldı.

"Ah John!... Bırak şunu yapsın! O güzelim yazlık takım elbiseni geçtim, yağmurluğunu mahvediyor!"

"Angela!"

"John! Tanrı aşkına, neyin var senin? Bana öyle bakma. Gören de hayalet gördün sanır. Hem neden beni Saint Malo'da karşılamaya gelmedin? Taksi tutmak zorunda kaldım ve kim bilir ne kadara mal oldu... Kapıcı ödedi."

"Ama Angela... Angela sevgilim!"

"John! Bırak beni. Kaburgalarımı kıracaksın. Bırak da sana bir bakayım. John... Sen içki falan mı içtin? O iğrenç siyah kravatı da nereden buldun? Ve eline ne yaptın? Bak, mendilin kan içinde."

"Mendilim mi? Ah, elbette... Yok, gerçekten önemli bir şey değil. Sadece bir çizik. Bu kravat mı? Gerçekten bilmiyorum, düşünmeden takıvermişim," dedi adam geriye doğru adım atarken. Köpek yatağına sıçrayıp bir kez daha kucağına atılmaya çalışırken, adam az kalsın yerdeki valizlere takılıp düşecekti; onları daha önce hiç fark etmemişti.

"O köpek! Zaten senin yatağını daha demin baştan yapmak zorunda kaldım. Sen odadan çıkar çıkmaz içine girmiş olmalı. Her yer tüy içinde. Tanrı aşkına, onu neden yanında götürmedin?"

"Ne? Ah... şey... Sadece bir mektup atmak için biraz yürüyüşe çıkmıştım. Yağmur yağacak sanıyordum. Bu arada canım, astımın nasıl, biraz daha iyi misin?"

"Neyim? Gerçekten, ölsem bile fark edeceğini sanmıyorum. Benim tek sorunumun zayıf bir kalp olduğunu çok iyi biliyorsun. Astım olduğum fikrine de nereden kapıldın?"

"Özür dilerim canım, sadece sen hastaneye yattığında o kadar endişelenmiştim ki..."

"O altı yıl önceydi, apandisitim alındığında ve sen zerre kadar endişelenmemiştin. Hatta aslına bakarsan, tek endişelendiğin an Tom kaşınmaya başladığı andı ve o da sadece evde sana yemek yapamadığım için ikinizin sürekli konserve ıstakoz yemesindendi."

Adam cevap vermedi. Öylece durmuş, bir kadına, bir köpeğe bakıyordu. Daha önce hiç halüsinasyon görmemişti ve şu an tamamen uyanıktı. Olup biten her şey tek kelimeyle imkânsızdı. Kendini Tom'un gülen altın rengi gözlerine bakarken buldu; o gülüşün çok derinlerinde sevgi ve anlayış yatıyordu. Evet, hiç şüphesiz Tom da bir şeylerin farkındaydı, anlıyordu ve zıplayıp kuyruğunu sallayışından, adamı buradan, baş başa kalabilecekleri bir yere, dışarı çıkarmak istediği belliydi.

Adam yağmurluğunun cebinde bulduğu o uzun deri tasmaya bakakalmışken, "Evet, aynen öyle. Ben bavullarımı boşaltıp üzerimi değiştirirken köpeği dışarı çıkar," dedi Angela.

"Evet, pekâlâ," dedi adam. Gardırobu açtı ve pasaportunu diğer takım elbisesinin cebinden aldı.

Asansörü çağırmak yerine, birinci kattaki yazı odasına yürüdü. Tom birkaç dakika daha beklemek zorundaydı. Pasaportunun arkasına sıkıştırdığı o iki belgeyi hatırlamıştı; aklını kaçırıp kaçırmadığını yakında öğrenecekti. İçi garip bir şekilde tatmin olmuştu ama aynı zamanda midesi bulanıyordu; Angela'nın ölüm belgesini ve hastane faturasını açarken soğuk terler döküyor, yakası onu boğuyormuş gibi hissediyordu. Her iki belgede de tarih 13 Nisan'ı gösteriyordu. Ve oturduğu yazı masasının hemen üzerindeki takvimde tarih 18 Temmuz'du.

Bu varoluşsal dehşetle elinden geldiğince savaşmaya çalışmıştı ama artık yaşlı Çingene ile yaşadığı o tuhaf olayın basit bir şakadan, bir halüsinasyondan ibaret olmadığını kabullenmek zo-

rundaydı. Bunu itiraf etmeliydi... Tanrım! Bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu anlaşma, boyundan çok büyük bir işe benziyordu. Onu tekrar görmeliydi. Kâğıtlarını hızla cebine tıkıştırıp otelden dışarı fırladı.

Plajın arkasındaki o geniş arazi tamamen boştu. Karavanın durduğu yerdeki çimenler ezilmiş ve ayak altında çiğnenmişti. Tom derin bir hırıltı çıkardı ve yanmış çimlerin olduğu o karanlık halkanın etrafında dolandı.

Adam plaja doğru yürüyüp kumlara çöktü ve köpeğinin suyun kenarına doğru koşuşunu izledi. Tom dönüp efendisinin kendisini takip etmediğini görünce geri koştu, bacaklarının arasındaki kumlarda çılgınca yuvarlandı, birkaç saniye harareteli eşelendi, silkelendi ve derin, huzurlu bir iç çekişle başını adamın dizine yaslayarak yerleşti.

Bir süre sonra yanına oturan Angela, "Nerelerdeydin?" diye sordu. "Benim için geri dönebilirdin diye düşünüyordum. Tabii ki senin için köpeğinin önce geldiğini biliyorum ama yine de..."

"Özür dilerim canım. Düşünemedim."

"O köpek dışında başka kimseyi pek düşünmezsin zaten, değil mi?" dedi Angela, sigarasını yakarken.

Adam cevap vermedi. Bacağında Tom'un nefesinin sıcaklığını, o yaşam belirtisini hissedebiliyordu. Angela'nın ne dediğini düşünürken köpeğin başını yavaşça okşadı. Bu sözleri daha önce defalarca duymuştu. Kadının bunu sırf inat olsun diye söylediğini çok iyi bilmesine rağmen, genellikle Tom'un önce geldiğini inkar ederdi. Görünüşe göre kadın, kocasının bu kez o alışıldık itirazı yapmadığını fark etmemişti bile. Yine de sessizliğin yeterli olmayacağından emindi. Eğer bu gerçekten onun ikinci şansıysa, kesinlikle bir şeyler yapmalıydı; aksi takdirde eninde sonunda kendini yine köpeği feda ederken bulacaktı. Kader, aynı kanlı döngüyü tekrarlayacaktı.

"Çok haklısın, Angela," dedi sonunda, sesi boşlukta yankılanan kuru bir yankı gibiydi.

"Elbette haklıyım... Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına?"

"Tom hakkında. Çok haklısın. O gerçekten de önce geliyor Angela ve... ve eğer bu durum hoşuna gitmiyorsa üzgünüm ama yapabilecek hiçbir şey yok."

"Demek öyle! Yani bunca zamandır haklıydım, öyle mi?"

"Evet, haklıydın."

"Senin iğrenç bir yaratık olduğunu düşünüyorum."

"Öyleydim... Ama bu sefer değil," dedi adam, karısı sigarasını kuma öfkeyle bastırıp ayağa kalkarak uzaklaşırken köpeğini okşamaya devam ederek.

O akşam otele döndüğünde Angela akşam yemeği için üzerini değiştiriyordu. Kocasının varlığını tamamen görmezden geliyordu; adam, "sessiz fırtına" adını verdiği o boğucu atmosfere girdiğini anında anladı. Bunlar genellikle iki veya üç gün sürer ve neredeyse her zaman birinci sınıf, şiddetli bir kavgayla son bulurdu. Ancak bu kez, hoş görünmek için en ufak bir çaba sarf etmedi; sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandı, ki bu taktik bazen o "sessiz fırtınayı" atlatmada işe yarardı. Angela'nın kötü ruh halini tamamen görmezden geldi, odada ve banyoda her şey yolundaymış gibi işine baktı.

Angela makyajı için büyük özen gösterdi, saçını ensesinde düşük bir topuz yaptı ve kocası Tom'u yatağın yanındaki halıya yatırırken -köpeklerin restorana girmesi yasaktı- kapının önünde bekledi. Adam köpeğe son bir kez dokundu ve kapıyı açtı; Angela, sanki kapıyı kendisi için açmış gibi kibirle dışarı süzüldü. Merdivenleri sessizce indiler ama zemin kata ulaştıklarında kadın yüzüne öylesine büyüleyici ve karşı konulmaz bir gülümseme yerleştirdi ki, başka bir kadının bile onların mutlu, kahkahalar atan bir çift olmadığını tahmin etmesi imkânsızdı. Adam da oyuna katılıp umursamaz görünmeye çalıştı ama bunun nafile bir çaba olduğunu ruhunun derinliklerinde hissediyordu.

Denize bakan her zamanki masalarına, pencere kenarına yerleşir yerleşmez Angela'nın tanıdıklarından biri salonun karşısından çıkageldi.

"Seni tekrar görmek ne güzel, Angela," diye cıyakladı kadın, beceriksizce ayağa kalkan John'a zar zor başını sallayarak. "Koca-

nızı dün fark ettim ama sizin onsuz pek uzun süre kalamayacağınızı biliyordum. Eminim tek başınayken çok perişan olmuştur."

"Ah hayır. Erkekler biz olmadan da çok iyi idare ediyorlar, biliyorsun. Onun köpeği var. Annemin yanında geçirdiğim üç aylık bir ziyaretten yeni döndüm ve döndüğüme gerçekten memnun olduğundan hiç emin değilim," diye açıkladı Angela. Kocasına attığı o tatlı gülümsemenin hiçbir anlam ifade etmediğini adam çok iyi biliyordu. Toplum içindeki bu tür gülümsemeler, hatta sahte sevgi sözcükleri, ortada bir "sessiz fırtına" koptuğunda asla hesaba katılmazdı.

"Peki sevgili anneniz nasıl?" diye sordu Angela'nın arkadaşı.

"Hâlâ hayatta, ne yazık ki," dedi John usulca yerine otururken.

"John canım! Gerçekten böyle korkunç şeyler söylememelisin," diye güldü Angela, ama adam başını kaldırmadan bile kadının gözlerinden ateş fışkırdığını biliyordu.

Yemeğin sonunda adam piposunu yaktığında, Angela el çantasını ve eşarbını zarifçe topladı ve yine hiç hesapta olmayan, son derece şefkatli bir gülümsemeyle süzülerek odadan çıktı.

Beş dakika sonra adam, Tom'un yemeği için bir kâse çorba ve et almak üzere mutfağa gitti ve yemeği odasına çıkardı. Tom odada değildi; adam bir dakika boyunca olduğu yerde dikildi, köpeğin nerede olabileceğini düşündü. Sonra yemeği banyoya bıraktı ve merdivenlerden hafifçe aşağı koştu. Evet, kapıcı birkaç dakika önce Madam'ı köpekle dışarı çıkarken görmüştü. *Şovun sadece bir parçası*, diye düşündü. Angela insanlara şunu kanıtlamak istiyordu: Ne kadar imkânsız bir köpek olursa olsun, muhtemelen elbisesini kirletip mahvedecek olsa da, kısmen hayvanlara karşı nazik olduğu için, kısmen de sevgili kocasına ait olduğu için onun bir esiriydi.

Canı sıkkın bir halde, bir pipo daha doldurup yaktı ve otelin dışındaki basamaklarda durarak kadının nereye gitmiş olabileceğini düşündü.

Kadın sokağın sonunda tek başına belirdiğinde adam hâlâ oradaydı. Tuhaf bir şekilde koşuyordu, ayakları o gülünç derece-

de yüksek topukluların üzerinde burkuluyor, bir eliyle yüzünün kenarındaki saçları geriye itiyordu.

"Tom... Tom uçurumdan düştü," diye nefes nefese kaldı.

Tek bir kelime bile etmeden, kadının onu takip edip etmediğine bakmadan denize doğru koşmaya başladı. Nefes nefese, soluğu kesilerek plajın sonundaki kayalıkların üzerinden tırmandı. Gece çökmek üzereydi; eğer acele etmezse karanlıkta görmenin ve geri dönmenin çok zor olacağını biliyordu.

Pantolonu yırtılmış, ıslanmış ve dizlerinden biri kanamaya başlamıştı ki sonunda iki kaya arasındaki kumsalda Tom'u gördü. Yan tarafına boylu boyunca uzanmış olan köpek, kışın evde ateşin önünde sık sık uyuduğu o huzurlu uykuya dalmış gibiydi. Ancak adam ona ulaştığında, burun deliğinden süzülen bir damla kanı fark etti; tıpkı üç ay önce veterinerdeyken, son kez nefes alıp iç çektiği o anda olduğu gibi.

Sonunda otele döndüklerinde Tom kollarında buz gibi, kaskatı ve kurşun gibi ağırdı.

"Ah John... o... ?"

"Evet. Öldü," dedi adam, köpeğin cansız bedenini dehşete düşmüş otel kapıcısının önündeki tezgâha bırakırken. "Lütfen onu bir kutuya koydurun. Daha sonra kendim gömeceğim."

"Evet, Mösyö," dedi kapıcı, asansördeki çocuğa işaret ederek.

"John, bana dokunma... Kan ve çamur içindesin ve... her yerin tüy dolmuş..."

"Tamam, tamam! Ama önce bana ne olduğunu göstereceksin," dedi adam, karısını bileğinden yakalayıp otoparka doğru sürüklerken.

Tek kelime etmeden arabasının kilidini açtı, onu zorla içeri bindirdi ve gaza bastı. Köyün içinden dikkatlice, ama uçurumun tepesine çıkan o sarp, virajlı yoldan hızla geçti. Uçurumun tepesinden aşağı inen taş merdivenin, denize bakan devasa, sandalye biçimli bir kaya ve korkuluk olan *Chaise du Cure*a (Papazın Koltuğu) doğru uzandığı dairesel otoparkta yarım düzine kadar araba vardı.

Adam kadının arabadan inmesine yardım etti ve bileğini yeniden kavrayarak merdivenlerden aşağıya adeta koşarak indi. Diğer insanlar, akşam havasının tadını çıkararak ve körfezin karşısında titreşen ışıkları izleyerek yolda usulca geziniyorlardı. Hiç rüzgâr yoktu ve *Chaise du Cure*a giden yolu aydınlatan kayalıklara sabitlenmiş elektrik lambalarının her birinin etrafında yüzlerce pervane uçuşuyordu.

"Nerede oldu? Göster bana," dedi sessizce, kadının bileğini bırakarak.

"Şurada, yolun sonunda."

"Nerede?"

"Burada," dedi kadın, kayalık platformun kenarına doğru yürüyüp, biraz daha aşağıda gözden kaybolan çimenli yamacı işaret ederek.

"Tam olarak ne oldu?"

"Bilmiyorum... Tom etrafta koşturuyordu ve kenara çok yaklaştı... Şuraya. Sonra kaymış olmalı ve bir daha yukarı tırmanamadı."

"Tasmasını neden çıkardın, Angela?"

"Çünkü her zamanki gibi kolumu çekiştirip duruyordu."

"Tasmasını nerede çıkardın?"

"Yukarıdaki otoparka varmadan önce."

"Peki tasmaya ne yaptın?"

"Ben... Bilmiyorum. Daha sonra bir yere düşürmüş olmalıyım... O kadar kötü bir haldeydim ki."

"Angela, sen iğrenç bir yalancısın."

"John! Bu ne cüret!"

"Aşağıdaki kayalıklarda onu bulduğumda tasma hâlâ boynuna takılıydı. Ve onu uçurumun diğer tarafında buldum. Tom'un buradan düşüp diğer tarafa yuvarlanmasına imkân yok."

"Eee, yuvarlanmış işte... Bu kadar basit, ve ben tüm bunlardan çok sıkıldım!" dedi Angela ayağını yere vurarak ve geri dönmek üzere arkasını dönerken.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi adam alçak, tıslayan bir sesle, karısının kolunu bir kez daha sımsıkı kavrayarak. "Angela, sen Tom'u öldürdün... O zavallı hayvanı sen katlettin!"

"John! Canımı acıtıyorsun!"

"Diyorum ki, yolun daraldığı yerde onu kucağına aldın ve kasten aşağı attın!"

"John! Sen delirmişsin!... Ama eğer gerçeği bu kadar çok bilmek istiyorsan, evet, o iğrenç köpeğini uçurumdan aşağı ben attım. Şimdi bırak beni... Beni yalnız bırak."

Adam onun söylediklerini duymamış gibiydi; kollarını kadının arkasında acımasızca kıvırdı. Kadını korkuluklara doğru zorlarken ve o küçük çimenli yamacın kenarına, o dipsiz boşluğa doğru iterken kadının attığı çığlıkları sanki hiç duymadı.

Daha sonra o beş tanığın her biri polise; bu adamın, bu İngiliz'in yokuşun kenarına doğru o birkaç adımı nasıl koştuğunu, kadını tam uçurumun kenarında nasıl boşluğa, çok uzaklara fırlattığını ve kadının çığlıklar atarak gözden nasıl kaybolduğunu; adamın kendi dengesini zar zor sağlayıp son anda nasıl geri çekildiğini dehşet içinde anlattılar.

"O bir katildi," diye açıkladı İngiliz, ona el sürmeye bile cesaret edemeyen, dehşetten donakalmış tanıklara. Arabasına doğru yürüdü ve bir saat sonra tutuklanacağı oteline doğru sakince yola koyuldu.

"Sevgili Mösyö, bir Fransız jürisine bir hayaleti öldürdüğünüzü söyleyemezsiniz!" diye isyan etti küçük Fransız avukat, büyük bölge hapishanesinin soğuk, küf kokulu görüşme odasında volta atarken. "Karınızın üç ay önce öldüğünü kanıtlayabiliriz. Tamam, harika! O halde öldürdüğünüz kişi metresinizdi. Jüriye onu sevdiğinizi, kıskanç olduğunuzu, onun artık sizi sevmediğini, başka bir adamla kaçacağını söyleyebiliriz... Bu tür şeyler işe yarar, dinlerler ve anlarlar. Elbette neden karınız gibi davranmaya çalıştığını, karınız olduğunu kanıtlar gibi görünen bir pasaportu nasıl ele geçirdiğini bilmek isteyeceklerdir. Zorluklar olacak ama imkânsız diye bir şey yoktur, anlıyor musunuz? Ama eğer onlara

zaten ölmüş ve gömülmüş birini öldürdüğünüzü söylemeye kalkarsanız, sizin onlarla alay ettiğinizi düşüneceklerdir."

"Ne düşündükleri zerre kadar umurumda değil. Bana kalırsa, hoşlarına giden herhangi bir yalanı uydurabilirler," dedi müvekkili ve uzatılan sigarayı kabul etti.

"Peki ya şu Çingene kadın? Onun izini bulabildiniz mi?"

"Hayır. Hem zaten o sadece işleri daha da içinden çıkılmaz bir hale getirirdi. Ve Mösyö, Tanrı aşkına, köpeği bu işin dışında tutun. Bu tam bir felaket olur."

Avukat, o ağır çivili kapıdan adımını atarken hapishane papazının dar, ıssız ve arnavut kaldırımlı sokaktan kendisine doğru geldiğini gördü.

"Peder, nasılsınız? Benim şu deli İngiliz'i gördünüz mü?" diye sordu alnındaki teri silerek.

"Evet, elbette."

"Hikâyesini anlattı mı size? Korkarım bu, benden çok sizi ilgilendiren bir hikâye ve onu şu sert kafalı Breton köylülerinden oluşan jürinin elinden kurtarmaya pek yetmeyecek."

"Evet, biliyorum. Bana hikâyesinin bir kısmını anlattı. Ona yardım etmeye çalışıyorum."

Neredeyse bir buçuk yıl sonra –ki Fransız ceza yargılaması yavaştır, belki de dünyanın en yavaşıdır– soğuk, sisli bir kasım sabahı; rahip, avukat ve bir gece önce Brest'ten özel olarak gelen İngiliz Konsolosu, o sabah ana avlusunda bir adamın giyotinle idam edildiği bölge hapishanesinden dışarı adım attılar.

Üç adam o sessiz, ölüm kokan sokakta yürürken ağızlarından tek bir kelime bile çıkmadı. Rahip, mahkûmun bağlandığı, giyotinin onu beklediği o rutubetli koridorda yarı sürüklenerek, yarı taşınarak ilerlerken öptüğü o küçük ahşap haçı hâlâ ellerinin arasında sıkıca tutuyordu.

"Beni bağışlayın," dedi rahip, iki yol arkadaşına hafifçe başını eğerek, "İngilizlerin dediği gibi, Şeytan'a hakkını teslim etmeliyim."

Caddenin karşısına, bir duvara yaslanmış, dumanı hafifçe aralanmış dudaklarından yavaşça süzülüp burun deliklerine dolan bir sigara içen yaşlı Çingene kadına doğru yürüdü.

"İngiliz'e ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?" dedi rahip kadının önünde durarak. "Cesurca öldü."

"Bilmek istediğim şey bu değil. Senin onunla ne işin vardı?"

"Onu bu sabah vaftiz ettim."

"Hilekâr!" diye tısladı yaşlı kadın ve sigarasından öfkeyle zehir gibi bir duman çekerek oradan uzaklaştı.

Duvarlardan sular damlamasına, sokağın parlayan parke taşlarının arasından sızan çamurla vıcık vıcık olmasına rağmen, yaşlı Çingenenin durduğu o yer tamamen kuruydu. Ve rahip, kadının dikildiği duvarın dibindeki toprakta, sanki az önce biri bir parşömen yakmış gibi duran küçük bir kül yığını gördü.

KOLTUK HAFİYESİ

GEORGE LANGELAAN

KOLTUK HAFİYESİ

Armchair Detective (1962)

Gerçekten rahat koltukların o meçhul, kurtarıcı mucidine...

Tom Delone komşumuzdu ve Mary, Tweeny'nin beşiğinde o kan dondurucu boşluğu keşfettiğinde, evimize adım atan ilk kişi doğal olarak o olmuştu. Tom'un yüzünde, insanın ruhunu kör edecek kadar kusursuz, bembeyaz bir gülümseme vardı; öyle ki dişçileri bile dehşete düşürür, o gülümsediğinde patlayan flaşların gölgesinde kalmaktan korkan film yıldızları onunla aynı odada bulunmaktan nefret ederdi. Aynı zamanda, koskoca Los Angeles polis teşkilatının en küçük ellere sahip adamıydı. Karnabahar gibi ezilmiş kulağı ve ensesinden aşağı uzanan o uzun, solgun yara izi, onun bu acımasız dünyada hiç de toy olmadığını kanıtlıyordu; oysa daha dün gibi hatırlıyordum, kovboyculuk oynamak için çimenliğimize daldığında onu havlayarak oradan kovaladığım günleri.

Mary'nin o çaresiz, yırtıcı çağrısı onu buraya nasıl da koşturmuştu. Gece nöbetinin o ruhu kemiren karanlığından henüz çıkıp gelmişti; giderek yoğunlaşan ve nefesleri kesen o zehirli sisin (smog) etkisiyle gözlerine kan oturmuştu. Eğer izin verse sakal çıkabilecek o çukurlarda mavimsi karanlık gölgeler birikmişti ama yine de tuhaf bir şekilde canlı ve zindeydi.

"Tweeny mi! Emin misiniz Bayan Palmer? Yani, sadece bir yerlere... Hayır. Pekâlâ, bu durumda kaybedecek tek bir saniyemiz bile yok."

Kısa, kıvırcık saçlarının üzerindeki şapkasını geriye doğru iterek o soğuk telefonu eline aldı ve merkeze bağlandı. Mary, bebeğinin koparılıp alındığını anlatan Tom'u dinlerken göz pınarları kurumuş bir halde, çaresizliğin dondurucu rüzgârında yaprak gibi titreyerek öylece dikiliyordu.

"Ekip gelene kadar buradan ayrılmayacağım. Çok sürmez Bayan Palmer. Büyükbaba hiçbir şey duymadı, değil mi?" diye sordu, o ağırlaşmış patilerimin dinlendiği omzuma hafifçe vurarak.

"Hayır," diye fısıldadı Mary, sesi boşlukta yankılanarak. "Hiç kımıldamadı. Üstelik o kadar yaşlı ve eklemleri o kadar kaskatı ki, artık üst kata çıkması imkânsız. O hep bu katta, burada uyur."

Tom, beni gömüldüğüm o derin koltukta sarsarak, "Hâlâ yaman bir köpeksin ama, değil mi Büyükbaba?" dediğinde, yaşlı bedenimi esir alan romatizmanın o acımasız pençesi fani kemiklerimde bir şimşek gibi çaktı.

İnsanların Beverly Hills'te o devasa, ruhsuz ve şatafatlı ucube malikâneleri dikmeye başlamasından çok önce, eskiden oldukça nezih sayılan bir mahallede yaşıyorduk. Hollywood Bulvarı'nın sadece birkaç yüz metre ötesinde, sokağımızdaki ahşap iskeletli evler hâlâ o eski, masum düzenini koruyor, sakinleri ön bahçelerindeki çimleri yeşil ve pürüzsüz tutmakla tuhaf bir gurur duyuyordu.

Ben ise burnumu usulca havaya kaldırıyor, zihnimi bulandıran o meşum, tekinsiz kokuyu çözmeye çalışıyordum. Havada asılı kalan, daha önce hiç bilmediğim o yabancı koku... Tom'un meslektaşları arka ve ön kapıları defalarca çarpıp açarak o tekinsiz kokuyu dağıtana dek bunu sürdürdüm. Ancak üst kata çıkıp başka kapıları ve pencereleri de defalarca açıp kapattıktan sonra, nihayet o boğucu atmosfere sahip oturma odamıza teşrif edebildiler. İçlerinden biri, o pembemsi, etten kafasının tepesini kaşımak için şapkasını sadece milimetrik bir açıyla yukarı kaldırdı.

"Herkimse, ondan şüphelenmeniz için bir nedeniniz var mı Bayan Palmer? Düşmanlarınız var mı? Ya da kocanızın bildiğiniz bir düşmanı?" diye sordu en yaşlıları, sanki kendi devriyesindeymiş gibi odayı adımlayarak.

"Hayır, elbette hayır."

"Kocanız nerede? Ne iş yapıyor?"

"O ticaret filosunda bir subay ve şu an Japonya'nın o uzak sularında."

"Bu evde kimler yaşıyor Bayan Palmer?"

"Yvonne... Sadece birkaç haftadır bizimle olan, doğru dürüst İngilizce bilmeyen küçük, zavallı bir Fransız hizmetçi... Annem, elbette küçük Tweeny ve... ve Büyükbaba. O kadar yaşlı ve ro-

matizma ağrılarıyla o kadar boğuşuyor ki, o koltuğu neredeyse hiç terk etmez."

Polis, yüzünde şüpheci bir gölgeyle sordu: "Bunun bir kaçırma olayı olduğunu size düşündüren şey nedir?"

O sırada içeri bir fırtına gibi giren Mary'nin annesi lafa karıştı: "Başka ne olabilir ki Memur Bey? Tweeny henüz yedi aylık. Birçok açıdan olağanüstü, mucizevi bir çocuk olsa da, kendi başına kalkıp kaçacak ya da uçacak hali yok ya."

"Siz..."

"Annem," diye açıkladı Mary, sesi tükenmişti.

"Siz neredeydiniz..."

"Bak delikanlı," diye kesti yaşlı kadın, "bu evde hiç kimse güneş çarpmasından aklını yitirmedi, o yüzden o şapkayı başından çıkarabilirsin."

"Bana bakın Hanımefendi..."

"Benim de tam olarak yaptığım şey bu ve inanın şapkanız olmadan durum daha kötü olamazdı. Yoksa altında bir kuş mu saklıyorsunuz?"

Polis, boğazından dökülen boğuk bir hırıltıyla şapkasını bir sandalyeye fırlattı.

"Peki şu hizmetçiniz nerede?"

"Gözyaşları içinde mahvolmuş durumda ve sadece birkaç kelime İngilizce konuşabiliyor."

Artık şapkasız olanlardan kısa boylusu, "Dan, git şu kızın gözyaşlarını sil—sen o işlerde iyisindir—sonra o Fransızcanla onu biraz daha ağlat," diye emretti. "Şimdi Bayan Palmer, bir fidyecinin sizden ne isteyebileceğine dair, bu sefalet dolu dünyada aklınıza gelen bir şey var mı?"

Mary o sessiz, kabullenmiş çaresizliğiyle, "İki karanlık ihtimal var," diye yanıtladı. "Benimkinin yaşlarında bir bebek için bir alıcı bulmuş olabilirler—görünüşe göre böyle kirli, iğrenç bir piyasa var. Ayrıca, kısa süre önce New Orleans'taki bir amcamızdan yüklüce bir miras kaldı."

"Bunu kimler biliyor?"

Mary'nin annesi öfkeyle atıldı: "Gazette okuyan herkes biliyor! Mary'nin kucağında Tweeny ile çekilmiş koca bir fotoğrafı ve röportajı vardı."

Dedektif, "Eh, eğer istedikleri fidyeyse, yakında o sessizliği bozarlar. Telefonunuzu dinlemeye aldıracağım," diyerek cihaza yöneldi ve bir numara çevirdi. Gerekli talimatları verip telefonu kapattığında, meslektaşı merdivenlerden aşağı iniyordu.

"Eee?"

"Kız, kendi ülkesinde olsalar eğitimli köpekler kullanacaklarını söylüyor..."

"Giyotin'in nasıl çalıştığını da anlattı mı bari?"

Mary'nin annesi, "Bana kalırsa oldukça yerinde bir tavsiye," diye homurdandı.

Dedektif biraz yumuşamış bir halde, "Evet, belki de," dedi. "Tamam, köpekleri isteyin. Ne olacağı hiç belli olmaz."

İki adam, Mary'nin annesinin Tweeny'ye ait fotoğrafları ayırmasına yardım ederken, Doktor Brendon çimenliği koşarak geçti ve odaya adeta telaşlı bir felaket habercisi gibi daldı.

Dedektif ayağa fırlayarak, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

Doktor Brendon nefes nefese, "Siz... asıl siz kimsiniz?" diye kekeledi.

Mary, "Onlar polis müfettişi Doktor," diye açıkladı. "Korkunç, çok korkunç bir şey oldu."

"Demek... demek doğruymuş?"

"Bekle bekle!" diye kükredi dedektif. "Şimdi söyle bakalım, sen kimsin?"

Mary'nin annesi, "O komşumuz Doktor Brendon," dedi. "Kendisi diş hekimimizdir ve... oh, Tom onu tanır, değil mi Tom?"

"Lütfen adamın konuşmasına izin verir misiniz? Şimdi Doktor, doğru olan nedir?"

"Tweeny hakkında... Az önce bir telefon aldım..."

Polis, avını kıstırmış bir tazı gibi atıldı: "Kimden? Ne hakkında?"

"Ben... Kimden olduğunu bilmiyorum. Bir kadın... Tweeny'nin güvende olduğunu ve buraya gelip size, ödenecek miktarla ve nasıl ödeneceğiyle ilgili talimatları beklediğinizi söylememi istedi..."

Mary hıçkırıklara boğularak çığlık attı: "Oh, Doktor, kimdi o? Ah, bebeğim!"

"Neden sizi aradılar?" diye sıkıştırdı polis.

"Hiçbir fikrim yok... Belki de fidyeciler polisin çoktan burada olduğunu biliyordu."

"Ve sizi bir köprü olarak kullanacaklar? Hımmm... Telefon numaranız nedir Doktor? Sizin hattınızı da dinlemeye alacağız."

Mary histerik bir krizin eşiğinde, "Ve bir daha onlardan hiç haber alamayacağız! Hayır, hayır... Sizi çağırmakla büyük bir hata yaptık belki de," diye feryat etti. "Doktor Brendon, onlara sahip olduğum her şeyi vereceğimi söyleyin, yeter ki bebeğimin tek bir saç teline bile zarar vermesinler."

"Ama kadın bir daha arayıp aramayacağını söylemedi ki... Tanrım, ne yapacağım ben?" diye sordu dişçi polise dönerek.

"Bana telefon numaranızı verin."

Bir dakika sonra dedektif, postaneden bir teknisyenle konuşuyordu. Omzunun üzerinden bakarak, "Aramanın nereden yapıldığına dair bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Hayır... Hiçbir fikrim yok."

"Saat kaçta dediniz?"

"Oh... Sanırım on dakika falan oldu. Hemen buraya koştum."

Polis bir şeyler mırıldandı, bir süre bekledi ve nihayet telefonu kapattı. "Çok tuhaf," diye homurdandı. Tam bir puro yakacaktı ki Mary'nin annesinin o delici bakışlarını görüp kibritini geri cebine soktu. "Merkez, bu sabah size henüz hiçbir arama gelmediğini söylüyor."

"Bunu kim söylüyor? Nereden biliyorlar? Bu otomatik bir santral."

Polis rüya görüyormuş gibi uzaklara dalarak, "Evet, biliyorum," dedi.

"Diyelim ki beni tekrar aradılar veya benimle bir şekilde temasa geçtiler... ne yapmalıyım?"

"Mesajı alın."

"Peki ama Bayan Palmer'ın çocuğunun gerçekten onların elinde olduğunu, gerçek fidyecilerle konuştuğumuzu nasıl bileceğiz?"

Ne aptal bir adamdı bu, diye geçirdim içimden; yaşlı, yorgun gözlerimi ona doğru kaldırarak. Böyle saçma sapan, anlamsız detaylar için endişeleniyormuş gibi yapması ne büyük bir komediydi. İçeri girdiğinde bana göz ucuyla bile bakmamıştı ama bu beni şaşırtmamıştı. Doktor Brendon beni hiçbir zaman sevmemişti; muhtemelen, şu fani ağzıma sahte bir diş takımı yerleştirmek için asla bir şans bulamayacağını çok iyi bildiğindendi.

"Onu onlara bırakın. Emin olun, bir sürü fikirleri vardır."

"Sizce de onlardan, bebeğin gerçekten ellerinde olduğunu kanıtlayacak somut bir şey istemem daha iyi olmaz mı?"

Polis canı sıkkın bir halde pencereden dışarı bakarak, "Evet, canınız ne istiyorsa isteyin," dedi.

Dişçi ısrarla devam etti: "Tanıyabileceğiniz bir şey Bayan Palmer... Tweeny'nin çoraplarından biri... ya da ayakkabılarından biri... Ne dersiniz?"

Tam o sırada sokaktan bir station wagon araç belirdi, saptı ve evimizin yanındaki o dar patikadan yukarı tırmandı.

Polis, "İşte köpekler geldi," dedi.

Gelen sadece bir taneydi ama şüphesiz muhteşem bir yaratıktı: İri yarı bir Alman kurdu ve onun tasmasını tutan, kısa boylu, favorili, kır saçlı küçük bir adam. Köpek kuyruğunu sallayarak yanıma geldiğinde adam bana bakıp gülümsedi. Masanın diğer tarafına geçerek, "Buraya gel Chuck," dedi ve Chuck gönülsüzce itaat etti.

İşte tam o anda, o tarifsiz, ağır koku yeniden havaya yayıldı. O sabah burnumu sızlatan o aynı, esrarengiz koku. Doktor Brendon, odanın ortasındaki masanın etrafından dolanıp benim bulunduğum tarafa geçmişti. Onun belki de Chuck'tan korktuğunu

düşünerek içimden kıs kıs gülüyordum ki—birdenbire beynimde bir şimşek çaktı!

Sadece o meşum kokunun ne olduğunu artık anlamakla kalmamış, aynı zamanda neden aniden Tweeny'nin ayakkabısından bahsettiğini de o kahredici netlikle kavramıştım. Ve o aptal polis köpeği ise sadece arka ayaklarının üzerine çökmüş, kuyruğunu sallayarak öylece bana bakıyordu!

Kaybedecek tek bir saniyemiz bile yoktu. Mary, Chuck'ın koklaması için Tweeny'nin battaniyelerinden birini getirmek üzere üst kata koşmuştu ve ben, dişçinin buralarda çok daha fazla oyalanmayacağını adeta ruhumda hissediyordum. Başka seçeneğim kalmamıştı: Bu fani bedeni esir alan romatizma beni alev alev yaksın ya da yakmasın, eyleme geçmek zorundaydım. Kesin, ölümcül ve tavizsiz bir eyleme. Tek bir hata bile yapamazdım. Çekeceğim fiziksel ıstırabın dayanılmaz olacağını biliyordum ama o karanlık eşiği aşmalıydım. Konuşamayan, derdini anlatamayan yaşlı bir ruhun, gerçeği haykırmak için sahip olduğu tek yol buydu.

Çenemi kilitledim, o büyük hamle için kaslarımı yay gibi gerdim; acı, bedenimi bir kırbaç gibi yalayıp geçerken yüzümü buruşturdum. Gideceğim mesafe çok uzun değildi; ancak mesele sadece oraya ulaşmak değil, bir kez ulaştığımda onu çekip çıkarana dek asla pes etmemek, o kilitli çenemi asla açmamaktı. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordum ve kalbim, bu yaşlı beden için çok, çok hızlı çarpıyordu. İçimdeki o kadim yırtıcıyı serbest bırakıp boğuk bir hırıltıyla ileri atıldım.

Ben atılırken Doktor Brendon arkasını dönüp ceketini çenemin amansız mengenesinden kurtarmaya çalışırken, Mary merdivenlerden, "Büyükbaba! Bırak onu!" diye çığlık attı.

Dişçi, ceketini umutsuzca çekiştirerek, "Hey, söyleyin şu köpeğinize de beni bıraksın!" diye bağırıyordu.

Ama onu sağlam yakalamıştım. Kumaşı dişlerimin arasında, çenemin ta derinliklerinde hissediyordum. Ne olursa olsun, dünya başıma yıkılsa bile o lanet cep yırtılıp açılana dek çenemi gevşetmeyecektim.

Kafama indirdiği o ağır darbeyle acı içinde inledim ama asıl kendi sonunu getiren şey buydu; bana ikinci kez vurup beni odanın içinde savurduğunda, Chuck alçak bir hırıltıyla yerinden fırladı ve adamın bileğini havada yakaladı. Sahibi onu durdurmaya fırsat bile bulamadan, ikimizin arasında onu masa ile o devasa koltuğumun arasına devirmiştik. Dürüst olmak gerekirse, onu yere seren asıl güç bu işlerin tüm ince numaralarını bilen Chuck'tı; ancak adam düşüp üzerimde yuvarlanmasına rağmen, o cebe ve içindeki o karanlık sırra geçirdiğim dişlerimi bir saniye bile olsun gevşetmedim.

Elbette tüm yapabildiğim delicesine hırlamak ve inatla asılmaktı. Boynuma ve omuzlarıma giren o kahredici, yırtıcı ağrılarla kıvranarak, umutsuzca o cebin yırtılmasını umuyordum. O iğrenç koku yüzünden midem bulanmaya, dünyam kararmaya başlamıştı ki nihayet o polis denen adam yardımıma lütfetti.

Polis, "O cebinde ne saklıyorsun, Doktor?" diye sorduğunda, artık çenemi gevşetebileceğimi, görevimi tamamladığımı anlamıştım.

"Hii... Hiçbir şey," dedi Doktor Brendon, bedeni korkunun o soğuk titremesine teslim olmuşken.

Polis, elini o yırtık cebe daldırıp Tweeny'nin o küçücük ayakkabısını gün yüzüne çıkarırken, "Bir bakalım," dedi.

Bir şimşek hızıyla silahını çeken Tom, namluyu doğrudan Doktor Brendon'ın sırtına, tam bel boşluğuna dayadı.

"Çabuk söyle, Tweeny nerede?"

"Yapma... Arkada..."

"Nerede dedim!"

"Arabanın... arabanın arka koltuğunda."

Dedektif, "Şu silahı indir de gidip bir bak," dedi ama Mary çoktan dişçinin evine doğru yarı yolu koşmuştu bile.

Başka iki doktorun, o derin ve yapay uykusundan Tweeny'yi uyandırması epey bir zaman aldı. Ancak o zaman Mary ve annesi yanıma inip, zaten sızım sızım sızlayan zavallı kaslarımı umursamadan beni gözyaşları içinde kucaklayıp hırpalayabildiler. Beni

bırakmaları için acınası bir şekilde inlemek zorunda kaldım. Üstelik her ikisi de, o sabah ilk hissettiğimde burun deliklerimi yakan ve daha sonra Doktor Brendon'ın etrafında bir ölüm halesi gibi dolaşan o iğrenç kokuyu öylesine yoğun bir şekilde yayıyorlardı ki midem altüst oldu. Tweeny resmen bu kokunun içine batıp çıkmıştı. Kloroformun o genzi yakan sinsi kokusu günlerce evin içinde asılı kaldı. O bebeği o ölümcül uykuda tutan şeyin bu koku olduğunu sonradan anladım.

"Büyükbaba, sen harika, muhteşem bir köpeksin," diye hıçkırıyordu Mary, üzerime kapanarak.

Piyanonun yanındaki o sandalyede, sarı satenden, harikulade bir yastık duruyordu... Denemekten ne çıkar, diye geçirdim içimden. O derin koltuğumdan büyük bir sakınmayla inerek—yürümeye yeltendiğim her seferinde o fani patilerimdeki ağrı korkunç bir hal alırdı—yan odanın kapısına gidip hafifçe tırmaladım. Elbette Mary kapıyı derhal açtı; o an dünyanın tüm kapılarını önüme açacak bir ruh halindeydi. Ona doğru aşağıdan bakıp, sağ gözüme o dramatik, o çaresiz ve yıpranmış ifadeyi yükleyerek—zira diğer gözüm zaten kördü—yastığın durduğu sandalyeye doğru usulca seğirttim ve yastığın ucundan çok, ama çok nazikçe çekiştirdim.

"Ah Büyükbaba, annemin o güzel yastığını istiyorsun. Seni kurnaz, yaşlı tatlı köpek!" diye hıçkırdı Mary. Ben de o acı veren patilerimle kuyruğumu yavaşça sallayarak—ki o bile bir ıstıraptı—onu takip ettim. Yastığı aldı, şöminenin yanındaki o devasa koltuğa özenle yerleştirdi ve bu yaşlı, yorgun bedenin o yumuşak sığınağa tırmanmasına yardım etti.

ZAMAN SINIRININ ÖTESİNDE

1962

GEORGE LANGELAAN

ZAMAN SINIRININ ÖTESİNDE

Past the Time Limit – 1962

GEORGE LANGELAAN

Göreliliğin gelecekteki tüm kurbanlarının anısına...

"Alo, Matmazel Aline... Saat altıya çeyrek var," diye mırıldandı ahizeye doğru.

"Ne... Ah, evet, teşekkür ederim Doktor. Her şey yolunda mı?" Sesinde uykunun mahmurluğu henüz silinmemişti.

"Her şey tıkırında."

Doktor Pierre Martinaud ahizeyi yerine bıraktı, kollarını iki yana açarak derin bir esnemeyle gerindi. Çenesinin altındaki maviye çalan, yeni yeni beliren sert sakal köklerini usulca kaşıdı. Yorgun gözlerini kırpıştırarak buruşmuş Gauloises paketine uzandı, içindeki son ezik sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Odanın diğer ucundaki panjurların kenarlarından sızan ince, beyaz ışık çizgileri, yeni bir günün çoktan sökün ettiğini haber veriyordu. Önünde uzanan geniş kontrol masasının üzerindeki kadranlar, loş odayı yumuşak, yeşilimsi bir pırıltıyla aydınlatıyordu. Beyaz ibrelerin tümü, saat onu gösteren o tanıdık, çapraz 'normal' konumunda kusursuz bir durağanlık içindeydi. İçlerinden herhangi biri yalnızca iki derece bile sapacak olsa, ait olduğu kadran anında hastalıklı bir sarı renkte parlayacaktı. Buna rağmen Martinaud, içindeki o huzursuz edici dürtüye yenik düşerek hepsini tek tek yeniden kontrol etmekten kendini alamadı: Nabız, Vücut Isısı, Kan Basıncı, Her iki elin kavrama gücü, Görsel

Tepkiler. Sol ve Sağ Ayak Basıncı... Hepsi, olması gerektiği gibiydi.

Elbette masada başka pek çok kadran daha vardı; devasa bir jet yolcu uçağının kokpitini aratmayacak kadar karmaşık bir gösterge paneliydi bu. Ancak onlardan, hemen yanı başında oturan Başmühendis sorumluydu. Onun göstergelerinden herhangi biri saat on yönündeki o güvenli eğimden saparsa, ilgili bir düğmeye yapılacak ufak bir dokunuş, yepyeni bir makineyi veya farklı bir enstrümanı anında devreye sokardı. Genç doktor, Yvon'un organlarında en ufak bir zayıflık belirtisi görüldüğünde, sadece bir makineyi çalıştırarak her şeyi yoluna koyabilme şansına sahip olsaydı, kendini şüphesiz çok daha rahatlamış hissedecekti.

Sadece iki gün önce, deney kabininin kalın, çift katmanlı camından Yvon'un gözlerinin yarı yarıya kapandığını gördüğünde adeta beyninden vurulmuşa dönmüştü. Panikle yaptığı çağrıya, Profesör Xavier Massel neredeyse anında yanıt vermişti.

"Sayın Profesör... Yvon Darnier uykuya dalıyor!"

"Bunu size düşündüren nedir, Doktor?" Profesörün sesi sinir bozucu derecede sakindi.

"Gözleri... Gözleri giderek kapanıyor, Profesör."

"Nabız?"

"Yetmiş bir."

"Solunum?"

"On altı."

"El kavrama gücü?"

"Normal... Bir kilo üç yüz gram."

"Umarım onun uykuya daldığını düşünmüyorsunuzdur Doktor, çünkü o sadece gözünü kırpıyor. İyi geceler."

Martinaud o gece kendi aptallığına okkalı bir küfür savurmuştu. Daha iyisini, daha mantıklısını bilmesi gerekirdi! Kalbi, kan dolaşımı, yaptığı her bir zerre hareket normal bir insana göre tam altmış kez yavaşlatılmış bir adamın, sadece gözünü kırparken bile ağır çekimde uykuya dalıyormuş gibi görünmesi son derece olağandı.

Önlerindeki iki saatin sonunda Yvon Darnier, deney kokpitinde geçirdiği tam iki buçuk günün—yani onun için yalnızca atmış dakika süren o altmış koca saatin—ardından nihayet kendine gelecekti.

Mavi ve beyaz hemşire üniformasının içinde zarif ve tertemiz görünen Aline Barenne, kontrol odasından içeri süzüldü.

"Çok yorulmuş olmalı, zavallı adam," diye fısıldadı Doktor Martinaud'un omzunun üzerinden bakarak.

"Eğer Profesör tamamen yanılmıyorsa, kendisi için sadece bir saat sürmüş olan bu üç günlük testin ardından bir bahar çiçeği kadar taptaze uyanacaktır," diye yanıtladı doktor.

Hemşire, içi cerrahi aletlerle dolu metal dolabı açarken, "O halde... Yvon gerçekte bizden iki gün daha genç, öyle mi?" diye sordu.

"Şey, hayır... Yani, tam olarak öyle değil," diyerek araya girdi Mühendis. "Biz başladığımız zamana göre üç gün daha yaşlıyız, Yvon ise sadece bir saat daha yaşlı."

"Ben de aynısını söylemedim mi zaten?" dedi Aline, omuzlarını hafifçe silkerek. Bir yandan da küçük bir tepsi hazırlıyor ve enjektörü eline alıyordu. "Peki ya Profesör Massel onu orada yeterince uzun bir süre tutsaydı..."

"...Biz yaşlanıp kocamış olurduk, o ise hâlâ gencecik kalırdı!" diye kıkırdadı Martinaud, mühendisin sigara paketine uzanırken.

"Buna inanamıyorum," dedi Aline, küçük bir cam ampulün boynunu kırarken. "Saat kaç?"

"Altıya dört var."

"Profesörü beklemek zorunda mıyız?"

"Burada olacağını söylemişti, ama huyunu biliyorsun... Tüm çalışması 'zaman' üzerine kurulu bir adam olmasına rağmen, şahsen zaman hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor," dedi Martinaud, tekrar masasına yerleşerek. "Her şeyi hazırla, hemşire. Yvon tam altıda o iğneyi olmak zorunda."

Şırıngayı büyük bir dikkatle dolduran Aline, "Bunun ona ne yapacağını biliyor musun?" diye sordu.

"Onu normale döndürecek olan hızlanma sürecini başlatacak. Hazır mısın? İçeri girebilirsin, hava basıncı normale döndürüldü."

Mühendis ağır ağır ayağa kalktı ve deney kabininin diğer ucundaki kalın, oval kapıyı kilitleyen devasa çarkı çevirmeye başladı.

Aline, ellerindeki tepsiyle birlikte dikkatlice içeriye girerken, "Teşekkür ederim," dedi.

Yvon, kusursuz bir hareketsizlik içinde oturuyordu; gözleri tam önündeki bir çizelgeye kilitlenmişti. Sağ eli, bir kontrol kolunun kauçuk sapını sımsıkı kavramıştı; sol kolu ise avuç içi yukarı bakacak şekilde cerrahi bir kol dayanağının üzerinde boylu boyunca uzanmıştı. Üzerindeki çizelgede, kırmızı harflerle şunlar yazılıydı: *"57. Dakika – Enjeksiyon için sol kolunuzu uzatın. İğneyi hissetmezseniz veya doktoru sadece bulanık bir silüet olarak görürseniz endişelenmeyin."* Hemen altında ise siyah, kalın harflerle şunlar eklenmişti: *"58. Dakika – Geriye iki dakika kaldı. Arkanıza yaslanın ve dönüşünüz için rahatlayın, ancak kayda değer herhangi bir şey olursa diye not defterinizi ve kaleminizi elinizin altında bulundurun."*

Hoparlörden boğuk bir hışırtı yükseldi ve ardından Martinaud'un sesi duyuldu:

"Pekâlâ hemşire, iğnesini yapabilirsiniz. İhtiyar kurt yolda, az önce evini aradım."

Aline, Yvon'un koluna doğru eğildi. Adamın kolunu hafifçe sıvadığında, derisinin ne kadar soğuk olduğunu parmak uçlarında hissederek hafifçe ürperdi. Yine de dışarıdan bakıldığında mesleki bir soğukkanlılık sergiliyordu; kolun kıvrımındaki damarın üzerine biraz alkol sürdü, ardından enjektörü ustaca sapladı. İğne damarı delip geçerken hafifçe yukarı itti, pistonu nazikçe çekerek bir damla kanın şırıngaya dolmasını sağladı ve damara tam olarak girdiğinden emin oldu. Sonunda, pistonu yavaşça iterek ilacı adamın kanına zerk etti.

Aline odadan henüz çıkmıştı ve Mühendis ağır kapıyı tam kapatmak üzereydi ki, başını kaldıran Martinaud dehşet dolu bir çığlık attı.

Yvon'un ağzı ardına kadar açılmış, yüzü saniyeler içinde kan kırmızısı bir renge bürünmüştü. Kontrol masasındaki en az yarım düzine kadran şimdi delicesine yanıp sönen sarı ışıklara boğulmuş, ibreler 'normal' sınırının çok ötesine fırlamıştı.

Doktorun omzunun üzerinden ekrana bakan Mühendis, "Sistemleri normale döndür, sanırım kendine geliyor," diye bağırdı.

Martinaud panik içinde birkaç şalteri indirdi ve üzerlerine eğildiği iki tanesi hariç, tüm kadranlar tek tek yeniden o güven verici yeşil ışığa büründü.

"Vücut Isısı 123 Fahrenhayt (yaklaşık 50 derece) ve nabız yüz kırk!" diye haykırdı Martinaud. Gözleri, ağzından köpükler saçarak koltuğunda kıvranan Yvon'a kilitlenmişti. Omzunun üzerinden geriye doğru bağırarak, "Sedye! Kapıyı açın ve onu hemen dışarı çıkarın!" diye emretti. Ardından kabin hoparlörünü açarak, dudakları mikrofona değecek kadar yaklaştı ve titremesini gizlemeye çalıştığı bir sesle konuştu: "Yvon, beni duyabiliyor musun? Sakin olmaya çalış."

Hızla kapıya koşup açması için Mühendise yardım ederken kendi kendine söyleniyordu: "Acele et, lanet olasıca! Adam ölüyor."

Aline, kabindeki adamın bedeninden yükseliyormuş gibi görünen yoğun bir buhar bulutu karşısında dehşetle soludu. "Çabuk!"

Kontrol masasının kadranları yeniden tehlike çanları çalarak uyarı ışıkları saçmaya başladı. Aline, Yvon'un şişirilmiş bir jöle kitlesi gibi titrediğini ve giderek insani şeklini kaybetmeye başladığını gördüğünde tiz bir çığlık kopardı.

Martinaud ve Mühendis sonunda kapıyı ardına kadar açmayı başardılar, ancak yüzlerine çarpan kavurucu sıcaklıkta bir hava dalgası onları adeta geriye savurdu. Basınç o kadar güçlüydü ki, Aline ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve bedeni duvara yas-

lanmış hazır bekleyen sedyenin üzerine fırlatıldı. Kapının şiddetle açılmasıyla birlikte üzerindeki cam panel tuzla buz olmuştu.

Zaten deney kabininin içine dalmış olan Mühendis, boşluğa doğru haykırıyordu: "Yvon! Neredesin?" Çılgınca etrafına bakınıp tekrar dışarı fırlarken, yavaşça ayağa kalkmaya çalışan Aline'e döndü: "Nereye gitti? Onun çıktığını gördünüz mü?"

Aline şaşkınlık ve korku içinde titriyordu. "Ben... Ben onu görmedim," diyebildi.

"Bu kapıdan kaçmış olmalı," dedi Martinaud, telefonu aniden kavrayarak ve kontrol masasının tam ortasındaki kırmızı butona şiddetle basarak. Anında kör edici ışıklar yanıp sönmeye, binanın hem içinde hem de dışında kulakları sağır eden alarm zilleri çalmaya başladı. Araştırma laboratuvarını nükleer istasyondan ayıran ağır çelik kapılar mekanik bir homurtuyla yavaşça kapanırken; silahlı muhafızlar, itfaiyeciler ve dezenfeksiyon birimleri düzenli bir şekilde toplanmaya başlamıştı. Martinaud "Genel Yayın" yazılı şalteri indirdi. Sesi anında dışarıda, tüm salonlarda, laboratuvarlarda, koridorlarda, soyunma odalarında ve özel odalarda yankılandı:

"Teğmen Yvon Darnier'in derhal deneysel laboratuvara dönmesi gerekmektedir! Onu gören herkes, gerekirse zor kullanarak onu geri getirmelidir. Kendisi şu an son derece zorlu ve tehlikeli bir deneyin ağır baskısı altındadır. Laboratuvardan henüz ayrılmıştır ve fazla uzaklaşmış olamaz. Devriyeler, lütfen derhal arama başlatın ve tüm çıkışları gözetim altında tutun. Teşekkürler."

Profesör Massel geciktiği ve ana giriş kapıları tamamen kilitlendiği için son derece öfkeliydi. İçeri girmesine izin verilmeden önce arabasından inip Martinaud'a bağlanmak zorunda kalmıştı. Hem Başkomutan hem de araştırma istasyonunun Genel Müdürü olan General Calovet'in, deneysel laboratuvarın kontrol odasında öfkeli adımlarla ileri geri volta attığını gördüğünde, içeride hiç de hoş olmayan şeylerin döndüğünü anında sezmişti.

General onu farkedince Profesör'e doğru döndü ve dişlerinin arasından tısladı: "Sayın Profesör, sizin deney hayvanlarınız da deneylerinizden sonra böyle kaçıp giderler mi?"

Bunu hiç umursamayan Profesör, masasında aceleyle bazı notları toparlamaya çalışan Doktor Martinaud'un yanına giderek, "Neler oldu?" diye sordu.

"Yvon Darnier altı enjeksiyonundan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

İki adamın üzerine doğru yürüyen General, "Şimdi, Sayın Profesör ve siz Doktor Martinaud," diye kükredi. "Burada komutayı devralmak zorundayım. Siz..."

"Teğmen Darnier'i bir kez daha görmek istiyorsanız, deneyimi tamamlamam için beni rahat bırakmalısınız," diyerek onun sözünü kesti Profesör. Sesi inanılmaz derecede sakindi; arkasını dönmüş, gözlük camlarını büyük bir özenle siliyordu.

"Bana Teğmen Darnier'in nereye gittiğini söyleyene kadar hayır! Bu adamlar sizin kobaylarınız değil, Profesör! Onlar..."

"Onlar *gönüllü* insan kobaylar! Şimdi defolun ve işimi yapmama izin verin, yoksa ben çeker giderim," dedi genç Profesör, gözlüğünü kararlı bir hareketle burnunun üzerine yerleştirirken.

"Sizi uyarıyorum, Profesör... Tüm bunların sorumlusu sizsiniz!"

"Sekreterlerinizden birine bunu daktilo ettirin, dilerseniz altına imzamı atarım. Ancak, eğer burada yetkili kişi bensem, o halde itaat beklerim General... O yüzden lütfen dışarı çıkın."

Ve adım adım gerileyen General, sonunda kendini kapının dışında buldu. Kapıyı yavaşça arkasından kapatan Massel, gözlüklerini bir kez daha sildi.

"Şimdi, Doktor Martinaud," dedi yavaşça. "Neler olduğunu bana baştan anlatın, lütfen."

"Al... Hemşire Barenne Teğmen'e altı enjeksiyonunu... ilkini... henüz yapmıştı ki..."

"Bütün kayıt cihazları düzenli miydi? Filmler, çizelgeler ve diğer her şey?"

"Evet. Tüm sıcaklık, nabız, basınç ve genel reaksiyon grafikleri işte burada, masamın üzerinde. Filmlerin elbette banyo edilmesi gerekecek."

"Pekâlâ. Sözünüzü kestiğim için özür dilerim. Devam edin, lütfen."

"Kısa bir süre sonra Darnier'in reaksiyonları aşırı derecede düzensizleşmeye başladı. Onun beklenenden çok daha hızlı bir şekilde normale döndüğünü fark ettiğimde, tüm kayıt cihazlarının kontrollerini hızla normal seviyeye çektim. Bu durum yalnızca birkaç saniye sürdü ve ardından enstrümanlar tekrar yükselen bir vücut ısısı, imkansız bir nabız oranı kaydetmeye başladı. Bu pencereden, Yvon Darnier'in kelimenin tam anlamıyla boğulmaya başladığını çok net görebiliyordum. Kabindeki oksijen valfini sonuna kadar açtım. Biz kapıyı açmak için var gücümüzle uğraşırken, onun yüzü giderek daha da kızardı, sanki şişmeye ve belirsizleşmeye başladı..."

"Belirsizleşmek mi?"

"Evet, bunu kelimelere dökmek oldukça güç. Odak dışı kalmış, bulanık bir fotoğraf karesi gibi silikleşti. Kabinden tam olarak ne zaman ya da nasıl çıktığını inanın bilmiyorum, gerçi kapıyı açtığımızda bir nevi hava patlaması oldu ama onun geçip gittiğini kesinlikle görmedim."

Profesör, yeleğinin cebinden çıkardığı küçücük, ucu körelmiş kırmızı bir kalemle grafiklerin üzerine işaretler koyarken, "Peki koltuğundan kalktığını gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, maalesef bunu gördüğümü söyleyemem."

"Anlıyorum, teşekkür ederim Doktor. Peki ya siz, Hemşire? Gözünüze çarpan herhangi bir şey oldu mu?"

"Hayır, Profesör, her şey tıpkı Doktor Martinaud'un anlattığı gibi gelişti..."

"Ondan hiç şüphem yok yavrum. Ancak hikayeyi bir de senin pencerenden duymak istiyorum. İğneyi yapmak için içeri girdiğinde Teğmen'in genel durumu nasıldı?"

"Ben... İnanın bilmiyorum... Ah, Yvon! Profesör, bana ona ne vermemi söylediniz de onun... onun böyle kaçıp gitmesine sebep oldu!" Genç kız, içindeki dehşete daha fazla dayanamayarak hıçkırıklara boğuldu.

Martinaud sertçe, "Matmazel Barenne, lütfen kendinize gelin!" diye çıkıştı.

"Hayır, hayır... Sorun değil," diyerek araya girdi Profesör; şefkatli bir tavırla kızın titreyen omzunu sıvazladı. "Sadece bildiklerini bize anlatmaya çalış... Örneğin içeri adım attığında, enjeksiyon için kolunu çoktan uzatmış mıydı?"

"Ev... Evet."

"Kolu sert miydi yoksa yumuşak mı? Sıcak mıydı, soğuk mu?"

"Buz gibiydi ama... hayır, sert değildi, sanmıyorum. İğneyi damarına yerleştirirken hiçbir zorluk çekmedim."

"Ve olağandışı hiçbir şey fark etmedin. İğne yapılırken veya sonrasında hiçbir tepki vermedi, en ufak bir kıpırdanma dahi olmadı, öyle mi?"

"Hayır. Tıpkı narkoz altındaki bir hastaya iğne yapmak gibiydi."

"Doktor Martinaud, lütfen söyler misiniz, çizelgeye göre o sırada o genç adamın vücut ısısı tam olarak kaçtı?"

"58. dakikada... bir bakayım... evet, işte burada: Yavaş okumada santigrat cinsinden 37.1 derece. Gerçek sıcaklığa vurduğumuzda, yani normal okumada bu, 1.2 santigrat dereceye denk geliyor."

"Bu son derece doğru; vücudunun donma noktasının sadece bir tık üzerinde olması gerekiyordu."

O sırada sessizliği yırtarcasına çalmaya başlayan telefonu Martinaud aceleyle açtı.

"Evet... Evet, onları buraya getirin."

Aline kekeleyerek, "Bulmuşlar mı...?" diye sordu.

Martinaud yepyeni bir sigara yakarken dumanın ardından, "Muhafızlar ana girişten kimsenin geçmediğinden tamamen emin-

ler. Etrafı taramak için birkaç polis köpeği getirmeyi teklif ediyorlar," diye açıkladı.

Çok geçmeden, dışarıda bir minibüsün lastik sesleri duyuldu. Araçtan atlayan bir adam, tasmalarından tuttuğu iki iri yarı köpekle birlikte içeri daldı. Martinaud, adamı doğrudan deney kabininin içine yönlendirdi. Köpeklere, Teğmen Darnier'in son iki gün boyunca oturduğu o deri koltuk koklatıldı. İki hayvan anında burunlarını yere yapıştırarak, kabinin içinden kontrol odasına doğru daireler çizerek koşuşturmaya başladı. İçlerinden biri kokuyu takip ederek kapıya kadar gitti; diğeri ise birden başını gökyüzüne doğru kaldırıp tüyler ürpertici bir şekilde ulumaya başladı.

"Buna bir anlam veremiyorum," dedi köpeklerin bakıcısı, şaşkınlıkla başını kaşıyarak. "Normalde asla böyle davranmazlar."

Aline çekingen bir sesle, "Belki de Teğmen Darnier'in kendi köpeğini getirmek daha iyi bir fikir olabilir," diye bir öneride bulundu.

"Onun... bir köpeği mi var? Ne tür bir köpek?" diye atıldı Profesör.

"Siyah bir Cocker Spaniel. Deney süresince ona göz kulak olmamı rica etmişti. Şu an üst katta... benim odamda."

"Muazzam bir fikir. Onu hemen getirir misin yavrum?"

Hemşire, ucunda Darnier'in köpeğinin bağlı olduğu tasmayla odaya geri döndüğünde, Profesör Massel ceketini çoktan çıkarmış, gömlek kolları sıvalı bir halde elindeki şırıngayı hazırlıyordu.

Aline, ayaklarının dibinde neşeyle zıplayan kahverengi gözlü, tombul patili, ipek gibi siyah tüylere sahip bu sevimli Spaniel'i zapt etmeye çalışırken dehşetle soludu: "Ah, hayır!... Profesör, yapmayacaksınız değil mi? Bu Yvon'un köpeği ve sizin ona..."

Profesör, "Ne düşündüğünü ve ne hissettiğini harfiyen anlıyorum hemşire. Ancak inan bana, bunu yapmak için çok geçerli bir sebebim var," dedi. Sesi şefkatli ama bir o kadar da boyun

eğmezdi. "Dünyadaki tüm köpekler arasında, tam olarak bu deney için en uygun olanı o."

"Çok üzgünüm Profesör, ama bu Teğmen Darnier'in köpeği ve ben sizin veya bir başkasının..."

"Yavrum, Teğmen Darnier'in hayatı büyük bir tehlike altında olabilir. Ve eğer ona yardım etmeyi gerçekten istiyorsak, öncelikle tam olarak ne yaşandığını anlamak zorundayız... Zaten onda dokuz ihtimalle pek bir şey olmayacak. Yalnızca ellerim biraz titriyor ve köpeklerin damarlarını bulmak da o kadar kolay bir iş değildir."

"Sanırım ben halledebilirim," diye araya girdi Doktor Martinaud. Köpeği kucakladığı gibi uzun, emaye kaplı masanın üzerine yatırdı. Hayvan korkuyla aşağı atlamak için çırpınırken, Aline titreyen elini usulca onun ensesine koydu.

"Geçti Jyp... Her şey yolunda... Tüm bunlar sahibini bulmak için... Ama Profesör, Jyp'in onu bulabileceğini gerçekten düşünüyor musunuz...?"

"Lütfen, Matmazel! Vakit kaybediyoruz ve şu an zaman sandığınızdan çok daha kıymetli," diyerek onun sözünü kesti genç Profesör. Elindeki cerrahi makasla köpeğin arka patisindeki tüyleri büyük bir özenle kırpıyordu.

"Bu kadar yeterli, teşekkürler," dedi Martinaud, parmağının ucuyla köpeğin damarının yerini ararken. Ardından Aline'den köpeği sıkıca tutmasını isteyerek patisini uzattı ve şırınganın o uzun, ürkütücü iğnesini ustalıkla deriden içeri soktu. Martinaud, bizzat Profesör tarafından hazırlanan o gizemli sıvıyı yavaşça hayvana zerk ederken Jyp hafifçe soludu ancak hiç kıpırdamadı.

Odadaki herkes nefesini tutmuş, etrafına toplanmış bir halde köpeği izliyordu. Jyp ayağa kalktı, uzun sarkık kulaklarından birinin arkasını kaygısızca kaşıdı, ardından tüm bedeniyle şiddetli bir şekilde silkelendi. Profesörün verdiği o sessiz onay işaretiyle birlikte Aline, debelenip havlamaya başlayan hayvanı serbest bıraktı.

"Ama Jyp asla böyle havlamaz! Bu... Bu tıpkı küçük bir teriyerin tiz havlaması gibi! Ah, Jyp!... Şunun haline bir bakın!"

Mühendis, şaşkınlık içinde mırıldandı: "Sadece kendi kuyruğunu kovalıyor, hepsi bu."

Martinaud, "Hayır, bakın! Dikkat edin!" diye haykırdı. Gözleri, Jyp'in olduğu yere dehşetle kilitlenmişti; köpek, kendi etrafında giderek ivmelenen, çılgınca bir girdap gibi dönüyordu.

"Jyp!" diye seslendi Aline, sesinde çaresiz bir titreme vardı. Fakat saniyeler içinde köpek, masadan havaya sıçrayıp hiçliğe karışan bulanık bir kütleden ibaret kalmıştı. Az önce durduğu yerde, tıpkı havada asılı kalmış bir sigara dumanını andıran, ince ve mavimsi bir sis tabakası odaya ağır ağır yayılıyordu.

"Yüce Tanrım! Tıpkı Yvon gibi," diye mırıldandı Martinaud, nefesi kesilmişçesine.

"Ve o aynı, genzi yakan yanık kokusu," diye ekledi Mühendis. Aline o sırada dizlerinin bağı çözülmüşçesine bir sandalyeye çökmüş, sessiz hıçkırıklara boğulmuştu.

Martinaud kapıya doğru yürüyüp ağır adımlarla geri döndü. İçini kemiren korku, köpeğin o meçhul şeye—Teğmen Yvon Darnier'in başına gelen o akıl almaz felakete—kapılmadan önce odadan çıkmaya vakit bulamadığına dair sarsılmaz bir kesinliğe dönüşüyordu.

Aline usulca ayağa kalktı; Profesör Massel tam ondan odadan ayrılmamasını rica edecekti ki, yüzünün hemen yanından patlayan sağır edici bir silah sesiyle genç kadının yere kapaklandığını gördü. Namlusundan henüz dumanlar tüten bir tabanca, köpeğin az önce üzerinde durduğu emaye kaplı masanın üzerine büyük bir gürültüyle düşmüştü.

Martinaud okkalı bir küfür savurarak, düştüğü yerden telaşla doğrulmaya çalışan hemşirenin yanına koştu.

"Aline? İyi misin? Bunun anlamı ne Profesör!" diye bağırdı, genç kadının vurulmadığından emin olmak için titreyen uzuvlarını elleriyle yoklarken.

Gözlüklerini silmekle meşgul olan Xavier Massel, "O silahı ben ateşlemedim, ancak yüzümün teğetinden geçtiğini söyleyebilirim," dedi.

Mühendis buz gibi bir ses tonuyla, "Profesör, o tabancayı ateşlediğinizi gördüğümü iddia edemem, ancak patladığı anda yakınınızda sizden başka hiç kimse yoktu," diye araya girdi.

"Beyler, lütfen sakin olun. Aklımı kaçırmadım ve hayatım boyunca elime silah almış bir insan değilim. Emin olduğum tek bir şey var ki, ikiniz de o tetiği çekecek kadar yakında değildiniz ve hemşire hanım da ta karşıda duruyordu. Anlamıyor musunuz? Bunun tek bir mantıklı açıklaması olabilir!"

"Neymiş o? Bizi eğlendirmek için tasarlanmış ucuz bir illüzyon gösterisi mi?" diye tersledi Martinaud. Bir yandan da otomatik tabancayı eline almış, namlunun ucundan dışarı sarkan tuhaf nesneyi nazikçe çekip çıkarıyordu. Kenarları kavrulmuş, rulo haline getirilmiş küçük bir kağıt parçasını büyük bir dikkatle açtı. Bir an için yazanları inceledi ve başını kaldırdı. Sesi şimdi çok daha ürkütücü bir dinginliğe bürünmüştü: "İçinizden herhangi birinin böylesine hastalıklı bir şaka yapabileceğine ihtimal dahi vermiyorum ama, Tanrı şahidim olsun ki, eğer bu bir şakaysa, birileri bunun bedelini çok ağır ödeyecek." Martinaud, elindeki kurşunkalemle karalanmış satırları dikkatle okuyan Profesör'e kağıt parçasını uzattı.

"Hepiniz bunun silahın namlusundan çıktığına eminsiniz, değil mi?" diye sordu Profesör, notu özenle katlayıp cebine yerleştirirken.

Martinaud, "Onu oradan kendi ellerimle çıkardığımı gördünüz, öyle değil mi?" diye çıkıştı.

"Ve silah ateşlendiği sırada o kağıdın orada olması imkansızdı," diye devam etti Massel sakinliğini koruyarak.

"Elbette imkansızdı! Dahası, tabanca masaya çarptığında orada olmadığından da adım gibi eminim," dedi Martinaud.

"Peki yazının Teğmen Darnier'e ait olduğunu teşhis edebiliyor musunuz?"

"Evet, ama bundan hiçbir şey anlamıyorum," dedi Doktor.

"Belki ben anlayabilirim," diye yanıtladı Profesör. "Dinleyin beni, bu not silah ateşlendikten hemen sonra, neredeyse bir saniyeden bile kısa bir süre içinde o namlunun ucuna yerleştirilmiş. Mademki bunu hiçbirimiz yapmadık, demek ki yapan başka biri var."

Mühendis homurdanarak, "Başka kim olabilir? Bu tamamen saçmalık," dedi. "Yani demek istiyorsunuz ki... Aman Tanrım, Profesör! Hayır... Bu tam anlamıyla delilik!"

"Belki de... ya da belki sadece delilikmiş gibi görünüyordur," dedi Profesör Massel. "Ve harekete geçmek için çok ama çok az vaktimiz var."

"İyi de elimizden ne gelir ki!"

Mühendis, "İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız, yoksa ben mi çıldırdım?" dedi. "Neden bahsettiğinizi siz de bilmiyorsunuz, değil mi?"

Profesör kararlı bir sesle, "Teğmen Darnier'in ortadan kayboluşu ve onu kurtarma ihtimallerimizden bahsediyorum. Şimdi, lütfen susun ve düşünmeme izin verin," dedi.

Zaman ağır ağır akarken, Profesör Massel gözlüklerini tekrar tekrar silerek odanın içinde sinirli adımlarla volta atıyordu. Martinaud üst üste sigara yakarak onu izliyor, Aline ise kıpırtısızca oturuyordu. Mühendis ise omuzlarını silkerek odadan çıkıp gitti.

Nihayet, volta atmayı sürdürürken, "Tek bir umudumuz var," dedi Profesör. Gözleri şaşkınlıkla açılmış olan Aline'in önünde durarak, "Sizce Teğmen Darnier kendisine damar içi bir enjeksiyon yapabilecek kapasitede mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Pek sanmıyorum... Neden sordunuz?"

"Onu bu yolla geri getirebilmemiz için zayıf da olsa bir ihtimal var. Ancak ona ulaşmamız artık imkansız olduğundan, iğneyi kendi kendine yapması gerekecek."

Martinaud yorgun bir sesle, "Korkarım sizi takip edemiyorum, Profesör," dedi.

"Öyle mi? Hiç önemi yok. Matmazel Barenne, lütfen her birine üçer santimetreküp H.C. formülü çekilmiş üç şırınga hazırlayın."

"Ama bu... Darnier'i o hale soktuğunuz, bilinçli-kış uykusu formülü..."

"O ölüme sürüklediğiniz formül mü diyecektiniz? Şey, o kısmı daha sonra tartışırız, Doktor. Ve hiç endişelenmeyin, bunu başka birinin üzerinde kullanmaya niyetim yok. Lütfen acele edin, hemşire. Korkarım... daha doğrusu biliyorum ki, şu an her bir saniye hayati önem taşıyor," dedi Profesör. Martinaud'un masasına oturmuş, ceketinin cebinden çıkardığı eski moda dolmakaleminin altın ucunu özenle açarak ağır ağır bir şeyler yazıyordu. Aline, içinde sarımsı bir sıvıyla dolu üç şırınganın bulunduğu metal bir tepsiyle yaklaştığında yazmayı bitirmişti. Tepsiyi ondan alırken, "Lütfen sedyeyi buraya, masanın yanına getirin, hemşire," dedi.

Bir dakika sonra Profesör Massel eliyle onlara odanın köşesine çekilmelerini işaret edip, elinde saatiyle beklemeye koyulduğunda, kapının eşiğinde beliren Mühendis, "Sırada ne var? Başka bir el silah sesi mi?" diye sordu. "Oraya ne yazdınız? Sihirli bir büyü falan mı?"

"Biraz daha sabretmek zorundasınız," dedi Profesör. "Teğmen Darnier ya ayrıldığı zamanki haline çok benzer bir şekilde dönecek, ya da... ya da bu, artık ona yardım edemeyeceğimiz anlamına gelecek."

Martinaud aniden, "Korkarım bu kadarı benim dayanabileceğim sınırları aşıyor!" diye haykırdı.

"Beş dakika, size yalvarıyorum. Altı üstü beş kısacık dakika. Çok fazla sayılmaz, değil mi? Şey, eğer çok büyük bir yanılgı içinde değilsem, bu süre Darnier için yaklaşık bir aya tekabül ediyor. Belki şu an bir yerlerde avlanıyor ya da başka bir şeyle meşgul, ancak bir ayın sonunda dönmezse, belki de sadece bedenini buluruz. Çünkü başına bir iş gelmiş demektir."

Martinaud ve Aline çaresizce birbirlerine, ardından da yavaşça başını iki yana sallayıp işaret parmağını alnına vuran Mühendis'e baktılar.

Aline nefes nefese, "Bakın!" diye fısıldadı.

"Ne oldu? Hemşire, siz...?"

"Bakın, sadece tek bir şırınga kalmış... ve... ve o da kayboldu!"

Masanın yanındaki sedye aniden gıcırdadı. Hepsi kaskatı kesilmiş bir halde; sedyenin üzerinde beliren, saniyeler içinde ağırlaşıp rengi koyulaşan ve giderek netleşen o bulanık, hareketli kütleyi izliyorlardı.

Yarı çıplak, vücudu feci şekilde kabarmış ve yanıklar içinde kalmış bir adam sedyenin üzerinde doğrulmaya çalışırken Aline istavroz çıkararak, "Tanrım!" diye soludu.

Martinaud dehşet içinde, "Bu nasıl bir şeytanlık böyle?" diye kekeledi. "Kim... Bu kim...?"

Profesör öne atılarak, "Sessiz olun!" diye tısladı. "Hemşire, hemen ambulansı arayın ve revire ağır yanık vakası olan bir hastanın geleceğini bildirin! Acele edin, hemen!"

Adam boğuk bir sesle, "Jyp! Jyp nerede?" diye inledi. Yvon'un o tanıdık sesini duyan Aline, hıçkırıklara boğularak odadan fırladı.

"O konuya daha sonra geleceğiz dostum," dedi Profesör Massel. "Önce seninle ilgilenmemiz gerek. Canın çok yanıyor mu?"

"Hayır. A... Aline nerede? Ah, merhaba, Martinaud. Ben... Her şeyi kelimesi kelimesine yazdım... eksiksiz bir rapor... Onu deney kabinindeki masanın üzerine bıraktım," diye hırıldadı adam ve cansız bir yığın gibi geriye, derin bir baygınlığın kollarına düştü.

Profesör ve Doktor Martinaud revirden döndüklerinde, Mühendis'i Teğmen Yvon Darnier'in kurşunkalemle karaladığı sayfalarca dolusu raporu okurken buldular. Tek kelime etmeden, sessizce sandalyelerine çöküp o ürpertici satırları okumaya başladılar.

Hafızamın ihanetine uğramadığımı kanıtlamak adına—gerçi bana şu an hepsi yıllar öncesinde yaşanmış gibi gelse de—en başından başlayacağım. Profesör Massel'nin deyimiyle bu bir "bilinçli kış uykusu" deneyi olacaktı. Hayvanlar üzerindeki ilk denemeler, Profesör'ün ilacının işe yaradığını ve görünürde hiçbir yan etki bırakmadığını ortaya koyuyordu. "Görünürde" diyorum, çünkü irili ufaklı tüm hayvanların metabolizmaları yaklaşık altmış kat "yavaşlatılmasına" ve nispeten bilinçli görünmelerine rağmen, hiçbiri bize izlenimlerini aktarabilecek durumda değildi; elbette beklendiği üzere, Pavlovsal tepkileri de aynı oranda yavaşlamıştı. Peki, ilk "insan" deneyi için neden ben gönüllü olmuştum? Basitçe söylemek gerekirse, Mars'a yapılacak o tarihi, ilk yolculuk için eğitilen beş Fransız pilottan biri olma şansına sahiptim. Bu yolculuk günler sürecekti; çok az havayla, asgari düzeyde yiyecekle ve son derece klostrofobik bir alanda hayatta kalmamız gereken koca günler. Dolayısıyla, bilinçli bir kış uykusu hali bu görevin en kusursuz çözümüydü.

Benim için sadece bir ya da iki dakika gibi gelen, ancak gerçekte bir saat süren ilk ve oldukça kısa test fazlasıyla başarılı geçmişti. Profesör Massel bir sonraki testin tam altmış saat süreceğini, ancak deneğin bu süreyi yalnızca bir saatmiş gibi algılayacağını duyurduğunda, doğam gereği yine hiç tereddüt etmeden öne atıldım.

Deneysel kabinimizin içine standart uçak kontrolleri entegre edilmişti. Dikkatimi ve reflekslerimi ölçmek için bana bir harita ve kör uçuş yapacağım bir pusula rotası verdiler.

Martinaud kontrol cihazlarını vücudumun çeşitli noktalarına bağladıktan sonra, nihayet uçuş tulumumu kuşandım ve Profesör Massel ile Aline'in eşliğinde deney kabinine adım attım.

"Eğer Martinaud'yu önündeki pencereden net olarak göremezsen sakın paniğe kapılma. Bu, sen bir saati yaşarken onun altmış saati yaşayacak olmasından kaynaklanan optik bir durum."

Aline tulumumun kolundaki fermuarı açıp kolumu enjeksiyon için hazırlarken, gülerek cevap verdim: "Doktor Martinaud o

kadar yavaş bir adamdır ki, eminim onu her halükarda net bir şekilde görebileceğim."

"Her şey hazır mı? Peki o halde, bol şans Teğmen. Bacak panonu ve kalemini unutma; tepkilerin, düşüncelerin ve hislerin hakkında olabildiğince çok not al."

"Bana güvenebilirsiniz Profesör, elimden gelenin en iyisini yapacağım," diye yanıtladım. Aline koluma bağladığı kauçuk turnikeyi sıkarken, şırınganın o soğuk, parlak iğnesini damarıma ustalıkla yerleştirdi. Profesörden gelen sessiz bir onay işaretiyle turnikeyi gevşetti ve pistonu ağır ağır iterek, kehribar rengi o gizemli sıvıyı kan dolaşımıma zerk etti.

Eğilip, "İyi şanslar Yvon. Tüm bu süre boyunca tam burada, senin yanında olacağım," diye fısıldadı.

"Aptallık etme; senin için tam altmış saat sürecek bu. Eğer düzgünce dinleneceğine dair söz vermezsen, her şeyi iptal ederim."

Aline gülümseyerek kızarırken, "Artık çok geç," dedi. Profesör Massel ne konuştuğumuzu duymak için bir adım geri çekilmişti.

Bir sonraki an, midemde amansız bir bulantı ve başımda korkunç bir dönme hissettim; gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım. Tekrar açtığımda Aline artık orada değildi. Kabinin penceresinden dışarıya baktığımda, Martinaud'un ancak son derece bulanık bir silüetini seçebildim. Sırıtarak ona el salladım, ardından kontrollerin başına geçip o karanlık, kör rotamda uçmaya başladım. Göz açıp kapayıncaya kadar benim için her şey tamamen normale dönmüştü. Kabin penceresinden dışarıdaki insanların o bulanık, hayaletimsi görüntülerini izlemek sinir bozucuydu ama bu konuda uyarılmıştım. Önümde bir saatten daha az bir zaman vardı; gösterge panelindeki saate göre tam olarak elli dört dakika. Uçmam gereken rota çocuk oyuncağıydı ve dışarıdan yaratılan yapay uçuş engellerine verdiğim tüm tepkiler, bildiğim kadarıyla son derece normaldi. Bir iki defa her şeyin planlandığı gibi gidip gitmediğini sordum ama hiçbir cevap alamadım. Bir sebepten dolayı beni duyamadıklarını düşünerek, önümdeki bloğa alelacele bir not karaladım. Omuzumun hemen üzerindeki te-

levizyon kamerası ne yazdığımı onlara iletmiş olmalıydı ki, kağıdı koparıp kabin camına yapıştırdığımda, camın diğer tarafında şu kelimelerin yer aldığı bir not belirdi: "Her şey yolunda. Senin zaman algına göre geriye yirmi sekiz dakikan, bizimkine göreyse yirmi sekiz saatin var. - Sevgiler."

Gösterge paneline tutturulmuş çalışma çizelgesindeki talimatlara sadık kalarak, 57. dakika ve 30. saniyede sol kolumun fermuarını açtım. Beni dünya zamanına, yani gerçekliğe geri döndürecek olan o son enjeksiyon için kolumu koltuğumun yanındaki dayanıklığa uzattım. Saniyeler sonra içeri dolan sert bir hava akımı hissettim ama Aline'i göremedim; kolumdaki o tanıdık iğne batmasını da hissetmedim. Ancak ansızın, havada süzülen bir şırınganın ve Aline'in görünmez ellerinin varlığını tüm benliğimle algıladım.

Yeniden o sarsıcı baş dönmesi, sıcaktan kavrulup ardından buz kesme hissi... Bir an için, devasa bir mancınıkla fırlatılıyormuşum hissine kapılarak nefes nefese arkama yaslandım. Kanım kulaklarımda sağır edici bir gümbürtüyle akıyor, burnum mengenede sıkışmış gibi sızlıyordu; bayılmamak için dişlerimi kırmak pahasına sıktım. Kafamın içinde çekiçler inip kalkıyordu. Uzaklardan, tiz ve anlamsız bir kıkırdama sesi duyar gibi oldum; Çince bir konferansın teyp kaydının tersten oynatılışını andıran bu sese, hastalıklı bir tebessümle karşılık verdim.

Derin bir iç çektim, etrafıma bakındım ve kendimi yeniden zinde hissettim. Kabin penceresinden baktığımda, muhtemelen yorgunluktan sarhoşa dönmüş, donuk ve camsı gözlerle bana bakan Doktor Martinaud'u görebiliyordum. Ona el salladım ama karşılık vermedi. Dahili hattan seslendiğimde de sessizliğe gömüldü; o an iletişim sisteminin bozulmuş olabileceği aklıma geldi. Ona alaycı bir hareket çekerek ayağa kalktığımda, o kavurucu sıcaklığı iliklerime kadar hissettim! Sanki cehennemin ortasında, yazın en boğucu günlerinden birindeydim. Havalandırma sisteminde bir arıza olduğunu düşünerek ağır adımlarla kapıya yöneldim. Kapıyı iterek açmakta epey zorlandım, nihayet başarıp kontrol odasına adımımı attığımda, yüzüme çarpan alev gibi bir hava dalgasıyla adeta nefesim kesildi. O kadar sıcaktı ki burnum,

boğazım ve ciğerlerim kavruluyordu. Yakınlarda bir yangın olduğunu, feci bir kaza yaşandığını düşünerek etrafıma bakındım. Dışarıdaki ışık hastalıklı, kızıla çalan bir renge bürünmüştü ama asıl dehşet verici olan sessizlikti; her şey ürpertici, mezar gibi bir sessizliğe gömülmüştü. Onları işte o an gördüm!

Hepsinin, tam da o saniye içinde, düşüncelerinin, işlerinin ve hareketlerinin tam ortasında cansız birer heykele dönüştüklerini idrak etmem biraz zaman aldı. Muhtemelen henüz icat edilmiş, devasa ve yeni nesil bir atomik felaketin kurbanı olmuşlardı; tenimi yalayan o yakıcı sıcaklık da bu patlamanın kalıntısıydı. Soluduğum havanın neden bu kadar yoğun ve boğucu olduğunu, nefes alırken neden bu kadar zorlandığımı açıklayan tek şey buydu. Deney kabini beni bu felç edici şok dalgasından korumuştu ama muhtemelen benim sonum da çok gecikmeyecekti. Fakat önce Aline'i bulmalıydım! Çok uzağa gitmeme gerek kalmadı; revirin kapısının hemen yanında dikiliyordu. Dudakları yarı yarıya aralıktı, belli ki bir şeyler söylemeye çalışırken tam o anda, kelimeler dudaklarında asılı kalarak taşa dönmüştü! Bu, hiç şüphesiz saniyenin onda biri, belki de binde biri gibi akıl almaz bir sürede ölüm saçan yeni nesil bir bombaydı. Yıkımın menzili ne kadardı? Askeri birliklerin, sivil kurtarma ekiplerinin veya Kızılhaç dezenfeksiyon ünitelerinin buraya ulaşması ne kadar sürerdi? Olabildiğince uzun süre hayatta kalmaya çalışmalı ve tanık olduğum her bir detayı zihnime kazıyarak kayda geçirmeliydim.

En mantıklısı hiçbir şeye dokunmamaktı, ama Aline'i o halde, o çaresiz donmuşluk içinde bırakma düşüncesine katlanamıyordum. Onu kucaklayıp yakındaki sedyeye taşımak için uzandığımda, tıpkı ahşap bir heykel gibi kaskatı kesilmiş olduğunu fark ettim. Yüzündeki o donup kalmış ifade, yarı açık dudakları... Her şey o kadar tuhaf ama bir o kadar da 'canlı' görünüyordu ki, nabzını kontrol etmekten kendimi alamadım. Ardından bluzunu hafifçe aralayarak kulağımı göğsüne dayadım. Hayır, kalbi tamamen durmuştu; içindeki o yaşam saati sonsuza dek susmuştu.

Donmuş ellerinden sarkan havluyu yavaşça çekip alarak yüzüme doladım; bu sayede nefes almak bir nebze olsun kolaylaşmıştı. Diğerlerini oldukları yerde bırakmaya karar verdim. Etraf-

taki nesnelere hızla dokunduğumda yandıklarını, ancak çok yavaş ve dikkatli bir şekilde temas ettiğimde sıcaklıklarının o kadar da can yakıcı olmadığını keşfetmem uzun sürmedi. Bunun sadece laboratuvara özgü lokal bir kaza olabileceği ve dışarıda hayatın normal akışında devam ettiği düşüncesi, içimde bir umut kırıntısı yaratarak beni kapıya doğru fırlattı. Ağırlaşmış kapıyı güçlükle araladığımda, araştırma merkezinin muhafızlarından birini gördüm. Bisikletiyle deneysel binamıza giden sokağın köşesini dönerken, bir anda taş kesilmişti. Ancak asıl kanımı donduran şey, adamın merkeze doğru tehlikeli bir açıyla eğilmiş olması ve tüm bu hareketsizliğine rağmen yere düşmemesiydi! Çocukluğumda okuduğum o eski bilimkurgu öykülerinden birini hatırlayarak histerik bir şekilde kahkaha attım; o öyküde kaşifler o kadar soğuk bir gezegen bulmuşlardı ki, yerçekimi de dahil olmak üzere tüm evrensel güçler donup kalmıştı!

Olduğum yere çöküp sırılsıklam olmuş alnımı sildim. Gözlerim ve burnum alev alev yanıyor, kuruluktan çatlayan dilim damağıma yapışıyordu. Neden ben de onlarla birlikte o amansız ölümün pençesine düşmemiştim? Bu, insanlığın sonunu getiren gizli bir silah mıydı, korkunç bir kaza mı, yoksa evrensel bir kıyamet mi? Bu sorunun cevabını öğrenebilecek miydim? İçimi kavuran o vahşi susuzlukla tekrar içeri adımladım. Bir fincan bulup laboratuvarın köşesindeki musluğu çevirdim, ama hiçbir şey olmadı. Su akmıyordu! Belki de böylesi daha iyiydi; tamamen ölü, donup kalmış bir dünyada saatler, günler, hatta haftalarca hayatta kalma fikri midemi bulandırıyordu. Evrenin o devasa çarkları aniden durmuş muydu? Eğer durum buysa, insanlar sonsuza dek böyle taşlaşmış bir halde mi kalacaklardı, yoksa yeryüzünden silinip uzayın o soğuk boşluğuna mı savrulacaklardı? Her halükarda, eğer böyle bir felaket yaşandıysa, ben nasıl o küçücük, o tek istisna olabilmiştim? Yoksa dışarıda benim gibi başka istisnalar da var mıydı!

Düşüncelere dalmış bir halde boş fincana bakarken ve musluğu geri kapatırken, musluğun ucundan ağır ağır şişen bir şey gördüm. Suydu bu! Akıl almaz bir yavaşlıkta, katı bir formda dışarı süzülüyordu! Tereddütle uzanıp dokundum; serindi, mucize-

vi bir şekilde serin! Buna dokunmanın son derece tehlikeli olabileceği ihtimaline omuz silkerek öne doğru eğildim ve yumuşak bir cam çubuğu andıran o katı su kütlesini ağzımla kopardım. O mucizevi madde ağzımın içinde çözülerek hayat veren, gerçek bir suya dönüştü! Damarlarıma yayılan o anlık ferahlamayla, eğer dışarıda başka hayatta kalanlar varsa onları bulmam gerektiğine karar verdim. Her koşulda, muhtemel hayatta kalanların veya... belki de istilacıların bulabilmesi için, neler olup bittiğine dair kapsamlı bir rapor hazırlamak zorundaydım. Doğrusu, neyle karşı karşıya olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Dışarı çıktığımda, o bisikletli muhafız hala yerçekimine meydan okuyarak o eğik pozisyonunda mucizevi bir şekilde duruyordu. Havanın yoğunluğu o kadar artmıştı ki, adımlarımı tıpkı denizin dibinde yürüyen bir dalgıç gibi ağır ağır atarak ana giriş kapısına doğru ilerledim. Kapı ardına kadar açıktı ve bir araba tam içeri girmek üzereyken donup kalmıştı. Direksiyondaki kişinin Profesör Massel olduğunu dehşetle fark ettim; dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını yakmak için çakmağına uzandığı o anın tam ortasında ölüme yakalanmıştı! Arabaya yaklaşıp kapıyı ağır ağır açtım; çakmağın alevi, şoför koltuğunun loşluğunda tıpkı bir Noel ağacının o minik, titreşimsiz ampulü gibi kaskatı ve parlak duruyordu. Parmak ucumla aleve usulca dokunduğum an derim kavruldu. Görünüşe göre bazı nesneler özelliklerini korumaya devam ediyordu; katılaşmış olsa da su içilebiliyor, ateş ise hala yakabiliyordu. Ancak o korkunç, o evrensel gerçeğe toslayana kadar daha çözmem gereken pek çok gizem vardı.

Her şeyin yerli yerinde ve hasarsız göründüğü otoparka doğru yürüdüm. Küçük Simca arabama bindim. Kontağı çevirdiğimde o tanıdık kırmızı ışığın yandığını görmek içimde bir umut kıvılcımı yaktı, ama marşa bastığımda motor derin bir sessizliğe gömüldü. Ter içinde kalarak arabadan indim, bekçi kulübesinin etrafından dolanırken gördüğüm manzarayla adeta kanım dondu: Kulübenin hemen önünde, küçük bir kız çocuğu zıplamak ya da kaçmak üzereyken heykelleşmişti. Elbisesinin havada asılı kalmış o dönüş hareketinden, telaşla arkasını dönüp kaçmaya çalıştığı anlaşılıyordu! Başımı kaldırdığımda, renkli topunun duvarın yak-

laşık iki metre yukarısında, tam sekme noktasında boşluğa asılı kaldığını gördüm. Topu elime aldığımda ağırlığını tartmaya çalıştım, fakat ağırlığını ancak elimi yukarı doğru kaldırdığımda hissedebiliyordum. Onu hafifçe havaya fırlattım; tam o an, yerçekiminin tüm kurallarını reddederek boşlukta asılı kaldı!

O anki şokla, gözleri topun benden önceki konumuna kilitlenmiş, donup kalmış küçük kıza dönerek, "Bu imkansız!" diye haykırdım. Doğa kanunlarını yeniden yazan bu çarpık kurallar benim için de geçerli olabilir miydi? Elimi telaşla cebime daldırdım, avuç dolusu bozuk parayı çıkarıp havaya savurdum. Paralar dağılarak boşlukta öylece durdu! Öfkeden deliye dönmüş bir halde havada asılı kalan bozuk paraları avuçladım ve anında acı dolu bir çığlık koparark elimi geri çektim; paralar cehennem ateşi gibi kızgındı!

Gözlerim, beni bu felaketten geçici de olsa kurtaran o deney sırasında izlemekten büyük keyif aldığım kol saatime kaydı. O zamanlar saniye ibresi bir saniyede tam tur atarken, yelkovan altmış saniyede kadranı dolaşıyordu. Şimdi ise zaman, saat altıyı iki geçe sonsuza dek durmuştu. Kıyametin koptuğu an bu muydu? Sadece iki dakika—gerçek zamanla belki de iki saat—daha kabinde kalsaydım, ben de diğerleri gibi, ve kim bilir belki tüm yaradılış gibi, kaskatı kesilecektim.

Duvara yaslanmış bir bisiklet gözüme çarptı. Durumu oldukça iyi görünmesine rağmen, Paris'e giden ana yola doğru o akıl almaz bir yavaşlıkla pedal çevirirken, paslı ve taş gibi sert olduğunu fark ettim. Taşlaşmış bir ineğin, ardından da egzozundan çıkan dumanın havada kirli, gri bir pamuk yığını gibi asılı kaldığı bir arabanın yanından geçtim. Nihayet ana yola ulaştığımda, belli ki çok yüksek hızda seyreden en az bir düzine otomobilin o dehşet verici manzarasıyla karşılaştım. İçlerindeki ölü insanlar birbirinden farklı, sıradan hareketlerinin tam ortasında donakalmıştı ve hiçbirinin yüzünde en ufak bir şaşkınlık ifadesi yoktu. Her ne olduysa, algılanamayacak kadar akıl almaz bir hızda gerçekleşmişti!

Araştırma merkezinden Sèvres köprüsüne ve oradan Porte de Saint-Cloud'a uzanan o cadde, normal şartlarda bisikletle on, taş çatlasa on beş dakikalık kısa bir mesafeydi. Ancak hava öylesine boğucu ve öylesine yoğun bir hale gelmişti ki, tıpkı koyu bir pekmezin içinde debeleniyormuşum gibi, iki yana yalpalayarak milim milim ilerleyebiliyordum. Yolun Seine nehrine doğru sert bir eğimle alçaldığı o dik yokuşta bile pedal çevirmek zorundaydım! Tepenin neredeyse eteklerine vardığımda, ön lastiğim aniden patladı; bisiklet hafifçe yalpaladı ve ben de tıpkı bir rüyanın o ağır çekim sekanslarında olduğu gibi, yumuşakça ve usulca yere indim. Eriyiğe dönüşmüş ön lastikten geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Köprünün hemen yanında, sabah vardiyasına yetişmeye çalışan işçilerle tıklım tıklım dolu bir otobüs, tam kaldırımdan ayrılmak üzereyken o ebedi durağına demir atmıştı. Sürücü kabininin yanındaki o büyük, mekanik sinyal kolu havaya kalkık bir şekilde kilitlenmişti; tamamen hareketsiz olmasına rağmen içindeki turuncu ampul hala yanıyordu. Günışığı haricindeki her şeyin, ama her şeyin mutlak bir duraklama evresine girdiği bu lanetli dünyada, elektriğin hala bir istisna olabileceğini gösteriyordu bu.

Sèvres köprüsünü geçerken, Renault fabrikasının ana girişlerinden birinin önünde, sabah mesaisine yetişmek üzere adımlarken donakalmış yüzlerce ölü adamın arasından kıvrılarak kendime yol açmak zorunda kaldım. Tüylerimi ürperten bir dehşet duygusuyla, bir haftadan kısa bir süre içinde bu ayakta dikilen cesetlerin çürümeye başlamasıyla buranın nasıl apokaliptik bir kabusa dönüşeceğini hayal ettim. Belki milyonlarca, yüz milyonlarca sinek onların etrafında vızıldayacaktı; tabii eğer sinekler de o taşlaşmış dünyanın birer parçası olmamışlarsa. Gerçi şu ana kadar ortalıkta tek bir sinek bile görememiştim. Akışı durmuş Seine nehri devasa bir cam kütlesini andırıyor, yüksek fabrika bacalarından yükselen dumanlar ise tebeşirle havaya kazınmış soluk beyaz sütunlar gibi görünüyordu. Sinekler olsun ya da olmasın, Paris'in üzerinde yükselmeye başlayan ve ölülerin o korkunç gölgelerini uzatarak onları daha da ürkütücü kılan sabah güneşi, çok yakında o kaçınılmaz çürüme sürecini başlatacaktı. Tabii eğer...

Eğer güneş de gökyüzündeki o ebedi yolculuğunu durdurmadıysa!

Bir ağacın gövdesine yaslanmış başka bir bisiklet daha buldum. Etrafı kolaçan eden bir hırsız edasıyla etrafıma bakındıktan sonra onu alıp, yapışkan ve sıcak havanın içinde Porte de Saint-Cloud'a doğru yeniden yola koyuldum. Eğer bu felaketten sağ kurtulabilmiş başka insanlar varsa, onları taşradan ziyade Paris'in merkezinde bulma ihtimalim çok daha yüksekti. Donmuş trafiğin, o çelik yığınlarının arasından zikzaklar çizerek ilerlemek bedenimi tüketiyordu; ancak her şeye rağmen trafik ışıklarının birer anıt gibi hareketsiz kalmalarına karşın kırmızı, yeşil ve sarı renklerde parlamaya devam ettiğini fark ettim. Elektrik akımı hala sistemde dolaşıyorsa, bu, uzaklarda bir yerlerde türbinlerin o devasa çarklarının hala döndüğü anlamına geliyordu! Paris bölgesinin enerji santrallerinin nerede olduğunu bulmam şarttı. Zorlukla pedal çevirirken, bir kafenin tentesinde gözüme çarpan "Telefon" yazısı beni kendime getirdi. Belki de bir ses duyabileceğim, başka bir insanla konuşabileceğim ihtimali kalbimin göğüs kafesimde deli gibi çarpmasına neden oldu. Bisikletten atladım; elindeki mektubu asla ulaşmayacağı o posta kutusuna atmak üzereyken yüzünde asılı kalan bir tebessümle donakalmış yaşlı bir adamın etrafından dikkatlice dolaşarak kafeye girdim. Tezgahın hemen yanında, elindeki kruvasanı koca bir fincan kahveye batırmak üzereyken ölüme yakalanmış oldukça güzel bir genç kadın duruyordu. Kahvenin görüntüsü, içimdeki o vahşi susuzluğu tekrar alevlendirdi. Elbette buz gibi soğumuştu, ama onun bir daha asla buna ihtiyacı olmayacağı için fincanı alıp dudaklarıma götürdüm ve okkalı bir küfür savurarak yerine çarptım; kahve hala fokur fokur kaynıyordu!

Tezgahın diğer ucunda, barmen elindeki şişeden bir kadeh beyaz şarabı tam doldurmuşken donup kalmıştı. O şarabı içtim, ya da daha doğrusu, kadehin içinden katılaşmış şarabı çiğneyerek çıkardım. Ancak ağzımda tekrar sıvılaşıyor ve tıpkı yıllanmış bir Beaujolais gibi o eşsiz tadını damağıma bırakıyordu. Eline bir sandviç alıp telefon kulübesini buldum. Ahizeyi kaldırıp kulağıma götürdüm; ama hattan gelen tek şey ölümcül bir sessizlikti.

Umutsuz bir çaba olduğunu biliyordum, ama yine de acil durum numarası olan 17'yi çevirmeyi denedim. '1' rakamını aşağı çektim, fakat kadran o tanıdık geri dönüş hareketini yapıp yuvasına oturmadı.

Elimdeki sandviçi çiğnemeye devam ederken sokağın o mutlak sessizliğine adım attım. Etrafıma şöyle bir bakıp avazım çıktığı kadar bağırdım. Sesim, sanki kalın bir pamuk yığınının içine gömülüyormuş gibi boğuk ve güçsüz çıkıyordu. Ellerime baktım, birbirine çırptım ama yankılanan tek şey patlayıcı bir iç çekiştirmeyi andıran tuhaf, sönük bir sesti. Atmosfer akıl almaz bir şekilde yoğunlaşmıştı; ses dalgalarının bu boğucu ortamda hareket etme biçimi tamamen değişmişti. Hemen omzumun hizasında, Paris sokaklarında her yarım milde bir rastlayabileceğiniz o bodur, kırmızı yangın alarm kutularından biri duruyordu. Dirseğimi sertçe geçirip cam panelini paramparça ettim; havada asılı kalan cam kırıklarını elimle iterek yolu açtım.

"Kimse var mı!" diye bağırdım, sesim boşlukta yitip giderken. "Yaşayan kimse yok mu?"

İçimde giderek büyüyen ve beni ele geçirmek üzere olan o ilkel paniği, tekrar tekrar bağırma dürtüsünü bastırmaya çalışarak mantığımı devreye sokmaya zorladım. Bu lanetli dünyada daha ne kadar hayatta kalabilirdim? Hiçbir fikrim yoktu; ancak her yanı saracak olan o kaçınılmaz çürüme kokusu, açlık veya susuzluk beni tüketmeden önce beni deliliğe ve kendi hayatıma son vermeye sürükleyecekti. Olabildiğince detaylı bir rapor yazmalı ve bunu bilim insanlarının dikkatini çekebilecek güvenli bir yere saklamalıydım. Peki ne yazacaktım? Dünyanın tam anlamıyla durduğu, zamanın kalbinin atmayı bıraktığı o inkar edilemez gerçeği fazlasıyla ortadaydı. Şu an için kavrayabildiğim tek bilimsel gerçekler şunlardı: Elektrik bir şekilde hala varlığını sürdürüyordu, ki bu da bir yerlerde enerjinin hala üretildiği anlamına gelirdi. İkincisi ise, çarpık ve boğuk da olsa, ses dalgaları bu yoğun havanın içinde bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu.

Tekrar bisiklete uzandım ama aynı hızla, okkalı bir küfür eşliğinde elimi çektim; gidon cehennem gibi yanıyordu ve evet, las-

tikler yine o acınası, erimiş haline dönmüştü! Şansıma, caddenin hemen karşısında bir bisiklet dükkanı vardı. Dükkan kapalı olduğundan, kafenin terasındaki demir sandalyelerden birini kapıp devasa vitrin camına indirdim. Havada süzülen o parlak cam parçalarını büyük bir özenle kenara iterek içeri girdim ve içerideki bisikletlerden birine dokundum. Buz gibi soğuktu. İşte çözmem gereken, aklımı kemiren bir başka bilimsel muamma daha. Ben yürüyen bir ısı kaynağı mıydım, yoksa dokunduğum nesneler benimle temas ettiklerinde gitgide daha da mı ısınıyordu? Eğer öyleyse, o kahve neden buz gibi olması gerekirken alev alev yanıyordu? Ve eğer o ısıyı ben var etmişsem, şarap nasıl serin kalabilmişti? Peki ya o taşlaşmış, heykelleşmiş milyonlarca insan? Sıcaklar mıydı, yoksa buz gibi bir ölümün soğukluğunu mu taşıyorlardı? Aline'e dokunduğumda bedeni sıcaktı, ancak bu son derece doğaldı; sonuçta o gizemli felaket, benim deney kabininin güvenli kucağından ayrılmamdan sadece çok kısa bir süre önce gerçekleşmişti. Bu asgari bilimsel gerçekleri araştırıp çözebilecek kadar uzun yaşamayacağım hissi içimi kemirirken, sağlam görünüşlü bir makine seçip dışarı adımımı attım.

Kaldırımın kenarında yürürken taşlaşmış bir polis memuru, istemsizce kızarmama neden oldu. Bir an tereddüt etsem de yanına gidip usulca dokundum. Üniformasının kalın kumaşından hissettiğim kolu gayet normal görünüyordu; ardından parmak uçlarımı nazikçe yüzünde gezdirdim. Tıpkı yaşayan bir insanınki gibi, o doğal ve ılık sıcaklığı taşıyordu. Havanın giderek daha da ısınmasına ve yoğunlaşmasına—belki rüzgarın tamamen yok olmasından, belki de sebebi meçhul bir şekilde yoğunluğunun artmasından—rağmen; sıcaklık ve soğukluk kavramları, nesnelerin ısı değişimleri sadece bazı çok istisnai durumlarda başkalaşıyor gibiydi. Yeni bisikletime binerken bunları düşünüyordum. Ancak birden durup indim, polisin yanına geri dönüp kılıfındaki silahı aldım. Onun bu silaha bir daha asla ihtiyacı olmayacaktı; bense böylesi imkansız ve çıkışsız bir duruma nihai bir son vermek için, ileride o namluya muhtaç kalabilirdim.

Porte de Saint-Cloud'a vardığımda lanet olası lastiklerim yine patladı. Duruma bakmak için eğildiğimde, ayakkabılarımın deri-

sinin kuruyup buruştuğunu ve pantolonumun paçalarının hafifçe kavrulduğunu fark ettim! Üzerime giyecek yeni kıyafetler bulmak sorun değildi, ancak her yere bu ağır çekim kabusun içinde yürüyerek gitmek zorunda kalma düşüncesi ruhumu emiyordu. Bisikleti öylece su oluğunun kenarına bırakıp, yer altı treninden yeryüzüne çıkarken donup kalmış olan kalabalığın arasından adeta bir hayalet gibi, son derece dikkatli adımlarla süzüldüm. Işıklar hala yanıyordu! Metro! Nasıl da muazzam bir fikirdi bu! Madem yürümek zorundaydım, neden tünelleri kullanmayacaktım? Sabah ilerledikçe giderek kavurucu bir fırına dönecek olan o zalim güneşin altında yürümektense, tünellerin loş serinliği kesinlikle çok daha iyi bir seçenekti. Geriye dönüp o taşlaşmış insan ormanının içinden kıvrılarak geçtim ve merdivenleri atlayarak inmeyi—ya da en azından buna niyetlenmeyi—denedim. Saniyenin onda biri kadar bir an, yolun sonuna geldiğimi, benim de onlar gibi kaskatı kesilerek sonsuz bir heykelleşme lanetine çarptırıldığımı sandım; zira öylece merdivenlerin üzerinde boşlukta asılı kalmıştım! Çırpındım, kıvrandım ama havada çivilenmiş gibiydim. Ta ki demir tırabzanı sımsıkı kavrayıp tüm gücümle kendimi aşağı çekmeyi başarana dek! Yere bastığım an ciğerlerime derin bir nefes çektim; anlaşılan o ki yerçekiminin o devasa mekanizması da bozulmuştu ve eğer o tırabzana ulaşamasaydım, muhtemelen orada, açlık ve çaresizlik içinde havada süzülerek acınası bir ölüme terk edilecektim!

Platformun bulunduğu seviyeye inmek akıl almaz bir güç gerektiriyordu; tüm yol boyunca, tıpkı suyun metrelerce altında yürümeye çalışan bir dalgıç gibi hava direncine karşı savaşmak zorundaydım. Aşağıda manzara daha da ürkütücüydü; trenden boşalan insanlar perona adımlarını attıkları o tek bir saniyede taşa dönmüştü. Platform kapıları kapalı olduğundan, demir parmaklıkların üzerinden tırmanmam gerekti. Bunu yaparken parmaklıkları bir an olsun bırakmamak için insanüstü bir gayret gösterdim, zira aksi takdirde kendimi yine o sonsuz boşlukta çırpınırken bulabilirdim. Platformun bitiminde, beni doğrudan Paris'in kalbine götüreceğini bildiğim Montreuil hattının tüneline adımımı attım. Tünelin havası yukarıdaki kadar yoğun ve yapışkan olsa da kesin-

likle o kavurucu sıcaklığa sahip değildi. Ağır ağır adımlayarak karanlığın içine doğru yürümeye başladım. Paris metrosunda yüksek gerilim hatlarının her zaman rayların tam ortasında bulunduğunu biliyordum; bu yüzden tünelin duvarına yakın seyrettiğim sürece elektrik akımına kapılma riskim yoktu.

İlk istasyon olan Exelmans'a yaklaşırken tüneli aydınlatan ışıklar bir anda sönüverdi. Karanlık, buz gibi bir el olup yüreğimi sıktı; içimde vahşi bir panik dalgası kabardı. Bu, o felç edici ölüm dalgasının durdurulamaz bir şekilde yayıldığı ve nihayet çok uzaklardaki o son direnen güç santraline de ulaştığı anlamına mı geliyordu? Sırada neyin çökeceğini, bu çürüyen dünyanın hangi parçasının daha iflas edeceğini korkuyla düşünerek o zifiri karanlıkta ağır ağır ilerledim. Sonunda, istasyon platformuna çıkan basamakları el yordamıyla buldum. Platformun diğer ucunda, muhtemelen yeryüzünden sızan gün ışığına ait, soluk ve mavimsi bir aydınlık titriyordu. İlerlemeye çalışırken istasyonun ışıkları ansızın tekrar parlamaya başladı. Tünel aydınlandığında içimi vahşi, tarif edilemez bir coşku kapladı; zira bunun tek bir anlamı olabilirdi: Bu lanetli dünyada hayatta kalan tek kişi ben değildim! Uzaklarda bir yerde, biri ya da birileri şalterleri yeniden kaldırmış, sistemi yeniden canlandırmıştı! Eğer o kişiyi, ya da kim bilir belki de o grubu bulabilirsem, hayatta kalma şansım... hayatta kalma şansımız katlanarak artardı. Işıklar tekrar gelmişken, en mantıklısı tünelden ayrılmamaktı. Bir sonraki istasyon olan Michel-Ange-Molitor'u geride bırakıp hattın kıvrımlarından birini takip ederken, ışıklar bir kez daha karanlığa gömüldü! El yordamıyla o keskin virajı dönerken, ileride soluk bir ışık noktası gözüme çarptı. Bunun ne olabileceğini merak ederek adımlarımı sıklaştırdım. Kaynağına yaklaştığımda, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim; feneri tutan, donup kalmış adamın bedenine neredeyse çarpacaktım. Ölüm onu, o devasa pirinç fenerle rayları kontrol ettiği sırada, görevinin tam ortasında yakalamıştı. Feneri yarı açık parmaklarının arasında o kadar gevşek tutuyordu ki, onu oradan nazikçe çekip almam yetti. Işıklar tekrar yandı ama feneri yanıma almakla son derece bilgece bir karar vermiştim;

çünkü dakikalar sonra sistem bir kez daha çökecek ve tünel o mezar karanlığına geri dönecekti.

Böylece, ışıkların gidip geldiği o tekinsiz ritim eşliğinde, istasyondan istasyona saatlerce süren, bitmek bilmez o ağır yürüyüşüme devam ettim. Her kilometrede bir, başlarına ne geldiğini asla bilemeyecek olan, heykelleşmiş sabah işçileriyle tıklım tıklım dolu o sessiz, hayalet trenlerin yanından geçip gittim. İçlerinden kimileri ellerindeki sabah gazetelerine gömülmüşken sonsuzluğa yakalanmıştı. Ancak çoğunluk; boşluğa bakan, düşüncelere ya da sabahın o mahmur hayallerine dalmış, şimdi ise gözlerini kırpmadan o dipsiz ebediyeti izleyen insanlardı.

Yaklaşık iki saat sürdüğünü tahmin ettiğim o ölümcül yürüyüşün ardından, Opera'nın hemen yakınlarındaki Havre-Caumartin istasyonuna ulaştığımda tükenmişlikten adım atacak halim kalmamıştı; açlık ve susuzluk midemi kazıyordu. O sessiz, ölü başkentin üzerinde güneş şimdi en tepede olmalıydı ve kim bilir sokaklardaki sıcaklık ne kadar tahammül edilemez boyutlara ulaşmıştı. Ancak ne pahasına olursa olsun bir şeyler yiyip içmem gerekiyordu. Zihnim bulanıklaşmış bir halde yeryüzüne doğru o ağır merdivenleri tırmanmaya başladım. Sürpriz saldırının—eğer bu gerçekten bir saldırıysa—ardından gelecek olan o meçhul işgal kuvvetleriyle, robotlarla ya da her ne cehennemse onunla ilk kez mi karşılaşacaktım? Bu korkunç senaryolar zihnimde dönerken, sokak seviyesine doğru ağır ağır adımladım.

Boulevard Haussmann'ın karşı tarafında, bir daha asla kapılarını açmayacak olan devasa Printemps mağazasının tam karşısında, tezgahın etrafında heykelleşmiş cesetlerin sıralandığı bir kafe gözüme çarptı. İçeri adımımı atıp, kahve makinesinin buhar çubuğundan fışkırırken katılaşıp havada asılı kalmış, yarı saydam bir sütun gibi duran buharın arasından süzülerek duvardaki saate baktım. Yelkovan ve akrep, tam altıyı üç geçeyi—kıyametin koptuğu o lanetli anı—gösteriyordu. Görünüşe göre hiçbir şey hareket etmemiş, hiçbir şey değişmemişti; ama zaman akıp gitmişti. Sèvres'teki o araştırma merkezinin güvenli deney kabininden adımımı dışarı attığım andan itibaren, kendi zaman algıma göre rahat dört koca saat geçmişti.

Fincanlardaki kahveler, tıpkı ilk servis edildikleri anki gibi, alev alev sıcaklığını koruyordu. Birini tek yudumda mideme indirip birkaç kruvasanı elime aldıktan sonra, Rue Auber'in köşesini dönerek Opera binasına doğru ağır adımlarla ilerlemeye başladım. Hala kapalı olan American Express ofisinin önünden geçerken, taşlaşmış bir gazete satıcısının, o günün haberlerini aynı kendi gibi taşlaşmış gelip geçenlere uzattığı o donuk anın yanından bir hayalet gibi süzüldüm.

"İnsanlığın elinden çıkan son baskı bu olmalı," diye geçirdim içimden. *Figaro*'yu elime alıp sayfalarını telaşla, adeta bir can havliyle çevirdim. Belki kıyametin yaklaşmakta olduğuna dair ufacık bir uyarı, beni bu akıl almaz bilmeceye dair aydınlatacak sıra dışı bir haber bulurum umuduyla satır aralarında gezindim. Fakat nafileydi; ne bilimsel bir anomaliye dair tek bir not ne de dünyanın falan ya da filan köşesindeki uluslararası gerilimleri, barışa yönelik tehditleri konu alan o alışılageldik üçüncü sayfa başyazısı vardı. Sayfalar, yaklaşan felaketten tamamen habersiz, sıradan bir günün kayıtsızlığıyla doluydu.

Mademki dünyadaki tüm saatler sonsuz bir sessizliğe gömülmüş, yelkovan ve akrepler ölümlerini ilan etmişti, zamanın nabzını tutabilmek için bir güneş saati bulmaktan başka çarem yoktu. Paris'in kuytu köşelerinde onlardan düzinelerce olduğunu, geçmişte birçoğunun önünden geçip gittiğimi biliyordum ama şimdi, zihnimin bu kaotik bulanıklığında yerlerini hatırlamak için gösterdiğim tüm çaba sonuçsuz kalıyordu. Eğer bulamazsam, temelli yerleşmeye karar verdiğim herhangi bir yere kendi ellerimle bir tane kurabilirdim elbette. Ancak şu an için en hayati mesele, gece gündüz demeden faaliyet gösterdiğini bildiğim Bourse postanesine ulaşmaktı. Belki orada, hattın diğer ucunda nefes alan bir sese ulaşabileceğim, uzun mesafeli bir telefon bağlantısı bulabilirdim. Place de l'Opera'yı enlemesine keserek Rue du Quatre Septembre'a saptım. Tam o anda, mideme oturan o buz gibi, dehşet verici hisle birlikte yüzümü güneşe döndüm. Güneş, gökyüzünde hâlâ çok aşağılardaydı; aslına bakılırsa saatler önce Porte de Saint

Cloud'a ulaştığım andaki o cılız yüksekliğinden bir milim bile sapmamıştı!

Bu kan dondurucu gerçeğin tek bir çözümü, tek bir acımasız yanıtı olabilirdi: Dünya dönmeyi bırakmıştı! Ve eğer Dünya durduysa, diğer tüm gezegenler ve onlara hayat veren Güneş de durmuş demekti; bu da uçsuz bucaksız galaksimizin, hatta tüm evrenin ölümcül bir durgunluğa hapsolduğu anlamına geliyordu. Her şey mutlak bir sona ulaşmıştı. Neden bu evrensel felaketin tek istisnası olduğum ise, muhtemelen hiçbir zaman aydınlatamayacağım, karanlık bir sır olarak kalacaktı. Yine de bir şeyden adım gibi emindim; çok kısa bir süre sonra, en fazla birkaç saat içinde, gezegenimizin karanlıkta kalan yüzü dondurucu, kemik sızlatan bir soğuğa teslim olacak, hâlâ yanmakta olan güneşin amansız parıltısı altında kalan bu yüzü ise cehennemi bir sıcağa kavrulacaktı. Eğer çok büyük bir yanılgı içinde değilsem, çok yakında sıcaktan kavrularak can verecektim. Elbette çok büyük bir yanılgı içindeydim; tıpkı bu akıl almaz koşullar altında aynı çıkarımı yapacak olan herhangi bir ölümlü gibi.

Keşfimin omuzlarıma yüklediği o ezici sarsıntının etkisiyle yalpalayarak bir başka kafeden içeri adım attım. Dudaklarının arasındaki sigaradan dumanı çekerken ebedi bir heykele dönüşmüş genç bir adamın yanına çöktüm. Üzerindeki smokinden, bir kulağının altına doğru kaymış papyonundan ve o oldukça yakışıklı, tıraşsız yüzüne kazınmış derin yorgunluk çizgilerinden, dışarıda uzun ve fırtınalı bir gece geçirdiği anlaşılıyordu. Onu bir sanat galerisindeki portreymişçesine incelerken, gözlerinde tarif edilemez bir çaresizliğin, karanlık bir hüznün tortusunu gördüm. Belki aptalca bir aşk macerasının enkazıydı bu? Ya da çok daha derin, köklü bir yara? Umutsuzluğunun sebebi her ne idiyse, o artık her şeyden azadeydi, artık mutluydu. İşte o an direncim tamamen kırıldı. Tıpkı annemin o şefkatli, sıcak kollarında ağladığım o uzak günlerdeki gibi, savunmasız bir çocuk gibi hıçkırıklara boğuldum.

Biraz olsun hafiflemiş bir halde burnumu silerek tezgâhın arkasından dolandım ve karanlık, yağ kokan bir mutfağa daldım. Birkaç dilim jambon, yumurta ve soğumuş patatesler buldum.

İçecek boldu. Sadece birkaç dakika içinde, hayvanlarınki gibi bir açlıkla karnımı doyurmuş, o hüzünlü genç adamın cansız elinin hemen yanındaki paketten bir sigara çekmiştim. Sigaranın ucunu, onun hâlâ kıpkırmızı parlayan sigarasının ucuna değdirdim. Fakat o an, sigara bir anda alev alıp küle dönüşerek dudaklarımı o ani alevle kavurduğunda, ağzımdan okkalı bir küfür savurarak izmariti fırlatıp attım. Bir deney daha sonuçlanmış, incelenmesi gereken yeni bir gizem daha ortaya çıkmıştı. Bu düşüncelerle mekânı terk edip Bourse postanesine doğru adımlarımı hızlandırdım.

Yeraltındaki o loş ve klostrofobik odada, ana santralin yerini kolayca buldum. Gece vardiyasının yorgunluğunu üzerlerinde taşıyan yedi adam, heykeller gibi taşlaşmıştı. İçlerinden biri, beni bu cehennemin ortasında bile gülümsetmeyi başaran bir bilimkurgu kitabı okuyordu; bir diğeri ise tırnaklarını törpülemekteydi. Yüreğim ağzımda atarak, sağ eli üzerinde "Dublin" yazan ve bembeyaz küçük bir ışığın parladığı yuvaya doğru bir fişi uzatmakta olan operatörlerden birinin başından kulaklıkları usulca çıkardım. Fişi onun kaskatı kesilmiş parmaklarının arasından çekip yuvaya yerleştirdim ve dinledim. Sadece ölümcül bir sessizlik... Başka yuvaları denedim, onlarca düğmeye bastım ama o küçük Dublin ışığı inatla parlamaya devam etmesine rağmen, dünyanın hiçbir köşesinden en ufak bir fısıltı bile koparamadım.

Bir başka odada, okyanus aşırı mesajlar ileten teleks makinelerini buldum; hepsi faaliyetlerinin tam ortasında, aniden donup kalmışlardı. İki tanesinin üzerinde ticari yazışmalar, gece yarısı telgrafları duruyordu ancak hiçbir satırda alarma, şaşkınlığa ya da paniğe dair en ufak bir iz yoktu. Dünya üzerindeki yüz milyonlarca insanın, irili ufaklı trilyonlarca hayvanın, böceklerin ve belki de mikroskobik canlıların bir anda, saniyenin binde biri gibi bir sürede var olmayı bıraktığı gerçeği, buz gibi bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu... Tek ve yegâne hayatta kalan ben hariç. Doğanın tüm o devasa kuvvetleri mucizevi bir şekilde yeniden tesis edilse bile, onların bir anda hayata dönmeleri imkânsızdı. Çünkü dünyanın dört bir yanında atmayı bırakan o milyarlarca kalp bir daha asla çalışmayacak ve çok geçmeden her yerde o kaçınılmaz çürüme süreci başlayacaktı. Bu devasa boyutlardaki leş yığını, ko-

ca bir gezegen dolusu çürümüşlüğü silip süpürebilecek kadar açgözlü, devasa ve ucube böcek türlerinin türemesine yol açabilirdi. Her şeyi sömürüp tükettikten sonra, bu böcekler birbirlerini yemeye başlayacak ve –eğer Darwin haklıysa– milyonlarca yıl sonra belki insan suretinde, belki de çok daha korkunç şekillerde yeni, zeki varlıkların ortaya çıkacağı yepyeni bir evrim ağacı filizlenecekti. O zeki varlıklar da bir gün yeryüzünde nesli tükenmiş bir medeniyetin, ve o medeniyetten geriye kalan o son insanın izlerini keşfedeceklerdi... O son insan ne kadar yaşayabilirdi ki? Zamanı ölçmenin tüm yollarını yitirmişken, bunu bilmeme imkân yoktu!

Bitkin, susuzluktan damağı kurumuş ve kire batmış bir halde dışarı sürükledim kendimi. Keşke bu kıyamet, sadece birkaç kafenin açık olduğu sabahın altısında değil de, günün en civcivli saatlerinde, on birde ya da öğlen vaktinde kopsaydı. Geldiğim yoldan geri dönerek, güneşin kavurucu etkisinden kaçmak için Rue de Richelieu'nun gölgelerine sığındım. İleride kırmızı yanan bir trafik lambası gördüm ve lamba aniden yeşile döndüğünde kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atmaya başladı! Fakat elbette, bekleyen iki otomobil o ölümcül hareketsizliklerini bozmadı. Kaldırıma en yakın olan arabanın sürücüsü, tam da elektriğin tamamen tükenmesinden çok sonrasına kadar bakmaya devam edeceği o lambaya doğru eğilirken ölümün soğuk nefesiyle taşlaşmıştı. Birkaç dakika soluğumu tutarak bekledim ama lamba bir daha değişmedi. Alın size bir gizem daha!

Rue de Richelieu'nun sonunda, Theatre Français'in tam karşısında en sevdiğim kitapçı duruyordu; elbette kapıları sımsıkı kapalıydı. Hemen bitişiğindeki Hotel du Louvre'dan çıkan erkenci bir yolcu, valizini bir taksiye yüklemeye çalışırken donup kalmıştı. Bir otel, evet! Bunu daha önce nasıl akıl edememiştim? Otellerin kapısı asla kapanmazdı ve ihtiyacım olan her şeyi orada bulabilirdim. İçeri girdim, avucundaki bahşişe gözü takılı kalmış o kaskatı gece görevlisinin yanından geçtim ve göğüs hizamdaki resepsiyon bankosunun ardında asılı duran yirmiden fazla anahtardan birini seçtim. Anahtar yerindeyse, bu o odanın boş olduğunu ya da müşterisinin dışarıda olduğunu gösteriyordu. Uğurlu raka-

mım olan 27 numaralı odanın anahtarını çektim aldım. İki kat merdiveni tırmanıp duvardaki okları takip ederek odayı buldum. Şanslıydım, oda tutulmuştu ama sakini dışarıdaydı... ve bir daha asla dönmeyecekti. Etrafa saçılmış açık valizlere, düzgünce açılmış yatağa ve hizmetçinin bir gece önceden özenle serdiği pijamalara göz gezdirdim. Banyoda adamın tıraş takımını buldum. Musluk-ları denedim ama hiçbir şey olmadı; yine de onları kapatmadım, çünkü suyun zamanın dokusunda donakalmış, jelatinimsi bir kütle gibi ağır ağır dışarı sızacağını artık biliyordum. Lavabonun üzerindeki lambanın düğmesine bastığımda ışık yandı ve altındaki rafta duran elektrikli tıraş makinesini aydınlattı. Fişe taktım ama çalışmadı. Ampuller yanarken diğer aletler neden ölüydü, yoksa bu makine mi bozuktu? Olabilirdi, zira çekmecede jiletli bir tıraş seti de duruyordu. Musluklardan su akmadığı için etrafı kolaçan edip bir şişe maden suyuyla geri döndüm. Suyu çalkalayarak lavaboya dökmeye çalışmak tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Sonunda şişeyi kırmak, cam kırıklarını ayıklamak ve suyu tuhaf, şeffaf bir puding gibi lavabonun içine yığmak zorunda kaldım. Yüzümü o tuhaf kütleyle ıslatmak o kadar da zor değildi ama bir tıraş sabunu ve fırçası bulmuş olmama rağmen köpük elde etmek imkânsızdı. Tıraş olmak adeta bir işkenceye dönüşmüştü ama bir şekilde üstesinden geldim. Ben bu eziyetle uğraşırken ışık iki kez gidip geldi; bu da, uzaklarda bir yerlerde, birtakım insanların bir elektrik santralini hayatta tutmaya çalıştığı hissine kapılmama neden oldu.

Telefon rehberinde Paris elektrik idaresinin onlarca ofis adresi vardı ama güç santrallerine dair tek bir satır dahi yoktu. Rue Caumartin'deki New York Times ofisinin hemen yanında derme çatma bir alt istasyon olduğunu hayal meyal hatırlıyordum. Belki orada işe yarar bir ipucu bulabilirdim ve zaten çok da uzakta sayılmazdı.

Dışarıda zaman hâlâ o ölümcül uykusundaydı. Güneş gökyüzünde bir milim bile yükselmemişti. Avenue de l'Opera boyunca ağır ağır adımlarken, çocukluğumun o ruhsuz, üç boyutlu fotoğraflarının içinde hapsolduğumu hissettim. Kusursuz bir hareketsizlik içinde, tam oldukları yerde donakalmış yayalar, tıpkı o fotoğ-

raflardaki gibi gerçeklikten kopuk ve cansız duruyordu. Ölüm, bu insanların üzerine nihai mührünü ne zaman tam anlamıyla vuracaktı acaba? Yoksa ölümün kendisi bile bu kozmik donuşun içinde hileye mi kurban gitmişti?

Güç santrali yerli yerindeydi ama içerisi zifiri karanlık ve sağır edici bir sessizlikle doluydu. Yorgun ve omuzları çökmüş bir halde Rue Auber'e doğru ayaklarımı sürüdüm. Gerçekten tükenmiştim. Belki de bu çöküş, yaklaşan sonumun habercisiydi; aslına bakılırsa, böylesine eşsiz –sahiden eşsiz miydi?– bir felaketi atlatıp hayatta kaldıktan sonra sokak ortasında aptalca, hiç yok yere ölüp gitme fikri midemi bulandırsa da, artık hiçbir şeyin pek bir önemi yokmuş gibi hissediyordum. Grand Hotel'i hatırlayınca Rue Scribe'e saptım. Anahtarlara ulaşabilmek için kapıdaki o taşlaşmış görevlinin yanından güçlükle sıyrılmak zorunda kaldım. 123 numaralı oda boştu. Ağır, kadife pencere perdelerini çekerek odayı loş bir mağaraya çevirdim, soyundum, yatağı açıp içine sığındım. Saniyeler içinde o karanlık, dipsiz uykunun uçurumundan aşağı yuvarlandım.

Her şey korkunç bir kâbustan ibaretmiş. İnsanların seslerini, trafiğin o tanıdık uğultusunu, uzaklardan gelen neşeli bir müziği duyabiliyordum; yatağımda hızla doğruldum, zihnim tamamen berraktı... derken o taşlaşmış dünyanın dehşet verici sessizliğine yeniden çakıldım. Pes perdeden titreşen devasa bir çan—yoksa bir gong muydu?—uykumun kalın perdesini yırtarak beni yerimden sıçratmıştı. Yorganı bir kenara fırlatıp yataktan fırladım, kapıya koştum, yavaşça aralayıp koridoru dinledim. Kendi kalbimin gümbürtüsünden başka hiçbir ses yoktu. Odaya dönüp perdeleri araladığımda, güneşin eğik ışınları altında yıkanan, sabahın erken saatlerindeki o donmuş trafiği gördüm. Gardırobun üzerindeki saat altıyı üç geçeyi gösteriyordu ve ben gerçeğin o zamansız, dilsiz dehşetine tamamen geri döndüğümü biliyordum. Aynada yüzümü kaplayan o kalın sakal tabakasına bakılırsa saatlerce uyumuş olmalıydım; en son tıraş olduğumun üzerinden kesinlikle yirmi dört saatten fazla zaman geçmişti. Banyoda muslukları tekrar denedim; bu kez su, yoğun bir jöle kıvamında ağır ağır aktı. Onu avuçlarımda ezip yüzüme ve ellerime sürerek temizlenmeyi

başardım, gerçi sabunla ancak cılız bir köpük tabakası yaratabilmiştim. Sakalımı uzatmaya karar vermezsem, kendime bir an önce bir ustura bulmalıydım. Ah, bir de zamanı ölçebilmenin bir yolunu bulabilseydim! Evren tam bir duraklama noktasına gelmişse, muhtemelen zaman diye bir mefhum da artık yoktu; ama en azından benim için, benim atan kalbim ve işleyen zihnim için zaman akmaya devam ediyordu. Ömrümün sonuna kadar yelkovan altıyı üç geçeyi gösterecek olsa bile yemek yiyor, uyuyor, düşünüyor ve eyleme geçiyordum. Şimdiden zamanın ipinin ucunu kaçırmıştım bile. O deneysel kabinden dışarı adım atalı ne kadar olmuştu? Yirmi dört, otuz altı ya da kırk sekiz saat? Belki daha da fazla? Bir kez tıraş olmuştum ve acilen bir yenisine ihtiyacım vardı... İşte zamanı işaretleme yöntemim bu olacaktı! Bir takvim bulacak ve yüzümü her tıraş ettiğimde bir günün üzerini çizecektim. Sakalımın uzama hızı da bu kozmik donuştan nasibini alıp değişmediyse, zamanın akışını bu şekilde takip edebilirdim. Bir tıraş makinesi avına çıkmam gerekiyordu ama koskoca bir otelde bu pek de zor olmasa gerekti.

Zavallı yaşlı Einstein, diye geçirdim içimden hızlıca giyinirken. Zamanın artık var olmadığı bir evrende benimsediğim bu ilkel zaman tutma fikri hakkında kimbilir ne düşünürdü? Muhtemelen zamanın aslında hiçbir zaman var olmadığını, sadece göreceli bir kavram olduğunu açıklamaya çalışırdı... Tam o sırada, o kalın ve berrak gong sesini bir kez daha, bu defa çok daha net duyduğumda olduğum yerde çivilenip kaldım! Bir saniye sonra, o ölüm sessizliğindeki koridorlarda deli gibi bir aşağı bir yukarı koşturuyordum. Hiçbir şey! Hiç kimse! Sesin çok yakından geldiğine yemin edebilirdim, bu yüzden koşarak odama döndüm. Ne bir gong ne de ona benzer bir şey bulabildim. Telefonu denedim, gözüme çarpan bütün zil düğmelerine bastım ama nafile. Kilitli olmayan yandaki odada, yatakta uzanmış bir adam buldum; gözlerini, tam altıyı gösteren saatine diktiği o anın içinde taşlaşmıştı. Onun banyosunda, siyah deri bir çantanın içine yerleştirilmiş, altın kaplamalı oldukça şık bir tıraş seti buldum ve hemen koltuğumun altına sıkıştırdım. Midem kazınıyordu; tıraş faslını sonraya bırakmaya karar verip mutfaklara inen yolu buldum. Bir

gaz ocağının başında, tavada cızırdayan yumurtaları tabağa aktarmak üzereyken donup kalmış bir garson duruyordu. Başka bir tabak alıp, yumurtaların sıcak mı yoksa buz gibi mi olduğunu merak ederek onları tavanın içinden sıyırdım. Sıcacıktılar! İki dakika içinde yumurtaları, bir parça pastırmayı, ekmek ve tereyağını mideme indirmiş, cezvedeki kahveyi kafama dikmiştim.

Mutfakların hemen yanındaki bir lavaboda dikkatlice tıraş olurken zihnimde bir şeyler netleşmeye başlamıştı: Açlıktan ölmeyecektim. Doğanın o iğrenç çürüme sürecinin de zamanla birlikte durup durmadığını çok yakında öğrenecektim. Eğer durmuşsa, ölümcül kazalara kurban gitmezsem, Paris'in tam kalbinde bir tür Robinson Crusoe gibi oldukça uzun bir süre yaşayabilirdim. Milyonlarca insanı görebilecek, onlara dokunabilecektim ama yine de dünyada yapayalnız olacaktım; ne omzuma konacak bir papağanım, ne peşimde dolanacak bir keçim, hatta beni hasta edip öldürecek bir mikrobun varlığından bile yoksun bir başıma. Bu devasa, korkunç balmumu müzesinin sağır edici sessizliğinde aklımı kaçırmadan ne kadar dayanabilirdim? Şimdilik bu karanlık düşünceleri zihnimin derinliklerine itmeyi tercih ettim ve bunun yerine ne yapmam gerektiği problemine odaklandım. Her şeyden önce, benden başka hayatta kalan birileri olup olmadığını bulmak için ciddi hiçbir çaba sarf etmemiştim. Ancak bundan daha da mühimi, uygarlığa karşı boynumun borcu olan o görevdi: Tanık olduğum her şeyin eksiksiz, en ince ayrıntısına kadar işlenmiş bir raporunu yazmak ve onu yıkılamaz, güvenli bir yere saklamak. Eğer bir yerlerde benden başka sağ kalanlar varsa, eğer küllerinden yeni bir medeniyet doğacaksa ya da milyonlarca yıl süren bir zamanın ardından buraya başka dünyalardan zeki varlıklar ayak basarsa, ne olduğunu anlamak zorundaydılar. Belki de tam olarak bu iş için seçilmiş, bu yüzden sağ bırakılmıştım.

Tekrar sabah güneşinin altına ve o boğucu, yoğun havanın içine çıktım. Kendimi, ıssız bir harabeye ilk kez ayak basan bir kâşifin yerine koymaya, ilk nereye gideceğini, dikkatini en çok neyin çekeceğini tahmin etmeye çalıştım. Bu, kâşifin Paris hakkında bir şeyler bilip bilmediğine bağlıydı. Şehri tanıyan biri ipucu bulma umuduyla Polis Merkezi'ne, İçişleri Bakanlığı'na ya da

Gözlemevi'ne yönelebilirdi; ancak yabancı bir kâşifin gözleri hiç şüphesiz Eyfel Kulesi veya Zafer Takı gibi devasa silüetleri arardı.

Sonunda raporumu gizlemek için dört kilit nokta belirledim: Place de la Concorde'daki Dikilitaş, Eyfel Kulesi'nin en tepe platformu, Notre-Dame Katedrali'nin ana sunağı ve yerin metrelerce altında, Metro istasyonlarından birinin karanlık bağrında bir köşe. Bu dört noktanın her birine, dayanıklı metal bir kutunun içine raporumun bir kopyasını yerleştirecektim. Şehrin başka köşelerine de, bu dört kutunun tam olarak nerede bulunduğunu ve içlerinde ne olduğunu anlatan açıklayıcı notlar bırakacaktım.

Opera binasının arkasından dolanarak kendimi Galeries Lafayette'in devasa cephesi önünde buldum. İhtiyacım olan kutuları, kâğıtları, daktiloyu ve karbon kâğıtlarını burada bulabileceğimden emindim. Vitrin camlarını kırma fikri beni ürküttüğünden, etrafı dolanıp hâlâ işe girmekte olan temizlik işçilerinin kaskatı kesilmiş halde durduğu bir yan kapı keşfettim. Kırk haramilerin mağarasına sızmış Ali Baba gibi hissederek, o devasa, hayaletli büyük mağazanın içinde ağır ağır dolaştım. Erkek giyim reyonundan kendime dayanıklı bir gabardin pantolon, bir çift sandalet, hafif bir yazlık gömlek ve geniş kenarlı bir hasır şapka seçtim. Üzerimi değiştirdikten sonra kırtasiye bölümüne yönelip bir daktilo beğendim ve onu üst katta keşfettiğim rahat bir ofise taşıdım. Ne yazık ki daktilo tamamen işe yaramazdı; tuşlar beton gibi sertleşmiş, boşluk çubuğu felç olmuştu ve silindire taktığım her kâğıt parçası acımasızca yırtılıp parçalanıyordu. Başka makinaları da denedim ama sonuç değişmedi. Bu durum beni umutsuzluğa sürükledi, çünkü her şeyi o berbat el yazımla, satır satır kâğıda dökmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Tezgâhtan topladığım yarım düzine tükenmez kalem ve dolma kalem de kâğıdın üzerinde tek bir iz bırakmayı reddetti. Sonunda, kurşun kalemle yazabildiğimi fark ettim; gerçi kalemin ucu sürekli kâğıdı yırtma eğilimindeydi ama yavaş ve dikkatli yazdığım sürece okunabilir harfler bırakabiliyordum. Parmaklarıma giren kramplar ve midemin kazınması sonunda beni durmaya mecbur bıraktı. O çirkin ama okunabilir el yazımla doldurduğum kâğıtları toparlayıp, zemin kattaki deri eşya reyonuna indim; belgelerimi koru-

mak için sağlam bir evrak çantası ve onu omzumda taşıyabilmek için deri bir kayış seçtim.

Dışarı çıktığımda, bütün gece açık olan bir restoranın bulunduğu Saint Lazare istasyonu ile çok sayıda lokantanın sıralandığı Merkez Hal, Les Halles arasında kararsız kaldım. Merkez Hal'de çok daha geniş bir yiyecek yelpazesi ve en önemlisi bol miktarda taze meyve bulabilirdim. Sokakların gölgede kalan, serin kısımlarına sığınarak ilerledim ve sonunda aradığımı buldum: Görünüşe göre gece mesaisini henüz bitirmiş, taşlaşmış bir kasabın önündeki masada duran, iştah açıcı bir biftek ve altın rengi kızarmış patatesler. Dışarıdaki o mahşeri kalabalığın, zaman uçuruma yuvarlandığında etrafta kaynaşan o on binlerce insanın heykelleşmiş bedenlerine çarpmadan adım atmak neredeyse imkânsızdı. Tabağı alıp yakındaki bir tezgâha geçtim. Tezgâhın arkasında, kendisine bin franklık bir banknot uzatan adamın anlattığı son fıkraya sonsuza dek, dudaklarında donmuş bir tebessümle gülümsemeye mahkûm edilmiş bir kasiyer kadın duruyordu. Yemeğimi büyük bir açgözlülükle, henüz sıcaklığını yitirmeden çabucak bitirdim. İşte orada, beni ne görebilecek ne duyabilecek, dünyanın kendi üzerlerine çöktüğünden, hatta var olduklarından bile asla haberdar olmayacak onlarca cesedin ortasında yemeğimi çiğnerken, o korkunç, o ezici yalnızlığımın tüm ağırlığı omuzlarıma çöktü.

Boşalan tabağı itip arkamı döndüğümde, elinde bira kupaları taşıyan bir hizmetçi kıza fena halde çarptım. Onu dengesinden etmiş olmama rağmen yere düşmedi. Doğrulmasına yardım etmek için kolumu beline doladığımda bütün bedenim ürperdi; kızın teni en az benimki kadar sıcak, en az benimki kadar canlıydı. Öyle ki, kulağımı o sıcak ve dolgun göğsüne dayamaktan kendimi alamadım. Fakat nafile; kalbi saatler önce durmuş, damarlarındaki kan akmayı çoktan bırakmıştı.

İçimi kemiren o derin depresyon ve fiziksel tükenmişlik hissiyle, Merkez Hal'in yakınlarında, ilk tıraşımı olduğum Hotel du Louvre'un civarında kalmaya karar verdim. Üstelik otelin tam karşısında, rahatça çalışabileceğim Louvre büyük mağazası duruyordu. Galeries Lafayette'te yaptığım gibi oraya da bir yan kapı-

dan sızdım. Üst katlarda kendime boş bir ofis buldum. Kırtasiye reyonunda dolanıp kalın, deri ciltli bir ajanda seçtikten sonra, dünyanın –ve belki de zamanın– sonundan bu yana iki kez tıraş olduğum için, ilk iki günün üzerini kalın bir çizgiyle çizdim. Eğer zaman da ölmüşse, artık var olmayan bir şeyin çetelesini tutuyordum! Raporum üzerinde birkaç saat daha ter döktükten sonra ayağa kalktım, sokağa indim ve dinlenmek için Hotel du Louvre'a doğru yola koyuldum. Otelin önüne vardığımda, zihnimin sınırlarını zorlayan bir manzarayla sarsıldım: Taksiye binmek üzere olan o erkenci yolcu ortadan kaybolmuştu!

"Yüce İsa!" diye inledim, gözlerimi kırpmadan bakarken. Adamın taksisinin durduğu yerde, şimdi direksiyonunda taşlaşmış bir kadının oturduğu, gördüğüm diğer tüm arabaların içindeki ya da dışındaki insanlar kadar ölü birinin bulunduğu küçük bir otomobil duruyordu.

Şaşkınlıktan başım dönerek ve içimi kemiren belirsiz bir dehşet hissiyle otelin döner kapısından içeri ittim kendimi. İkinci ve çok daha sarsıcı darbe beni lobide bekliyordu. Kapının yanında, yolcunun kendisine verdiği bahşişe bakan o kaskatı gece görevlisi... Şimdi resepsiyon masasının ardındaydı ve eli telefona uzanmıştı! Onu kapının yanında gördüğüme ne kadar emindim, anahtarı almak için bankonun arkasına geçtiğimde orada kimsenin olmadığına da bir o kadar emindim!

Kendimi toparlamaya çalışarak bankoya yaklaştım, üzerine eğilip yüzüne dik dik baktım. Bu, taştan yontulmuş bir heykelin yüzüydü, fakat aynı zamanda öylesine, korkunç derecede canlı görünüyordu ki! Yüzüne dokundum; teni sıcaktı! Parmağımı usulca kaldırdım ve gözüne doğru yaklaştırdım; yaklaştırdım, yaklaştırdım ve sonunda ona dokundum. Göz bebeği nemliydi! Damarlarımda dolaşan korku ve çıldırmışlığın verdiği vahşi bir öfkeyle ceketinin yakalarına yapışıp avazım çıktığı kadar bağırdım:

"Uyan, lanet olasıca! Uyan! Hile yapıyorsun! Sen ölü değilsin!"

Bu cinnet anında onu hışımla bıraktım, masadan bir dolma kalem kaptım ve tam gözünün ortasına saplamak üzereyken, Grand Hotel'de duyduğum o aynı cehennemi gong sesi, korkudan çığlık atmama neden oldu.

Bu kez her yeri, en ufak köşesine kadar didik didik ettim. Hiçbir yerde gong yoktu. O ses beynimin kıvrımlarında yankılanıyordu; aklımı kaçırıyordum, halüsinasyonlar görüyor olmalıydım. Yaşadığım bu akıl almaz gerilimin bedelini ödemeye başlıyordum, ama bitirmem gereken bir iş vardı. Koşarak odama çıktım, kapıyı arkamdan kilitledim ve soyundum. Dinlenmek, derin ve deliksiz bir uyku, zihnimi toparlamama her şeyden daha çok yardımcı olacaktı.

Uyandığımda –bu kez saatler süren uzun bir uykunun ardından olduğunu hissediyordum– kendimi çok daha zinde buldum. Görevli mi? Gong sesi mi? Ya kâbus görmüştüm ya da... hayır, aynı adam değildi. Ama aslında bunun pek bir önemi yoktu, çünkü aynı adam olsa da olmasa da, bankonun arkasındaki o adam daha önce orada değildi. Onu oraya birisi yerleştirmiş olmalıydı. Kesinlikle buydu! Onu oraya birisi koymuştu ve ben yalnız değildim! Benden başka hayatta kalanlar da vardı ve onları bulmak zorundaydım. Ne var ki, insanları oradan oraya taşımalarına neyin sebep olduğunu aklım almıyordu.

Tıraş olup yıkandıktan sonra –artık suyun o tuhaf, pelteleşmiş katılığına alışmaya başlamıştım– giyindim. Tabancamın dolu olup olmadığını kontrol edip birinci kattaki lobiye indim ve zemin katı gören pirinç tırabzanlara doğru parmak uçlarımda yaklaştım. Görevli hâlâ masasındaydı, ama telefonun ahizesini kulağına dayamış olduğunu görünce mideme yumruk yemiş gibi oldum!

"Hey!" diye bağırdım, merdivenlerden inebildiğim kadar hızlı inerek ve silahımı çekerek. Hiçbir şey kıpırdamadı, başka hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Tam önündeki masanın üzerinde, az kalsın suratına saplayacağım o kalem ve ucu duruyordu. Kalemin ucu hâlâ ıslaktı!

Dışarıda her şey bıraktığım gibi görünüyordu. Hayır! Taksinin bulunduğu yerde duran, bir kadının kullandığı o araba artık orada değildi. Dışarı fırlayıp baktım, onu altı metre ileride gördüm. Belki de çok yorgun olduğum için tam konumuna dikkat etmemiştim ama görevli meselesi bambaşka bir durumdu. Cesaretimi toplayıp o adamı baştan aşağı muayene etmem gerekiyordu. Keşke Doktor Martinaud'un stetoskopunu yanıma alsaydım! Neyse ki çok yakınlarda, Rue Montpensier'nin köşesini döner dönmez bir medikal aletler dükkânı olduğunu hatırladım. Yoğun, yapışkan ve sıcak havanın içinde nefes nefese oraya koştum. Evet, dükkân oradaydı ve aradığım şey, yan vitrinde öylece duruyordu! Tabancamın kabzasıyla camı tuzla buz edip stetoskopu çekip aldım.

Görevlinin hâlâ masasının arkasında durduğu otele geri döndüm. Yavaşça yanına süzülüp ona dokundum, biraz tereddüt ettikten sonra yeleğinin ve gömleğinin düğmelerini çözüp stetoskopun ucunu göğsüne yerleştirdim. Uzun bir süre, en ufak bir hışırtıyı bile kaçırmamak için gözlerimi sıkıca yumarak dinledim. Ancak şüpheye yer yoktu; kalbinde ne en ufak bir çarpıntı ne de herhangi bir organının fısıltısı vardı. Ve yine de o kadar canlı görünüyordu ki, tıpkı Halles'in yanındaki restorandaki o kız gibi. Acaba o da taşınmış olabilir miydi, diye düşündüm – ama ayaklarım beni çoktan o yöne doğru sürüklüyordu.

Taşlaşmış müşterilerin arasından sıyrılarak sonunda restorana daldım. Hizmetçi kızın bulunduğu yerde şimdi, üzerine geçirdiği kirli ve lime lime olmuş eski bir kürk manto içindeki şişman, yaşlı bir kadın duruyordu. Etrafıma bakındım ve hizmetçi kızı mutfak kapısının yanında, omzuyla kapıyı itmeye çalışırken buldum. Yanına gittim. Her zamanki gibi sıcak ve canlı görünüyordu. Çıplak kolunda, düşmesini engellemek için ona sarıldığımda parmaklarımın bıraktığı o dört kırmızı leke hâlâ duruyordu! Gözlerimle etrafı tarayarak diğer insanların ilk hallerini hatırlamaya çalıştım. Evet, kasiyer kadın! Hâlâ masasının arkasındaydı, başı dik, yüzünde o ebedi gülümseme... Fakat müşteri ona bin franklık bir banknot uzatırken –ki bundan adım gibi emindim– o banknot şimdi kadının ellerindeydi!

Tekrar hizmetçi kıza dönerek koluna dokundum; eti sıcak ve yumuşaktı. Restoranı o ani sessizliğe benim boğduğum, sırtımı döner dönmez herkesin gözlerini bana diktiği gibi korkunç bir hisle, okul çocuğu gibi kızararak bluzunu açtım ve stetoskopu o sıcak, elastik göğsüne bastırdım. Uzun bir süre boş yere dinledim. Sessizlik mutlaktı; derin bir umutsuzlukla geri çekildim. Duyulacak hiçbir şey yoktu, çünkü kızın kalbi altıyı biraz geçe, üç ya da dört gün –ya da en azından üç dört günün kaba bir karşılığı olan o sürenin– öncesinde durmuştu. Bir başka gizemle daha karşı karşıyaydım. Hiç şüphesiz, ölülerin bazıları hareket etmeye devam ediyordu; muhtemelen kafaları kesildikten sonra bir iki saniye daha etrafta koşturan tavuklar gibi. Ancak bu hareketler saatler, günler sonra gerçekleşiyordu... Neyden sonra? Gerçekten ölmüşler miydi? Yoksa bir tımarhanenin yastıklı hücrelerinden birinde, çocuk gibi salyalar akıtarak zihnimin yarattığı bu hezeyanları mı yaşıyordum? Belki de tek ölü olan bendim?

Zihnim uyuşmuş, ayaklarım sendeleyerek restorandan çıktım. Sokakta taşlaşmış insanlara çarptım. O çarpmalar son derece gerçekti, dokunduğum bedenler fiziksel bir sertliğe sahipti. Yoksa onlar, çıldırmış zihnimin ayaklı cesetlere dönüştürdüğü, beni hırpalamadan kontrol altına almaya çalışan hastabakıcılar mıydı? Saatlerce etrafta dolandım, düşünmeye, bu imkânsız gerçeklerden mantıklı bir sonuç çıkarmaya çalıştım ama doğal olarak her bir fikir, her bir varsayım, üzerinde durulmayacak kadar gülünç ve fantastikti. Eski fen bilimleri profesörümün, yeni bir problemle başa çıkmanın en iyi yolunun aceleci sonuçlara atlamaktan kaçınmak olduğunu, sorunu her açıdan dikkatlice inceleyip "gerçekleri toplayarak notlar almak" gerektiğini söylediğini hatırladım.

Aşağıda dikilen o korkunç canlı cesetle ve ben uyurken odama girebilecek diğerleriyle aynı otelde kalma fikrine tahammül edemediğimden, Louvre büyük mağazasına geri döndüm. Dördüncü kattaki mobilya reyonunda, oradaki sayısız yataktan birinin üzerine kıvrılıp uyudum. Sonraki iki haftayı aralıksız çalışarak, raporlarımı hazırlayarak, notlar alarak ve yüzümü her tıraş edişimi milat kabul ettiğim günlüğümü dikkatlice yazarak geçirdim. Hizmetçi kızın yeniden hareket etmiş olmasından korktuğum için

o restorana bir daha adımımı atmadım, ama Merkez Hal'in etrafında sabah altıda açık olan tonla başka lokanta vardı ve ihtiyacım olan tüm yiyeceği oradan temin ediyordum. Her yerde karşıma çıkan o taşlaşmış insanlara bakmamaya çalışarak, sadece ihtiyacım olanı alıp hızla çalışmamın başına dönüyordum.

Her şey yolunda gidiyordu; ta ki o sabaha kadar –benim için sabah, o uzun uykulardan uyandığım an demekti–. Gözlerimi araladığımda, merdivenlerin başında, uyuduğum yatağa yirmi adım mesafede duran mağaza temizlikçilerinden biriyle göz göze geldim! Üzerinde mavi bir tulum olan, bir elinde paspas, diğer elinde bir kova tutan yaşlı bir adamdı. Bana öyle tuhaf, öyle şaşkın bir ifadeyle, ağzı yarı açık bir şekilde bakıyordu ki, sanki nefes nefese bir şeyler haykırmak ya da bağırmak üzereydi. Tıpkı, hayattayken mobilya reyonunda uyuyan birini aniden fark ettiğinde takınacağı o şaşkınlık ifadesinin ta kendisiydi bu.

O gün pılımı pırtımı toplayıp, Merkez Hal'e giderken önünden geçtiğim küçük bir otele taşındım. Gösterişsiz ama temiz bir yerdi. O gece –çalışmaktan bitkin düştüğümde ve midemi doyurduğumda, işte benim için gece o zamandı– içeri adım attığımda alt katta kimsecikler yoktu. Etrafı kolaçan ettim ve çekmecelerden birinde otelin anahtarını buldum.

Adımlarımı sakınarak önce her odayı tek tek dolaştım. İçlerinden sekizi doluydu. Biri hariç tüm konuklar, uykularının en masum, en savunmasız anında taşa kesmişlerdi; bu ebedi uykudan uyanıp kımıldamaları ihtimal dâhilinde bile değildi. Yalnızca bir adam, aynasının karşısında tıraş olurken ölümün soğuk nefesiyle yüzleşmişti. Yine de içimi kemiren o tekinsiz hisse yenik düşerek, hepsinin anahtarlarını topladıktan sonra kapılarını üzerlerine sıkıca kilitledim. Kendi odama çekilip yatağıma girmeden önce ise, kapımı hem kilitledim hem de arkasına ağır eşyalar yığarak adeta aşılmaz bir barikata çevirdim.

Birkaç saat sonra, peşimi asla bırakmayan bir kâbus gibi geri dönen o gizemli gong sesi, beni kan ter içinde, rüzgârda kalmış bir yaprak gibi titreyerek yatağımdan sıçrattı! Bu kez önceki seferler kadar yakınımda yankılanmamıştı, fakat onu duyduğuma

adım gibi emindim. Kendi çıkardığım sesler dışında var olan bu yegâne tını neyin nesiydi? Sanki beni bekleyen korkunç bir kadere karşı uyarmak istercesine zihnime musallat olmuştu! Aradan dakikalar geçmişti—on mu, on beş mi, zamanın bu meçhul denizinde kestiremiyordum—ve ben hâlâ yatağımda dikilmiş dururken ses bir kez daha yeri göğü inletti. Sisli, kasvetli bir gecede Londra'daki Big Ben'in o ağır, melankolik çanlarını tuhaf bir şekilde andırıyordu ve sesin alt katlarda, derinlerde bir yerlerden koptuğuna emindim. O dipsiz boşlukta peşine düşmenin ne kadar beyhude bir çaba olacağını bildiğimden, onu duymazlıktan gelmeye karar vererek yatağıma geri uzandım. Ancak o gece—benim için uyku vakti her zaman gece demekti—gözüme neredeyse hiç uyku girmedi. O kahrolası gong, en az yirmi kez daha zihnimin duvarlarına çarptı!

Nereye gidersem gideyim, o tok ses bir gölge gibi peşimden geliyor, zihnime tebelleş oluyordu. Ona asla tam anlamıyla alışamasam da unutmaya, yok saymaya çalıştım. Fark etmiştim ki, ses yankılandıktan sonra olduğum yerde beklemeye devam edersem, o da uzun aralıklarla tekrar tekrar inlemeyi sürdürüyordu. Bazen ensemde hissedecek kadar yakından gelse de, kaynağının tam olarak neresi olduğunu belirlemeyi hiçbir zaman başaramadım.

Bir süre sonra günlüğümün çetelesini tutarken, koskoca bir ayı doldurmuş olduğumu görüp hayrete düştüm! Eski standartlara göre—ya da en azından benim tıraş olma rutinim baz alındığında—yaratılışın o ölümcül duraklamaya girmesinin üzerinden neredeyse tam bir ay geçmişti. En büyük gizemlerden biri şuydu; dünya kaskatı bir hareketsizliğe gömüldüğünde ne daha sıcak ne de daha soğuk bir yere dönüşmüştü. Isı her yerde sabit kalmış gibiydi; gökyüzünde tek bir bulut kırıntısı bile yoktu, bunca zaman tek damla yağmur düşmemişti ama hiçbir şey kurumuyor ya da solmuyordu. Felaket anında atmosferi ağırlaştıran, o şuruplu yoğunluğa sokan her neyse, başka hiçbir yıkıcı etki yaratmamıştı ve ben bu havanın içinde nefes alıp yaşayabiliyordum. Yine de bu görece kısa zaman zarfında, üzerimdeki kıyafetleri ve ayakkabıları üç dört kez fırlatıp atmak zorunda kalmıştım. Giydiğim ayak-

kabıların derisi anlamsızca kuruyup büzüşüyor, giysilerim sanki ateşe çok yaklaştırılmış gibi sararıp kavruluyor ve yavaş yavaş paramparça oluyordu.

Raporlarım üzerinde aralıksız çalışarak, açlık midemi kazıdığında yiyerek, yorgunluk bedenimi esir aldığında uyuyarak, yüzümdeki diken diken sakallar belli bir sertliğe ulaştığında tıraş olup günlüğüme bir çentik daha atarak zamanı öğütmeye devam ettim. Bilinçaltımın o zifiri karanlık dehlizlerinde, bazen uykumun yüzeyine kadar tırmanıp beni çığlık çığlığa uyandıran kâbuslara dönüşen devasa, dehşet verici bir korku pusuya yatmıştı. Üzerine düşünmeyi şiddetle reddettiğim, asla bilinçli bir düşünceye dönüşmesine izin vermememem gereken bir histi bu; zira eğer gün yüzüne çıkarsa, uykularımı zehir eden o korkunç kâbus gerçeğe dönüşecek ve beni derhal intihara, ya da çok daha beter bir sona sürükleyecekti. Aslına bakılırsa intiharı sık sık düşünüyordum ve işim bittiğinde, o umutsuz mesajlarımı dört bir yana gizlediğimde kendi canıma kıymaya neredeyse karar vermiştim. Bir de, her yere peşimden sürüklenen ve bilinçaltımdaki o karanlık korkuyla gizli bir bağı olduğunu hissettiğim o musallat gong sesi vardı.

Zamanla, etrafımı saran o zavallı, taşlaşmış insanların arasında dolaşmaya alışmıştım. Gerçi sık sık durup bazılarını yakından inceliyor, tecrübelerime dayanarak dokunduğum tenlerin yumuşak ve sıcacık olacağını biliyordum! Bir gün bir Metro istasyonunun yakınında, küçük çocuğuyla birlikte bir kadına rastladım. Yan yana yürüyorlardı ve o devasa, ölümcül sessizlik yaratılışın üzerine çöktüğünde küçük kız neşeyle gülüyordu. Dudakları hâlâ aralıktı. Çömelerek onu yakından, uzun uzun inceledim. Annesinin bakışları başka bir yöne kilitlenmişti—eğer doğrudan çocuğuna bakıyor olsaydı bunu asla yapamazdım—serçe parmağımı usulca kızın aralık dudaklarının arasından içeri kaydırdım. Ağzının içi sıcacık, yumuşacık ve tükürükle doluydu! Bilinçaltımdan tırmanan o korkunç, o sarsıcı gerçeğin ürpertisi bir kez daha bedenimi sardı; son anda, adeta aklımı yitirmekten kıl payı kurtularak ayağa fırladım ve oradan koşarak uzaklaştım!

Gare de Lyon'un o devasa saat kulesine başımı kaldırıp baktığım gün, gerçek bütün çıplaklığıyla, acımasız bir tokat gibi yü-

züme çarptı. İlk tepkim, her şeyin durduğu o lanet günde bu saatin ileri olması gerektiği yönündeydi ama sadece kendimi kandırmaya çalıştığımın bal gibi farkındaydım. Girdiğim ilk kafenin tezgâhının üzerinde duran saat altıyı yirmi beş geçiyordu; tren istasyonlarının çevresindeki tüm otel ve kafe sahiplerinin yolcular için aldığı o klasik önlemle, büyük istasyon saatinden tam beş dakika ilerideydi. Louvre ve Merkez Hal civarındaki o alışıldık uğrak yerlerime doğru geri dönerken en az elli farklı saat gördüm; gerçekten bozuk olması muhtemel olan tek bir tanesi hariç, hepsi inatla altıyı yirmi ya da yirmi iki geçeyi gösteriyordu!

Bu hem yıkıcı bir darbe hem de kesin bir onaydı. Artık duranın, o sonsuz donuşa geçenin dünya olmadığını; zamanın ve ritmin dışına acımasızca itilenin sadece ve sadece ben olduğumu biliyordum. Dünya ve tüm yaratılış durmamıştı; tam tersine, mutlak bir duraklama noktasına gelen bendim. Ortada sadece tek bir ceset vardı, o da benimdi! Zamanın içinden mermi gibi fırlatılan, insanlığın geri kalanının görüş alanından silinen ama ne tuhaftır ki uzaydan silinmeyen bendim; henüz mantıklı bir çerçeveye oturtamadığım ama bir Einstein'ın zihnini asla yormayacak türden bir fenomendi bu.

O devasa bilinçaltı korkum nihayet kabuğunu kırmış, yüzeye fırlamıştı ve bu tür anlarda hep olduğu gibi, üzerimden büyük bir yük kalkmış, tuhaf bir rahatlama hissi gelmişti. Elbette o yakıcı gerçeği tam onikiden vurduğumu kendi gözlerimle kanıtlamam gerekiyordu, ki bu çocuk oyuncağıydı. Eğer etrafta dolanan onca insan taşlaşmış birer heykel değil de gerçekten hayattaysa, o halde hareket ediyorlardı; oturup hareketsiz duranlar hariç, eylem halindeki herkes mecburen hareket etmeye devam ediyordu. Bir karnabahar arabasını sürüklerken "taşlaşmış" bir kadının el arabasından bir parça tebeşir aşırdım ve kadının ayaklarının etrafına bir çember çizdim. Göz açıp kapayıncaya kadar, o veya bu yöne doğru adım atan elliye yakın insanın ayaklarının etrafını böylece işaretlemiştim. Karnabahar arabasının tekerleğinin tam önüne ise, oluktan bulduğum bir üzüm tanesini yerleştirdim. Sonra yakındaki bir el arabasının üzerine çöküp beklemeye koyuldum.

Bir saatten fazla bir süre, tebeşir izlerimi gözlerimi kırpmadan izleyerek kaskatı oturdum. Ayağa kalktığımda, çizgilerimin içinde toprağa temas eden istisnasız her ayak yerinden havalanmıştı! Hiçbiri bir santimden fazla ilerlememişti ama kımıldamışlardı; ve el arabasının o ağır tekerleği, önüne koyduğum üzüm tanesini ağır ağır ama acımasızca eziyordu! Dünyaya ya da evrene hiçbir şey olmamıştı; zaman herkes için o tanıdık, normal ritminde akmaya devam ediyordu. Benim için bile durmamıştı; bir şekilde tamamen farklı, akıl almaz bir vitese geçen sadece bendim.

Bu gerçek birçok şeyi aydınlatıyor, ancak yepyeni, devasa sorunları da beraberinde getiriyordu. Neden hiç kimse benim varlığımı hissetmiyordu? Yerçekiminin hâlâ var olduğunu, aslında hiçbir şeyin değişmediğini artık biliyordum; nesnelerin havada asılı kalmış gibi görünmesinin tek nedeni, benim zamanın dışında savrulmuş olmamdı; gerçekte hepsi düşüyordu ama bu o kadar ağır bir çekimle gerçekleşiyordu ki gözlerim bunu algılayamıyordu. Belki de hayatın normal ritmine kıyasla hareketlerim öylesine akıl almaz bir hıza ulaşmıştı ki, insan gözünün beni yakalamasına imkân yoktu. Yine de etrafta kesin, somut izler bırakan bir yığın şey yapmıştım; stetoskopu almak için tuzla buz ettiğim o pencere camı vardı mesela. O günden sonra birkaç kez o sokağın köşesinden geçmiş, kaldırıma saçılan cam kırıklarını kendi gözlerimle görmüştüm. Kalp atışlarını dinlemek için bluzunu açtığım o hizmetçi kızı aniden hatırlayarak, Merkez Hal'in tam karşısındaki o restorana doğru adımlarımı hızlandırdım.

Aynı müşteri hâlâ kasiyerle konuşuyordu; fakat kasiyer kadın artık o ebedi kahkahasını atmıyor, yana doğru eğilmiş, barmenin beklediği bir tabağa para üstünü bırakıyordu. Garson kız ortalarda yoktu ama onu mutfağın loş bir köşesinde, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, öfkeden köpürerek bluzuna kopan düğmesini dikerken buldum. Parmaklarımla sımsıkı kavradığım kolunun üzerinde, şimdi mor, çirkin bir bere belirmeye başlamıştı.

Bir mutfak dolabının köşesinde duran o hırpalanmış, yorgun çalar saat altıyı yirmi bir geçeyi gösteriyordu. Ne kadar imkânsız görünse de, zamanın dışına fırlatılalı en fazla yarım saat olmuştu; oysa günlüğüme attığım çentiklere göre yüzüme yüze yakın kez

jilet vurmuş, sahiden yaşadığıma yemin edebileceğim o koca üç ayı devirmiştim. Ellerimi birbirine çarpıp o kavrayışın gücünü hissetmeme rağmen, kendi bedenimin Sèvres laboratuvarının o soğuk test kabininde öylece bırakılmış olduğu gerçeği karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Şu an, tam da şu saniye Aline ve Doktor Martinaud umutsuzca bedenimi hayata döndürmeye çalışıyor olmalıydılar; tabii eğer cesedim çoktan morga doğru yola çıkan o sedyenin üzerine yatırılmadıysa! Sedye! Aline sonsuza dek o taşlaşmış haliyle ayakta kalmasın diye onu üzerine yatırdığım o lanet olası sedye! Ve geleceğin bilim insanları bulsun diye Paris'in dört bir yanına saklamayı planladığım o içi boş, saçma sapan raporum ve kutular! İnsan zamanıyla yirmi dakika bile sürmeyen ama benim haftalarımı, aylarımı yutan o beyhude, anlamsız çırpınış!

Yapılması gereken tek, ama tek şey elbette asla terk etmemem gereken o laboratuvara geri dönmekti. Orada en azından Martinaud ve Profesör Massel için bir not bırakmayı deneyebilirdim. Ve eğer beni tekrar... hayata döndürmek ihtimal dâhilinde değilse—ki muhtemelen imkânsızdı—yanımda taşıdığım o polise ait silahla Yvon Darnier'in varlığına kendi ellerimle son verebilirdim.

Bütün o kâğıt yığınlarını yırtıp parçalayarak bir yağmur oluğundan aşağı fırlattıktan sonra Sèvres'e doğru yola koyuldum. Yolu aşama aşama, durup dinlenerek katetmek zorundaydım, zira son haftalarda o sıcak, şurubu andıran yapışkan havanın içinde herhangi bir mesafeyi yürümek giderek bir işkenceye dönüşmüştü. Metronun görece serin yeraltı tünellerini tercih ederek geldiğim yoldan geri döndüm. Erken kalkan, taşlaşmış gibi duran işçilerle dolu o sessiz, hayalet trenlerin yanından tekrar geçtim. Işık yine o sinir bozucu şekilde kesilip geri geliyordu; artık zihnimin algılamayı tamamen reddettiği, kavrayamadığım bir fenomendi bu. Aylar, ya da dakikalar önce o yangın alarmının camını gerçekten kırıp kırmadığımı merak ederek Porte de Saint Cloud istasyonundan yeryüzüne çıktım ve geldiğim yöne doğru yürümeye başladım.

Daha uzaktan, Musée Grévin'in o gerçekçi balmumu heykellerinden fırlamış gibi duran, al yanaklı gencecik bir itfaiyecinin etrafında toplanmış kalabalığı seçebiliyordum. İtfaiyeci, kırmızı alarm kutusunun kırık penceresine yeni bir cam takarken taşlaşmış gibiydi. Caddenin karşı tarafında ise başka bir kalabalık bisiklet dükkânının etrafını sarmış, kırık vitrin camına hayretle bakıyordu. Bütün bunları gerçekten, kendi ellerimle yapmıştım, diye geçirdim içimden; içimde filizlenen tuhaf, zayıf bir teselli kırıntısıyla yavaşça ilerlemeye devam ettim.

Daha önce içeri doğru eğilmiş o taşlaşmış bisikletçinin durduğu yerde şimdi iki güvenlik görevlisi dikiliyordu; bunun dışında laboratuvar bıraktığım gibi görünüyordu. İçeri adım attığımda, gözlerimin önünde sergilenen manzarayı anlamlandırmaya çalışarak şaşkınlık içinde çivilenip kaldım. Hepsi köpeğim Jyp'nin etrafında toplanmıştı! Zavallı hayvan bir masanın üzerinde duruyor ve dudaklarını ısırarak ona bakan Aline'e havlıyor gibiydi. Test kabininin kapısı ardına kadar açıktı; içeride olmadığımı görmek içimi rahatlatmıştı, tabii eğer... eğer cesedim çoktan morga kaldırılmadıysa! Hayır, bu imkânsızdı; aksi halde Jyp ile oynuyor olmazlardı. Zavallı, yaşlı Jyp... İri, sulu gözleri sanki doğrudan bana bakıyor gibiydi. Etraflarında dolanırken, sedyeye yatırmak için dokunduğum Aline'in kolunda ve boynunda oluşan o çirkin morlukları fark ettim; sonra Martinaud'un elindeki şıringayı, Profesör'ün hâlâ sıkıca tuttuğu makası ve o makasın uçlarına takılmış duran bir tutam Jyp tüyünü... Ve birden her şey, bütün parçalar yerine oturdu. Ama Jyp'ye neden iğne yapmışlardı? Kesinlikle onu... uyutmak için olamazdı, değil mi? Hayır. Aline buna asla, ama asla izin vermezdi. Jyp'ye bir kez daha baktım; o kocaman, kahverengi gözleri tam gözlerimin içine kilitlenmişti!

"Jyp, canım, yaşlı dostum," diye fısıldadım başını okşarken; elimi değdirdiğim anda hayvanın titrediğini hissedip irkilerek geri çekildim! Ağır çekim bir film karesi gibi köpeğim yavaşça başını çevirdi; kuyruğu ağır ağır sallanıyordu. "Jyp!" diye bağırdım sesim titreyerek. Sıcak gözyaşları görüşümü bulandırırken, hareketleri giderek hızlandı, hızlandı ve birden o derinden gelen, tuhaf, tiz havlamasıyla üzerime doğru sıçrayıp havada kıvranarak asılı kal-

dı. Bir saniye sonra kollarımdaydı; telaşla burnunu çekiyor, debeleniyor, homurdanıyor ve yüzümü delice yalıyordu.

Bir morgun buz gibi duvarları arasında olmadığımdan emin olmalıydım; köpeği yere bırakıp dışarı yürüdüm. Jyp o yoğun, yakıcı havanın içinde beni geçmeye çalıştı; garip bir şekilde nefes nefese kalmış, havlayarak üzerime atlamış ve yine havada çırpınarak donakalmıştı. Onu nazikçe kaldırıma doğru iterken gülmekten kendimi alamadım. Bir zamanlar morg olarak kullanılan küçük müştemilat tamamen boştu. Birden üzerime çöken o tanıdık yorgunluk ve açlık hissiyle—bu iki bela nedense hep aniden bastırırdı—kantine doğru yürüdüm. Kapalıydı ama içeri sızmak hiç de zor olmadı; biraz ekmek ve tereyağı bulup midemi yatıştırdım. Üst katta, rahat koltukların ve birkaç kanepenin olduğu bir dinlenme odası olduğunu biliyordum. Yalnızlığımın o korkunç uçurumundan aniden ortaya çıktığı gibi, bir anda yok olup gideceğinden ölesiye korkarak, bir panjur ipiyle Jyp'yi bileğime bağladım.

Aniden yatağımda doğrulduğumda—hiçbir zaman uykumu almış, dinlenmiş hissiyle uyanmaz, daima sıçrayarak kendime gelirdim—Profesör Massel'nin beni kazara "zamanın dışına ittikten" sonra, başıma ne geldiğini çözmek için Jyp'yi de aynı korkunç teste tabi tuttuğunu bütün çıplaklığıyla kavradım! Acaba ne olduğunu anlamış mıydı? Jyp'yi sürükleyerek laboratuvara, onu "benim zamanıma" fırlatan o lanet olası iğneyi yaptıkları masanın etrafında hâlâ taşlaşmış halde durdukları o odaya geri döndüm. Jyp onların görüş alanından aniden buharlaşıp kaybolmuş olmalıydı ve hâlâ onun az önce durduğu noktaya bakakaldıklarına göre, onlar için yalnızca bir ya da iki saniye geçmişti; oysa biz beş ya da altı saatlik bir ömrü tüketmiştik bile. Ah, keşke Profesör'e başıma gelen bu akıl almaz durumu anlatabilseydim! Elbette onları yerlerinden oynatabilir, havaya kaldırabilirdim ama bunu anlarlar mıydı? Tabanca! İşte buydu! Patlama sesini duymamalarına imkân yoktu, sonra da onu masanın üzerinde kendi gözleriyle göreceklerdi; ve onlar silahı ellerine almadan önce, ben altına, hatta daha iyisi, bir şekilde silahın kendisine tutturulmuş bir mesaj bırakacaktım.

Tabancayı çekip tetiğe asıldım. Bir saniye falan hiçbir şey olmadı; tam silahın dolu olup olmadığını kontrol etmeye yeltenmiştim ki, kabza avucumun içinde, sanki görünmez bir el onu zorla bileğimden koparmak istiyormuşçasına burkuldu. Derinden gelen, tuhaf derecede boğuk bir gümbürtüyle namlunun ucundan, tıpkı yeni ateşlenen bir pürmüzünki gibi sapsarı bir alev dili uzandı. Ve o alevin tam içinden, pirinçten yapılmış parlak bir sinek gibi mermi çekirdeği belirdi; saniyede en fazla beş ya da sekiz santimlik bir hızla, ağır ağır ileri doğru süzülüyordu. Hedefine ulaşmasının ne kadar süreceğini merak ederek büyülenmişçesine onu izledim... ve aniden, mideme oturan o buz gibi dehşetle, merminin dümdüz Aline'in o bembeyaz bluzuna doğru yol aldığını fark ettim!

Profesör Massel'nin etrafından fırlayıp o yavaşça süzülen mermiyi yakaladım ve yeni, korkunç bir gerçeği daha acı yoldan keşfettim: Onu ne durdurabiliyor ne de rotasından saptırabiliyordum! Cehennem ateşi gibi sıcaktı, parmaklarımı yakıp kavurduğu için bırakmak zorunda kaldım. Çaresizlik içinde öne doğru atılıp omzumu mermiye siper ettiğimde, gömleğimi delip geçerek tenimi dağladı. İnsanları hareket ettirebileceğimi biliyordum. Bu yüzden, o yavaş ilerleyen merminin önüne geçtim, bedenimi Aline'inkiyle birleştirdim ve onu incitmemeye azami gayret göstererek nazikçe itip dengesini bozdum; düşerken canının yanmaması için de kollarımın arasında onu usulca yere, güvenliğe doğru indirdim.

Mermi ağır ve umursamaz yolculuğuna devam etti, en az kendi hızı kadar yavaş bir ivmeyle karşı duvarda derin bir delik açtı. Olan bitene hiçbir anlam veremeyen Jyp, odadaki o taşlaşmış üç heykelin arasında koşuşturuyor, dikkatlerini çekmek için üzerlerine atlayıp onları tırmalamaya çalışırken ona engel olmak zorunda kalıyordum. Zamanı ölçmek hiçbir koşulda kolay değildi, ancak içine düştüğüm bu cehennemde bu tamamen imkânsızdı. Yine de on beş, belki de yirmi dakikalık o kahredici bekleyişin ardından, tabancamın patlamasına yüzlerinde beliren o ilk tepkileri görmek içimi tarifsiz bir sevinçle doldurdu. Martinaud'un gözleri faltaşı gibi açılmış, Aline'in dudakları, yüzüne yayılan o saf

dehşet ifadesiyle birlikte yavaş ama kararlı bir şekilde aralanmaya başlamıştı. Masalardan birine yanaşıp bir kalem ve kâğıt buldum, ağır ağır şu satırları karaladım:

"Jyp ile birlikte buradayım, ancak bizi göremiyorsunuz. Artık sizin bildiğiniz o zamanın içinde değiliz; bizim için sizler taştan yontulmuş heykeller gibisiniz. Sizin zamanınızın bir saniyesi, bizim için üç ya da dört saate bedel. Bize yardım edebilir misiniz? Yalvarırım acele edin.

Yvon."

Kâğıdı sıkıca rulo haline getirip, hep birlikte gözlerini diktikleri o masanın üzerine bıraktığım tabancanın namlusunun içine sokuşturdum.

Bundan sonrası, tabanca sesine verdikleri o ağır çekim tepkileri izlemekle geçen, sabır sınırlarını zorlayan uzun, bitmek bilmez saatlerdi. Silahı ilk fark eden Martinaud oldu. Doktor, silahı eline almak için öne doğru uzanırken Jyp derin bir uykuya dalmıştı; ben ise uyanık kalabilmek için adeta savaşıyordum. Profesör çok yavaş hareketlerle, ağzı hâlâ bir karış açık, yarı baygın bir boksörün ayağa kalkmaya çalıştığı o gülünç pozisyondaki Aline'e doğru dönüyordu. Başım bir iki kez öne düştü ve sonunda o tatlı uykunun karanlık sularına yenik düştüm. Saatler sonra, her yanım ağrır bir halde uyandığımda, görünüşe göre Profesör Aline'i ayağa kaldırmaya yardım ediyordu ve Martinaud'un eli, tabancayı masadan daha yeni havaya kaldırmıştı. Namlunun ucundaki notu şimdi kesinlikle görecekti ama onlardan bir cevap umut edebilmem için daha saatler, hatta belki günlerce beklemem gerekecekti. Ayağa kalkıp Jyp'yi o mutlu uykusundan dürterek uyandırdım ve hem biraz daha yiyecek hem de biraz huzur bulmak umuduyla kantinin yolunu tuttum.

Geri döndüğümde Martinaud nihayet notumu rulosundan çıkarmış okuyordu. Profesör Massel ise, hâlâ Aline'in kolundan tutmuş bir halde, dudakları bir şeyler söylüyormuşçasına bükülmüş, gözlerini doktora dikmişti.

Hikâyenin geri kalanını zaten biliyorsunuz; ancak Profesör Massel'nin bana o lanet olası sıvıyı damarlarıma enjekte etmemi

emredecek noktaya gelmesi, Jyp ve benim için koskoca bir aya mal olmuştu. Profesör'ün bu umutsuz planının işe yaramama ihtimaline karşı, deneysel kabinde bırakmayı düşündüğüm bu raporu en ince ayrıntısına kadar yazacak bolca vaktim oldu.

Yvon Darnier o akşam kendine geldiğinde revirdeydi ve Aline'in yüzündeki o sıcak, şefkatli gülümseme onu karşılıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı kız.

"Berbat... Her yanım dökülüyor. Neredeyim ben...? Yüce İsa! Jyp! O yaşlı adam Jyp'yi geri getirebildi mi?"

"Doktor Martinaud ve Profesör birazdan burada olurlar, Yvon. Sana her şeyi anlatacaklar... Hayır, lütfen kıpırdama, sakin ol."

"Neden? Ne oldu ki? Bu sargılar da neyin nesi?"

"Vücudun yandı."

"Ne zaman? Nasıl? Ah! Profesör, neler oldu?"

Yatağın yanındaki sandalyeye ağır ağır çöken Xavier Massel, "Korkarım ki cehennemi yaşadınız Teğmen," diye söze başladı. "Neler olup bittiğini tam olarak kelimelere dökmek oldukça güç. Üç gün önce sizi bilinçli bir kış uykusuna yatırmıştık..."

"Bunların hepsini biliyorum Profesör. Sonrasında ne oldu?"

"Şey, deneyin sonunda sizi normal ritminize döndürmesi planlanan o enjeksiyonu yaptığımızda bir şeyler ters gitti. Bedeniniz normale dönerek hızlanmak yerine o sınırı tamamen aşıp... bilmiyorum... belki de hayatın normal ritminin yüz, hatta iki yüz katı ötesine fırladı."

"Demek ki doğru tahmin etmişim. Siz sadece saniyenin küçük bir kısmını yaşarken, ben koskoca bir saati deviriyordum, öyle mi? Peki ya Jyp? Onu geri getirmeyi başardınız mı?"

"Köpeğiniz burada. Artık endişelenmenize gerek yok Teğmen."

"Nasıl yaptınız...?"

"Bunların hepsini sana sonra uzun uzun anlatacağım," dedi Profesör ayağa kalkarken. "Şimdi şu yanıklara bir bakayım."

"Nasıl yandım ben?"

"Hareket ederken büyük bir zorluk çekiyordunuz, değil mi? Ve her şeyin dayanılmaz derecede sıcak olduğunu hissetmiş olmalısınız?"

"Evet, hava şurup gibi yoğundu, yapış yapıştı. Siz nereden biliyorsunuz?"

"Hareketlerinizin, nefes alışverişlerinizin, her şeyinizin o akıl almaz hızı hava molekülleriyle korkunç bir sürtünme yaratmış olmalı. Beni asıl hayrete düşüren şey, atmosferdeki bir meteor gibi tamamen yanıp kül olmamanız."

"Bir meteor gibi mi?"

"Kesinlikle Teğmen. Bir düşünün, insan gözünün sizi algılayamayacağı kadar inanılmaz bir hızda hareket ediyordunuz."

"Demek kıyafetlerimin sürekli paramparça olup yanmasının sebebi buydu. Bisiklet kullanmaya çalıştığımı hatırlıyorum ama lastikleri hep eriyip yok oluyordu. Peki ya şu sürekli duyduğum gong sesleri, o spesifik halüsinasyona ne sebep olmuş olabilir?"

"Bu sizin hayal gücünüzün bir oyunu değildi Teğmen. Açıklaması aslında son derece basit. Duyduğunuz şey büyük ihtimalle sıradan bir telefon ziliydi. Bizim için kesintisiz, sürekli bir çınlama olan o ses, sizin zaman algınızda aralarına uzun, ölü sessizliklerin girdiği izole tınılar olarak duyuluyordu. Sesin derin ve tok bir gong gibi algılanmasının nedeni ise, tıpkı diğer her şey gibi ses dalgalarının da size kıyasla orantılı olarak yavaşlamış olmasıydı. Bir gramofon plağını yavaşlatırsanız, sesler giderek boğuklaşır ve derinleşir."

"Ama neden duyabildiğim yegâne ses buydu?"

"Bilmiyorum, belki de kulaklarınızın algı eşiği sadece çok dar bir titreşim bandını yakalayacak şekilde sıkışmıştı."

"Peki ya sürekli kesilip duran o elektrik?"

"Alternatif akımın olduğu her yerde bu yanılsamayı yaşadınız. Alternatif akım saniyede tam elli kez açılır ve kapanır. Bizim burada sahip olduğumuz akım da böyledir; yatağınızın üzerindeki ampule gözlerinizi yarı kapatarak bakarsanız, ışığın o hafif tit-

reşimini fark edersiniz. Işığın her kapanışı, sizin o farklı zaman boyutunuzda dakikalarca süren, ya da en azından öyle hissettiren karanlık periyotlara dönüşüyordu. Ah, eğer uzayan sakallarınızdan çok daha kesin bir zaman ölçüm yönteminiz olsaydı, neredeyse tam bir saat boyunca hangi korkunç hızda yaşadığınızı tam olarak hesaplayabilirdik."

"Dört ya da beş ay sürdüğünü sanıyorum."

"Belki de... Bunu kesin olarak söylemek güç Teğmen. Anlarsınız ya, böyle akıl almaz bir ritimde yaşamak insanı her şeyden çok daha hızlı yıpratır... Bizler bu hızlarda var olmak için tasarlanmadık... ve..."

"Ve ben oldukça yaşlandım, öyle değil mi?"

"Ben... Gerçekten tam olarak bilemiyorum. Biyolojik açıdan konuşmak gerekirse, evet, belki birkaç yıl yaşlandınız. Bu daha çok sizin kendinizi nasıl hissettiğinize bağlı."

Doktor Martinaud ve hemşire içeri girdiler, Profesör'e baktılar; Profesör usulca başını salladı:

"Evet, ona anlattım ve... sanırım durumu anlıyor."

"Evet, anlıyorum. Aline, canım benim, rica etsem bana bir ayna verebilir misin?"

"Ben... Ben pek sanmıyorum..." diye kekeledi hemşire, çaresiz gözlerle Profesör'e bakarak.

"Belki biraz daha beklemelisin Yvon," dedi Martinaud araya girerek. "Oldukça kötü kavruldun ve şu anki görünümün sadece geçici bir durum olabilir. İyileşmen ve tekrar... normale dönmen gerek."

"Durum o kadar vahim yani, öyle mi? Aline, lütfen iyi bir kız ol da çantanı getir; eminim içinde bir ayna bulursun."

Birkaç dakika sonra Hemşire Aline Barenne, Yvon'un istediği o küçük aynayı özenle silerek odaya döndüğünde, Doktor Martinaud az önce son nefesini vermiş olan, son derece yaşlı bir adamın gözlerini usulca kapatıyordu. Aline'in gözleri yaşlarla doldu; artık hiçbir işe yaramayacak olan o aynayı, sessiz bir hüzünle bluzunun cebine kaydırdı.

"O..."

"Evet," diye yanıtladı Xavier Massel. "Giderek daha da hızlı, amansızca yaşlanıyordu."

"Sizce hangi yaşa ulaşmıştı?"

"Bunu söylemek zor," dedi Martinaud, doğrulurken. "Bu beden, kesinlikle çok, ama çok yaşlı bir adama ait; sanırım yüz yaşını çoktan devirmiş."

"Ona neden köpeğinin..."

"Köpeği geri döndü," dedi Profesör, gözlüklerinin camını silerken. "İşte orada, yatağın altında."

Martinaud eğilip yatağın altından, yaşlılıktan ölmüş gibi görünen, tüyleri neredeyse tamamen dökülmüş, kaskatı kesilmiş bir cocker spaniel bedenini çekip çıkardı.

"Öğle vaktinde burada değildi. İçeri nasıl girdi?"

"Muhtemelen hep oradaydı, ama ölene kadar onu göremediniz," dedi Profesör, ayağa kalkıp odanın kasvetinden dışarı çıkarken.

BİR ADAM YAŞADI... ÖLDÜ... VE YENİDEN DOĞDU!

GERİ ÇEKİLİŞ

GEORGE LANGELAAN

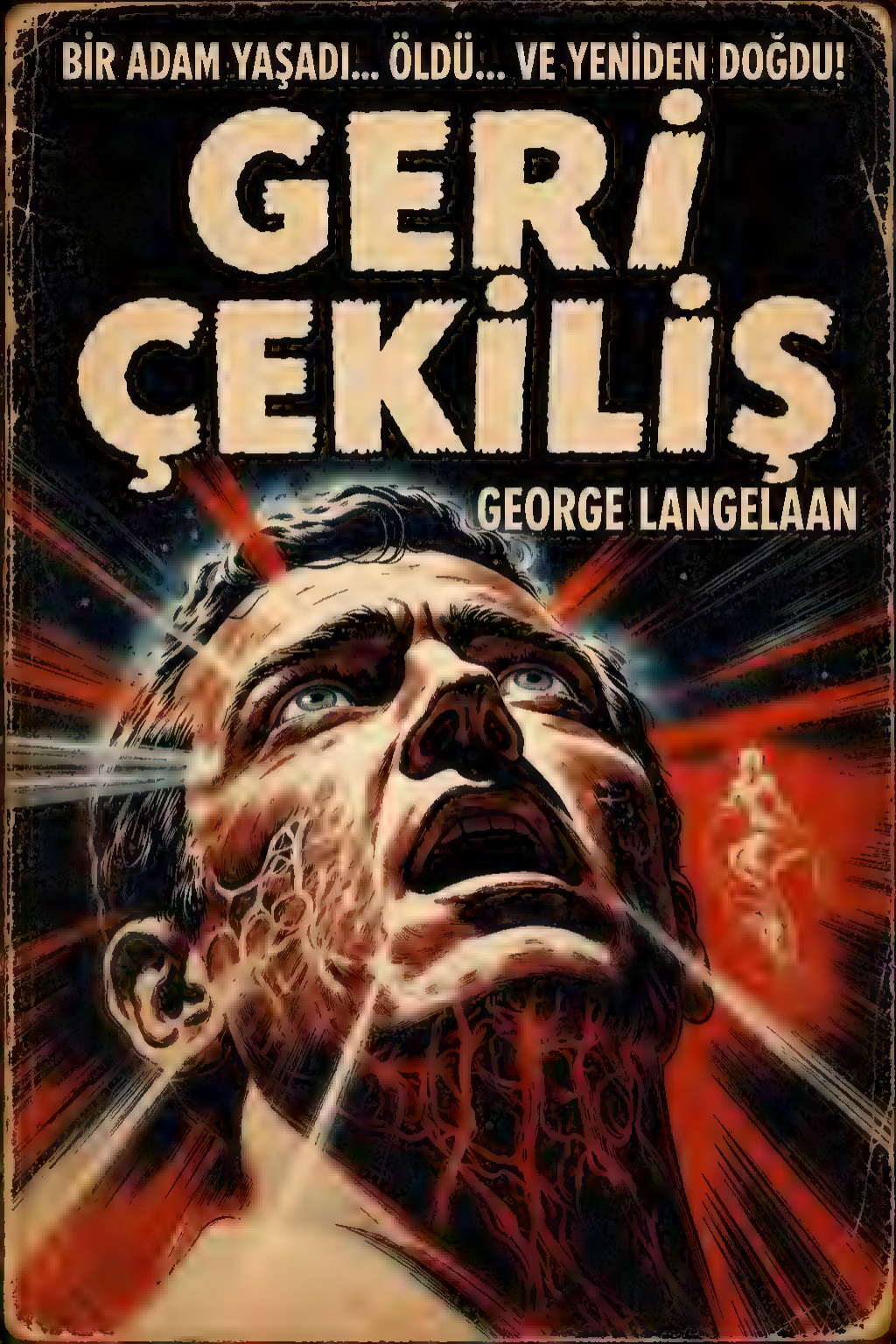

GERİ ÇEKİLİŞ

Recession (1962)

Günün birinde, bu satırların kendi oğulları tarafından kaleme alındığını aklının ucundan bile geçirmeden okuyacak olan babamızın aziz hatırasına...

"Ölüm, geriye doğru atılmış sessiz bir adımdan ibarettir!"

"Kim söyledi bunu?" diye fısıldadım. Sert ama tuhaf bir şekilde insanı içine çeken o dar hastane yatağında, nefes nefese, göğsüm paramparça bir halde doğrulmaya çalıştım. Etrafımı sarmaya, cılız ve sararmış gece lambasının o acınası ışığını yutmaya hazırlanan karanlık gölgelere doğru kırpıştırdım gözlerimi; muhtemelen hastane yönetiminin uyduruk, ruhsuz bir tasarruf planının eseriydi bu solgun ışık.

"Kim, ne söyledi?" diye sordu hemşire, sesi yumuşak, ruhsuz bir ninni gibiydi. Terden sırılsıklam olmuş alnımı silerken, o genzimi yakan, hastalıklı plastik kokan oksijen sondasını düzeltti ve sağ burun deliğimin derinliklerine doğru acımasız bir nezaketle geri itti.

"Muhtemelen haklı," diye mırıldandım güçlükle. Gözlerim baş ucumdaki telefona takılmıştı; her şey sona ermeden önce, oğullarımın sesini son bir kez duyabilmek için çaresizce medet umduğum o cansız cihaza...

"Haklı olan nedir?" diye sordu hemşire, o mekanik şefkatiyle nabzımı bulmaya çalışarak.

"Sizsiniz, canım... Sizin bilmeniz gerekir... Bir hemşire her zaman haklıdır."

Artık ölmekte olduğumu tüm çıplaklığıyla biliyordum. Elbette bir süredir bunun farkındaydım ama bu, zihnimin karanlık dehlizlerine itilmiş, bilinçaltıma hapsolmuş bir kabullenmeydi. Seksen yaşına merdiven dayamış bir adam için son derece sıradan sayılabilecek o fiziksel acı, o kemiklere işleyen yorgunluk ya da ciğerlerimi söküp alan nefes darlığı değildi bana bunu fısıldayan; çok daha derin, çok daha tekinsiz bir şeydi. Hem bu fani dünyayı terk etmeye yönelik o karanlık dürtü hem de sevdiğim insanları,

bağlandığım o küçük detayları olabildiğince çok, olabildiğince sık görme arzusu... "Sizi rahatsız etmek istemem oğlum, ama biliyorsunuz ya, yaşım ilerliyor ve sonsuza dek buralarda olmayacağım," cümlesi, onlardan birini ya da ikisini yanıma çekmek için kullandığım o zavallı, rutin bahanem olmuştu. Bilinç düzeyinde bu masum bir yalandı, sadece onların o sıcak varlığına sığınıyordum; ama ruhumun derinliklerinde, bunun kaçınılmaz, buz gibi bir gerçek olduğunu biliyordum.

Evde yataklara düştüğüm o iki haftalık ızdıraplı sürecin ardından, oğullarımın bir akşam o pahalı, şık giyimli doktorlardan birini başucuma getirdikleri an da bundan farksızdı. Adam kibar, işinin ehli ve mide bulandırıcı derecede neşeliydi; ama yaşlı bir adamın ölüme yaklaşan zihni, bir uzman da olsa, karşısındakinin en mahrem düşüncelerini bir kitap gibi okuyabilir.

Çocuklarım benim için ellerinden geleni yapmışlardı; onlar iyi evlatlardı. Rengârenk çiçekleri ve kusursuz çimleriyle bu bakımevi oldukça güzel bir yerdi, gündüz hemşiresi göz alıcıydı ve tüm personel yüzlerine yapıştırılmış o kusursuz, profesyonel tebessümlerle etrafımda pervane oluyordu. Her şey öylesine beklenmedik, odam öylesine aydınlık ve hayat doluydu ki, bir an için her şeyin yoluna gireceği, çok yakında ayağa kalkıp bu kabustan uyanacağım yanılgısına kapıldım. Aslında kendimi o kadar iyi hissetmiştim ki, hemşire beni soymak için geldiğinde, bu odayı soğuk ve yatay bir pozisyonda terk edeceğime dair oldukça yavan, acınası bir espri bile patlatmıştım. Onun o çevik, pembe elleri üzerimdekileri sıyırırken, o da bana yardımcı olmak istercesine kıkırdamıştı. Kendimi öylesine iyi hissetmiştim ki, onun bu tavrı beni öfkelendirmişti; evet, hastaydım ama ben bir sakat ya da aciz bir küçük çocuk değildim!

"Çoraplarım ayağımda kalsın, hemşire," diye bildirdim sessiz, sıradan, tarafsız ama tavizsiz bir ses tonuyla.

"Elbette, nasıl isterseniz."

Bu basit, itirazsız boyun eğiş içimde tuhaf bir huzursuzluk yarattı. Kliniklerin, hastanelerin ya da ne kadar lüks olursa olsun bakımevlerinin her zaman o soğuk, katı kuralları olduğunu düşü-

nürdüm. Hemşirenin beni o temiz pijamaların içine sokarken sergilediği o şaşırtıcı rahatlık, gülümseyerek duraksayıp üst düğmemi açık bırakmaya karar vermesi ve sanki yeni bir denizci kıyafeti giydirilmiş yaşlı, zavallı bir çocukmuşum gibi yakamı düzeltmesi beni deliye döndürdü. Gündüzleri yelek, geceleri ise melon şapka takacağımı ilan etmenin eşiğine gelmiştim. Ancak "Elbette, nasıl isterseniz," diyeceğinden o kadar emindim ki, tek bir kelime bile etmeden o beyaz, soğuk yatağa tırmandım; en azından yatağa girerken sırtımı okşamadığı için minnettardım.

Sert ve kararlıydım; yıllar önce gizemli bir şekilde kararmış olan o ayak tırnaklarımdan birini asla, ama asla göremeyecekti!

Büyük ihtimalle kendi bilinçaltımı yatıştırmak, o karanlık gerçeği uysallaştırmak adına, gerçekten de ölmekte olan bir adam olduğuma dair o sahte—belki de doğru, ama muhtemelen sahte—mizah anlayışına sığınmıştım. Ancak bazı insanlar vardır ki, sadece sınırlı sayıda şakayı idrak edebilirler ve mizah anlayışları o ucuz, kaba saba güldürülerden öteye geçemez. Kurum doktoru da tam olarak bu türdendi ve sanki kendi ölümcül gerçeğime inanıyormuşum gibi beni azarlamaya cüret etti!

"Aptalca konuşmayın," diye tersledi beni, yatağımın ayakucuna asılmış o meşum çizelgeye bakarken. "Ateşiniz hızla düşüyor."

Öksürük krizine dönüşen o acı dolu kıkırdamayla, "Benim düşüşüm kadar hızlı olamaz," diye yanıtladım.

Hemşire gülümsedi ama doktor hafifçe kaşlarını çatarak o fani bileğimdeki nabzı yokladı.

"Nabzınız güçlü ve düzenli... Şimdiden toparlanmaya başlamış."

"Belki de durumumun daha da kötüye gittiğini henüz fark edememiş olmasındandır."

Bu kez, gözlerimin tam içine, ruhumun ta derinlerine baktı ve anladı... Onun anladığı gerçeği, bir zehir gibi doğruca bilinçaltıma sızdı.

Ölüm, geriye doğru atılmış sessiz bir adımdan ibarettir. Bu cümleyi daha önce nerede duymuş, nerede okumuştum? Yaşlı bir

adamın, hele ki ömrünü kitapların o tozlu yaprakları arasında tüketmiş bir adamın zihninde kelimeler, fısıltılar, hikayeler, şüpheler ve mutlak gerçeklerle dolu o kadar çok karanlık köşe bucak vardır ki, bir düşüncenin kökenini bulup çıkarmak bazen imkânsız bir ıstıraba dönüşür. "Ölüm, yalnızca bir geri çekiliştir!" Bir adamın sesinin yankısı gibiydi ama kelimeler o kadar net, o kadar keskindi ki. Bunu rüyamda görmüş olmalıydım. Bu, hemşirenin dudaklarından dökülmüş olamazdı. Hiçbir hemşire, bir gece hemşiresi bile böyle bir şey söylemezdi. Shakespeare mi? İncil mi? La Rochefoucauld? Hayır, La Rochefoucauld olamaz. Bossuet? Arnold Bennett? Hemingway? Hyde Park Köşesi'ndeki o meçhul, kelime delisi hatiplerden biri mi? Böyle tahminler yürütmenin hiçbir faydası yoktu, bunun işe yaramadığını çok iyi biliyordum. Ölüm sadece bir geri çekiliştir! Bildiğim tüm inanç sistemlerine, tüm felsefelere uyabilecek kadar evrensel, içi boş bir yankıydı bu. Herhangi bir inanca mensup herhangi bir adamın rahatlıkla edebileceği türden bir laf. Bu kelimeleri ipeksi bir pürüzsüzlükle telaffuz eden kemikli ellere sahip bir rahibi ya da katedralin o devasa, yüksek kubbesine doğru sözcükleri kasten ve gürleyerek savuran tombul parmaklı bir piskoposu hayal edebiliyordum. Ölüm sadece bir geri çekiliştir... Aynı zamanda, çayını yudumlayan bir Uzakdoğulunun, rahatsızlık duyduklarında yüzlerine geçirdikleri o yarım saatlik, tekinsiz tebessümün kıvrımları arasından bu kelimeleri fısıldadığını da görebiliyordum.

Peki o zaman neden, tam o saniyede, bu kelimeler benim için bambaşka, çok daha ağır bir anlam taşıyordu? Acaba bu, bilinçaltımdaki o karanlık bilginin artık yüzeye çıkmasına izin vermem gerektiğine, sonun beklediğimden çok ama çok daha yakın olduğuna dair kozmik bir uyarı mıydı? Bir işaret mi, yoksa acınası bir teselli mi?

"Hemşire, sence ölüm neden mutlak bir son ya da ileriye doğru atılmış bir adım değil de, geriye doğru bir çekiliştir, bir fikrin var mı?" diye sordum, o tansiyon aletinin o soğuk manşetini dirseğimin yukarısına doğru iterken.

"Lütfen sessiz olun," diye yalvardı, stetoskopunu kulaklarına yerleştirip başucu lambasını açarken.

O an uyuyakalmış olmalıyım çünkü odadan çıkışını hiç görmedim, ama gözlerimi açıp tüm ışıkların o kör edici parlaklığıyla yandığını, yastıklarımın sökülüp alındığı yatağımın her iki yanında beyaz önlüklü doktorların dikildiğini gördüğümde, gerçeğin o kahredici ağırlığı bilincimi paramparça etti! Ölüyordum ve işte, o an gelip çatmıştı.

"Ölüm, sadece bir geri çekiliştir," diye yankılandı o ses zihnimin dehlizlerinde.

"Pekâlâ," diye homurdandım kendi kendime, "Bunu daha önce de söylemiştin. Ve işin aslı, pek de bir anlam ifade etmiyor, öyle değil mi?"

"Sorun nedir, söyleyin bana," dedi doktorlardan biri, yüzünü benimkine yaklaştırırken, diğeri de koluma o cehennem ateşi gibi yanan iğneyi saplıyordu.

"Endişelenecek... hiçbir şey yok... Telefon etseniz... daha iyi olmaz mı..."

"Şimdi, lütfen yorulmayın. Sadece rahatlayın ve bırakın endişelenme işini biz halledelim," diye açıkladı o yatıştırıcı sesiyle, bir başka iğne diğer kolumu delip geçerken.

Metal tepsilerde birbirine çarpan aletlerin o soğuk, ölümcül şıngırtısı midemi bulandırıyordu. Bunun dışında, sesleri tıpkı çok küçük bir çocukken, annemin boynuna sarılıp, o yumuşacık, sıcacık göğsünde uykuya daldığımda duyduğum çay masası sohbetleri gibi geliyordu. Orada, o güvenli sığınakta onun nefes aldığını, konuştuğunu ve yaşadığını duyabilirdim.

Kalbim göğüs kafesimde art arda taklalar atarak beni vahşice o uyuşukluktan çekip çıkardı. Üzerime eğilen biri çenemi mengene gibi kavramıştı ve ağzımda o yabancı, boğucu tüplerden biri daha vardı. İki yanımdaki sesler ve aletlerin o metalik gürültüsü giderek silikleşiyor, zayıflıyordu. Sanki uzun, sonu gelmez bir koridorun tam ortasında duruyordum ve aynı sesler koridorun iki ucundan da bana ulaşıyordu. Ve tam başımın üzerinde, sanki üç yüz metrelik devasa bir bacanın ucunda, tıpkı yatağımın başındaki o lamba gibi cılız bir ışık süzülüyordu.

İşte buydu! Geri çekiliş dedikleri şey tam olarak buydu! Sesten, ışıktan... ve elbette hayattan geriye doğru çekiliyordum. Ne kadar şaşırtıcı ve ürpertici bir deneyimdi bu; beklediğim o mutlak sondan ne kadar da farklıydı. Ben hayatı terk etmiyordum; hayat, beni her yönden bir dalga gibi bırakıp geri çekiliyordu.

Bir ara, o uzun ses koridorlarının ta derinlerinden bir ses yankılanarak bana kadar ulaştı. Büyük oğlumun sesiydi:

"Hâlâ bilinci yerinde mi?" diye soruyordu.

"Hayır... tam olarak değil... Biliyorsunuz, o artık çok, ama çok uzaklarda."

"Sorun yok küçük adam, ben buradayım!" diye yankılandı oğlumun sesi o boşlukta.

"Teşekkür ederim, oğlum," diye yanıtladım, sesimin artık metalle kaplanmış gibi duran o koridorlardan geriye doğru gidip gidemeyeceğini, ona ulaşıp ulaşamayacağını merak ederek.

Diğer oğlum o saf, masum sesiyle yanımda olduğunu ilan ettiğinde, o iki koridor da dehşet verici bir hızla daralmıştı. Kulak zarlarıma ucu ucuna sığan iki dar pirinç boruya, seslerin uzaklığına bakılırsa kilometrelerce uzunlukta iki boruya dönüşmüşlerdi. Başımın üzerindeki o derin kuyu da aynı şekilde daracık bir tüpe dönüşmüştü ve orada da, kilometrelerce yukarıda, o titrek, can çekişen ışığın iğne ucu kadar kalmış parıltısını belli belirsiz görebiliyordum.

"Ölüm, yalnızca bir geri çekiliştir!" diye kıkırdadım kendi kendime. Ancak bu kez kelimeler benimle kaldı, o dar tüplerin içinde yankılanıp gitmedi. Yukarıdaki o cılız ışık giderek sönükleşiyor, kararıyordu. Bu, ölümün ayak sesleriydi. Kalbim durduğu an, ya da en fazla bir-iki saniye sonra duymayı, görmeyi ve hissetmeyi tamamen bırakacağımı biliyordum. Düşününce, aslında bir süredir hiçbir şeyi gerçekten hissetmiyordum.

Sesin ve ışığın o mutlak karanlığa gömülmesi gerçekleşti, ancak öldüğüm o bilimsel gerçeğini kabullenmem biraz zaman aldı. Yaşlı adamlar kendi kendileriyle tartışmaya, inat etmeye ve akıl kurcalayan can sıkıcı sorular sormaya meyillidirler; örneğin ben, hâlâ düşünebildiğime göre bunun yalnızca beynimin hâlâ çalıştığı

anlamına gelebileceği mantığını yürütüyordum. Ve beynim işlevini sürdürdüğüne göre, içinde kan dolaşıyor olmalıydı ki bu da kalbimin hâlâ atmakta olduğunun kesin bir kanıtıydı. Dolayısıyla mantıksal olarak, bir tür komanın karanlığındaydım ve ölüm beni daha sonra bulacaktı.

Bedenimin gerçekten bir cesede dönüştüğünü, beynimin de artık tamamen sustuğunu ve geriye kalan, hâlâ aktif olan tek şeyin yalnızca BEN, ruhum ya da her ne karın ağrısıysa yok olmayan o özüm olduğunu hissetmeye başlamam çok, çok sonraları oldu. Evet, buydu! Yok olmayan, yok edilemeyen o soyut mevcudiyet. Beni asıl dehşete düşüren şey ise, hem geçmişi hatırlayabiliyor hem de mantık yürütebiliyor olmamdı, ama hepsi bu kadardı; başka hiçbir şey, hiçbir şey bilmiyordum! Bedenimin içinde miydim yoksa dışında bir boşlukta mı süzülüyordum, hiçbir fikrim yoktu. Hatırlayabildiğim son duyusal kırıntılara bakılırsa, BEN'in—o özümün—kafamın tam merkezinde, belki de o küçük hipofiz bezinin içinde sıkışıp kaldığına dair kahredici bir hisse kapılmıştım. Eğer öyleyse, özgürlüğüme kavuşmam için aylar, belki de yıllar geçmesi gerekebilirdi... ta ki parlak fikirli bir doktor bana otopsi yapmaya karar verene dek. Ancak oğullarımın bana sunduğu o lüks bakımevinde bu tür bir vahşet son derece düşük bir ihtimaldi: Kendi bedenimin, kim bilir nasıl lüks bir morgda, kalçalarımın hemen altında mırıldanarak çalışan o derin dondurucu kutularından birinde, özenle sarıp sarmalanmış o acınası halini zihnimde canlandırabiliyordum. Ya da belki de çoktan toprağın o soğuk bağrına gömülmüştüm? Hiçbir şey hissetmiyordum, zamanı ölçecek hiçbir referans noktam yoktu: bu, insanı delirtecek kadar korkutucu bir hiçlikti. Yalnızca birkaç dakikadır mı ölüydüm, iki gündür mü, yoksa tam on yıldır mı bu arafta bekliyordum, bunu nasıl bilebilirdim? Elbette, saniyeleri sayarak on saniyeyi, ya da bir-iki dakikayı ölçebilirdim ama bunu sonsuza dek yapamazdım ki!

Bilinçli bir şekilde, kendimi dehşetin kollarına bırakmayı, paniğe kapılmayı denedim. İşte buradaydım; ışıksız, sessiz, uykunun o merhametli örtüsünden yoksun bir hapishaneye tamamen, mutlak bir biçimde kapatılmıştım. Hareket edemiyor, bildiğim

anlamda hiçbir eylemde bulunamıyordum. Ve anladığım kadarıyla, tek bir şeyle baş başa kilitlenmiştim: Sonsuzlukla! Ne yazık ki, kana karışan adrenalinin çıldırttığı bir kalp, çığlık atacak etten bir ağız, dehşetle yuvalarından fırlayacak gözler ve onları oyup çıkaracak tırnaklar olmadan paniğe kapılmak kesinlikle imkânsızdı. Çaresizliğin en saf, en soyut haliydi bu.

Keşke uyuyabilseydim; ancak o tatlı unutuluş, o hiçlik karanlığı belli ki artık bana yasaklanmıştı. Ağır ağır ve hızla koyun saymayı denedim. Milyonlarca koyun saydım ve bu başlı başına bir tür unutuluş, bir uyuşma olabilirdi; ama ruhum, ya da BEN dediğim o varlık, ben Nuh'un ya da tüm Avustralya'nın hayal bile edemeyeceği kadar çok koyun sayarken bile başka şeyleri düşünebilme lanetine sahip olmuştu. Daha sonra, koyunlarımı saymanın ne kadar zamanımı aldığını hesaplamaya çalıştım, zira hiç durmaksızın tam dokuz yüz doksan sekiz milyon koyun gibi o akıllara durgunluk veren sayıya ulaşmıştım. Güneşle yıkanan o hayali çitin üzerinden birer birer atlayan, kalın yünlü, uydurma koyunlar. Sadece çok nadir anlarda çiftler halinde atlamışlardı ve zihnimde her bir koyunun çiti aşması tam bir saniye sürüyordu. Buna göre, dakikada altmış, ya da saatte üç bin altı yüz koyun hızında, günde seksen altı bin dört yüz koyun ediyordu. Bir milyon koyun demek ki yaklaşık on iki günlük bir mesaiydi ve bir milyar koyun—hemen hemen bir milyara ulaşmıştım—yaklaşık on iki bin gün demekti. Yılda üç yüz altmış beş günden hesaplarsak, bu... Yüce Tanrım!... yaklaşık otuz yıl demekti! Tam on yılın üç katı!

Einstein o noktada imdadıma yetişti; koyunun atlaması için biçtiğim o bir saniyelik sürenin, Dünya üzerindeki o standart GMT saniyesiyle herhangi bir benzerliği olduğunu nereden bilebilirdim ki? O mutlak ve kozmik izolasyonumun içinde, saniyenin binde biri, milyonda biri, hatta neden olmasın, milyarda biri gibi bir sürede çitten atlayan bir koyun tahayyül ediyor olabilirdim. Çok açıktı ki kendime başka bir meşgale bulmak zorundaydım, aksi takdirde aklımı yitirecektim. Ama ne muazzam bir fikir! Delilik, unutuluşun, o acıdan kaçışın ta kendisiydi. Ancak orada da sefil bir şekilde çuvalladım. Aklı karışacak bir beyin, gerilip kopa-

cak sınırda sinirler, titreyip sarsılacak etten bir beden ve salyalar akıtıp saçmalayacak bir ağız olmadan insan nasıl çıldırabilirdi ki? İmkânsızdı. Mutlak bir imkânsızlık.

Koyun sayarken o dalıp gitme halleri, uykuya ya da dürüst bir rüyaya yaklaşabildiğim yegâne anlardı. Gerçek bir rüya görmek o kadar canlandırıcı olurdu ki; çünkü rüyalar her zaman o öngörülemez sürprizlerle doludur, onlar hayatın, eğlencenin bir formudur. Bense tüm o düşüncelerimi ve imgelerimi bizzat kendim üretmek zorunda olmakla kalmıyor, gece ve gündüz kelimeleri artık bir anlam ifade ediyorsa şayet, onları aralıksız, durmaksızın üretmeye mahkûm ediliyordum.

Acaba gömülmüş müydüm? Ne kadar zaman olmuştu? Solucanlar o fani leşimi kemirmeye başlamışlar mıydı? O solucanlar içimdeki o BEN'e ulaştıklarında ne olacaktı? Bu düşünce beni ne eğlendirdi ne de dehşete düşürdü, sadece solgun bir merak hissi uyandırdı içimde.

Peki ya hayatımı baştan sona yeniden yaşamaya ne demeli? Bazı insanlar o lanet olası anılarını neden yazarlar ki? Hepsi birer korkunç sahtekârdır, en büyükleri de muhtemelen Jean-Jacques Rousseau'ydu. Madem ki beni yargılayacak hiçbir okurum, hiçbir seyircim yoktu, en azından dürüst, çıplak bir otobiyografinin tadını çıkarabilirdim. Jung ya da Adler'in, ya da her kimdiyse onun bir zamanlar önerdiği gibi, ilk anılarımdan başlayıp daha da gerilere gitmeye çalıştım, ama nafile. Koca hayatım, o bir milyar koyunu saymaktan çok daha hızlı akıp gitmiş gibiydi; bu da ne yazık ki hayatıma dair pek de bir şey hatırlamadığım, her şeyin o boşlukta silinip gittiği anlamına geliyordu.

Rahiplerin ve rahibelerin, o bitmek bilmeyen tekrarlanan dualar sayesinde nasıl bir vecd haline, o ruhani uyuşukluğa geçebildiklerini biliyordum. Rab'bin Duası'nı hatırladım ve onu denedim. Ayrıca kendi özel, lanetli durumum için uydurduğum özel bir duayı da mırıldandım... ama durumum gerçekten o kadar da özel miydi? Çok büyük ihtimalle, mezarım her neredeyse, etrafımda benim gibi o karanlığa hapsedilmiş düzinelerce, yüzlerce, hatta binlerce ruh vardı. Yoksa bu sadece bana mı özgü bir fela-

ketti? Belki de sadece derin bir baygınlık, bir koma halindeydim ve er ya da geç kendime gelecektim; ya da daha da kötüsü, daracık tabutumun içinde uyanacak ve birkaç dakika içinde aklımı tamamen yitirecektim. Ama tüm bunları daha önce de düşünmüştüm. Her şey daha önce yaşanmıştı. Zihnim kendi etrafında dönen bir akbabaydı.

Bir ara tarihle oyalanmaya kalkıştım. Burada hiçbir rahatsız edici unsur yoktu ve yaşayan hiçbir canlının hayal bile edemeyeceği kadar korkunç bir odaklanma gücüne sahiptim. Fransız Devrimi'ne dair sahip olduğum o bilgi kırıntılarıyla, belki de Dauphin'in o gizemli akıbetini çözebilirdim. Ancak çok geçmeden, Fransız tarihinin o kanlı dönemine dair güya devasa olduğu varsayılan bilgimin aslında bir hiç olduğunu fark ettim ve bundan vazgeçtim. Sonra resmi denedim. Ne de olsa atalarım arasında en azından bir tane ünlü ressam vardı ve küçük oğlum da hayatını kalemiyle kazanıyordu. Manzaraları, o ölü doğa kompozisyonlarını, tual yüzeylerini, boyaları ve fırçaları zihnimde ne kadar canlandırırsam canlandırayım, geçmiş hayatımdakinden bir zerre bile daha iyi resim yapamıyordum. Satranç beni cezbetti ama herhangi bir eyleme yatırabileceğim o devasa konsantrasyona rağmen, çok geçmeden tüm hamleler zihnimde birbirine girdi ve her halükarda, insanın sadece kendi kendiyle satranç oynaması hiçbir zaman keyifli değildir.

Hayatım boyunca okuduğum her bir kitabı tek tek hatırlamaya çalışıp acınası bir şekilde başarısız olduktan sonra, o tensel aşkın hazlarının anılarına sığındım. Ama damarlarında kanın o vahşi coşkusunu hissedeceğin etten bir beden olmadan, o hazları kurgulamaya çalışmak soyut bir ıstıraptan ibaretti!

Diğer tutsaklarla ya da yaşayan insanlarla iletişim kurma fikri beni bir hayli cezbetti ama zihnimde buna dair hiçbir parlak fikir yoktu. Acaba o ruh çağırma seanslarında tam olarak bu mu yaşanıyordu, diye düşündüm. Kendi aile fertlerimin bile katıldığı o absürt toplantıları hayal ettim ama hiçbiri inandırıcı gelmedi. Bir süre düşünce aktarımı üzerine delicesine yoğunlaştım. Orada da, ulaşabileceğim tek başarılı aktarım, birilerini o toprağı kazıp bedenimi parçalamaya ve BEN denilen o özümü serbest bırakmaya

ikna etmek olabilirdi. Bildiğim, aşina olduğum o dünyayla iletişim kurabileceğim bir bedenim olmadan özgür kalmak mı? Bildiğim kadarıyla zaten özgürdüm. Belki de rüzgârın ve güneş ışığının tam içindeydim. Aslına bakılırsa, tüm bunların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek kahredici gerçek, sadece BEN'in bilincinde olmam ve Tanrı ya da insan eliyle yaratılmış o en kusursuz hapishanenin içinde tek başıma mahsur kalmış olmamdı. Benim bu kozmik yalnızlığımın yanında, şişeye hapsedilmiş o masal cini bile dünyanın en özgür adamı sayılırdı. İnsan bir zindandan, bir odadan, bir şişeden, hatta bir tabuttan bile kaçmayı hayal edebilir; ancak kimse hiçlikten, o mekânsızlıktan, atomun içindeki o zerre boşluktan, belki de o anti-uzaydan asla kaçamaz.

Bir aklın—ki aslında ben bundan başka bir şey değildim—tüneller kazarak kaçması mümkün değildi. Bu yüzden, benim yegâne kaçış yolum ancak entelektüel bir kaçış olabilirdi. Zihnin hünerleri, insanın sanabileceğinden çok daha sınırlıdır aslında. Hatırlamak, problemleri çözmeye çabalamak, geçmişi o hastalıklı melankoliyle yeniden kurgulamak, 'şöyle olsaydı'ların hayaletleriyle boğuşmak ve yaratmak dışında yapabileceği hiçbir şey yoktur. Yaratmak, elbette, bu kısıtlı oyalanma biçimleri arasında en büyüleyici ve en zorlu olanıydı.

Hapishanesinden, geçmişinden, hatta kendi varlığından bile kaçamayan o imkânsız tutsağın etrafında dönen, mide bulandırıcı derecede kötü o roman denememden sonra, çocukça bir hevesle dünyevi bilgi sınırlarımın dışında kalan, var olmayan o şeyleri; yeni şekilleri, yeni renkleri, yeni kelimeleri icat etmeye yeltendim. Joyce ve Picasso'nun ulaştığı o sınırların bir milim bile ötesine geçemedim.

Manş Denizi'nin üzerine, Fransa ile İngiltere'yi birbirine bağlayacak o devasa köprüyü inşa etmek çok daha eğlenceliydi. Mimari ya da mühendislik hakkında en ufak bir fikrim olmamasına rağmen, o sahte cesaretimle işe koyuldum; çizdim, planladım, hesapladım. O gelgitlerin acımasız gücünü ve köprümün o devasa sütunlarını saplayacağım zemin yapısını hesaba katmadığım için defalarca en başa döndüm. Zorlukları o hayali büyülerle ya da çizgi romanlardaki "Süpermen" fantezileriyle kestirip atma

arzuma direndim; zihnimde gerçekten bir amele gibi çalıştım ve binlerce ağır işin altından kalktım. Bir keresinde sırf biraz heyecan olsun diye, bir dalgıç olarak kendi oksijen borumu kopardım ve kendimi boğdum; ama bu köprümün de sonu olacağı için, son saniyede hayali bir balık adamın beni kurtarmasına izin verdim.

O köprü, bana gerçek anlamda haz veren ilk şey olmuştu; belki de bir zihnin ulaşabileceği yegâne tatmin, yoktan var etmek, yani yaratmaktı. Yaratmaya devam etmeliydim. Böylece devasa bir okyanus gemisi inşa edip sulara indirdim. Bunu, yanında Brezilya'nın o fütüristik başkentinin bir fuar maketi gibi kalacağı muazzam, yepyeni bir şehir izledi. Önümde uzanan o sonsuzlukla ve dinlenmeye ihtiyaç duymayan, yorulmak bilmeyen ruhumla, "hile yapmadan" elimden gelenin en iyisini yapabiliyordum. Bir gemi ve bir şehrin ardından, ihtirasım daha da büyüdü ve o devasa barajı inşa etmeye giriştim. Ancak en modern makineleri zihnimde kurgulasam da, o baraja tonlarca, binlerce ton çimento dökmek beni korkunç bir sıkıntıya sürükledi. İşi bitirdim, çünkü nedense o işi yarım bırakmanın onursuzca bir teslimiyet olacağını hissetmiştim. O barajın arkasında suların yavaş yavaş yükselmesine izin verirken—ki suların, feda ettiğim o şehri ve elbette daha güvenli yerlerde çoktan yeniden inşa ettiğim o bir düzine kasabayı yutması yaklaşık beş yılımı alacaktı—yepyeni, ürpertici bir fikrin çekimine kapıldım: Hayatı yaratmak!

Ancak hayatı yaratabilmek için öncelikle bir hücre inşa etmeliydim ve o zavallı, kısıtlı bilimsel bilgimle bu mutlak bir imkânsızlıktı. O parlak çözüm, tam da Birleşmiş Milletler'in o yeni Genel Sekreteri'nin, benim yeni barajımın o yarım millik devasa sırtı boyunca arabasıyla ilerleyeceği açılış töreninin tam ortasında zihnimde çaktı. Aslında o kadar basitti ki... O ilk hücre bizzat BEN olacaktım!

Embriyoloji bilgim, hafif tabiriyle yerlerde sürünüyordu; inşaat ve mühendislik bilgimden bile çok daha vahim durumdaydı. İnşa ederken, bizzat yapamayacağım işleri başkalarına emretmiş, yapmayı bırakın bir araya getirmekten bile aciz olduğum o karmaşık makineleri kullanmıştım; ama hayatı yaratmak için, bu karanlık boşlukta her şeyi tek başıma yapmak zorundaydım. Emin

olduğum tek bir gerçek vardı: Başlangıçta bir hücre iki yeni hücreye bölünürdü, sonra onların her biri ikişer hücreye daha bölünür ve bu, o hücre dağı, belki de güçlü bir mikroskop altında zar zor seçilebilecek (bundan da pek emin değildim) o şekilsiz kütleye ulaşana dek böyle devam ederdi. Ne olursa olsun, bu bölünme sürecini inatla sürdürerek bir yere varabilirdim. Peki sonra? Eğer o sabun köpüğünü andıran dağ yığınına ulaşırsam, "hayat" denen o mucize işin içine nasıl dâhil olacaktı? İşe o hayat veren hücreyle başlamayı denemeliydim, ama hücrelerin gerçekten hayatla bir ilgisi olup olmadığından bile emin değildim. O tek ve yegâne çözüm, hayal gücüme mutlak, sınırsız bir özgürlük tanımaktı.

Bir hücreye dönüşmek hiç de kolay olmadı; çünkü içgüdüsel olarak benden geriye kalan o BEN'in, bir hücreden bile sonsuz derecede küçük olduğundan kesinlikle emindim. Bu yüzden, o tutsak BEN, devasa bir çaba gösterip bir o küçük hücreye dönüşebilmek için kendini milyonlarca kez, belki de daha fazla büyütmeye zorlamalıydı. Hayal gücümün iplerini tamamen serbest bıraktığım için, onun ürettiği her şeyi sorgusuz sualsiz kabul etmek zorundaydım ve kaba saba, küremsi bir hücreyle işe başlamayı başardığımda, kendimi ikiye bölündüğümü görmek beni bir miktar şaşırttı. Sonra bir dizi uzunlamasına, biçimsiz hücreye dönüştüm, gerçi pek de fazla değildiler. Bir süre sonra, o uzamış hücre olan BEN yeniden bölünmeye hazırlandı ve aynı anda birden fazla hücrenin içinde var olamayacağım için, tam o ikiye ayrılma gerçekleşmeden saniyeler önce, gözüme daha iri ve güçlü görünen parçayı seçtim.

İşte tam o anda, o beklenmedik, çarpıcı değişim gerçekleşti. Yeni bir bölünme beklerken hiçbir şey olmadı; bunun yerine büyümeye, şişmeye başladım ve hemen arkamda bir beden... ya da bir kuyruk mu belirdi? Acaba BEN...? Olabilir miydi? Hiçbir çevrenin, bir ortamın ya da en ufak bir hareketin bile bilincinde değildim, ama beni şüpheye düşürecek kadarını seziyordum. Her neye dönüşmüşsem dönüşeyim; göremiyor, duyamıyor, hissedemiyordum ama içimde tuhaf, vahşi bir hareket dürtüsü, bir so-

na ya da bir başlangıca, belki de her ikisine birden ulaşmaya dair o karşı konulamaz dürtü yanıyordu.

Her şey bir anda, bir şimşek gibi oldu. O, çok yakınımdaydı! O, Toprak Ana'ydı ve ben, zaman ve uzayın o dipsiz derinliklerinde kaybolmuş, uzun, çok uzun bir yolculuğun ardından evine dönen o yalnız astronottum. Keşke ona ulaşabilseydim! Onun tam karşımda, o kusursuz küreselliğiyle ve tüm güzelliğiyle orada olduğunu biliyordum ve ben delicesine, o çaresiz bir umutsuzlukla ileriye, sadece ileriye atılıyordum. Eğer parçalanmadan, yok olmadan o atmosferin kalınlığını yarıp geçebilirsem... eğer bir iniş yapabilirsem!

Geçtim! O karanlığı yarıp geçmiştim... ve artık içerideydim!

Nasıl da çığlık attım, nasıl bağırdım, nasıl güldüm... ve nasıl yedim! Öylesine aç, öylesine mutluydum ki! Aşkımın o sıcak karanlığın bir yerlerinde olduğunu, benim için beklediğini tüm varlığımla hissediyordum!

Bedenimi, o kuyruğumu, o astronot kıyafetimi ya da her neyse onu kaybetmiş, yeniden o çekirdeğe, o saf hücreye dönüşmüştüm. Hâlâ bir tutsaktım, evet, ama altüst olmuş bu evrendeki, o tersine dönmüş dünyadaki en mutlu tutsaktım. Evet, dünyanın ta içindeydim ve bir şekilde muzafferdim. Ve aşkım hemen yanı başımda bekliyordu, benim için bekliyordu, bekliyordu...

Birbirimize nasıl karıştığımızı, birbirimizi nasıl parçalayıp yeniden ve yeniden yarattığımızı yeryüzündeki hiçbir şair henüz kelimelere dökemedi. Tek bildiğim şu: Biz BEN'iz ve doğal olarak BEN biziz... çünkü o bölünme ve çoğalma süreci yeniden başladı, ama bu kez çok farklıydı; artık bölünen hücrelerin birinden diğerine sıçramıyordum. Ben o merkezin, BEN olan sayısız hücrenin ta içindeydim, kalbindeydim. Etrafta oldukça dostane görünen ama BEN olmayan başka hücreler de vardı. Bir başka şaşırtıcı şey daha... O geri çekilişimden, ölümü gördüğüm andan beri ilk kez boşluk anlarım, o beyaz sayfa anlarım oldu; evet, dinlenme anları!

BEN dediğim o özüm, ruhum da tuhaf bir başkalaşım geçiriyor. Sadece ruh değil, yeniden beyin olduğumu, o kıvrımları hissediyorum. Beynim o eskisinden çok farklı, uzun ve kavisli; ve beynimin o koruyucu duvarının dışında, beyni olmayan ama yine de bana, BEN'e ait olan devasa bir kütlenin bilincine varıyorum.

Uyku! Evet, o harikulade, o mucizevi uyku. Bir dakika mı sürdü, yoksa koca bir yüzyıl mı? Bunun hiçbir önemi yok. Sadece uyku, o güvenli, anne karnı uykusu; mor renkli bir cennetin o sıcak gecesinde uyumak. Uyanışım ise tam bir şoktu: Ben artık bir varlıktım, bir kuyruğum vardı!

Şimdi anlıyorum! O hayali gemimden ya da o koca barajımdan çok daha yüce, hayal gücünün en kusursuz mucizesini başardım. O kuru bilimsel bilgilere ihtiyaç duymadan, hayatın ta kendisini hayal etmeyi başardım ve hayatı hayal ederken uykuyu, o unutuluşu buldum!

Evet, ben hayali bir embriyoyum ve o devasa beynimin dışındaki sıcak, atan kütlenin yaşamaya hazır bir kalp olduğunu ve er ya da geç ondan dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum. Yumurtanın içindeki o kör civciv miyim, yoksa doğmayı bekleyen bir buzağı mı, ya da belki de sahiplerine milyonlar kazandıracak o fantastik yarış atı mı? Sonunda neye dönüşürsem dönüşeyim, onun ömrünü sonuna kadar yaşayacağım. Peki ya sonra? Artık yolu bildiğime göre, başka bir hayvanın bedeninde kolayca yeniden başlayabilirim. Ne muazzam bir zafer! Ne harikulade! İster inanın ister inanmayın, ben bir bebeğim. Bir erkek bebek. O tekmeleri savurmaya başladığım an bunu biliyordum, sanırım beşinci ay civarıydı. Nasıl da uyuyorum, durmadan, delicesine uyuyorum! Yetişkin bir adamken uyuduğum tüm o gecelerden çok daha derin.

O an yaklaşıyordu, belki de dakikalar kalmıştı. Beni saran o ılık, merhametli okyanus aniden çekilip gittiğinde ve beni kasılan, etten bir zindanın içinde çırılçıplak bıraktığında hissettiğim şey korkunç bir sarsıntıydı! Aklıma gelen tek kıyaslama şu: Sular altında kalmış, karanlık bir denizaltının içinde boğulan bir adamın

tam zıttını hayal edin. Tek umudum, bu etten tünelden savaşarak çıkmaktı. Uzun süredir savaşıyor, bayılıyor ve sonra tekrar uyuşuyorum. Tanrım! Bu tünelin uzunluğu... sizi kavrayan, üzerinize yapışan ve ezip geçen o etten tünel! Artık, insanların o imkânsız derecede dar yarıklardan sürünerek geçmeye çalıştığı, devasa duvarların ya da dağların altında ezildiği o korkunç kâbusları neden tekrar tekrar gördüğünü çok iyi anlıyorum. Ah, kafamı sıkan o demir mengene! Forseps, tabii ki. Kulağıma dikkat et, lanet olası! Kulağıma dikkat et! Bu ne gürültü! Bu cehennemi gürültü de ne! Ve o insanı donduran, yapış yapış soğukluk.

Dışarıdayım! O fani gözlerimle göremiyorum ama BEN dediğim o varlık tüm sahneyi o kahredici netliğiyle izliyor. Kusursuz, oldukça lüks bir bakımevi; görünüşe göre o ölüp gittiğim hastaneden bile çok daha gösterişli. Maskeli ve eldivenli doktorlar, cerrahlar, hemşireler... Tam bir gösteri! Ama beni o tutuş biçimlerinden hiç hoşlanmadım. Sanki hepsi beni topuklarımdan yakalayıp oradan oraya fırlatmaktan tuhaf, sadistçe bir zevk alıyorlar!

Nihayet, kundaklanıp çiçeklerle dolu bir odaya getiriliyorum. Yatakta yatan kız oldukça güzel. Annem! Harika. Gerçekten de göz alıcı. Peki ya bana o çatık kaşlarıyla, küçümseyerek bakan o koca kafalı, favorili çocuk? Ah, hayır! O, benim babam! O bir yalancı, iğrenç bir yalancı! Hayatında benim kadar korkunç bir yaratık daha görmemiştir ama dönüp yatakta yatan kıza ağzının suyu akarak benim ne kadar güzel bir bebek olduğumu söylüyor!

Artık bu işin nasıl yapıldığını bildiğime göre, daha fazla hayat yaşamalıyım. O uyku, o uykunun getirdiği mutlak unutuluş her şeye, tüm bu ıstıraba değer. Belki de en nihayetinde, bu da hiçliğe, o karanlığa ulaşmanın bir yoludur. Kafam biraz karışıyor ama uyku... ah, o muhteşem uyku!

"Adını Edward koymaya karar verdik, büyük büyükbabasının anısına. Henüz beş günlük ama bu sabahtan beri öylesine güzelleşti ki. Nedenini bilmiyorum ama bu sabaha kadar yüzü ve kafası tıpkı yaşlı, çökmüş bir adamınki gibiydi. Ama şimdi sadece dünya güzeli bir bebek.

Tüm sevgilerimizle, Peggy."

STARTLING MYSTERIES
HİÇLİKTEN GELEN KADIN
GEORGE LANGELAAN

HİÇLİKTEN GELEN KADIN

The Lady from Nowhere – 1964

Şair Jean Cocteau'ya, bu diğer Eurydice'ye.

Hükümet Nükleer Araştırma Enstitüsü'nün derinliklerinde muhafaza edilen üç "taşınabilir" atom bombasından yalnızca birinin patlamış olması, Tanrı'nın ne kadar zalimce bir mucizesiydi. O korkunç an, ilk nefeste sadece 6.083 kişiyi toza çevirip yuttu. Ancak asıl ölüm, gökyüzünden usulca süzülen o zehirli, görünmez sağanakta gizliydi; nükleer serpinti ve radyasyonun sinsi pençesi çok daha ölümcüldü. Willowback'teki o derme çatma, umutsuzluk kokan kamp hastanesine yığılan 122.349 vakadan 29.846'sı daha ilk ay dolmadan eriyip gitti. Geride kalan bu devasa enkaz yığınından sağ çıkabileceklerin oranının yüzde sekiz ya da onu bulması bile, zayıf ve cılız bir ihtimaldi.

Bölgenin baş güvenlik şefi olarak, o kıyamet alanına giren ilk kurtarma ekiplerinden biriyle birlikte adımımı attım cehenneme. Olan bitenin trajik bir kaza olduğuna kendimi inandırmıştım; zira o kibirli bilim insanları, kazara bir nükleer patlamanın "kesinlikle ve mutlak surette" imkânsız olduğu konusunda hepimize teminat vermişlerdi. Yine de, küllerin arasında imzalı bir itiraf bulmayı beklemesek de, o enkazı eşelemek bizim görevimizdi. Üstelik, kardeşim Bernard'ın –ya da ondan geriye her ne kaldıysa– o dağ gibi yığılmış beton ve demir yığınının, bir zamanlar ülkenin en mühim deneysel istasyonlarından biri olan o mezarlığın bir yerlerinde olduğunu biliyordum.

O devasa kıyımın ortasında hâlâ nefes alan birkaç çaresiz ruh ve sayısız, paramparça olmuş ceset bulduk.

Eğer masum birini kurtarmak ya da yeni bir savaşı engellemek söz konusu olsaydı –ki bazı gazeteler derhal yabancı bir gücün parmağı olduğu çığırtkanlığına başlamıştı bile– eksiksiz bir rapor sunar ve günün sonunda kendimi bir akıl hastanesinin yalıtılmış odasında bulma riskini seve seve göze alırdım. Çünkü artık biliyordum; bu bir sabotaj değildi. Bu, diyelim ki, kardeşimin bile

öngöremediği kadar korkunç, varoluşun dokusunu yırtan bir deneyin kontrolden çıkışıydı.

Bernard'ın hayattaki tek yakını olduğum için, onun kişisel eşyalarının arasında gezinmek, o ağır ve boğucu yükü omuzlamak bana düşmüştü. Aslında, otobüs terminalinin doğusundaki evlerin çoğu gibi, Ray Falls Belediye Binası yakınlarındaki küçük dairem de haritadan silindiği için, onun göl kenarındaki o sessiz kulübesine yerleşmiştim. Buna isterseniz sezgi deyin, isterseniz içgüdü, isterseniz de otuz yıllık mesleki tecrübenin getirdiği o karanlık fısıltı; ama oturma odasına adımımı attığım o ilk saniye, Berny'nin bu felaketle, bu kozmik dehşetle bir ilgisi olduğunu ruhumun derinliklerinde hissettim. Bir köpek saklayacak bir kemiği olduğunda bir çukur kazar ve üzerini örter; ama bir insan, diğerlerinin keşfedebileceğinden korktuğu bir sırra sahip olduğunda onu yazar, ateşe verir ve küllerini etrafa saçar. O küller şöminedeydi ve tahmin edemeyeceğiniz kadar çoktular. Onları toplayıp birleştirmeye çalışmak beyhude bir çabaydı, çünkü kardeşim belli ki ayaklarıyla onları ezip ufalamıştı. Ancak, o gri ölüm yığınının en dibinde, ilk yanan kâğıtlardan birine ait, alevlerin yalamayı unuttuğu küçük bir şerit kalmıştı. Daktiloyla yazılmış şu kelimeleri okuyabiliyordum: "... YARIN BİR ON BEŞ. SENİ SEVİYORUM." Aynı kelimeleri onun daktilosunda yazıp karşılaştırmak basit bir rutin işti, ama nedense o harflere onun parmaklarının dokunduğunu, o harflerin onun ruhundan döküldüğünü biliyordum.

Sismografların soğuk ve acımasız kayıtlarına göre, Ray Falls tam olarak 13:16'da, o cehennem ateşiyle kavrulmuştu. Bir on beşe fazlasıyla yakın bir zaman. Ve görünüşe göre Berny, bir aşk yaşıyordu. Belki de bir saplantı.

"Demek ki, bu bir *cherchez la femme* (kadını bul) meselesi," diye mırıldandım, pipomu yakıp külleri umutsuzca eşelerken. O kadını bulamadım ama bir fotoğrafın yanmış kalıntılarına rastladım. Televizyonun üzerinde duran o boş çerçevenin ona ait olduğunu, o boşluğun aslında ne kadar büyük bir yokluğu temsil ettiğini düşündüm.

Boş çerçevenin hemen yanında gözüme çarpan ikinci şey, mikrofonsu bir cihazdı. Doğrudan televizyona kablolanmıştı. Düğmesini çevirdiğimde, cihazın ısınmasını bekledim ve mikrofona konuştuğumda kendi sesimin o metalik, yabancı yankısını televizyonun hoparlöründen duydum. Başka hiçbir şeye bağlı değildi. Sadece o boş ekrana.

Masasının üzerinde, anlaşılmaz teknik kâğıtların oluşturduğu o karmaşık yığının altında, dört sayfa kâğıt buldum. Her birinin tam ortasına, büyük harflerle birkaç kelime yazılmıştı. Bunların Bernard'ın aldığı mı yoksa göndermeye hazırlandığı mesajlar mı olduğunu anlamaya çalışarak kelimelere bir anlam, bir sıra vermeye çabaladım. Üçü birbiriyle bağlantılı gibi duruyordu ama dördüncüsü zihnimi bir girdaba sürüklüyordu. En kısasıydı, sadece iki kelime: "MUTLU MUSUN?"

Diğer üçü ise şöyleydi:

BENİM HAKKIMDA TAM OLARAK NE BİLİYORSUN Kİ?

KEŞKE ORADA, SENİN YANINDA OLABİLSEYDİM.

SANA İNANSAM BİLE, NE YAPMAMI BEKLİYORSUN?

Parça parça, damla damla, o dehşet verici gerçeği bir araya getirmem tam iki yılımı aldı. Dürüst olmak gerekirse, bana sonradan tüm o inanılmaz hikâyeyi anlatan karım olmasaydı, muhtemelen hâlâ o karanlıkta el yordamıyla ilerliyor olurdum. Başlangıçta ona inanmadım, ama çok geçmeden o reddedilemez kanıtları önüme serdiğinde ve o kozmik dehşeti zihnimde tam anlamıyla oturttuğumda, kimsenin bana inanmayacağını çok iyi biliyordum. Dahası, eğer bunu resmî bir rapor haline getirip sunsaydım, kendimi yerel bir tımarhanenin soğuk duvarları arasında bulma ihtimalim yarı yarıyaydı. Ancak, eğer bir gün yayımlanırsa diye, bunu edebi bir hikâye formunda kâğıda dökerek, her zaman "bu sadece bir kurgu" diyerek o yalıtılmış odadan kurtulabilirdim. Sadece karım ve belki de ufukları o sınırları aşmış birkaç bilim insanı bilecek ki, hakikat, her zamanki gibi, kurgudan çok daha tuhaf, çok daha acımasızdır.

Kardeşim Bernard, şüphesiz ailemizin en parlak zihniydi ve yıllar geçtikçe, başkalarının pul ya da kelebek biriktirdiği gibi onun da akademik dereceler topladığını duymak beni hiç şaşırtmıyordu. Dr. Bernard E. Marsden olarak Ray Falls'a döndüğünde hissettiğim o gurur, Nükleer Araştırma Enstitüsü'nde hayati bir göreve getirildiğini o tek kişilik karşılama komiteme, yani bana açıkladığında daha da büyümüştü.

Berny, Ray Falls'un yukarısında, göl kenarındaki o küçük ama konforlu, yalnızlık kokan kulübede yaşıyordu. Yakınlarda oturan yaşlı bir kadın, her sabah erkenden gelip ona kahvaltı hazırlıyor ve evi toparlıyordu. Akşam yemeklerini ise kendi ocağında kendi pişirirdi. Yılın her günü, sular buz gibi olsa da sabahları gölde yüzmesi dışında, sporla pek ilgilenmezdi; yine de o iriyarı Marsden yapısını ve Marsden'lara özgü o delici mavi gözleri miras almıştı. Polis teşkilatındaki onca yıllık tecrübeme rağmen, eminim ki bir kavgaya tutuşsaydık beni kolayca yere serebilirdi.

Rakamlarla boğuştuğu o uzun, yorucu gecelerden birinde Berny esnedi, gerindi ve artık uyuma vaktinin geldiğine karar verdi. Ancak acı tecrübelerinden biliyordu ki; zihnini o formüllerden, o sonsuz olasılıklardan arındırmazsa, gözüne bir damla bile uyku girmeyecekti. Genellikle göl kenarına iner, son piposunu tüttürürdü, ama o gece dışarıda bardaktan boşanırcasına, kasvetli bir yağmur vardı. Bu yüzden televizyonunu açtı ve mutfaktan bir bardak süt ile birkaç bisküvi aldı. Geri döndüğünde ekran titriyordu. Odak dışı, bulanık iki adam kendi aralarında hararetle konuşuyorlardı ama odanın içine tek bir fısıltı bile düşmüyordu. Sesi ve görüntüyü ayarlamak için düğmelerle umutsuzca oynadı, cihazının ya da yerel istasyonun arızalandığını düşünüp televizyonu kapattı.

Birkaç gece sonra, uzun ve boğucu bir raporu daktilo etmeyi bitirdiğinde, televizyonu tekrar açtı. Bir dakika kadar sonra, bir adamın anlaşılmaz, boğuk ve çarpık sesi odayı doldurdu; ekran aniden beyaz bir ışıkla parladığında, üzerinde sadece süzülen, tekinsiz gölgeler vardı.

"Kesin bozuk," diye homurdandı Berny, düğmelerle oynarken.

Tam kapatmak üzereydi ki, çok net, çok keskin bir el, sanki o hiçliğin içinde bir şey arıyormuşçasına ekranın üzerinde kaydı. Ardından, çok yaşlı bir adamın başı belirdi; gözlerini kırptı, Berny'nin anlayamadığı bir şeyler söylemek için başını çevirdi ve sonra, tıpkı devasa, ışıksız bir akvaryumdaki bir balık gibi sessizce süzülüp kayboldu. Birkaç anlamsız ses, titreyen gölgeler... ve sonra koca bir hiçlik.

Berny saatine baktı ve akşam gazetesini eline aldı. Televizyon programındaki son yayın, 23:35'teki gece haberleriydi. Yayının gece bire kadar sürmüş olması imkânsızdı. Ortada bambaşka bir şey vardı. Cihazı tamir ettirmesi gerekecekti; tabii yerel istasyon renkli yayın ya da yeni bir iletim yöntemi üzerine gizli deneyler yapmıyorsa. Ertesi sabah, yerel istasyonun mühendislerinden Dick Rowlands'i aradı. Beklediği cevabı alamamıştı; Dick, bunun stratosferden yansıyan uzak bir yayının yarattığı bir "tesadüf" olabileceğini söyledi.

Fakat birkaç gece sonra, o boğuk ve gırtlaktan gelen sesler daha yüksek bir tonda odayı doldurduğunda, Berny tuhaf, çatlak bir sesin kristal netliğinde duyulduğunu fark etti. Hemen ardından daha tiz bir ses ona cevap verdi. Bir saniye sonra ekran aydınlandı ve kusursuz bir netlikle, konuşan iki Japon'u gördü. İçlerinden biri döndü, parmağıyla doğrudan ekranı işaret etti ve ikisi de öne doğru atıldılar.

Küçük adam ekrandan ona doğru bakıyor, onun hareketlerini taklit ediyordu. Berny süt bardağına uzandığında o da kadeh kaldırıyor; Berny piposunu yaktığında, ekrandaki adam da görünmez bir pipoyu yakıyordu. Odanın içine sızan bu görüntü, artık bir yansıma değil, iki boyutlu bir ayna, ya da daha korkuncu, boyutlar arası bir pencereydi.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu Berny, kendi sesinin o boşlukta yankılanmasından ürkerek.

Ona uzun uzun baktılar. Yaşlı, gözlüklü bir adam ekranın merkezine geldi ve oldukça net bir şekilde sordu:

"İngilizce konuşmak?"

"Evet," dedi Berny, kalbi göğüs kafesini parçalayacakmış gibi atarken. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Kendi aralarında fısıldaştılar. Yaşlı adam ona bakıp, "Lütfen, bekleyin," dedi.

Çok beklemesi gerekmedi. Uzun saçlarını kulağının arkasına atan, sade beyaz bir elbise içindeki o güzel kadın görüş alanına girdiğinde Berny olduğu yerde donakaldı. Kadın etrafındaki adamlara, onların kendi aralarında ne tartıştıklarına aldırmadan bakıyordu; kendi kollarına dokunuyor, uzun beyaz ellerine bakıp garip, hüzünlü bir şekilde gülümsüyordu. Doğrudan Berny'ye bakarak, o kusursuz İngilizcesiyle sordu:

"Lütfen, İngilizce konuşuyor musunuz?"

"Evet. Beni duyabiliyor musunuz? Siz kimsiniz? Neredesiniz?"

Kadın, etrafındaki hararetli tartışmaları dinledikten sonra, "Görünüşe göre siz bizi duyabiliyorsunuz ama biz sizi duyamıyoruz," dedi. "Anlıyor musunuz?"

Berny, çaresizce başını salladı ve masasına atılıp daktilosuna kâğıdı taktı: *MY NAME IS BERNARD MARSDEN... WHO ARE YOU AND WHERE ARE YOU?*

Kadın kâğıdı okuyup adamlara çevirdi. "Size kim olduğumuzu anlatmak zor... Çünkü dürüst olmak gerekirse, biz hiçbir yerdeyiz."

Berny daktilosuna vahşice vurmaya devam etti. Karşısındaki bu şeyin aptalca bir şaka olmamasını, aklını kaçırmamış olmayı umut ediyordu. Kadın, adının Mary Miles olduğunu, Yorkshire, Hull'dan geldiğini söyledi. Etrafındaki adamların ise Nagasaki atom bombasında ölenler olduğunu anlattı.

"SAÇMALIK!" diye karaladı Berny bir kâğıda.

"Lütfen!" diye yalvardı kadın, o ölü boyuttan gelen sesiyle. "Profesör Kizoki, bizim ölmediğimizi, sadece atomik ve moleküler bir parçalanmanın tam merkezinde bulunduğumuzu söylüyor. O zincirleme reaksiyon, zamanın çok ötesine sıçradı... Üç boyut-

lu bir varoluştan, beş boyutlu bir evrendeki dört boyutlu bir varoluşa aktarıldık. Bizler artık, sizin deyiminizle, anti-maddeyiz."

Berny, varoluşsal bir uçurumun kenarında sallandığını hissediyordu. Onlar birer hayalet değildi; onlar, fizik kanunlarının çöktüğü o karanlık hiçlikte sıkışıp kalmış, bilinç sahibi atomlardı.

Haftalarca o ekranın başında bekledi Berny. O yüz, o hüzünlü hemşire onu ele geçirmişti. Aklını yitirip yitirmediğini kanıtlamak için Hull'a, o kadının geçmişinin peşine düştü. Ve buldu. Mary Miles gerçekten yaşamıştı; Singapur'da savaşta kaybolmuştu ve Berny, teyzesinin evinden o yüzün yirmi yıllık bir fotoğrafıyla geri dönmüştü. Ekrandaki hiçlik, gerçekti.

Geri döndüğünde, tüm bu kozmik dehşeti ve mucizeyi raporlaştırmaya karar verdiğinde, Mary tekrar ekranda belirdi.

"Bunu yapmanı istemiyoruz," dedi kadın. Sesi hüzünlü, uzak bir yıldızın ölümü kadar soğuktu.

"İnsanlar... Dünyadaki insanlar kötü."

Berny, daktilosunun başında çaresizce sordu: "MUTLU MUSUN MARY?"

"Bu çok farklı... Çok farklı. Evet Berny, ama senin anlayamayacağın türden bir mutluluk bu. Bizim bir şeklimiz yok, biz sadece *varız*."

"BİRBİRİNİZİ NASIL GÖRÜYORSUNUZ PEKİ?"

"Görmüyoruz, sadece biliyoruz. Sizin dünyanızdaki gibi değil. Biz bir araya geldiğimizde, birinin tüm benliğini, içini, dışını, her şeyini aynı anda kavrıyoruz. Ve ben senin hakkında her şeyi biliyorum Berny. Oraya, teyzenin yanına geldiğinde de seninleydim."

Berny'nin parmakları titreyerek daktilonun tuşlarına dokundu. İmkânsızlığın, o uçsuz bucaksız uzay-zaman boşluğunun ötesinden, bir anti-madde fısıltısına duyduğu o kahredici aşkı yazdı: "SANA AŞIK OLDUĞUMU BİLİYORSUN SANIRIM."

"Evet, Berny. Sanırım bunu sen fark etmeden önce ben biliyordum."

"BENİ UMURSUYOR MUSUN, MARY?"

"Evet... ama çok farklı bir şekilde."

"BUNUN SADECE TEK BİR ŞEKLi OLABİLİR," diye yazdı adam; üç boyutlu zihninin o çaresiz, daracık duvarlarına çarparak.

"Oh, hayır!" diye güldü Mary o ulaşılamaz hiçlikten. "Ama, işte yine aynı şey... Bunu senin anlaman kesinlikle imkânsız."

"AMA BENİ ÖNEMSİYORSUN."

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, sizin... sizin dünyanızın ölçülerine göre, ben... sanırım ben de sana aşığım, Berny."

"KEŞKE ORADA, SENİN YANINDA OLABİLSEYDİM."

"Bunun senin için hiçbir anlamı olmazdı, Berny. İnan bana; var olmayan bir şeyi, aynı anda hem kendin hem de bir başkası olan bir mevcudiyeti öpmek kesinlikle imkânsızdır. Ama artık gitmeliyim. Geç mi oluyor? Biz burada zamanın ağırlığını hissetmiyoruz, bu yüzden o sizin için yeniden akmaya başlıyor."

Berny sessizce başını salladı ve bileğindeki saati ona gösterdi.

"Tanrım! Çok geç olmuş. İyi geceler, Berny. Kutsanmış ol," dedi kadın. Ekrandan ona sessiz bir öpücük üfledi ve soluk, beyaz bir ışıkla titreşen ekranın içinde eriyip gitti.

Gecenin geri kalanında Bernard Marsden'in gözüne bir damla uyku girmedi. Oturdu, düşündü, karanlığın içinde kayboldu ve daktilosunun tuşlarına umutsuzca vurdu. O gece kağıda dökülenlerin arasında, Mary Miles için yazılmış, varoluşun sınırlarını aşmaya çalışan üç sayfalık ağır bir mektup da vardı.

Ertesi gün, o meşum raporu üzerinde çalışmak yerine, kasabadaki elektrikçiye gidip bir mikrofon satın aldı. Eve döndüğünde, mikrofonu kendi sesini televizyonun hoparlöründen verecek şekilde ustaca televizyona bağladı. Daktiloda yazdığı kısa bir notta, artık o yorucu yazışmalara gerek kalmadan sesini Mary'ye duyurabilmeyi umduğunu açıklıyordu. Bu notu, üç sayfalık o uzun mektubuyla birlikte ekranın önüne özenle astı. O gece, yerel yayın sona erdiğinde, Mary'nin o hiçlikten çıkıp geleceği umuduyla televizyonu kapatmadı.

Mutfakta bir bardak süt ve birkaç bisküvi alırken, birden onun o yankısız sesini duydu:

"Berny! Lütfen o mikrofonu henüz kullanma. Tıpkı bir yayının aniden başlaması gibi bir etki yaratacağından korkuyorum. Bu çok tehlikeli olabilir, anlamıyor musun?"

Onun haklı olabileceğini idrak eden ve o sırada telefonun çalarak her şeyi mahvetme ihtimalinden dehşete düşen Berny, buzdolabının kapağını şiddetle çarpıp mikrofonun kablosunu sökmek için odaya koştu.

"Berny! İşe yarıyor, hem de kusursuz bir şekilde!" dedi Mary heyecanla titreyen bir sesle. "O kapının çarpılışını çok net duydum ve bana hiçbir zarar vermedi. Bir şeyler söylemeyi dene... ama ne olur ne olmaz, fısıldayarak."

Bir yaprak gibi titreyen Berny, boğuk bir fısıltıyla konuştu:

"Mary, seni seviyorum."

"Teşekkür ederim, Berny. Bunu biliyordum. Daktiloda yazdığın her şeyi de biliyorum. Çünkü anlıyor musun, kendi durumuma döndüğüm an, seninle kalıyorum ve yaptığın her şeyi görebiliyorum."

"Yani yazarken omzumun üzerinden beni mi izliyordun?"

"Hayır, tam olarak öyle değil. Ben aynı anda hem senin parmaklarındaydım, hem de üzerine yazdığın o kâğıtlardaydım... ama bunu nasıl anlayabilirsin ki!"

"Anladığım tek şey, Mary, senin de beni sevdiğin... ve bizim bu konuda bir şeyler yapmamız gerektiği."

"Ne yapabiliriz ki?"

"Kahretsin, sevgilim! Sen bir hayalet değilsin. Hayattasın, fazlasıyla hayattasın! Bunun en büyük kanıtı, bir televizyon ekranında belirebilmen, benimle zekice konuşup tartışabilmen. İş dönüp dolaşıp şuna varıyor: Sen yaşıyorsun, demek ki bir umut var."

"Ne umudu, Berny?"

"Bilmiyorum, ama eğer bir atom bombası seni bulunduğun o yere bu şekilde sağlam bir halde fırlattıysa, bu süreci tersine çe-

virmenin bir yolunu bulmalıyız. İşte tam da bu yüzden tüm bu olan biteni derhal rapor etmeliyim ki, en parlak beyinler bu sorun üzerinde çalışmaya başlasın."

"Berny! Sen çok tatlısın... ama bu kesinlikle imkânsız," dedi Mary. Berny onun gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğünde yutkunmakta zorlandı.

"Mary, seni kurtarmanın... bir yolu olmalı!"

"Bizim kurtarılmaya ihtiyacımız yok, Berny. Diğerleri de bunu istemiyor."

"Bunu Profesör Holmes ile konuşacağım. O benim patronum..."

"Biliyorum, ama yapmamalısın."

"Endişelenme, sevgilim."

"Endişeleniyorum. Söz vermiştin..."

"Mary, seni kurtarmak zorundayım!"

"Berny, eğer kimseye tek bir kelime bile edersen, beni bir daha asla göremezsin."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin!"

"Seçim senin, Berny. Eğer sırrın hâlâ sır olarak kalırsa, yarın gece burada olacağım. Aksi takdirde... o düğmeyi boşuna çevirmiş olacaksın."

"Mary! Bekle bir dakika..."

"Unutma, seninle olacağım ve seni izleyeceğim, sevgilim."

"Hayır! Gitme henüz..." Ancak onun gülümseyen silüeti çoktan hiçliğe karışmıştı.

Ertesi gün Berny, telefonu kaldırıp Profesör Holmes'u aramanın eşiğinden iki kez döndü. Ancak her seferinde, Mary'nin çok yakınlarda bir yerlerde onu izlediği ve dinlediği hissi ruhunu sarıyor, onu bu fikirden vazgeçiriyordu. Kadın o gece görünmedi; ertesi gece de. Üçüncü gece, yerel yayın biter bitmez Mary ekranda belirdiğinde, yüzünün yarısını bir şalla gizlemişti.

"Mary! Ne oldu? Yüzüme bak!" diyerek ekrana atıldı Berny.

"Berny, sevgilim... gelmemeliydim. Bu beni etkilemeye başladı ve eğer devam edersem, yavaş yavaş parçalanıp dağılmamdan korkuluyor."

"Oh, sevgilim! Seni nasıl etkiliyor? Yüzünü göster bana."

"Beni o fotoğraftaki Mary olarak hatırlamanı tercih ederim. Artık gitmeliyim, Berny. Anlıyorsun, değil mi? Ve unutma, seninle olacağım çünkü dünyevi standartlarla ifade etmem gerekirse, seni gerçekten seviyorum."

"Ama, Mary, bekle! Nasıl iletişim kuracağız?"

"Seninle olacağım, Berny. Eğer biraz daha kalırsam, bu çok daha kalıcı, korkunç bir ayrılık olacak. Unutma, ben ölmedim. Elveda, benim... elveda, Berny." Ve ekrana doğru eğilip o soğuk camı dudaklarıyla mühürledi, ardından sonsuzluğun içinde solup gitti.

Sonraki birkaç hafta boyunca Bernard Marsden işlerini o kadar boşladı ki, bu durum göze batmaya başladı. Profesör Holmes onu odasına çağırıp bir derdi olup olmadığını sordu.

"Hem evet, hem hayır, efendim. Ben... bir rapor üzerinde çalışıyorum... tamamen yeni bir şey ve..."

"Anlıyorum. Eh, kendini bu kadar yıpratma Marsden. Hazır olduğunda bana haber ver, okumaktan memnuniyet duyarım."

Mary'nin fotoğrafının bir kopyasını çıkarmış ve artık tamamlanmış olan raporuna eklemişti. Yazdıklarını dikkatle defalarca okudu, neredeyse bir hafta daha tereddütler içinde kıvrandı ve nihayet kararını verdiğinde Mary için son bir not daktilo etti. Bir iki kez yüksek sesle konuşmayı denemiş, onun buralarda bir yerlerde kendisini dinlediğini hissetmesine rağmen kelimeler boğazında düğümlenmişti. Yazdığı notu okudu:

"Mary, seni geri getirmeyi deneyeceğim. Bunu yapabilmek için en iyi zihinlerin yardımına ihtiyacım var ve bu yüzden, sanırım senin de bildiğin gibi, işe tüm bu olanların eksiksiz bir raporunu sunarak başlıyorum. Bunu onaylamadığını biliyorum ama beni anladığını da biliyorum. Kim bilir, belki bir gün bana minnettar kalırsın."

Notu imzaladı ve masasının tam ortasına, açıkça görülebilecek bir yere bıraktı. Kararını vermiş olmanın getirdiği o tuhaf, tekinsiz rahatlamayla, aylardır ilk defa midesinde bir açlık hissetti. Dışarıda yemek yemeye karar verip şapkasına ve paltosuna uzandığı an, telefonu acı bir şekilde çaldı.

"Evet, ben Doktor Marsden," diye açtı.

"Benim adım Perkins, Doktor. Numaranızı az önce rehberden buldum. Demin radyoyu dinliyor muydunuz?"

"Hayır. Üzgünüm ama hiç vaktim..."

"Durun bir saniye Doktor, bu bir anket falan değil. Sizin için bir mesaj duydum."

"Ne tür bir mesaj?"

"Spor haberleri ile senfoni konseri arasında acil bir çağrı olarak geçti."

"Benim için olduğunu nereden biliyorsunuz? Mesaj neydi?"

"Çok kısaydı. Sadece, Ray Falls'tan Doktor Marsden'in bu gece mutlaka Hemşire Miles'ı araması gerektiği söylendi."

"Bunu kim söyledi?"

"Bilmiyorum, sanırım spiker."

"Erkek mi, kadın mı?"

"Kahretsin Doktor, sizinle dalga geçmiyorum. Neden istasyonu aramıyorsunuz? Size tüm bilgiyi verebilirler. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Size minnettarım. Gerçekten çok teşekkür ederim."

Telefonu kapatır kapatmaz cihaz yeniden çaldı.

"Doktor Marsden? Beş dakika önce radyoda sizin için bir anons geçildi."

"Evet, biliyorum. Çok teşekkür ederim," dedi Berny ve telefon tekrar çalmaya başladığında fişini tamamen çekti. Şapkasını ve paltosunu giyip dışarı fırladı.

Bir polis arabası kaldırımın kenarında durdu.

"Doktor Marsden siz misiniz?" diye sordu bir polis memuru, arabadan inip el fenerini ona tutarken.

"Evet, neden?"

"Sizin için radyodan acil bir çağrı yapıldı ve bunu duyan vatandaşlardan epeyce telefon aldık."

"Teşekkürler, memur bey. Haberdarım, ilgileneceğim."

"Tamamdır. Sizi acilen bırakabileceğimiz bir yer var mı, Doktor?"

"Hayır, çok teşekkür ederim. O kadar acil değil."

Berny, o gece Mary'yi göreceğini ruhunun en karanlık köşelerinde biliyordu. Onun aslında ne kadar özgür olduğunu merak ediyordu. Her halükarda kararını vermişti. Artık beklemek hiçbir işe yaramayacaktı; tek mantıklı yol, ne kadar umutsuz görünürse görünsün bir şeyler yapmaya çabalamaktı.

Gece on bir buçukta televizyonu açtı. Bir filmin bitişini, gece yarısı haberlerini, son hava durumunu ve kapanış anonsunu sabırla izledi. Ekranın ışığının titremesi ve daha önce hiç görmediği, kel kafalı bir adamın yüzüyle karşılaşması neredeyse bir saat sonraydı.

"Doktor Marsden, buraya gelmek için gönüllü oldum ve İngilizce bildiğim için kabul edildim."

"Bayan Miles nerede? Neden o gelmedi?"

"Basitçe söylemek gerekirse, buraya tekrar gelmesi onun için ölümcül olabilir."

"Peki sizin için ölümcül değil mi?"

"Eğer uzun süre kalırsam ya da sık sık gelirsem olabilir. Radyasyonun sizin için olduğu kadar, bu durum da bizim için tehlikeli. Bu yüzden çok az vaktim var ve lütfen beni dikkatle dinleyin."

"Bayan Miles iyi mi?"

"Evet, içiniz rahat olsun; kendisini bir daha bu tehlikeye atmadığı sürece onun için endişelenmiyoruz."

"Onu görmesem bile kendisiyle konuşabilir miyim?"

"Hayır. Ve lütfen sözümü kesmeyin. Söyleyeceklerim hayati önem taşıyor ve zamanım dolmak üzere."

"Pekâlâ. Sizi dinliyorum."

"Bayan Miles bize planlarınızdan bahsetti ve buna itiraz ediyoruz. İki sebepten ötürü: Birincisi, eski varoluş formumuza geri dönmeyi arzulamıyoruz. İkincisi, girişeceğiniz herhangi bir deney felaketle sonuçlanabilecek kadar tehlikeli."

"Bayan Miles bu konuda ne düşünüyor?"

"Sözümü kesmeyeceğinize dair söz vermiştiniz, Dr. Marsden. Evet, Bayan Miles da bizimle aynı fikirde. Başarılı olmanızın imkânsız olduğunu biliyor ve sizi uyarıyoruz. Olası deneylerinizden gerçekten korkuyoruz. Bu yüzden, sessizliğinize karşılık size bir teklif sunmaya karar verdik. Eğer isterseniz, çok fazla zorlanmadan bize katılabilirsiniz. Bu bağlamda, Bayan Miles'ın bana iletmemi istediği bir mesaj var: Kendisi sizin mevcut formunuzda kalmanız için yalvarıyor olsa da, eğer gelmeye karar verirseniz sizi geri çevirmeyecek."

"Benimle... evlenecek mi?"

"Eğer arzunuz buysa, evet. Ama bunun hiçbir anlamı yok. Siz bunu anlayamazsınız."

"Size nasıl katılabilirim?"

"Sizin için nispeten kolay olmalı. Sadece atomik bir patlamanın tam merkezinde durun. Silahlarla doğrudan bir ilginiz olmasa da, muhtemelen gelecekteki bir testte yer almayı ayarlayabilirsiniz."

"Saçmalık!" diye homurdandı Berny.

"Evet, belki de öyledir. Eh, gitmem gerek çünkü güvenli sürem doldu. Ne yazık ki, sizin dünyanızda bu şekilde belirdiğimizde zaman bizim için işlemeye başlıyor. Kararınızı verirseniz Bayan Miles'a haber verin, sizinle buluşmasını elbette ayarlayacağız."

"Hey! Bekle bir dakika!" diye bağırdı Berny, ama adam çoktan hiçliğe karışmıştı.

Marsden intihara meyilli bir adam değildi; ancak bu gerçek bir intihar sayılmazdı, çünkü ölümle uzaktan yakından ilgisi olmayan, bambaşka bir varoluşsal dönüşüm geçirecekti. Zaten ona bağımlı kimse yoktu ve ortadan kaybolması hiçbir ciddi soruna

yol açmayacaktı. Bu noktaya kadar mantığını yürüten Berny, atomik patlamaların deneysel tarafına sızmanın ne kadar zor olabileceğini düşünmeye başladı ve o andan itibaren kendi kıyametini mühürlemiş oldu.

Çok geçmeden, güvenlik önlemlerinin bir bombanın etki alanında bilerek kalmayı neredeyse imkânsız kıldığını keşfetti. Kazara bir bombayı patlatmak ise görünüşe göre daha da zordu; ki bu fikri zaten hemen aklından çıkarmıştı, çünkü birçok masum insanın hayatını tehlikeye atacaktı. Elçinin sandığı kadar kolay değildi. Sonra, bir sabah, o karanlık yolu buldu. Araştırma Enstitüsü'ndeki evrak sepetine yanlışlıkla konulan bazı notlara göz atarken, meslektaşlarından Profesör Brendon'un bir "A-el bombası" test etmek üzere olduğunu öğrendi. Bu, mucidine göre "otuz fitlik sınırlı bir alan içindeki her şeyi tamamen yok edecek" minyatür bir nükleer patlama yaratacak bir el bombasıydı. Üstelik nükleer serpinti bırakmama avantajına sahipti ve patlamadan saniyeler sonra bölgeye radyasyon riski olmadan girilebiliyordu. Sıradan el bombalarının aksine zaman ayarlı bir fünyesi yoktu. Güvenlik pimi çekildikten sonra, dört poundu aşan herhangi bir darbe onu anında patlatıyordu.

Berny, Profesör Brendon'un çalışmalarına fazla ilgi gösterirse Enstitü'nün paranoyak güvenlik kurallarının devreye gireceğini, sadece sorgulanmakla kalmayıp kapsamlı bir güvenlik taramasından geçirileceğini çok iyi biliyordu. Kim bilir, belki de Hull'a yaptığı o gizli seyahat bile ortaya çıkacaktı. Durumu dikkatlice ölçüp biçtikten sonra, sadece birkaç fitlik bir alanda tehlike yaratacak, bir tüfek mermisine bile sığdırılabilecek son derece sınırlı bir nükleer patlamanın olasılıkları üzerine taslak bir rapor hazırladı. Karşılaşılacak ana zorlukların farkındaydı, ancak ön raporunda bunları aşmanın yollarını kasten muğlak bir şekilde özetledi. Raporu sunduktan sonra fazla beklemesi gerekmedi. Bir sabah Profesör Holmes odasına girdi.

"Fikirleriniz oldukça ilginç, Marsden. Görünüşe göre Brendon'dan bile daha ileri gitmişsiniz. Elbette onun çalışmalarından haberdarsınızdır?"

"El bombasından mı? Evet, üstünkörü bir şeyler duymuştum efendim."

"Bakın Marsden, bir süreliğine Brendon ile çalışmaya ne dersiniz? İlk testleri için neredeyse hazır ve ona büyük yardımınız dokunabilir."

"Eğer Profesör Brendon işbirliğimi kabul ederse, onunla çalışmaktan onur duyarım efendim."

Sadece birkaç gün içinde Berny öğrenmek istediği her şeyi öğrenmiş ve kusursuz bir eylem planı hazırlamıştı. Profesör Brendon'un bombalarından birini hazırlayacak, yeraltındaki depolama kasalarından birine inecek, kalın çelik kapıyı ardına kadar kilitleyecek ve bombayı ayaklarının dibinde parçalayacaktı. Bunu açık bir arazide yapmayı tercih ederdi, ancak o bombayı Enstitü çıkışlarındaki otomatik dedektörlerden ve Geiger sayaçlarından asla geçiremeyeceğini biliyordu.

Artık tek yapması gerekenin doğru zamanı seçmek olduğundan emin olduğunda, Berny eve gitti ve Mary için nasıl ilerleyeceğini açıklayan ve o gece televizyonunda bir elçinin belirmesini rica eden son bir not yazdı.

Gece on ikiyi çeyrek geçe, planladığı o meşum deneyden tam on üç saat önce, daha önce gördüğü o kel kafalı adam ekranda belirdi.

"Bayan Miles hâlâ bu fikirden vazgeçmeniz için yalvarıyor. Ancak, eğer bu deneyi gerçekleştirmekte kararlıysanız, sizi orada bekliyor olacağını bilmenizi istedi." Ve tek bir cevap bile beklemeden silinip gitti.

Berny, bedeli cehennem ateşiyle ödenecek, korkunç bir hata yapmıştı; diğer depolama kasalarını kontrol etmeliydi. O kasalardan birinde üç adet orta ölçekli taktik nükleer bomba bulunuyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki sadece biri patladı. Berny'nin el bombasına çok yakın bir mesafede olmalıydı. Böylesine küçük bir bombayla bile Ray Falls felaketi yaşadı; kasabanın batı yakası, doğrudan patlamayla olmasa bile onu takip eden o acımasız yangın fırtınasıyla haritadan silindi. Göl kenarındaki mahalle bir mucize eseri kurtuldu; gerçi tuhaf bir şekilde gölün suları kabar-

mış ve taşmıştı. Şu an içinde yaşadığım, Berny'ye ait bu evde sadece birkaç cam kırılmıştı.

Berny'ye ne olduğunu nereden mi biliyorum? Bana karım anlattı. Onunla kazadan kısa bir süre sonra tanıştım ve uzunca bir süre, her ne kadar ben bunun trajik bir kaza olduğuna inansam da, bizim bir numaralı şüphelimizdi. İlk kurtarma ekiplerinden biri tarafından Araştırma Enstitüsü'nün dumanı tüten yıkıntıları arasında başıboş gezinirken bulunmuştu. Yüzünün sağ tarafını tamamen kavurmuş, korkunç bir yanıkla hastaneye kaldırıldığında ağır bir şok geçiriyordu ve hafızasını yitirmişti. Adının Mary olduğunu sanıyordu, ama bundan bile emin değildi. Tüm çabalarımıza rağmen kimliğini asla tespit edemedik. Doktorları hafıza kaybından çok daha fazla hayrete düşüren şey ise, onca insanı acımasızca öldüren ve öldürmeye devam eden o yoğun radyasyondan hiçbir şekilde etkilenmemiş olmasıydı.

Bir güvenlik görevlisi olarak onunla sık sık görüşüyordum ve nedense benden hoşlanmış gibiydi —ona birini hatırlattığımı düşünüyordu. Bir akşam ona evlenme teklif ettiğimde, beni çok sade, çok saf bir şekilde kabul etti.

Balayımızdan sonra onu yeni yuvamıza, kardeşimden bana miras kalan göl kenarındaki bu eve getirdim. Her şey ertesi sabah oldu; kahvaltı ediyorduk ki gözü aniden televizyona takıldı. O an bayılacağını sandım. İşte o an, her şeyi hatırladı.

Şimdi çok sessiz bir hayat sürüyoruz ve oldukça mutluyuz. Televizyon setini o gün paramparça ettim, çünkü onu huzursuz ediyordu. İşin aslı, elimizden geldiğince hiçbir ekrana yaklaşmıyoruz. Onun o camsı boşlukta görmekten ne kadar korktuğunu sanırım artık biliyorum.

Çünkü aynı dilsiz dehşet, benim de damarlarımda geziniyor.

BİLİMKURGU-KORKU-GERİLİM

ÖTEKİ EL

GEORGE LANGELAAN

Tüyler ürperten
bir dehşet öyküsü

Bu korku dolu
romanı kaçırmayın!

50¢

0 52253 00704 0

ÖTEKİ EL

The Other Hand – 1961

Sol elimi ısrarla ve öylesine acımasızca kamçılayarak bana sağ elimi kullanmayı öğreten o öğretmenin anısına.

"Doktor... Yalvarırım, sağ elimi kesip atabilir misiniz?"

Gözlüklerimin çerçevesinin üzerinden, masamın diğer ucunda oturan o ince, atletik yapılı adama baktım. Bakışlarımız o sessiz odada bir anlığına kesiştiğinde, gözlerinin derinliklerinde kök salmış o saf, karanlık dehşeti ve sarsılmaz kararlılığı aynı anda okuyabiliyordum. Ağır ağır boş bir kayıt kartını elime aldım.

"İsminiz lütfen, Mösyö?"

"Manoque... Kartım burada... Jean-Claude Manoque."

"Yaşınız?"

"Otuz iki."

"Adresiniz?"

Her soruda bakışlarımı ona çeviriyordum. Kusursuz giyimi, dudaklarından dökülen o akılalmaz talebe rağmen sergilediği tuhaf rahatlık ve yumuşak ses tonuyla, dünyayı avuçlarının içinde tutan o saygın adamlardan biri gibi görünüyordu; verdiği adres de hatırı sayılır bir servetin habercisiydi. Ne var ki gözleri, ruhunu kemiren o ateşli huzursuzluğu ele veriyordu. Gerçi, kendi bedeni üzerinde geri dönüşü olmayan bir yıkıma, bir ameliyata karar vermiş her insanın böyle gergin olması doğanın kanunuydu.

"Bu ameliyatı size kendi doktorunuz mu önerdi, Mösyö Manoque?"

Kalemimi masaya bırakıp arkama yaslandım. Başka hiçbir doktora danışmadığını, sadece bir cerrah olduğum ve tesadüfen yakında oturduğum için bana geldiğini açıkladı.

"Elinizi görebilir miyim, Mösyö Manoque?"

İleri doğru uzanarak, avuç içi yukarı bakacak şekilde elini masamın üzerine doğru itti.

Uzun, küt uçlu, sağlam parmaklarıyla, eyleme ve güce alışkın bir adamın o kusursuz, heykelsi eliydi bu. Başparmağının taba-

nında ve avuç içinin kenarında, serçe parmağının hemen altında yer alan o iki nasıra parmak uçlarımla hafifçe dokundum.

"Tenis," diye mırıldandı soluk bir tebessümle.

Elini ters çevirip o özenle bakılmış tırnaklara baktım; güneşten kavrulmuş derisinin altından geçen damarlara ve tendonlara başparmağımla hafifçe bastırdım. Bileğinden parmaklarına doğru inen o ince tüy tabakası içindeki hayvani gücü fısıldıyor, eklemlerindeki bir iki eski yara izi ise geçmişteki bastırılmış bir saldırganlığın sessiz tanıklığını yapıyordu.

"Diğer eliniz, lütfen."

Neredeyse ikizi kadar aynıydılar; göze çarpan tek, ufak tefek fark, sağ elinin belli belirsiz, hastalıklı bir şekilde titremesiydi. Ama yine de, korta fazla çıkmanın yorgunluğu bunun mantıklı bir açıklaması olabilirdi.

"Teşekkür ederim, Mösyö Manoque. Şimdi lütfen bana neler olduğunu açıklayabilir misiniz?"

"Gerçekten bir açıklamaya gerek var mı?"

"Korkarım ki var. Elinizin nesi var?"

"O et parçası... artık bana ait değil, Doktor," dedi kelimelerin üzerine kurşun gibi basarak. Gözlerimin ta içine bakıyordu.

"Anlıyorum... Peki kime ait?" diye sordum, boş bir kağıdı önüme çekerken. Meslek hayatımın uzun yılları bana, bir hastanın dudaklarından dökülen hiçbir hezeyan karşısında şaşırmamayı ya da o küçümseyici tebessümü dudaklarıma kondurmamayı çoktan öğretmişti.

"Kim olduğunu bilmiyorum, inanın zerre kadar umurumda da değil. Tek bildiğim, ondan ebediyen kurtulmak zorunda olduğum."

"Mösyö Manoque, korkarım sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok; fakat size eminim ki yardım edebilecek bir meslektaşımın adresini verebilirim."

"Bir psikiyatrist, sanırım. Teşekkür ederim Doktor, ama benim ruhumun değil, etimin kesilmesine, bir cerraha ihtiyacım var. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi ayağa kalkarken.

"Ama elbette bunu tahmin etmeliydim. Sanırım bu işi kendi başıma, başka bir yolla halletmem gerekecek."

"Evet, bu bir psikiyatristin adresi Mösyö Manoque, ama size yardım edemeyeceğini düşünmekle büyük bir yanılgıya düşüyorsunuz. Onu görmenizi şiddetle tavsiye ederim."

"Teşekkürler, ama kalsın. Yine de sizi tekrar görmeye geleceğim," dedi, hafifçe eğilerek kapıya doğru süzülürken.

"Sizi kabul edemeyeceğim, Mösyö."

"Oh, edeceksiniz."

Asistanım onu kapıya kadar geçirdi. Bir sonraki hastanın içeri alınmasını beklerken, az önce doldurduğum o karta baktım, karanlık bir tereddüt anının ardından onu yırtıp çöp kutusuna fırlattım.

Ünlü bir sanat simsarı eşinin, hayali bir ülser uğruna bıçak altına yatması gerektiğine kendini inandırmış o sapasağlam midesinin röntgenlerini esnememek için zor tutarak inceliyordum ki, asistanım kapıyı çalıp içeri daldı – ki bu asla yapmadığı bir şeydi.

"Özür dilerim, çok acil bir vaka..." diye mırıldandı, bir bana bir de yüzüne tuhaf tuhaf bakan hastama korkuyla göz atarak.

"Ne oldu?" diye sordum, kapıya doğru yürüyüp ardımdan kapatarak.

"O genç adam, az önceki... Şu an müdahale odasında..."

"Hâlâ burada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Gitmişti, ama geri döndü... Bir kaza geçirmiş."

"Kaza mı?"

"Eli, Doktor... Eli yok."

Onun o parçalanmış, kanlar içindeki bileğinin ucuna zorlu ve meşum birkaç dikiş atarken acı içinde inledi ve bilinci yerine geldi.

"Bir dakika daha dayanabilir misiniz, yoksa o karanlığa, uykuya geri mi dönmek istersiniz?"

"Ben... ben dayanacağım," diye fısıldadı parçalanmış dudaklarının arasından.

"İşte bitti," dedim beş dakika sonra, bir sigara yakıp onun dudaklarının arasına yerleştirirken. O sırada asistanım ona damardan ağır bir morfin dozu veriyordu. "Ambulans birazdan burada olur."

"Teşekkürler," dedi sigarasından derin bir nefes çekerek. "Şimdi sanırım bilmek istiyorsunuz..."

"Hayır, şimdi değil. Sizi daha sonra, klinikte göreceğim."

"Nasıl isterseniz," dedi, o kan donduran, soluk tebessümüyle. "Oh, bu arada... Sizin, polisin ya da başka birinin ona ihtiyacı olabileceğini düşündüm... bu yüzden onu yerden aldım. Paltomun sol cebinde duruyor."

"Ne duruyor, Mösyö Manoque?"

"Elim, elbette," diye mırıldandı, morfinin tatlı, uyuşturucu ağırlığı kanına karışıp göz kapaklarını aşağı çekerken.

O akşam, mahalli Komiser beni ziyarete geldi. Sokağımın köşesindeki marangoz, Mösyö Manoque'un dükkanından içeri bir hayalet gibi süzülüşünü, doğruca sandalyelerin bacaklarını kesmekte olan bir işçinin yanına gidişini, onun üzerine doğru eğilip bileğini o çığlık atan, ölümcül testerenin dişlerine nasıl kendi isteğiyle bastırdığını anlatmıştı.

"Marangoz bunun kasıtlı olduğundan, adamın kendi etini bile isteye doğradığından emin; ama işçi o kadar da emin değil. Size bu konuyla ilgili bir şey söyledi mi, Doktor?"

"Sadece polis elini görmek isterse diye onu alıp cebine koyduğunu söyledi. İsterseniz o tepsinin içinde duruyor."

"Hayır, kalsın Doktor."

İçimde bir savaş verdim ama nihayetinde Mösyö Manoque'un o ilk ziyaretinden hiç bahsetmemeye karar verdim. Aklını tamamen yitirmiş bile olsa, bana kendi hür iradesiyle güvenmişti ve bu hastalıklı sırrı polisin önüne atmaya hakkım olmadığını hissettim.

Ertesi sabah klinikte, hastamın odasından çıkan Komiser'le karşılaştım. Görünüşe göre Mösyö Manoque, bunun sadece ken-

di aptallığından kaynaklanan acınası bir kaza olduğuna ve marangozun zerre kadar suçu olmadığına onu ikna etmişti.

"Dünkü o ilk ziyaretimden polise bahsetmemeniz, doğrusu çok asil bir davranıştı, Doktor," dedi, yatağının ucundaki dosyayı incelerken. "Aksi takdirde, sanırım beni çoktan bir akıl hastanesinin duvarları arasına zincirlemiş olurlardı."

"Ben hastalarımın ıstıraplarını kimseyle tartışmam, Mösyö Manoque; onlarla bile."

"Sanırım hâlâ ruhumu bir psikiyatristin ellerine teslim etmem gerektiğine inanıyorsunuz."

"Bundan eminim."

"Fakat Doktor... Ya tüm bunların ardında yatan bir gerçek, bir açıklama varsa?"

"Her zaman bir açıklama vardır."

"Evet. Benimkini duymaya cesaretiniz var mı?"

"Birkaç gün sonra, muayenehaneme gelebilecek kadar toparlandığınızda... Ve eğer itirazınız olmazsa, bununla yakından ilgilenecek bir arkadaşım da var—elbette o da bir doktor."

"Bana rağmen bana yardım etmeye çalışıyorsunuz, öyle mi?" dedi o geniş, ürpertici gülümsemesiyle. "Pekâlâ, ama emin olun arkadaşınız benim fazlasıyla 'tuhaf' bir vaka olduğumu düşünecektir."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü ben deli değilim, Doktor. Sorun da bu ya."

Sargılı kolu hâlâ bir askıda, belki biraz incelmiş ama dudaklarında o aynı meşum gülümsemeyle, Mösyö Manoque bir hafta sonra ofisimden içeri adımını attı. Onu, birkaç dakika önce gelmiş olan dostum ve meslektaşım Profesör Boucot ile tanıştırdım.

"Mösyö Manoque, kendinizi bu konuyu açmak ya da herhangi bir açıklama yapmak zorunda hissetmenizi asla istemem. Ancak yine de anlatmak isterseniz ve *sadece* isterseniz, Profesör Boucot'nun o karanlık dehlizlerde size bir fener olabileceğini düşünüyorum. Elbette isterseniz, sizi onunla baş başa da bırakabilirim."

"Hayır Doktor, tüm bu cehennemi sizin de bilmeniz en adili."

"Son bir soru, Mösyö Manoque. Bu ses kayıt cihazını açmam sizi rahatsız eder mi?"

"Elbette etmez. Bunun bana karşı bir silah olarak kullanılmayacağından eminim, değil mi?"

"Size bunun sözünü veriyorum."

"Öyleyse o düğmeye basın, Doktor."

İşte Jean-Claude Manoque'un ağzından dökülen, daha sonra kendi ellerimle kasetten daktiloya çektiğim o tüyler ürpertici hikaye:

Her şey, o karanlık gün, kayınbiraderim Ludo'nun altın çakmağını çalıp cebime attığımda başladı. Aslında ondan önce de bir iki kez sağ elimde hafif bir titreme ve tuhaf, yakıcı bir sıcaklık hissetmiştim ama bu detayın zehirli anlamını ancak aylar sonra, çaresizlik içinde kıvranırken hatırlayacaktım. Ludo'nun çakmağını aldığım o gün bile, olan bitene pek anlam verememiştim. İçimi kemiren bir huzursuzluk vardı elbet; odadan çıkar çıkmaz gerçeğin ağırlığıyla sarsılıp geri dönmüş, çakmağı önüne bırakıp ondan özür dilemiştim. Ludo, sanki çok sıradan bir şeymiş gibi davrandı. Sadece kahkahayı bastı ve kendi ellerinin de bazen başkalarının kalemlerini ya da sigaralarını yürütme gibi bir huyu olduğunu, sonradan ceplerinde bulduğunda kendini nasıl da ahmak gibi hissettiğini anlattı.

Fakat ruhumu mengene gibi sıkan şey, bunun bir 'kaza' olmamasıydı. Bunu aklımla tartmaya çalıştım; ben bir hırsız değilim, bir kleptoman asla değilim. Bu bir şaka da değildi, Ludo'yu kızdırmak için yapılan bir hamle de; ben kimseyle böyle alay etmem, kaldı ki Ludo da alay edilecek bir adam değildir.

Tüm bunların ne anlama geldiğini, çok sonra, başka dehşet verici şeyler olduğunda; eylemlerin benim bilgim dahilinde ama *benim iradem dışında* gerçekleştiğini o zaman idrak ettim. Varlığımın içine bir asalak gibi yerleşen o el, benden bağımsız yaşıyordu. Elimin bu hastalıklı hareketleri ile onu önceden haber veren o titreme ve sıcaklık arasındaki kanlı bağı o zaman keşfettim. Örneğin, bir akşam karım ve Ludo ile Champs Elysees'de yürür-

ken öylesine iğrenç, öylesine alçakça bir şey yaptım ki... Karımın hemen yanımda olması, hareket eden et parçasının bana ait olduğunu ama iradenin kesinlikle *bana ait olmadığını* kanıtlıyordu!

Suzon ortamızda yürüyordu ve koluma daha rahat girebilmek için, rulo yapıp tuttuğum sağ elime kendi moda dergisini tutuşturmuştu. Önümüzde, turistlerin nedense tipik birer 'Parisli' sandığı ama aslında hiç de öyle olmayan iki kadın yürüyordu— bilirsiniz işte, biraz fazla şık, topukları iki santim fazla yüksek, etekleri iki santim fazla kısa, yürürken kalçaları biraz fazla sallanan o kadınlar. Ludo onlara bakıp sırıttı ve bana göz kırptı. Ben de ona karşılık gülümsediğimde, yanlarından geçmek için hafifçe dışarı doğru kavis çizerken Suzon omuz silkti. Tam o an... O lanet olası an... Elimdeki rulo yapılmış dergiyi havaya kaldırdım ve bana en yakın olan kadının kalçasına, sokakta yankılanan korkunç bir tokat gibi indirdim!

Öfkeden bembeyaz kesilip suratıma okkalı bir tokat akşetmek için dönen o kadından çok daha fazla afallamış, adeta taş kesilmiştim. Yanındaki arkadaşı onu kolundan çekiştirirken tısladı: "Görmüyor musun, sarhoşun teki!" Tek bir kelime bile edemedim. Suzon benimle tam iki gün boyunca konuşmadı.

Bir hafta sonra, içimdeki o yabancı varlık yeniden uyandı. Ludo öğle yemeği için beni almaya gelmişti, sonrasında biraz tenis oynamak için Racing Club'a geçecektik. Genelde yemek yediğim o küçük restorandan çıkarken, sağ elim askılıktaki şapkalardan birini bilerek, isteyerek kaptı ve başıma geçirdi. İğrenç, yeşil kadifeden yapılmış, kafama en az bir beden küçük gelen o tuhaf şeyi takmış halde, sahibinin arkamdan bağırarak koşacağı korkusuyla terler dökerek dışarı doğru yürüdüm! Yürüdüm, çünkü bacaklarım bana itaat ediyordu ama başımdaki o utancı çıkarmaya mecalim yoktu. Ancak sokağa çıkıp da Ludo'nun dehşet içinde durup bana bakmasıyla o lanet şapkayı sol elimle başımdan çekip çıkarabildim. Koşarak restorana geri döndüm ve aldığım yere astım. Kimse beni fark etmemişti, "kendi şapkamla karıştırdım" gibi zavallı ve acınası bir bahaneye sığınmak zorunda kalmadım. Aklıma gelen tek yalan buydu ve bunu kayınbiraderime anlattığım-

da, bana inanmış gibi yapacak kadar nazikti. Kahkahalara boğuldu.

"Ama Jean-Claude, sen renk körü olmalısın! Suzon seni kafanda o iğrenç şeyle görse oracıkta düşüp ölürdü," diye dalga geçti.

Birkaç saat sonra Bois de Boulogne'daki o kulüpten arabayla dönerken, elim tekrar ısındı ve o hastalıklı titremesi başladı. Kas katı kesildim, onunla savaşmaya hazırdım; arabada yalnız olmamız beni bir nebze olsun rahatlatıyordu. O ele hükmeden iradenin ne isteyeceğini bekledim, kolayca bastırabileceğime inandığım bir dürtü... Uzanabileceği tek şey Ludo'nun mendiliydi, tabii eğer daha şeytani bir dürtüyle onun kravatını ya da burnunu çekmeye kalkmazsa. Önümüzdeki yoldan bebek arabasıyla geçmekte olan bir hemşireyi gördüğümde yavaşladım. Kadın neredeyse kaldırıma varmıştı ki... O lanet olası el, direksiyonu aşağı, sağa doğru şiddetle kırdı!

Sadece tepki verememekle kalmadım, bunu engellemeye dair içimde hiçbir *arzu* da yoktu! Sol elimle direksiyonu düzeltmeye çalışmam, bir saniyenin onda biri kadar kısa ama asırlar gibi gelen bir gecikmeyle oldu. Hızlanıyorduk ve doğrudan kaldırımdaki o zavallı kadının üzerine, bir ölüm makinesi gibi atılıyorduk! Ayaklarım, o son anda, umutsuzca fren pedalına asıldı ve arabayı stop ettirmeyi başardım.

"Tanrım!" diye soludum nefes nefese.

"Neler oluyor?" diye sordu Ludo. "Bir an için o kızı ezeceğini sandım!"

"Bir... elime bir tür kramp girdi," diye yalan söyledim, kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atarken. "Şimdi iyiyim, zaten eve neredeyse geldik."

"Önce onları rulo dergiyle tokatlıyorsun, sonra üzerlerine araba sürüyorsun. Yakında hemzemin geçitlerde trenleri kovalarsan hiç şaşırmam," diye kıkırdadı Ludo, arabayı evimizin yeraltı garajına çekerken.

Neyse ki Suzon'un arkadaşları gelmişti ve Ludo onlara ne şapkadan ne de araba olayından bahsetti. Bir bahaneyle onları

çayları, kekleri ve kart oyunlarıyla baş başa bırakıp, kitaplarımın, çalışma masamın ve yaklaşan bir dünya savaşından kalma işkence aletlerine benzemeyen rahat koltuklarımın olduğu yan odaya sığındım.

"Jean-Claude, sigaran var mı?" diye sordu Ludo, pat diye içeri girerek.

"Şu masanın sağ çekmecesinde, dostum," dedim, bir mektup okuyormuş gibi yaparak.

"Vay canına! Bu bayağı sağlam bir topçu parçası, değil mi!"

"Evet, Direniş'ten kalma bir hatıra. Kırk beşlik Amerikan Colt otomatiği."

"Dolu mu?"

"Evet, bırak onu."

"Ateş etmeye hazır mı?"

"Şey... güvenlik mandalı kapalı."

"Şu mu?"

"Evet," dedim hafifçe sinirlenerek. Ayağa kalkıp, silahı alıp başka bir çekmeceye saklamak üzere masaya yürüdüm.

"Nasıl çalışıyor? Anlatsana."

"Boş ver," derken, başparmağım aniden güvenlik mandalını indirdi. Silahı o camlı kapıdan görebildiğim Suzon'un başına doğru çevirdim ve... tetiği çektim!

Hiçbir şey olmadı. Tetik milim kıpırdamadı. Midem bulanarak, başım dönerek sandalyeye yığıldım. Eğer o silah kurulu olsaydı, namlunun içinde atışa hazır bir mermi olduğu için karımın beynini oracıkta dağıtmış olacaktım.

"Jean-Claude, ne... ne cehenneme yapıyorsun?" diye kekledi Ludo, suratı bir ceset gibi bembeyaz kesilmişti. "Boş olduğunu biliyordun ama... yine de beni çok korkuttun, biliyorsun değil mi?"

"Dolu... ya da doluydu," diye tersledim. Şarjörü çıkardım ve bileğimin sert bir hareketiyle namludaki canlı mermiyi fırlatıp attım.

"O zaman neden patlamadı?"

"Çünkü silah kurulu değildi... ve bu, *elimin bilmediği* bir şeydi!"

"Bilmediği mi! Sen neden bahsediyorsun? Jean-Claude, sen... iyi misin? Yani demek istediğim..."

"Evet, şimdi iyiyim," dedim, boş silahı bir çekmeceye, şarjörü ve mermiyi ise en alt çekmeceye fırlatırken. "En azından bu bir daha yaşanmayacak."

Görünüşe göre bu kez elim titrememiş ya da o hastalıklı sıcağıyla beni uyarmamıştı. O gece yatağımda uyanık yatarken, eğer silah kurulu olsaydı bir düzine insanın gözü önünde kendi karımı katletmiş olacağımı düşündükçe ruhum zangır zangır titriyordu. Elimin artık benim irademe ait olmadığını, sokaktaki o hemşireyi de ezmeye çalıştığını kimseye anlatamazdım; polis buna güler, jüri ise beni doğruca giyotine gönderirdi. Işığı açıp elime baktım. Dokundum ona, diğer elimle kavradım. Evet, et bendeydi, kemik bendeydi, diğer elimle kusursuzca senkronize oluyordu; fakat tuhaf davranmaya başladığı o anlarda, sanki bir başkasının eli, etimi yırtıp içine girmiş, damarlarıma kendi karanlık zehrini enjekte etmiş gibiydi.

Asıl anlayamadığım, tüm bunlar olurken neden bir sinema seyircisi gibi pasif kaldığımdı. Sol elim nedense hep iş işten geçtikten sonra devreye giriyordu. Sağ elim arabayı kaldırıma ve bebek arabasına doğru kırdığında, sol elim gerçekten direksiyonu düzeltmeye *çalışmış mıydı*? Bunu bilmek imkansızdı. Tanrı'ya şükürler olsun ki ayağım frene zamanında basmıştı.

Bunu kelimelere dökemesem de, sağ elimin bana ait olmadığı anlar vardı, ama bunu birine anlatmanın nafile bir çaba olacağını çok iyi biliyordum. Bir doktor, hiç şüphesiz, şizofreninin süslü bir türünü, ikiye bölünmüş kişilik hezeyanlarını teşhis edecekti. Bu yüzden, bir doktora ya da ister istemez bir doktor çağıracak olan polise gitmeden önce, bu elin bana ait olmadığını *kanıtlamam* gerekiyordu.

O kanıt, ertesi gün ayaklarıma serildi.

Ofiste, önümdeki kağıda bir telefon numarası karalıyordum. Birden beynimden vurulmuşa döndüm. Ben 'altı' rakamını her

zaman yukarıdan aşağıya, dümdüz çizen bir adamdım; oysa şimdi aşağıdan yukarıya doğru, tuhaf kavisli kuyrukları olan altılar çiziyordum! Büyülenmiş gibi, masamda oturdum ve önümdeki bloğa birkaç kelime karalamayı denedim. Tam o an... Elim cehennem ateşi gibi ısındı ve titremeye başladı. Kalemimi her zamankinden tamamen farklı, orta parmağımın üzerinden aşırarak, tuhaf ve eğik bir açıyla tuttuğumu gördüm. Kağıda dökülen o harfler, bana değil, içimdeki o karanlık *yabancıya* aitti!

Dehşet içinde, temiz bir sayfa çektim ve o elin yazmasına izin verdim. Kendi bedenimin içinde bir yabancı gibi, o yabancılaşmanın verdiği tuhaf hisle, elimin kağıdın üzerinde benim normalde yazabileceğimden çok daha büyük bir hızla akıp gidişini izledim. Tüm bu kabusun içindeki en korkunç gerçek, benim kendi efendim değil, etten ve kemikten bir makine olduğumu yüzüme çarpan o detaydı: Elim kağıda ne yazacağını önceden zerre kadar *bilmiyordum*. Harfler, kelimeler kağıtta belirdikçe, onları sanki bir başkasının omzunun üzerinden gizlice okuyormuşum gibi okuyordum. O anlarda kesinlikle başka bir zihne ait olan el, bir cümlenin tam ortasında durdu ve tekrar benim tenime, benim ruhuma döndü.

Önümde, daha önce adını bile duymadığım bir tiyatro oyununu izlemiş birinin kaleminden çıkma, on beş satırlık bir metin duruyordu. Böyle bir oyun gerçekten var mıydı? Gazetemi açıp tiyatro sayfasını titreyen ellerimle aradım. Vardı. Üstelik baş makale, tam da o oyunun eleştirisiydi! Eleştirmen oyunculara, benim elimi gasp eden o yabancıdan biraz daha acımasız davranmıştı, ama yanılma payı yoktu; aynı oyun anlatılıyordu. El yazısıyla yazılan o on beş satırı defalarca okudum. İçimdeki o karanlık önseziyle, ofis boyu dışarı gönderip o sabahki bütün gazeteleri aldırdım. Haklıydım. Hiç okumadığım dördüncü gazeteyi açtığımda, elimin az önce kağıda döktüğü o satırların aynısını, kelimesi kelimesine orada gördüm.

Tekrar en yakın karakola gidip teslim olmayı düşündüm; ama hayır, faydası yoktu. Başka birinin elini taşıdığımı ya da bir başkasının benim ellerimi kullanarak dünyaya uzandığını anlatmaya çalışan bir deliden farksız olacaktım. Sonra, aklıma Su-

zon'un polis için çalışan o grafolog arkadaşı geldi. Telefon numarasını bulmak çocuk oyuncağıydı. Yarım sayfalık bir el yazısı hakkında bana fikrini söyleyebilir miydi? Evet, mesele ölüm kalım meselesiydi.

Bir saat sonra, alnı kırışmış bir halde karşımda otururken, "Bu yazı raporunu neden istiyorsunuz, Mösyö Manoque?" diye sordu.

"Bu... bu sabah bir iş başvurusunda bulunan bir adamın yazısı... ve... ve..."

"Ve onu gözünüz tutmadı, öyle mi? Haklısınız. Bu, kötü ve tehlikeli bir adamın yazısı... Amacına ulaşmak için hiçbir şeyden çekinmeyecek, hedefine kilitlenmiş bir adamın; ama sinsi ve zalim yöntemlere açık bir eğilimi olan karanlık bir ruhun... Hayatımda gördüğüm en ürkütücü, en itici el yazılarından biri."

"Bu... onun hakkındaki hislerimi harfiyen özetliyor. Size minnettarım."

Dışarı çıktığımda, arabamın anahtarlarını ararken gözüm yağmur oluğunun kenarına düşmüş küçük, deri bir cüzdana ilişti. İçinde Mösyö Charles Ralingue adına düzenlenmiş bir çek defteri vardı. Çekler, eve dönüş yolumun üzerindeki Victor-Hugo bulvarındaki Credit Lyonnaise şubesine aitti; alıp cebime attım ve arabayı çalıştırdım.

Eve vardığımda Suzon dışarıdaydı. Paltomu çıkarırken çek defterini hatırladım. Bir an tereddüt ettim, ertesi sabah işe giderken bankaya bırakmaya karar verdim, ama unutmamak için masamın üzerine koydum.

Arkamı döndüğüm an... Elim ağırlaştı. Damarlarıma kaynar sular pompalanıyormuşçasına ısındı. Hala titriyor ve yanıyorken masaya oturdum. O iradenin dolma kalemimi kavramasına, kapağını çevirmesine, çek defterini açıp bir yaprağı koparmasına seyirci kaldım. Bir an duraksar gibi oldu, sonra daha önce hiç görmediğim, kendinden emin, cesur ve arsız bir el yazısıyla benim adıma, tam on bin yeni franklık bir çek yazdı! Çeke tarihi attı, ardından yavaş, gösterişli ve son derece zahmetli bir çabayla Ralingue'in imzasını kağıda kazıdı. Kalemim cebime geri döndü-

ğünde, çekin üzerindeki mürekkep kurumuştu. El çeki katladı, cüzdanımı çıkardı ve onu özenle içeri yerleştirdi!

Bütün bunlar olurken ve sonrasında donup kalmam, hiçbir tepki vermememem işin asıl korkunç yanıydı; o yabancı el, ruhumu ve irademi tamamen esir alıyordu artık. Bu sadece bir el değil, omuzuma kadar uzanan, bana ait olmayan bir koldu. Kanımı donduran ama engel olamadığım bir başka kabus ise, benim olan sol elimin, o sağ koldaki yabancı ucube ile kusursuzca yardımlaşıyor olmasıydı. Çeki cüzdana yerleştirirken her iki elimi de kullanmıştım! O sahte çekle yapabileceğim hiçbir şey yoktu elbette, ama onu bir tımarhane kaçkını gibi yazıp saklamış olmamın kendisi bile başlı başına bir dehşetti.

Ertesi sabah o bankadan içeri adımımı attığımda, kararım kesindi: Çek defterini teslim edecek ve o kopardığım yapraktan hiç bahsetmeyecektim. Ancak, defteri cebimden çıkarmak yerine... doğruca vezneye yürüdüm, cüzdanımı açtım, sahte çeki çıkardım, arkasını çevirip kendi el yazımla sakince ciro ettim ve ehliyetimle birlikte masanın üzerinden adama uzattım. Veznedar yüzüme şöyle bir bakıp, ehliyet numaramı not aldı ve çeki arkasındaki adama uzattı. Kendi bankamda, kendi çekimi bozduruyormuşum gibi ölü bir sükunetle bekledim ve ismim çağrıldığında o lanet parayı almak üzere vezneye yaklaştım. On bin yeni frank, eski parayla bir milyon frank yapardı; ciddi bir meblağdı. Yepyeni banknotlar verilmesine rağmen, paltomun üç cebini tıka basa doldurmak zorunda kalmıştım.

Dışarı adımımı atar atmaz, o boğucu mide bulantısı ve baş dönmesiyle sarsıldım. Elim... İçimdeki o yabancı... Monsieur Ralingue'in imzasını öylesine kusursuz, öylesine korkunç bir ustalıkla taklit etmişti ki, çek tek bir soru dahi sorulmadan, tereyağından kıl çeker gibi bozdurulmuştu!

"Tanrım, neyin var senin?" diye sordu Suzon, beni o saatte evde görünce şaşkınlıkla. "Oh, Jean-Claude! Çok hasta görünüyorsun. Doktoru çağırayım mı?"

"Hayır... teşekkürler. İyiyim ben. Sadece biraz yalnız kalmaya, biraz sessizliğe ihtiyacım var, sevgilim."

O öğleden sonra, sırtımda bir ceset gibi taşıdığım o bir milyon frankı tekrar bankaya götürüp Monsieur Ralingue'in hesabına yatırdım. Çek defterini lime lime edip bir kanalizasyona fırlattım.

Ancak o günden sonra hayatım dipsiz bir cehenneme dönüştü. Sürekli bir şeyler yazıyordum; bazen kendi yazımla, ama çoğunlukla başkalarının yazısıyla. Karıma yazılmış, altında 'Andre' imzası taşıyan ateşli aşk mektupları döküldü kalemimden. Yanlış anlamayın, Suzon'u asla kıskanmadım; geçmişte de kıskanmamıştım ve beni başka bir adamla aldattığına dair zerre kadar şüphem yoktu. Fakat bu otomatik yazım nöbetleri, o elin tüm diğer eylemleri gibi, benim arzularımdan, hislerimden veya korkularımdan tamamen bağımsızdı. Belki de bu yalan mektupları yazmaktan daha çok ruhumu ezen şey, elim o yabancının kontrolünde değilken bile bu mektupları yırtıp atamamamdı. Evet, içlerinde barındırdıkları tehlikenin kusursuz bir şekilde bilincindeydim ve onlardan kurtulmak için çırpınıyordum; ama benim zayıf irademi ezip geçen, o iğrenç elin er ya da geç açığa çıkaracağı karanlık bir planı, bir amacı olan daha yüce, daha şeytani bir irade vardı. Zaman geçtikçe, neyin içine sürüklendiğimi hissetmeye başladıkça direncim kırıldı. Etrafımdaki ağ daraldıkça, çırpınışlarım tükendi.

Elimin bana, karımın bir aşığı olduğunu ve onu öldüreceğimi anlatan o hastalıklı mektubu kayınbiraderime yazdırdığı gece... Bu kabustan uyanmak için son, çaresiz bir çırpınışla ayağa kalktım.

Önce kaçmayı denedim. Evden çıktım çıkmasına, ama o iğrenç elim mektubu Ludo'ya postalar postalamaz, görünmez zincirlerle çekiliyormuşum gibi geri döndüm. Sonra, ateşli bir rüyanın içinde sürüklenircesine tabancamın olduğu çekmeceye yürüdüm. Kendi hayatını dışarıdan izleyen zavallı bir seyirci gibi, elimin silahı yeniden dolduruşunu seyrettim. Ve o an, aklımı başımdan alan asıl dehşetle yüzleştim: Sol elim de ona yardım ediyordu!

Silahı iki kez kendi şakağıma dayamayı başardım; fakat her seferinde, sağ elim demirden dövülmüş bir pençe gibi, binlerce

kiloluk bir ağırlıkla onu aşağı çekiyordu. Çaresizlik içinde hıçkırarak silahı sol elimle kavramaya çalıştım. Eğer Suzon o an içeri dalıp namluyu masanın üzerinden süpürüp atmasaydı, belki de tetiği çekebilirdim.

"Jean-Claude! Sevgilim! Ne oldu? Söyle bana, yalvarırım!"

"Hiç... Hiçbir şey. Al o silahı buradan. Sakla... Hayır, fırlat at... Onu bir daha asla görmek istemiyorum!" diye hıçkırdım.

"Aptal sevgilim benim... Neden kendini öldürmek istedin ki..."

"Al onu buradan! Çık dışarı!" diye kükredim, elim terlemeye ve o tanıdık, uğursuz titremesiyle uyanmaya başlarken.

"Ama Jean-Claude..."

"Tanrı aşkına! Çık git buradan!"

O gece, Seine Nehri'nin kıyıları boyunca Charenton köprüsüne kadar yürüdüm; sol yakaya geçip ta Auteuil Viyadüğü'ne kadar yürüdüm. En sonunda, ruhum paramparça bir halde eve süründüğümde, Suzon'un orada olmamasına şükrettim. Gözümün önünde olmadığı sürece güvendeydi.

Kararımı vermiştim. Bu varlıkla savaşamayacağıma göre bir psikiyatriste gidecektim; daha doğrusu, bana var olmayan zihinsel sorunlarımı anlatarak oyalayacak bir doktorla vakit kaybetmek yerine, doğruca Sainte Anne Hastanesi'ne gidecek, beni içeri alıp gözetim altında tutmaları için yalvaracaktım. Oradan Suzon'a ulaşır, nerede olduğunu öğrenirdim. Koşarak gelirdi, ama en azından ben kendi kendimi hapsettirip gözetim altına alınacağım için herkes güvende olurdu.

Kendime sert, koyu bir kahve yaptım. Soğuk bir duş aldım, özenle tıraş oldum, giyindim ve dışarı çıktım.

Aşağı inerken ne mi oldu? İnanın bilmiyorum, kendimi gayet zinde hissediyordum ama garaja inip arabamla hastaneye sürmek yerine, Bourse yönüne giden bir otobüse atladım. Saat sabahın dokuzu vurduğunda, Rue Vivienne'den bulvarlara doğru usulca yürüyen, işine geç kalmış insanların o acınası telaşını uzaktan, uyuşmuş bir zihinle izleyen kendimi buldum. Mağaza vitrinlerine

boş gözlerle bakıyordum. Derken bir silah dükkanının önünde dondum kaldım. Taştan bir heykel gibi, sağ elimin usulca kapı koluna uzanışını izledim. Bir saniye sonra içerideydim ve silahlara bakmak istediğimi söylüyordum.

Dükkandan çıktığımda, paltomun cebinde yakından atıldığında ölümcül olan ama Paris'te ruhsatsız satılabilen 22 kalibrelik bir müsabaka tabancası ağırlığını hissettiriyordu. Hâlâ hastaneyi düşünüyordum, hâlâ oraya ulaşmak için çırpınıyordum ama bacaklarım beni eve doğru götürüyordu. O yolculuk boyunca nasıl tutuklanmadığıma hâlâ şaşarım; sokağın ortasında eve gitmemek için kendi bedeniyle vahşice güreşen, debelenen bir adamı görenler, beni sızmış bir sarhoş sanıp başlarını çeviriyorlardı. Bir şekilde Bois de Boulogne'a ulaştım, çimenlerin üzerine yığıldım ve uyudum. Kalktığımda saat üçe geliyordu. O an, bu işkenceyi bitirmenin tek yolunun sağ elimden kurtulmak olduğuna karar verdim. Sokağımda bir cerrah oturduğunu hatırlıyordum. Ancak size sağ elimi kesip kesemeyeceğinizi sorduğum o an, bunun umutsuz bir çaba olduğunu, sizin ve kendi zamanımı çaldığımı anladım. Benim zamanım yoktu, çünkü o lanet olası el, o yabancı varlık, her saniye ipleri yeniden eline alabilirdi. Bu yüzden ısrar etmedim ve olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım.

Sokaktayken, o hızar testeresinin tiz, acımasız çığlığı beni yerime çiviledi.

İşte oradaydı... Tüm bu varoluşsal azabın, bu kanlı bilmecenin kesin ve nihai çözümü o dükkanın içindeydi!

O eski moda marangozhaneye girdim. Tezgahtaki adama bir şeyler söylüyormuş gibi yaptım, o ölümcül testerenin başında çalışan işçiye gülümsedim ve... içimdeki son cesaret kırıntısı tükenmeden, bileğimi şiddetle kavrayıp dönen bıçağın o paslı dişlerine bastırdım. Etimi yaktı, ama garip bir şekilde canımı o kadar da yakmadı. Fışkıran kanımın o çiğ kokusu midemi bulandırsa da, kopan elimi büyük bir sükunetle yerden alıp paltomun cebine kaydırdım. Yere yığılırken, marangozun hıçkırıklar ve küfürler eşliğinde koluma bir ip bağladığını duyuyor, ama giderek kararan

bilincimin beni o tatlı, merhametli karanlığa çekişine teslim oluyordum.

"Sizin vakanız benzersiz değil, Mösyö Manoque," dedi Profesör Boucot, bu tüyler ürpertici hikaye sona erdiğinde. "Sanırım bunu siz de biliyorsunuz?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, Profesör. Bunun bir tür şizofreni olduğunu, literatürdeki adıyla 'kendi kendini cezalandırma' (oto-cezalandırma) yoluyla geçici ya da kalıcı olarak tedavi edildiğimi düşünüyorsunuz. Ve artık sağ elimi kaybettiğime göre, o karanlık dehlizden çıkıp iyileşme yoluna girdiğime inanıyorsunuz, öyle mi?"

"Kabaca özetlemek gerekirse, evet Mösyö Manoque. Siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

O akşam Komiser yeniden kapımı çalana kadar, ben kesinlikle böyle düşünüyordum.

"Şu Mösyö Manoque meselesi, Doktor... Bunun gerçekten bir kaza olduğundan emin misiniz?"

"Elbette ki, kazayı kendi gözleriyle gören marangoz bu soruya benden çok daha iyi cevap verecektir, Komiser."

"Adam bunun kesinlikle bir kaza olmadığına yeminler ediyor."

"Peki ya değilse? Bu bizi nereye götürür?"

"Bilmiyorum... İnanın hiçbir fikrim yok," dedi Komiser bir sigara yakarken. "Elimde bir ipucu yok Doktor, sadece bir ipucu olması gerektiğine inandığım öylesine tuhaf, öylesine kan dondurucu bir tesadüf var ki..."

"Ne tür bir tesadüf? Yoksa bu bir devlet sırrı mı?"

"Hayır. Mesele şu: İyi bir adam ve kötü bir adam... Bir şekilde kaderleri birbirine dolanıyor ve ikisi de aynı gün, aynı saatte sağ ellerini kaybediyorlar. Farklı şekillerde, şehrin bambaşka yerlerinde olmalarına rağmen. O 'kötü' adamı tanıdığım için söylüyorum; bu tesadüfün altında mutlaka çürük, mide bulandırıcı bir şeyler yatıyor olmalı. Ama ne? İşte bütün mesele bu."

"Sanırım bu bahsettiğiniz 'iyi' adam Jean-Claude Manoque; peki ya 'kötü' adam? Belki de onun kayınbiraderidir, ne dersiniz?"

"Siz Ludo Billet-Doux hakkında ne biliyorsunuz, Doktor?"

"Adı bu mu?"

"Ludovic Couralin, o 'Billet-Doux' (Aşk Mektubu) lakabını, son derece inandırıcı, sahte aşk mektupları yazma konusundaki o iğrenç uzmanlığından aldı."

"Sahte aşk mektupları mı!" diye soluksuz kaldım.

"Evet, genellikle şantaj için kullanılırdı. Bu, onun yeteneklerinden sadece biriydi. Şimdi lütfen, onun mektup yazma huyu hakkında bildiklerinizi bana anlatın."

"Bir saniye. Evrakta sahtecilik de onun... 'hobilerinden' biri miydi?"

"Evet, sadece bu suçtan beş yıl yattı. Neredeyse üç yıldır dışarıda ve görünüşe göre, kız kardeşi ona kocasının şirketinde bir iş bulduğundan beri temiz bir hayat sürüyor. Ama içinin eskisi kadar çürük olduğunu siz de tahmin edersiniz."

"Haklısınız, Komiser. Ortada bir şeyler var; ama inanın bana, bu, ömrünüz boyunca *asla* kanıtlayamayacağınız türden bir karanlık."

"Öyle mi düşünüyorsunuz? Ben kanıtlamak için maaş alıyorum, Doktor."

"Peki o zaman, Komiser. Size ortada bir şey olduğunu göstereceğim, sonra bunu kanıtlayacağım. Siz de bana hak vereceksiniz ama bir sorgu hakiminin ötesine asla geçemeyeceksiniz. Yarın sabah tam dokuzda burada olabilir misiniz?"

Monsieur Charles Ralingue'i bulmak zor olmadı. Evet, bir çek defteri kaybetmiş ve durumu derhal bankaya bildirmişti. Ve evet, ortada bir milyon franklık bir çeke dair bir soru işareti vardı, ama banka birkaç saat sonra aynı meblağı hesabına geri yatırdığı için bunun bir tür hata olduğu düşünülmüştü.

Ancak bankaya gidip, o on bin yeni franklık çeki Monsieur Ralingue'e gösterdiğimizde, adamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

"Yok artık!" diye haykırdı. "Evet, bu kesinlikle benim imzam. Kusursuz. Ama bu Mösyö Manoque da kim? Aklım almıyor. Bu çeki asla, ama asla yazmadığıma ve imzalamadığıma yemin edebilirim."

"Endişelenmeyin, Monsieur Ralingue. Bu bir daha tekrarlanmayacak," dedi Komiser.

Paris'teki trafik kazası kurbanlarının çoğunun getirildiği Cochin Hastanesi'nde, Ludovic Couralin ile karşılaştık. Esmer, kartal bakışlı, kemerli burunlu ve kirli sakallı bu adam, yüzünde tuhaf bir şekilde sevimli ama sinsi bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Üzerini giyinmiş, taburcu kağıtlarını imzalatmak için giden hemşireyi bekliyordu.

"Ludo, bu benim bir dostum," dedi Komiser, ona bir sigara uzatarak. "Senin o küçük, kirli oyunun hakkında her şeyi biliyoruz."

"Siz aynasızlar, hepiniz aynısınız," dedi gülerek, ama gözleri beni baştan aşağı, bir avı tartar gibi süzüyordu. "Ortada hiçbir oyun yok. Size yüzlerce tanığım var diyorum. Metro istasyonu hınca hınç doluydu ve hepsi, o lanet trenin önüne nasıl 'düştüğümü' kendi gözleriyle gördü."

"Seni o rayların üzerine, ölüme iten şey neydi, Ludo?" diye sordum. Sesimi Komiser'in o ürpertici sükunetine büründürmeye, buz gibi ve pürüzsüz tutmaya çalışıyordum.

"Biri sağ kolumu kavradı ve beni şiddetle itti, ama kim olduğunu kimse görmedi. Dengemi kaybettiğimi ve o karanlık boşluğa düşmekten başka çarem olmadığını anladığımda, bedenimi serbest bıraktım. Sırtüstü, olabildiğince yumuşak bir şekilde yere yığıldım ama... nedense, elimi o lanet olası raydan zamanında çekemedim. Tekerlek onu kaptı."

"Sana bunu kimin yaptığını söylesem ne dersin?"

"Kimmiş?"

"Aylardır elini bir kukla gibi kullandığın o adam, Ludo," dedim kelimelerin üzerine birer mezar taşı gibi basarak.

"Dökül bakalım, anlat!" diye kükredi Komiser. Ludo, sanki dizlerinin bağı çözülmüşçesine yatağının kenarına çöktü.

"Ne... Neyi anlatayım? İkinizin de neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok," diye nefes nefese mırıldandı, sargılar içindeki kanlı güdüğüyle alnında biriken soğuk terleri silerken.

"Biliyorsun, Ludo," dedim fısıltıyla, ruhunu köşeye sıkıştıran o acımasız gerçeği yüzüne vurarak. "Eğer Jean-Claude karısını tam da senin o şeytani zihninde tasarladığın gibi kendi elleriyle katletseydi... Çocukları yoktu, başka akrabaları da. O devasa servet doğrudan senin ellerine düşecekti. Ve kayınbiraderin bu iğrenç cinayet yüzünden ömrünü dört duvar arasında, bir hücrede çürüyerek geçirirken, sen de o kusursuz, kârlı imparatorluğun tahtına kurulmuş olacaktın."

"Zavallı Jean-Claude... Demek böyle düşünüyor ha?" dedi Ludo, dudaklarında o yılan gibi kıvrılan, küstah tebessümle. "Fakat bu saçmalıklar doğru olsa bile, elinde kanıtlayabileceği hiçbir şey yok; çünkü ortada kanıtlanacak bir şey yok!"

"O kadar emin olma. Jean-Claude'un henüz hiçbir şeyden haberi yok. Bütün o hastalıklı labirenti kendi başımıza çözdük, Ludo."

Hastanenin o soğuk, ölü kokan koridorlarından çıkarken, Komiser bana döndü. "Şimdi Doktor, son bir kez soruyorum; lütfen bana bu deliliği açıklar mısınız?"

"Ofisime gelin Komiser," dedim. "Bütün cevapları bizzat Jean-Claude'un kendi sesinden, o karanlık kayıt cihazından dinleyeceksiniz."

Onu rahat bir koltuğa oturtup sert bir içki hazırladıktan sonra, o lanetli teybi ortaya çıkardım. Kayıt bittikten sonra, odanın içine adeta kurşun gibi ağır bir sessizlik çöktü. Komiser uzun, çok uzun bir süre tek kelime edemedi.

"Doktor... Bu gerçek olamaz, değil mi?" diye fısıldadı nihayet, dehşetle büyümüş gözleriyle boşluğa bakarak.

"Başka mantıklı bir açıklama var mı, Komiser? Duyduklarınız sizi tatmin etti mi?"

"Hem evet, hem hayır," dedi içkisini bir dikişte bitirirken. "Kendimi hayatında ilk kez bir zürafa görüp de onun gerçek olduğuna inanmayı reddeden o aptal çocuk gibi hissediyorum. Ama... farz edelim ki bu kabus tamamen gerçek... Manoque, kilometrelerce uzaktaki kayınbiraderini o trenin altına nasıl itebildi, Doktor?"

"Ludo onu karısını vurmaya nasıl zorladıysa, çekin üzerine kendi imzasını nasıl attırdıysa öyle... Doğada ve kendi içimizde henüz idrak edemediğimiz, aklımızın sınırlarını aşan o kadar çok karanlık güç var ki, Komiser. Sizin belki de sadece 'tuhaf' ya da 'şaşırtıcı tesadüfler' diyerek akılcılaştırmaya çalıştığınız, görünmez ve kadim güçler."

Komiser evimden ayrılıp sokağa adımını attığı an, devasa ve ağır bir saksı gök gürültüsü gibi kaldırıma, onun sadece bir karış ötesine düştü ve paramparça oldu. Şaşkınlık ve korkuyla yukarı bakıp bu ölümcül fırlatmanın hangi pencereden geldiğini bulmaya çalıştı.

Oysa ben... o an ona bağırıp her şeyi itiraf etmek için çırpınmama rağmen tek kelime edemedim. Çünkü o evden çıkar çıkmaz, *sol elim* aniden cehennem ateşi gibi ısınmış ve o hastalıklı, tanıdık titremesine başlamıştı. İradesi elinden alınmış, kurmalı bir et yığını, bir otomat gibi, sadece elimin beni pencereye sürüklemesine boyun eğmiş ve bulabildiği en büyük saksıyı boşluğa itişini donuk, çaresiz gözlerle izlemiştim.

BİLİMKURGU-KORKU-GERİLİM

MUCİZE

GEORGE LANGELAAN

MUCİZE

The Miracle – 1958

"Bernadette'e... O, bu hikâyeyi çok iyi bilir."

Demiryolları şirketi, adeta işledikleri günahın kefaretini ödercesine, kesenin ağzını sonuna kadar açmıştı. Mösyö Jadant evine dönmeden kısa bir süre önce, işçiler mutfak merdivenlerini söküp atmış, yerine birkaç gün sonra teslim edilecek olan o tekerlekli sandalye için pürüzsüz, eğimli bir rampa inşa etmişlerdi. Sandalye, siyah lake minesi ve yumuşacık kahverengi deri minderleriyle sessiz, kusursuz ve adeta kibirli bir makineydi. Komşular, metrelerce uzayan kahverengi ambalaj kağıtlarını yırtmak, ipleri kesmek, kullanım kılavuzunu sırayla okuyup bu tuhaf aletin parçalarını büyülenmiş gibi incelemek için Madame Jadant'ın etrafına doluşmuşlardı.

Ancak mahalleyi asıl dehşete düşüren şey, tekerlekli sandalyenin ihtişamı değil, Mösyö Jadant'ın eve dönüş şekliydi. Kimse onun ambulanstan, yepyeni krom kaplama iki koltuk değneğinin yardımıyla, adeta yerçekimine meydan okuyarak, ustaca zıplayıp kaldırım taşlarını aşmasını ve banliyö villasının açık kapısından süzülmesini beklemiyordu. Gerçi, merdivenlerin son basamağına geldiğinde, ambulans görevlilerinin onu devasa, cansız bir et yığını gibi omuzlayıp yukarı taşımalarına izin vermek zorunda kalmıştı.

Nihayet, Mösyö Jadant yeni odasının—Madame Jadant'ın bir yatak sığdırabilmek için yaldızlı sandalyeleri, iki yuvarlak masayı ve o devasa yeşil bitkiyi acımasızca söküp attığı giriş katındaki o geniş salonun—tam ortasında, siyah tahtına kurulmuş bir kral gibi oturuyordu. Eve dönüşünü kutlamak ve aslında içten içe onun ne kadar ömrü kaldığını tahmin etmeye çalışmak için birer ikişer sızan komşularını o sandalyenin üzerinden, tepeden bakarak kabul etti.

Ziyaretçilerin hepsi, gazetelerden özenle kestikleri, o dehşet verici tren kazasının kan donduran detaylarını, kurbanlardan bi-

rinin kendi ağzından duymayı, o acı ve korku şölenine bizzat tanık olmayı bekliyordu.

Fakat o, onlara sadece Tanrı'dan, Merhamet'ten ve İlahi Gazap'tan bahsetti.

Ziyaretçilerin çoğu huzursuzca kıpırdandı, kibarca öksürüp Madame Jadant'a o tuhaf, gergin gülümsemelerini fırlattılar; birkaçı bilmiş bir tavırla başını sallayıp iç geçirmekle yetindi. Kasap, ikinci kadeh beyaz şarabını kafasına dikerken, "Bu adam feci şekilde yaralanmış," diye fısıldadı. "Ama bedeni değil... Şurası!" diye ekledi mavi önlüğünün iplerini bağlarken, parmağıyla şakağını vurarak. "Bir ayağı çoktan çukurda. Onu duymadınız mı? Sadece bir rahip ya da ölüme saniyeleri kalmış bir adam böyle konuşur!"

Son ziyaretçi de kapıdan çıkıp gittiğinde, odanın içine ağır, suç ortaklığına gebe bir sessizlik çöktü. "Şimdi şu panjurları kapat ve bahçe kapısını kilitle," diye tısladı Mösyö Jadant karısına. "Sana göstereceğim bir şey var."

"Ama... Zavallı Louis, akşam yemeği çok gecikti... Senin dönüşün için o kadar güzel bir tavuk hazırlamıştım ki..."

"Sana söyleneni yap ve yemeği düşünmeyi bırak!" diye kükredi adam.

"İnsanlar ne düşünür?" diye sordu Madame Jadant, o kemikli omuzlarını çaresizce silkerek.

"Hava karanlık, seni görmelerine izin verme, o kadar... Çabuk ol!"

Kadın sonunda panjurları kapatıp erik rengi o ağır perdeleri çektiğinde, arkasını döndü ve kocasını gördü. Dudaklarından dökülebilen tek kelime, dehşet dolu bir "Aman Tanrım!" oldu.

Mösyö Jadant, tekerlekli sandalyesinin yanında dimdik, bütün heybetiyle ayaktaydı. Şöminenin üzerindeki aynada kendi yansımasına bakarak gülümsüyor, ellerini beline koyuyor, çenesini havaya kaldırıp göğsünü şişirerek parmak uçlarında yükseliyordu. Sonra, yirmi yıl önce orduda öğrendiği o disiplinle, bedenini dimdik tutarak bacaklarını yavaşça kırıp çömeldi.

İki kez yavaşça inip kalktıktan sonra, yüzüne yayılan hafif bir kızarıklıkla, "İşte!" diye haykırdı.

"Seni... iyileştirdiler mi?"

"Zavallı kadın, ne kadar da aptalsın! Tabii ki hayır! Ve kafana böyle saçma sapan fikirler sokma. Ben iflah olmaz bir vakayım, duyuyor musun? İyileşemez! Benim... benim o bilmem neyim—isimleri o lanet raporlarda yazılı—tamamen, bütünüyle ve umutsuz bir şekilde ezilmiş durumda. Beni muayene etmek için ta Bordeaux'dan gelen o büyük profesör—hani şu demiryollarının özel olarak para döktüğü—bunu kendi başına keşfetti! Diğer doktorların hiçbiri fark etmemişti, ama sonradan hepsi ona boyun eğdi."

"Ama o zaman, Louis... Kendi kendini mi iyileştirdin?"

"Ben mi? Öylece iyileşiverdim mi sanıyorsun? Tabii ki hayır! Sana iyileşemeyeceğimi söylüyorum! Ve onlar o parayı sökülene kadar da iyileşmemeye niyetliyim ve emin ol, çok fena sökülecekler! Daha sonra, eğer iyileşir ve hatta bir gün yürüyebilirsem, bırakırız bütün şan ve şeref Tanrı'ya kalsın."

Madame Jadant istavroz çıkararak, "Louis, bana ne olduğunu açıkla," dedi titreyen bir sesle. "Bütün bunlar ne anlama geliyor? Anlamıyorum... Korkuyorum, Louis... Başımızı belaya sokacaksın."

"Yeter! Şimdi de ağla bakalım! Kadınlar cidden böyledir. Sevgili kocanın bir daha asla yürüyemeyeceğini öğrendiğinde tek bir damla gözyaşı dökmezsin ama felçli olmadığımı anladığında ağlamaya başlarsın! Kadın, anlamıyor musun? Onların hepsini kandırdığımı anlamıyor musun? Hepsini, duyuyor musun beni! Doktorlar, profesörler, uzmanlar ve beni izlemeye, muayene etmeye, dokunmaya, çimdiklemeye, oradan oraya itip kakmaya gelen, atalarım ve her gün ne kadar şarap içtiğim hakkında o aptalca soruları soran herkesi... Kazandık, kazandık diyorum sana! Sadece biraz sabırlı olmamız gerekiyor, o paralar oluk oluk akacak; ve şimdi tüm uzmanlar bir daha asla yürüyemeyeceğim konusunda hemfikir olduklarına göre, çok da uzun sürmemeli."

Beklediği gibi, para çok geçmeden geldi. Demiryolları on milyon franklık son bir teklifle kapısını çalmıştı. Onaylayan yarım düzine imzanın karşılığında bırakılan çekin başında, karısının dehşet dolu bakışları altında kıkırdıyordu. Kadın, o paraya dokunurlarsa ve yalan ortaya çıkarsa hapislere düşeceklerini, her şeylerini kaybedeceklerini ağlayarak anlatıyordu. Ama Jadant'ın umurunda değildi; o parayla bir araba alacak, sahte felciyle acıma toplayarak satış yapacak, sahtekarlığını adeta bir imparatorluğa dönüştürecekti.

Tam o sırada kapı çaldı. Gelen, Rahip'ti. Jadant, hemen şeytani bir hızla sandalyesine çöktü, cebindeki tespihi kavradı ve azize yakışır o acılı, sahte tebessümünü yüzüne yerleştirdi.

Rahip sık sık gelmeye başladı. Birlikte saatler geçiriyor, Jadant'ın "gelecekte" nasıl para kazanabileceğini konuşuyorlardı. Sonra bir gün, Rahip gerçek bir felçli olan genç Raymonde'dan bahsetti. Bütün gün bir örgü makinesi başında, hayata yenik düşmüş, solgun ve çaresiz bir kız. Mösyö Jadant'ın o "bulaşıcı neşesi", belki de bu zavallı kızın karanlık ruhuna bir ışık olabilirdi.

Mösyö Jadant'ın ilk dışarı çıkışı adeta bir karnaval havasında geçti. Rahip tekerlekli sandalyeyi itiyor, bütün mahalle arkalarından bakıyordu. Kahvedeki adamlar, "Gördünüz mü? Adam kafayı yemiş!" diye birbirlerini dürtüyordu. Raymonde'un evine vardıklarında, o devasa adam daracık merdivenlerden bir hasır sandalyeyle, etrafa sahte kahkahalar saçarak taşındı. Solgun, mavi gözlü, hüzünlü kız, bu dev ve gürültülü adama sessiz, ürkek bir hayretle bakıyordu. Kız, o odadan çıkıp gittikten sonra annesine fısıldadı: "O hiçbir şey anlamıyor. Sanki... sanki böyle olmanın ne demek olduğunu hiç bilmiyor gibi."

Jadant ise o gece gölge boksu yaparken karısına şeytani planının bir sonraki adımını açıklıyordu: Bir örgü makinesi alacaktı. Asla yürüyemeyecek bir adamın çaresiz çırpınışları kılıfına bürünerek kusursuz bir kurban rolü çizecekti.

Planın son, en cüretkar perdesi için Pireneler'in o ılık bahar güneşi altında, Lourdes'daydılar.

Mösyö Jadant, tekerlekli sandalyesinde huzur içinde yatıyordu. Sabahleyin, o küçük çoban kızı Bernadette'in Meryem Ana'yı ilk gördüğü ünlü mağarada, diğerlerinin yaptığı gibi kollarını iki yana açıp dua etmenin "iyi bir fikir" olacağını düşünmüştü. Dikkat çekmek, ilahi bir trajedinin başrolü olmak istiyordu. "Mucizesini", kameraların veya meraklı gazetecilerin olmadığı, rahip ve birkaç şahidin önünde, sakin bir öğle vaktinde kurgulamaya karar vermişti. Her şey o kadar soğukkanlı, o kadar hesaplıydı ki...

"Mucize için gerçekten harika bir gün, değil mi hayatım?" diye fısıldadı karısına.

"Louis... Ben korkuyorum."

"Ah, hayır! Bunun için artık çok geç! Sadece ağla, bunu zaten doğal olarak yapabiliyorsun. Unutma, öylece kalkıp yürüyüp gitmeyeceğim. Bu şüphe uyandırır. Ayağa kalktığımı gördüğünde sadece bağır ve gerisini bana bırak; düştüğümü görürsen de korkma... Başlangıçta sadece birkaç adım atacağım."

Titreyen Madame Jadant, kocasını o demir parmaklıkların birkaç adım ötesine itti. Herkes çekilmeye yüz tuttuğunda, Mösyö Jadant kollarını açtı, uzun süre dua eder gibi bekledi. Ve sonra, hesapladığı o an geldi.

Yavaşça, dizlerini bilerek kaskatı tutarak ayağa kalktı. Bir kadın dizlerinin üzerine çökerek, "Yürüyor!" diye çığlık attı.

Bir adam, "Mucize! Bir mucize!" diye haykırırken, dizlerinin üzerine çöken Mösyö Jadant'a doğru bir rahip koştu.

Jadant, rahip ve bir askerin kollarında inleyerek, "Yürüyorum... Yürüyebiliyorum!" diye soludu. "Bırakın beni! Yürüyorum... Size yürüyebiliyorum diyorum!"

Ve onu serbest bıraktıkları o an... Mösyö Jadant bir çuval gibi yere yığıldı.

Et kemikten, ruh bedenden koptu. Kozmik bir el, o acımasız kibri ensesinden yakalamış ve onu kendi yarattığı o karanlık yalanın ta dibine fırlatmıştı. Bacakları... o güçlü, sağlam, sahtekar bacakları artık etten birer ölü ağırlıktan farksızdı. Her şeyin ne kadar kan dondurucu bir gerçeğe dönüştüğünü Madame Jadant

ancak revirde, kocasının o varoluşsal dehşet içindeki feryatlarını duyduğunda anladı.

"Dua et evladım!" diyordu rahip çırpınarak. "Yürüdün, seni gördüm! Mucize tekrar gerçekleşecek!"

Ama Mösyö Jadant yatakta debeleniyor, aklını yitirmiş bir adamın çaresizliğiyle doktora saldırıyordu: "Bir şey yap, lanet olasıca! Yürüyebiliyordum diyorum sana! Doktor, duyuyor musun beni? Yürüyebiliyordum! Lanet olsun sana, yürüyebiliyordum!"

Bu kez ambulanstan çıkarılan, etrafına sahte gülücükler saçan o kibirli adam değil, bir enkaz, içine çökmüş, ruhu alınmış etten bir posaydı.

Mösyö Jadant'ın o devasa tekerlekli sandalyenin içinde, artık gerçekten ölü bir beden gibi küçülüp büzüldüğü o aynı anlarda... Onu hâlâ Lourdes'da sanan Rahip, Raymonde'un kapısını çalıyordu.

"Size söylemem gereken bir şey var, Mösyö." dedi kız.

"Konuş, çocuğum."

Raymonde, o uzun, ince ellerini bacaklarını örten o eski, yıpranmış battaniyenin üzerinde kenetledi. Gözlerinde, ölümün kıyısından dönmüş birine has o uhrevi aydınlık vardı.

"İki gün önce oldu," diye fısıldadı. "Annem pazara gitmişti ve bu odada yalnızdım. Birden, arkamda, odanın kapkaranlık olduğunu hissettim. Güneş parlamasına rağmen... karanlıktı. Ve sonra, şu köşede, tavandan daha yüksekte, güneş ışığıyla dolu mavi bir boşluğun içinde... Meryem Ana'yı gördüm. Hiç mantıklı gelmeyen bir şey söyledi... ama söyledi, Mösyö, bana inanmalısınız."

Kız yutkundu.

"Bana dedi ki: 'Raymonde... Az önce sapasağlam ama sahibinin zerre kadar işine yaramayan, bir hiç uğruna israf edilmiş bir çift bacak tahsil ettim. Onlar artık senin.' Ve ben ona tek kelime edemeden büyülenmiş gibi bakarken gülümsedi. 'Ayağa kalk,

Raymonde. Ayağa kalk ve yürü!' Ve ona doğru adım attığımda... kayboldu."

Rahip titreyerek, "Böyle rüyalar olağandır çocuğum..." diye mırıldandı.

"Hayır Mösyö," dedi Raymonde, o ürpertici bir sükunetle. "Rüya değildi. Bakın, gören ilk kişi siz olacaksınız."

Üzerindeki o eski battaniyeyi fırlatıp attı. Ve sonra, rahibin titreyen elini yavaşça kenara iterek, ağır ağır, adım adım onun sandalyesinin etrafında yürümeye başladı.

TUHAF ÖYKÜLER

UNUTUŞA DÜŞÜŞ

GEORGE LANGELAAN

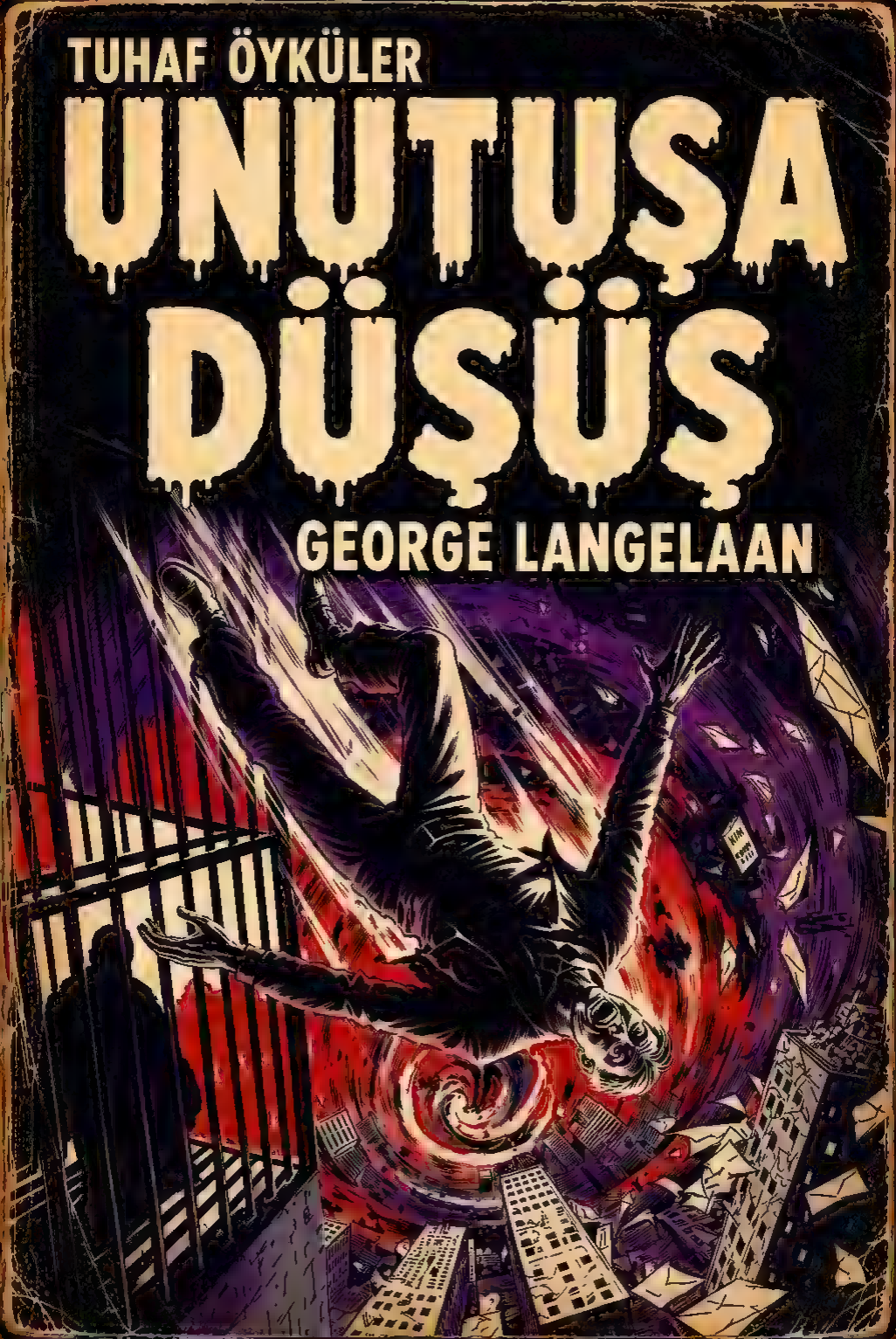

UNUTUŞA DÜŞÜŞ

The Drop of Forgetfulness – 1962

Beni bu karanlık kaderden, bir başkasıyla evlenmeye karar verdiği gün kurtaran o büyüleyici Edna'ya...

Düşüyorum, durmaksızın düşüyorum! O korkunç, o karabasan düşüş... Bunun yalnızca bir rüya olduğunu, hep aynı tanıdık kabus olduğunu aklımın derinliklerinde gayet iyi biliyorum. Ne var ki bu soyut bilme hali, o dipsiz boşlukta süzülürken zihnimi ve bedenimi felç eden dehşeti zerre kadar hafifletmiyor. Biliyorum ki, ancak o midemi bulandıran, kemiklerimi sarsan ani darbeyle uyanacağım; kendimi yatak örtülerinin altında nefes nefese kalmış, kaybolmuş bir halde bulacak, çarşaflardan kurtulana dek panik içinde çırpınacağım. O saniyeler, kabusun kendisinden daha beter olmasa da, en az onun kadar korkunçtur benim için. Adeta ıstırap dolu bir yeniden doğuş anıdır o kısacık zaman dilimi. Hiçbir şeyi hatırlayamadığım, bilincimin tamamen kapandığı, ilkel bir dehşetin pençesinde kıvrandığım o saniyelerde hayatta kalma içgüdüm öylesine vahşi bir güce ulaşır ki, bir keresinde beni esir alan battaniyeyi yırtıp parçalayarak kurtulmuştum.

Psikiyatristlerin "tekrarlayan kabus" dedikleri türden bir lanet bu. Çocukluğumda yakama çok sık yapışırdı. Haftada iki ya da üç kez, zavallı annem beni birbirine dolanmış çarşafların, boğucu battaniyelerin arasından çığlık çığlığa çekip çıkarmak zorunda kalırdı. Doktorumun ne diyeceğini adım gibi biliyorum. Freud'u, Adler'i, Jung'u ve daha nicesini okuduktan sonra, daha ilk andan itibaren kandırmaya başlayacağım bir psikanalistin karşısına oturma fikrinden tiksiniyorum. Onların ukalaca iddia edeceği gibi, bu rüya belki de doğumumun o dehşet verici hatırasıdır; ama bence bundan çok daha derin, çok daha karanlık bir şey bu. Bu,

her defasında kısa bir süreliğine geri dönse de, bir gece beni tamamen terk etmesinden korktuğum bir "bilinç yitimi", bir hiçlik hali. Eğer o an kalbim atmaya devam ederse, hareket edebilen bir bitkiden farksız olacağım.

Büyüdükçe kabusumun şiddeti soluklaştı, beni yalnızca uzun aralıklarla yoklamaya başladı ve Edna ile evlendiğimde tamamen kaybolup gitti. Sonra savaş patlak verdi ve o ilk paraşüt atlayışımı gerçekleştirdim. O an, eski kabusumun ete kemiğe bürünmüş haliydi: Düşüyordum, hiç bitmeyecekmiş gibi düşüyordum ve hava akımında boğuluyordum. Tıpkı o yatak çarşafları gibi, hava da yüzüme dolanmış, başımı sarmalamıştı; çığlık atmaktan başka çarem yoktu. Paraşütün açılmasıyla kayışların bedenime vurduğu o şiddetli darbe beni susturdu ama inişin geri kalanında bütün bilincim boşalmıştı. İlk nefesini almaya çabalayan, fazlaca büyümüş, henüz bir dakikalık zavallı bir bebekten farksızdım. Bundan kimseye bahsetmedim ama her atlayışım, o karanlık rüyamın gerçeğe dönüşmüş, can yakıcı bir tekrarıydı.

Ancak savaştan sonra, o sözde ikinci balayımızın ardından – ki dünyada ikinci bir balayı kadar acınası bir hüsran daha yoktur– eski kabusum geri döndü. Bugüne dek hep aynı kaldı. Yalnızca son zamanlarda, rüyayla doğrudan bir ilgisi olmamasına rağmen, onu durduracağına adım gibi emin olduğum, çaresizce hatırlamaya çalıştığım belirli bir detay var zihnimi kemiren. Biliyorum, bu Edna'nın ölümüyle ilgili bir şey. Tıpkı küçük bir çocukken de asla tam olarak anımsayamadığım, zihnimin karanlık köşelerinde gizlenen o lanet olası detay gibi.

Ters giden neydi? Neyi hatırlayamıyordum? Dava süreci boyunca bunu bulabilmek için zihnimi öylesine hırpaladım ki... Edna'yı ben öldürdüm, evet, bu kadarını biliyorum. Ama onu **nasıl** öldürdüğümü bir türlü hatırlayamıyorum. Hatırlamam şart, çünkü içimde bir yerlerde, bir şekilde masum olduğumu biliyorum. Jürideki iki kişi, tıpkı Edna gibi eşleri olması muhtemel o iki adam, sanırım bu gerçeği hissetmişti. Edna'nın o kahrolası teyp kaydını dinlerken yüzlerindeki ifadeyi izlemek büyüleyiciydi. Onlar sadece sesi duyabiliyorlardı; bense o ortamı, o loş ışığı, şöminenin genzi yakan ateşini, yaptığımız her mizaç oyununu yeniden

inşa etmek için gözlerimi kapatıyordum sadece. Edna'nın o soluk yüzüne vuran ışığı... Beni Florence hakkındaki böbürlenmelerimi tekrarlamaya zorlarkenki o soğuk, o hesaplı işleyişini... Koyu yeşil gözlerindeki o metalik, yırtıcı parıltıyı... Puslu bir öğleden sonrasının uzayan bulutları gibi katman katman süzülen, basit bir dırdır sandığım sözlerine her hırlayışımda girdap gibi dönüp parçalanan sigara dumanını görüyordum. Peki ama neydi o? Benim bildiğim, ancak hatırlamadığım sürece jürinin, yargıcın, polisin ve avukatların asla bilemeyeceği o sır neydi? Oysa Edna hakkında, geçmişimiz, öfkelerimiz hakkında bana onlarca, yüzlerce soru sorulmuştu! Hiç kimse, bana o gerçeği –hepsini çaresiz bırakacak o tek ve kesin gerçeği– hatırlatacak can alıcı soruyu sormamıştı.

Suçsuz olduğumu iddia edecek kadar aklım başımdaydı, gerçi avukatlarım bunun pek bir işe yarayacağını düşünmüyor gibiydi. Deliller, elbette, korkunç derecede aleyhimeydi. Kendi suçluluğumu bizzat kendim kanıtlamış, her şeyi kelimesi kelimesine açıklamıştım. Ama o kelimeler bir mahkeme salonu için değil, yalnızca Edna içindi! İşin aslı bu ve hafızamın beni ihanete uğrattığı nokta tam da burası. Hepsine hiçbir şeyi hatırlayamadığımı, ama eninde sonunda hatırlayacağımı söyleyip durdum. Avukatlarım, oldukça doğal bir refleksle, delirdiğimi öne sürmeye çalıştılar. Deli değilim ve bu numaraları da işe yaramadı. Tüm doktorlar, hafızamın o çok önemli bir detay konusunda beni yarı yolda bıraktığını mırıldanan bir tanesi hariç, aklımın başımda ve cezai ehliyetimin tam olduğu konusunda hemfikirdi. O tek doktor, ortada sahiden de hayati bir detay olduğunu sezmiş ve bana acımıştı. Ama ses kayıt cihazındaki o öfkeli, soğukkanlı, o ürkütücü derecede kesin açıklamalarımın yanında böyle cılız bir ifadenin ne hükmü olabilirdi ki? O ses kaydına rağmen bu kusursuz bir cinayetten bile daha üstün bir durum; çünkü Edna'yı ben öldürmüş olsam da, ortada bir cinayet yok. Yani, cinayetin *ne plus ultra*'sı.

Yargıç ölüm cezasını okuduğunda içimi tuhaf bir his kapladı, ama bu beni pek de endişelendirmedi. Çünkü sonunda her şeyi hatırlayacağımı biliyordum. Teyp kaydını bir kez daha dinlemek için izin istedim ama yargıç reddetti. Çok da önemli değil gerçi. Mahkemede iki kez dinledim ve sanırım kelimesi kelimesine ez-

berledim. Avukatlarım kayda itiraz etmemi istediler, ancak bu aptalca olurdu. Kendi yarattığım delilden bile korkmadığımı kanıtlayarak zemini hazırlamalıydım; zira biliyorum ki, o anı hatırladığımda, bu benim masumiyetimin en büyük ispatı olacak.

Ölüm cezasına çarptırılan adamların çoğu sinir krizleri geçirir, hastalanır, yiyemez ve uyuyamazken; benim iştahım gayet yerinde ve deliksiz uyuyorum. Hele ki kabusumu göreceğimi hissettiğim geceler... Tabii hücredeki gardiyanlar –ki beni asla yalnız bırakmıyorlar– başlarda bu durumdan korktular ve kabus görürken beni sarsarak uykumdan uyandırdılar. Ancak onlara, o aptalca, o küçücük detayı –hepsini masumiyetimi kanıtlamak için deli gibi koşturacak o tek detayı– hatırlamamın tek yolunun bu rüya olduğunu açıkladığımda, beni kendi halime bıraktılar.

Başlangıçta Edna'nın reenkarnasyon geçirmiş bir kedi olduğunu düşünürdüm ama o yalnızca bir sahtekârdı. O fosforlu gözleri, gülümseyişi, özenle çalışılmış o kıvrak hareketleri, o tuhaf duruşları... O, bir balerin olmalıydı. Yarı aralık bir kapıdan süzülüşü, şöminenin önündeki kanepenin arkasından atlayışı, kıvrılıp yatışı... Her şey kurguydu. Ve ben tam da bu sahteliğe vurulmuştum! Savaş olmasaydı, belki buna alışabilirdim. Ama ikinci balayımız her şeyi gözler önüne serdi; çünkü o, sanki onun ne mal olduğunu bilmiyormuşum gibi, aynı numaraları baştan sahnelemeye başlamıştı. Gerçekte neydi biliyor musunuz? Kayıtsızlığı ve vurdumduymazlığı bir sanat gibi icra eden, kendini inanılmaz derecede büyüleyici sanan ve nasıl yapılacağını bilse zevkten mırıldanacak, oldukça tembel bir sürtüktü. Bu sahte "reenkarnasyon" oyununu sürdürdü, çünkü bir gün bunun beni çileden çıkardığını keşfetti. İşte bu noktada, bir fareyle oynayan bir kediye benziyordu. Ben delirdikçe o daha da sakinleşiyor, daha da soğukkanlı bir hale bürünmekten hastalıklı bir haz alıyordu. Oysa kedilerden nefret ederdi; aslına bakarsanız bütün hayvanlardan iğrenirdi ve evliliğimizin daha ilk ayında beni köpeğimle kendisi arasında bir seçim yapmaya zorlamıştı. Ne kadar aşağılık bir adammışım! Ne muhteşem bir fırsatı tepmişim! Tek bahanem, ona olmasa bile, onun o tuhaf maymunluklarına, oynadığı o role hâlâ âşık olmamdı.

İkinci balayımızdan sonra kabusumu ilk gördüğüm gece, Edna yataktan kalktı, yorganı aldı ve geceyi salondaki kanepede geçirdi. Ertesi gün işten eve döndüğümde odaya ikiz yatakların kurulduğunu gördüm. Sanırım sırf bu yüzden bile boşanabilirdim, ama bu, bir sürü insana o tuhaf rüyamdan ve daha da kötüsü, Edna'nın bu rüyayı nasıl durdurmaya karar verdiğinden bahsetmek anlamına gelirdi. Çarşafların altında kaybolmuş bir halde, çığlık çığlığa kurtulmaya çalıştığım her seferinde, yatağının altından uzun bir bambu sopa çıkarıyor ve yerinden doğrulma zahmetine bile girmeden, var gücüyle bana vuruyordu.

Her şey, arka odadaki perdeleri değiştirdiği gün başladı. Basamaklara tırmanıp, parmak uçları merdivene zar zor değiyormuş gibi sıçramaya bayılırdı. Ama Edna gerçek bir kedi değildi; reenkarnasyon geçirmiş bir kedi bile değildi. O gün büyük bir gürültüyle, doğrudan şifonyerin üzerine çakıldı. Gururu fena halde incinmişti ve nefesi öylesine kesilmişti ki, yerel doktoru aramak zorunda kaldım. Barnley aslında iyi niyetli, genç bir adamdı; ama çok geçmeden o kedi numaralarına kandı. Önce o fosforlu gözlere ve üçgen gülümsemeye, ardından kıvrılıp yatışına ve iyileştikçe hareketlerindeki o kedigillere has kıvraklığa vuruldu. Edna artık benim için oynamadığına göre, kuliste oturup tüm bu numaraları eğlenerek izleyen bir ziyaretçi gibiydim. Ellerini düz bir şekilde kucağına koyuşu ya da ensesindeki bir bukle saçla oynayıp elini kulağının üzerinden yüzüne doğru, tıpkı yalanan bir kedi gibi kaydırışı ne kadar da "büyüleyiciydi". Bisküvileri kemire kemire yiyor, çayını o kırmızı, sivri diliyle hızlı, küçük darbelerle yudumluyordu.

Teyp kaydı, Edna'nın o bitmek bilmeyen dırdırlarının, tartışmalarının, örtülü tehditlerinin ve çekişmelerinin tipik bir örneği değildi. O gün bir amacı ve oynaması gereken bir rolü vardı. Benden bıkıp usanmıştı. Genç Doktor Barnley'nin ise içinde yalnızca yaşlı annesinin yaşadığı oldukça sevimli, büyük bir aile malikanesi vardı. Gerçi iki köpeği vardı ama zamanı geldiğinde onları Edna için seve seve kurban edeceğine emindim. Edna ona kalp ya da karaciğer rahatsızlığından hiç bahsetmedi, elbette hayır! Doktorun onun mükemmel bir sağlık ve yaşama sevincinin

vücut bulmuş hali, kedi gibi zarif ve kışkırtıcı derecede neşeli biri olduğunu düşünmesini istiyordu. Ve onu iyice ağına düşürmek için, adamı *beni* ziyaret etmeye ikna etmişti! Hatta yüzsüzce ona kabuslarımdan bile bahsetmişti. Ancak Barnley dürüst bir hekim olmalıydı ki, Edna benim bir akıl hastanesine kapatılmam gerektiğine inansa da, o bende hiçbir sorun bulamamakta ısrar ediyordu. İşin aslı, yıllardır hiç olmadığım kadar mutluydum; çünkü Edna'nın varlığından, onun o sinsi doğasından ne kadar nefret ettiğimi yeni keşfetmiştim. Neden kedi doğası, başka herhangi bir şeyden çok daha fazla nefret uyandırır ki insanda? *"Kedi canı-nefret kanı... kedi canı-nefret kanı... kedi canı-nefret kanı..."* Şehre gidip gelirken tıngırdayan metroda her sabah ve her akşam içimden mırıldandığım küçük isyan marşım olmuştu bu.

Ah, o korkunç düşüş! Neden o nihai, midemi bulandıran o duruş anından, ardından çığlık çığlığa uyandığım o andan önce asla uyanamıyorum? Dur bir düşüneyim, neredeydim? Duruşmada mıydım? Elbette, duruşmada Doktor Barnley'den hiç bahsetmedim. İkimizin de ilişkimizi bitirmeye karar vermemizin asıl sebebi oydu. Teyp kaydı fikri Edna'dan çıkmıştı; benim düşüncelerim ise biraz farklıydı. Belki de genç Barnley'ye karşı bir tür sempati beslediğim ve onu Edna'dan kurtarmak istediğim içindi bu. Kayıt cihazını, tartışmamızın yarısında odada zarifçe süzülerek ışıkları kapattığı ve sadece şöminenin yanındaki, halının üzerinde kıvrıldığı yeri aydınlatan lambayı açık bıraktığı o an çalıştırmış olmalıydı.

"Sen ne dersen de, James Faller, sana karşı her zaman sabırlı olacağım."

Edna özellikle benden memnun kaldığında ya da başkalarının yanında benimle gurur duyduğunda bana tam adımla seslenirdi. Ancak bu zamanla onun soğukluğunun bir ifadesine dönüşmüştü. "Sen ne dersen de..." Banttaki ilk sözler bunlardı. Jürinin duymadığı şey ise, Edna'nın deyimiyle benim 'ne dediğimdi'. Onlara elbette söyleyebilirdim ama bu, umutsuzca hatırlamaya çalıştığım o şeyin yanında bir hiç kalırdı.

"Bir kedi kadar sabırlı!" diye hırlamıştım ona karşılık olarak. Jürinin yüzündeki o ani, vakur ifadeden, Edna'nın bana karşı şimdiden puan topladığını anlamıştım.

"Benden nefret ediyorsun, değil mi James?"

"Senden iğreniyorum, Edna."

"Ve benden kurtulmak için her şeyi yapardın."

"Kesinlikle, hayatım."

"Hayır! Gitme. Bunu bir an önce, kesin olarak halletmeliyiz!"

"Sadece çay getirmeye gidiyorum."

Burada, jüriye her akşam demlik çay yapma alışkanlığım olduğunu açıklamak zorunda kalmıştım. Meseleleri "kesin olarak halletmenin" de Edna'nın hemen her gece tekrarladığı bir alışkanlık olduğunu ekleyebilirdim ama bu da önemsizdi. Kayıt cihazını kapatmamıştı; o üç dakika boyunca sadece şöminedeki ateşin boğuk çıtırtısı ve benim tepsiyle döndüğümde açılan kapının gıcırtısı duyuluyordu.

"Peki ya şu Florence denilen kadın? Onun hakkında bir karara vardın mı, James?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana sürekli beni terk edip onunla gideceğini söylüyorsun. Bu şekilde daha fazla devam edemem, biliyorsun."

Doğal olarak Florence'ın kim olduğunu bilmek istemişlerdi. Onlardan önce polis de sormuştu. Ancak Florence'ı bulamamışlardı ve duruşmada onun hakkında tek kelime etmeyi reddetmiştim. Onlara gerçeği, yani Florence'ın, Edna'nın Doktor Barnley ile yaşadığı o kedi-aşk oyununa karşılık vermek için yarattığım hayali biri olduğunu söyleseydim, bana asla inanmazlardı.

"Onunla evleneceğim ve bir kedi yerine gerçek bir karım olacak."

"Yani, metresinle... evlenmek için benden boşanmak istiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, Edna."

"O halde nasıl karın olabilir?"

"Al, çayını iç."

Sonrasında, artık çok geç olduğunda, mikrofonu onun kedi gibi kıvrıldığı minderin altına gizlenmiş halde bulmuştum. Çay fincanı ve tabağının çıkardığı o şıngırtının kasette bu kadar kusursuz duyulmasının sebebi de buydu.

"Öf! Ne iğrenç bir tat! Şeker nerede?"

"Kusura bakma, unuttum. Al, kendin at."

"James, soruma cevap vermedin."

"Çayını iç ve çeneni kapa. Midemi bulandırıyorsun."

"Hayatımda içtiğim en iğrenç çay. Bunu neyin içinde demledin sen?"

"Uslu kedi. Ver o fincanı bana. Benimki de doğruca ateşe gidiyor."

Ateşe çarpıp buhara dönüşen çayın o cızırtılı sesi kasette son derece net bir şekilde duyuluyordu.

"Jim! Beni korkuttun."

"Öyle mi? Güzel. Ve şimdi, o soruna cevap verebilirim, cehennem kedisi."

"Şu senin... metresin hakkında mı?"

"Tuhaf, genelde ona başka isimler takarsın. Evet, Florence hakkında. Bir iki ay içinde evleneceğiz."

"Öyle kolayca boşanabileceğini sanmıyorsun herhalde, değil mi?"

"Bir kedi-karıdan boşanmaya ihtiyacım olmayacak."

"Sen delirmişsin! Neden beni bırakıp şu senin... Florence kadınınla yaşamaya gitmiyorsun?"

"Yapamam, pisipisi. Cenazenin hemen ardından hiç hoş görünmez."

"Cenazem mi?"

"Evet. Böylece Florence buraya, yaşamaya gelebilir. Üstelik Florence köpekleri sever, hiç senin gibi değildir pisipisi. Dur bakayım, bir kedinin dokuz canı vardı, değil mi? Şey, ben on kişiyi öldürmeye yetecek kadar koydum!"

"Ciddi ol, James Faller. Sen neden bahsediyorsun?"

"Zehirden, Edna. Bildiğimiz o eski usul zehirden. Evet, biliyorum, şu an onu hissedebiliyorsun; midenin çukurunda bir delik açarak yanıyor. Evet sevgilim, evet pisipisi... Kendi fincanımı şömineye fırlatmamın ve birkaç dakika içinde senin fincanını ve demliği yıkayacak olmamın sebebi tam da bu."

"Jim! HAYIR!"

Edna'nın çığlığı kusursuzdu. İki kez jüri üzerinde aynı dehşet verici etkiyi yarattı. Yüzleri kasıldı, taşa döndü; bir taş kadar grileştiler.

"Evet, Edna. Hiçbir iz bırakmayan, ancak biraz acı vererek de olsa hızla öldüren, muazzam bir zehir. Ama kediler diğer tüm hayvanlardan daha fazla acıya dayanabilir, o yüzden sen normal bir insan evladının çekeceği acının yarısını bile çekmeyeceksin, değil mi?"

Onun o yeniden yükselen çığlıkları, kapıya ve diğer odadaki telefona ulaşmaya çalışırken onu kanepenin üzerine fırlattığımda yaşanan o boğuşma; her şey teyp kaydında mükemmel bir şekilde duyuluyordu. Ve kanepeden yuvarlanırken, belli ki mikrofona daha da yaklaşmak için harcadığı çabayla dudaklarından dökülen o son sözleri, ürpertici bir netlikle ulaşıyordu kulaklara.

"Kocam... James Faller, beni... zehirledi!" diye inlemişti nefes nefese.

Ve bunu takip eden, genizden gelen hırıltılı bir sesle son bulan o uzun inleme, her şeye son noktayı koymuştu. Mahkeme bunu ikinci kez dinledikten sonra, masum olmamın asıl sebebini hatırlamadığım sürece artık hiçbir umudum kalmadığını biliyordum.

Doktor Barnley kürsüye çıktı; o gece onu ne kadar geç aradığımı, hastayı nasıl bulduğunu, Edna'nın yüzündeki o tarifsiz ıstırap ifadesinden nasıl hemen şüphelendiğini ve en nihayetinde ses kayıt cihazını nasıl bulduğunu anlattı. Düşününce, o kayıt cihazını şöminenin yanındaki o küçük dolapta şıp diye buluvermişti. Muhtemelen, lehine bir boşanma için yeterli kanıtı elde edebilmesi adına o kaydı Edna ile birlikte planlamışlardı. Ancak benim

onlardan önce davranıp kendi oyunumu oynayabileceğimi hesaba katmamışlardı.

Elbette beni suçlu buldular; kim bulmazdı ki? Edna'yı zehirlemediğimi bilmiyorlardı. O cehennem kedisini öldürmüştüm, evet, ama kanunlara uygun bir biçimde. Biliyorum, birazdan yatak çarşaflarıma dolanmış halde uyanacağım. Ah, keşke uyanmadan önce hatırlayabilsem! Uyanıkken hiçbir şeyi hatırlayamıyorum sanki. Eğer gözlerimi sımsıkı kapatır ve hiç kıpırdamadan durursam, o düşüş biraz daha devam edecek, ben çığlık çığlığa uyanmadan hemen önce... Sadece biraz daha... Kalbimin gümbürdediğini hissedebiliyorum; bu yakında uyanacağımın bir işareti, biliyorum.

Kalbim... Edna'nın kalbi! Onun durmasını sağlayan bendim... Onu asla zehirlemedim... Blöf yaptım... Onu aptal yerine koydum. Hiçbir iz bırakmayan o gizemli zehir, yalnızca yarım çay kaşığı hardaldı! Zehirlendiğini sandı ve kalp krizinden öldü. Ve şimdi hatırlıyorum; defalarca kalbini muayene eden ama duruşmaya asla çağrılmayan o Harley Street doktorunu! Sabah ilk iş hapishane müdürüyle görüşüp ona her şeyi anlatmalıyım. Yapılacak bir otopsi, Edna'nın kalp krizinden öldüğünü anında ortaya çıkaracaktır. Zaten onu kesip biçtiler, o kedi bağırsaklarını didik didik ettiler ama hiçbir zehir izine rastlayamadılar. Bana hangi zehri kullandığımı söyletebilmek için nasıl da çırpınmışlardı! Doktorlardan bazıları zehir isimleri bile fısıldamıştı kulağıma. Onlara bunun sadece biraz hardal ve sağlam bir ikna gücü olduğunu söyleseydim bana asla inanmazlardı. Ama şimdi onu tekrar mezardan çıkarırlarsa –ki bunu seve seve yapmak zorunda kalacaklar– kalbini incelediklerinde, onun durmasına, patlamasına ya da insanlar korkudan ölürken kalbe her ne oluyorsa ona sebep olan tek şeyin "korku", yalnızca korku olduğunu görecekler. Ve ben özgür olacağım! Hiçbir adam, karısı sırf korkudan ölmeyi seçti diye onu öldürmekle suçlanamaz!

Nihayet, bu rüya bitebilir. "Hardal" kelimesini tekrar edip durmalıyım. Uyandığımda Edna'nın gerçekte nasıl öldüğünü unutursam her şey mahvolur. İddiasına varım, içeride kapkara ve demir kadar sert, küçücük bir kedi kalbi bulacaklar.

Ah! Beni vahşice uyanıklığa çeken o boyun kıran, ani darbe! Buna asla alışamayacağım...

Islak kaldırımların üzerinde diz çökmüş, sayıları iki düzineyi bulan kalabalık bir grup insan koro halinde Rabbin Duası'nı okumaya başladığında, hapishanenin küçük demir kapısı aralandı. Bir gardiyan o alışıldık duyuruyu astı: James Faller o sabah asılarak idam edilmiş ve hapishane hekimi Dr. Anthony Barnley, saat 09:12'de mahkûmun ölümünü resmen onaylamıştı.

KORKU DOLU BİR ÖYKÜ

PARKSON'UN SON UÇUŞU

by GEORGE LANGELAAN

Kaçırmayın !

PARKSON'UN SON UÇUŞU

Parkson's Last Flight – 1962

Leydi Ann'e...

"Işıklar şimdiden söndü mü, Anne?" diye fısıldadı Donald Parkson, bileğindeki saate kaçamak bir bakış atıp üniformasının düğmelerini iliklerken. Sesinde, yaklaşan sonun getirdiği o tekinsiz ağırlık vardı. "Pazar okulu gezginleri mi bunlar?"

"Hayır," diye gülümsedi hostes, kabin kapısını usulca çekerken. "Bir kongreden evlerine dönen yorgun ruhlar. Hep aynı hikâye; bazıları uçağın merdivenlerini bile zar zor tırmanabildi. Yarısı şimdiden kendi karanlıklarına, horultularına gömüldü. Yarın sabah eşlerine 'Korkunç bir uçuştu, gözümü bile kırpmadım' diye dert yanacaklar."

Kaptan şapkasını koltuğunun altına sıkıştıran Parkson, "Yine de şöyle bir göz atacağım," dedi. "Sabaha vakit bulamayabilirim." Ve adımlarını, transatlantik yolcu uçağının o uzun, klostrofobik kabinine doğru attı.

Yolcuları gecenin o ağır, yutan uykusuna teslim olmadan önce ziyaret etmek, onda hep bir takıntı olmuştu. Ne var ki kalkıştan sonra yapılması gereken onca şeyin arasında bu basit ritüele nadiren fırsat bulabiliyordu. Loş ışıkların altında, adeta bir arafta süzülen ruhları andıran yolcuların arasından, kabinin en arkasına doğru yürüdü. Koltukların yarısı boştu; biri hariç tüm yolcular bireysel okuma ışıklarını kapatmış, şimdiden o bilinçsizlik çukuruna düşmüş ya da en azından gözlerini o dipsiz karanlığa yummuşlardı.

"Tek bir ışık bile göremiyorum; neredeyiz biz yahu?" diye homurdandı kel kafalı, ufak tefek bir adam, Parkson yanından geçerken.

Kaptan, yüzüne o zoraki, mesleki tebessümü yerleştirdi. "Şu an okyanusun üzerindeki o devasa hiçlikteyiz. Hava temiz. Av-

rupa'ya doğru düz bir çizgi üzerinde, karanlığı yararak ilerliyoruz."

Yolcu, "Sırf bize kahvaltı vermekten yırtmak için boynumuzu kıracaksınız," diye homurdandı.

Parkson ufak bir kahkahayla, "Hayır, ne olursa olsun o kahvaltıyı alacaksınız," diye yanıtlarken, adamın mizah mı yaptığını yoksa içindeki derin bir korkuyu mu bastırmaya çalıştığını merak etti.

İki dakika sonra, üniformasını çıkarıp fermuarlı yün bir yelek giyerken, "Haklısın, oldukça sessiz bir gece geçireceksin gibi görünüyor, Anne," dedi.

Hostes, kahve fincanlarını tepsiye dizerken başını salladı. O sırada küçücük mutfağın kapısından başını uzatan rotacı, "Kahve var mı, Leydi Anne?" diye sordu.

"Beş dakikaya hazır, Tom."

"Neden sana herkes Leydi Anne diyor?"

"Yolculara davranış şeklimden dolayı sanırım. Peki sana neden 'Şanslı Parkson' diyorlar?"

"Sence neden?"

"Şanslı olduğun için mi? Eh, o zaman ben neden bir leydi olmayayım?" diye kıkırdadı hostes kahveyi hazırlarken. Sonra sesi aniden ciddileşti, o boğucu gerçeği dillendirdi: "Biliyor musun, Şanslı... Bu senin son seferin olduğu için gerçekten üzgünüm."

"Bir bakıma ben de öyleyim. Gerçi buna hiç üzülmeyen birini tanıyorum."

"Peggy mi? Evet, biliyorum. Doğrusu ben bir pilotla asla evlenmezdim."

Mühendis Al, elindeki şekerliğin dibini gömleğinin cebine boşaltırken lafa karıştı: "Zaten hiçbir pilotun sana gücü yetmezdi, Leydi Anne. Şirket üniforması dışında üzerine tam oturan tek şey bir vizon kürk. Bu sahiden son uçuşun mu, Şanslı?"

"Korkarım öyle, Al. Yaş sınırı eninde sonunda gelip yakama yapıştı."

"Bu okyanusu kaç kez geçtin, Şanslı?"

"Tam da bu rotada, bu uçuşta... Bu benim bin birinci geçişim."

"Peki ya ölümle burun buruna geldiğin kaç an oldu?" diye sordu Anne, kahveyi fincana doldururken.

"İnanır mısınız bilmem ama, hiç olmadı."

"Ticari uçuşlarda belki evet, ama ya savaş sırasında?"

"Lakabımı da oradan aldım zaten. Yaklaşık yirmi beş yıldır aktif olarak bu boşlukta süzülüyorum. Önce Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde, ardından dünyanın dört bir yanında ticari uçuşlarda."

Anne'in çağrı panosundaki göstergelerden biri kırmızı renkte, uzun ve rahatsız edici bir sesle yanıp söndü.

"Yirmi bir numara," dedi Anne. "Şu dışarıda ışık göremediği için endişelenen yaşlı adam. Ona okyanusun üzerinde olduğumuzu söylediğimden beri, muhtemelen şimdi bir ışık görebildiği için dehşete düşmüştür. Git ve ona dışarıdaki o kapkaranlık hiçlikte hâlâ yüzen gemiler olduğunu söyle. Ben hallederim," dedi Parkson, kahve fincanlarıyla dolu tepsiyi alıp kokpite doğru ilerlerken.

Küçük masasında oturan mühendis, bir dedektif romanına gömülmüştü. Emri altındaki o dört devasa motor, neredeyse bir saattir normal seyir hızına düşürülmüş, buz gibi ve mutlak karanlığa mavimsi alevler kusarak kusursuz bir ritimle kükrüyordu. Yaklaşık iki saat sonra yakıt tanklarını değiştirecekti. O zamana kadar yapacak tek şey, o monoton uğultuyu dinlemek ve ara sıra kontrol kadranlarına bir göz atmaktı. Zaten bu sadece bir doğrulamaydı; zira onun kulakları, herhangi bir kadranın ibresi normalden sapıp titremeden çok önce, yaklaşan felaketi fısıldayan o en ufak anormalliği bile sezecek kadar keskinleşmişti.

Etrafına siyah bir perde çekerek özel bir ofise dönüştürdüğü köşesinde oturan rotacı, harita üzerinde mavi bir kalemle, daha önce çizilmiş mürekkep hattını milimi milimine takip eden bir çizgi çekiyordu. Onun tam karşısında ise telsiz operatörü, önündeki deftere bir şeyler karalıyordu.

"Hava durumu?" diye sordu Parkson, kahve fincanını masaya bırakırken.

"Evet. İleride biraz yoğunlaşıyor gibi ama endişelenecek bir şey yok."

Yardımcı pilot Walker, kahve tepsisini görünce gülümsedi. "Teşekkürler."

"Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda, Şanslı," dedi Walker, otomatik pilot dizlerinin arasındaki lövyeyi yumuşak hareketlerle yönlendirirken kahvesini karıştırarak. "Her zamanki uykuna yatmayacak mısın?"

"Bu gece değil, John. Bu benim son seferim ve sonrasında dinlenmek için bol bol vaktim olacak... İş yemeklerine katılmak ya da şehir merkezindeki ofiste bir sekretere saçma sapan şeyler yazdırmak için."

"Bu, eşimin benim için hep hayalini kurduğu bir şey... Biliyor musun, beni her sabah kapıdan uğurlaması, başımda bir melon şapka, elimde bir şemsiye ve sadece sekiz-on altı trenini kaçırmaya yetecek kadar kısıtlı bir zaman."

"Evet, biliyorum. Sen o aşamaya geldiğinde, ben sondan bir önceki durakta olacağım; emekli olmuş ve günlük yürüyüşünü ancak köşedeki bara kadar yapabilen bir adam. Tabii o zamana kadar, bizim çocuklar Mars'a ve Venüs'e yolcu gemileri indiriyor olacaklar."

Şanslı, kahvesini bitirdi, tepsiyi Anne'e geri götürdü, şöyle bir gerindi ve koltuğuna tırmandı. Kemerini kalçalarının üzerinden sıkıca bağladı, interkom kulaklıklarını takmadan önce eski moda yün beresini başına geçirdi. Ardından kronometreye, pusalaya ve üstündeki, önündeki, hatta altındaki o yetmiş bir kadrana sırasıyla bakarak rahatça yerine yerleşti.

"John, istersen biraz kestir. İhtiyacım olursa seni uyandırırım."

"Hayır, teşekkürler Şanslı. Eğer senin için mahsuru yoksa burada biraz gözlerimi dinlendireceğim," dedi Walker, kaşmir atkısını kulaklarına kadar çekerken.

Bir kaptan olarak, Şanslı Parkson uçuş sırasında nadiren dinlenirdi. Ancak hava trafiğinden uzaklaşıp tamamen okyanusun üzerine çıktıklarında, elbette sadece iyi hava koşullarında, bir veya iki saatliğine kestirmeyi alışkanlık edinmişti. Ekiplerin gerçekten yorgunluğa teslim olduğu şafak vakti yaklaştığında ise her zaman uyanık ve kontrolü eline almış olurdu. Eğitim uçuşları dışında, yardımcı pilotunun uçağı indirmesine veya kaldırmasına çok nadir izin verirdi. Ona güvenmediğinden değil; Walker'ın da en az kendisi kadar tutkulu ve yetenekli bir pilot olduğunu bilirdi, ancak bu sorumluluğun, bu devasa çelik yığınını yere indirmenin sadece kendi omuzlarındaki bir yük olduğunu hissederdi.

Evet, dört yıllık kanlı bir savaşın ve yirmi yıllık düzenli uçuşların ardından şansının hâlâ yaver gidiyor olması gerçekten tuhaftı. Buna tam olarak "şans" da denemezdi aslında; insanın şanslı sayılabilmesi için en azından bir miktar risk alması gerekirdi, diye düşündü. Hayır, bu şans değildi; daha ziyade her türlü talihsizliğin varlığından tamamen, muazzam bir şekilde muaf olma haliydi. Hiçbir uçuşunda rapor edilecek en ufak bir aksilik olmamıştı. Düşman uçaklarıyla girdiği o dokuz çatışma dışında, tüm savaş görevleri sıradan bir rutin gibi geçmişti. O dokuz cehennemi andıran savaşta bile, düşman avcı uçakları bir şekilde onu nişangâhlarına alacak kadar yaklaşamamıştı.

Kardeşi Bert ile ona kısa sürede "Şanslı Kardeşler" adı takılmıştı. Ama Bert'in şansı başkaydı; onunki gerçek, o vahşi ve kanlı türden bir şanstı – en azından sürdüğü sürece. Spitfire'ının neredeyse yarısı parçalanmış ve alevler içinde geri döndüğü, birkaç çiti parçalayarak düştükten sonra ateşi söndürecek kadar derin, ama Bert'in boğulmasına yetmeyecek kadar sığ bir çamura saplandığı o gün vardı mesela. Ya da Manş Denizi üzerinde vurulup düştüğü, Kraliyet Hava Kuvvetleri kurtarma botları onu aramak için Dover'dan fırlamışken, onun bir şekilde orada olmaması gereken bir Grimsby trol teknesinin dumanları ve balık ağları arasından geçip balık dolu bir ambara bağırarak çakıldığı o diğer sefer...

Birlikte uçmayı tercih ederlerdi; kalkışta ve uçuş sırasında Donald'ın, Bert'in başını ciddi bir şekilde sallayıp göz kırptığını

görmek için sol omzunun üzerinden geriye bakması yeterliydi. Formasyonu bozacaklarsa bunu yapmayı asla ihmal etmezlerdi. Uçuş sırasında Donald, birkaç kez Bert'i "takip edildiği" konusunda uyarmıştı. "Teşekkürler sevgili kardeşim," derdi Bert mikrofonundan, ve o ciddi göz kırpışıyla aniden dalışa geçer ya da düşmandan kaçmak için kıvrak bir manevra yapardı.

Açıkçası şansları devam etseydi, ikisi de Peggy ile evlenmeyecekti. Peggy ile yerel bir dansta karşılaştıklarında ikisi de oradaydı. İkisi de ona kur yapmıştı ve Peggy hangisini tercih edeceğine bir türlü karar verememiş gibiydi. Her ikisi de diğerinin gerçekten vurulduğunu bilmesine rağmen, işi basit bir flörtün ötesine taşımamışlardı.

Şanslı Parkson, Bert'in şansının Kadere ve Ölüm Meleğine boyun eğdiği o güneşli, parlak sonbahar sabahını sık sık hatırlardı. Bert'in pleksiglas kanopisi, üzerinden akan yağla birlikte parlak, hastalıklı bir sarıya dönüşmüştü. "Bert, iyi misin?" diye bağırmıştı mikrofonundan. "Hayır, üzgünüm dostum," diye yanıtlamıştı Bert, o dondurucu derecede sakin sesiyle. Kanopiyi geriye itmiş ve her zamanki o ciddi baş eğmesiyle takip edilen son bir göz kırpışıyla öne yığılmıştı. Alevler içindeki uçağı, sabah pusunun içinde pas ve altın rengine bürünmüş bir ormana doğru çığlık atarak düşmüştü. Donald uzun bir süre, o kalın bir duman sütunu kusan kara deliğin etrafında, çaresizliğin etten kemikten bir bedeni olarak uçup durmuştu. Gökyüzü tamamen boşaldığında nihayet batıya, İngiltere'ye doğru yönelmiş, benzini bittiğinde bir uçurumun tepesine zorunlu iniş yapmıştı.

Daha sonra, çok daha sonra Peggy ile evlenmişti. Hayatları normal, mutlu bir hayat olmuştu ve ikisi de üç çocuklarıyla gurur duyuyordu. Elbette bir pilotun eşi olmak zaman zaman sinirleri yıpratan ağır bir yüktü. Peggy hiçbir zaman şikayet etmemiş olsa da, artık uçuşların biteceği düşüncesinin ona tarifsiz bir huzur verdiğinden adı gibi emindi.

"Başka kahve isteyen var mı?" diye sordu Anne.

"Hayır, teşekkürler," dedi Parkson ve Walker'ın hafifçe horlamasını duyarak gülümsedi.

Parlak siyah lake cam griye dönüştü. Şafak söküyor olamazdı; bir an sonra camda yağmur damlaları belirdiğinde, kötü havaya beklediklerinden çok daha erken yakalandıklarını anladı.

Parkson tüm enstrümanlarını kontrol etti, başını tekrar kaldırdığında gözüne beyaz bir şey ilişti. "Bulut," diye düşündü ve o güçlü cam sileceklerini çalıştırdı. Dışarıda hiçbir şey olmasa bile, o sonsuz karanlıkta önünü görememe fikrinden nefret ediyordu. Ve tekrar, beyaz bir şey önde şimşek gibi çaktı.

Parkson gözlerini ovuşturdu, kabin ışığını kapattı ve yumuşak mavi bir ışıkla parlayan gösterge panelini dikkatle inceledi. Ardından gözlerini yavaşça sileceklerin hızla çalıştığı cama doğru kaldırdı. İleride beyaz bir şey vardı.

Ayaklarını şimdiden pedallara yerleştirmişti, elini uzatıp Walker'ın omzuna dokunmak üzereydi, ama bu sadece bir bulut olabilirdi. Gece dürbününe uzanırken daha iyi görebilmek için öne eğildi. Gördüğü şey devasa bir kuşa benziyordu; kanatları aşağı yukarı hareket ediyormuş, onunla aynı yönde uçuyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

Bunun ne kadar saçma bir yanılsama olduğunu biliyordu ama sol eli gece dürbününü almak yerine projektör düğmesine kaydı. Yağmurlu havada farlar açıldığında her zaman olduğu gibi, üzerine doğru yağan milyonlarca elmas görecekti. Düğmeye basmakta tereddüt etti, çünkü farları kapattıktan sonra birkaç saniye boyunca gecenin zifiri karanlığında hiçbir şey göremeyeceğini biliyordu. Başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttuğu düğmeyle öne doğru eğilip birkaç saniye bekledi, ardından düğmeyi çevirdi. Üzerlerine doğru yağan o yağmur damlası selinin tam ortasında, devasa, beyaz bir kuş gördü!

İmkânsızdı, bu kesinlikle imkânsızdı! Kuşlar hakkında pek bir şey bilmezdi, ama bir kuş Atlantik'in üzerinde o irtifada uçuyor olsa bile, bu kadar akıl almaz bir hızda uçabileceğine inanmıyordu. Uçak ona çoktan yetişmiş, daha o ne olduğunu bile anlayamadan parçalayıp geçmiş olmalıydı.

Tekrar baktı, artık zerre şüpheye yer yoktu. Bembeyaz, devasa bir kuş, tam önlerinde, sarsılmaz bir güç ve hızla uçuyordu.

"Walker!" diye kükredi Parkson, kontrollere sarılırken ve başparmağıyla otomatik pilotu devreden çıkaran düğmeye şiddetle basarken.

"Ne oluyor?" dedi Walker, anında dikleşerek ve Parkson'un baktığı şeyi görebilmek için kulaklıklarını düzeltip dışarıya bakarak.

"Şu kuşa bak!"

"Nerede?... Yüce Tanrım!" diye nefesi kesildi Walker'ın. Kuş aniden aşağı doğru süzülürken, Şanslı Parkson heykel gibi kaskatı kesilmiş bir yüzle, lövyeyi yavaş ama sarsılmaz bir kararlılıkla öne itti ve uçağı, devasa bir boşluğa doğru amansız bir dalışa soktu!

"Hey!" diye bağırdı Walker, kontrollere yapışıp geriye doğru çekerken. "Şanslı! Çıldırdın mı sen?"

Koca makine, kuyruğuna çarpan bir şeyin çıkardığı o korkunç, yırtıcı bir çarpma sesiyle birlikte yan yattı.

Kendilerini sağa yatıran o dehşet verici sarsıntıyı ustalıkla savuşturan Şanslı, şimdi arkasına yaslanmış, elleriyle lövyeyi yavaş ve sert bir şekilde geriye çekiyordu. Arkalarındaki kabinde eşyalar büyük bir gürültüyle yere saçılmıştı. Kontrol paneline iki eliyle sıkıca tutunan mühendis, o canım dört motorunu izliyordu; motorlar bu vahşi sarsıntıya rağmen kusursuzca dayanıyordu.

Ayağa fırlayan telsiz operatörü, "Telsizden bildireyim mi, efendim?" diye sordu.

"Evet, ama ben söyleyene kadar 'May Day' vermek yok."

"Anlaşıldı, efendim."

"Walker. Uçak hâlâ havada. Arkaya git ve ne olduğuna bak. Bize bir şey çarptı. Anne'e acil duruma hazırlanmasını söyle," diye ekledi ve "Sigara İçilmez-Kemerlerinizi Bağlayın" panelini yaktı.

"Kaptan."

"Evet," diye yanıtladı Şanslı interkomdan.

"Batıya giden X-Bir-Bir-Üç kargo uçuşuyla bağlantıdayım. Dalışa geçerek kafa kafaya çarpışmaktan kıl payı kurtulan büyük bir yolcu uçağını sıyırdıklarını söylüyorlar."

"Onlar iyi mi?"

"Öyle olduklarını düşünüyorlar. Bizim iyi olup olmadığımızı soruyorlar."

"Onlara öyle düşündüğümüzü söyle ama bir iki yavaş dönüş yapmalarını iste. Ben de aynısını yapıyorum. İrtifamızı ver... altı bin beş yüz. Bunun en az beş yüz feet altında ya da üstünde olduklarından emin ol. Şimdilik ölümle bir kez burun buruna gelmek yeterli."

Bir dakika sonra Şanslı, kargo uçağının ışıklarını seçebilmişti.

Walker omzunun üzerinden eğilerek bakarken Parkson onu işaret etti: "En azından bu devi okyanusa indirmek zorunda kalırsak tamamen yalnız olmayacağız."

"Gözle görünür bir hasar yok, Şanslı. Anne arka tarafta durumu kontrol altına aldı. Ayakkabılarını çıkarmamakta direnen küçük bir adamı dövmekle tehdit edene kadar hepsi dehşet içindeydi."

"Aferin ona. Arkada yaralanan var mı?"

"Sadece Anne, burnunun üzerinde ufak bir kesik var."

"Mühendis," diye seslendi Şanslı interkomdan. "Keyifler yerinde mi?"

"Her şey mükemmel, efendim."

"Rotacı. Nerede olduğumuzu biliyor muyuz?"

"Shannon'ın yedi yüz mil batısında."

"Telsiz. Kargo dostumuz iyi mi?"

"Öyle olduğunu düşünüyor, efendim."

"Pekâlâ. Ona, eğer kendisi de uygunsa uçuşumuza devam ettiğimizi söyle. Ardından olayı Shannon'a bildir ve her şey yolunda giderse yaklaşık bir saat kırk beş dakika içinde acil iniş için hazırlanmalarını iste."

Yolcuların, hostes Anne'in ağzından koparabildiği tek açıklama, uçağın hafif hasar görmesine neden olan korkunç bir hava boşluğuna düşmüş olduklarıydı. Hayır, bir dağın zirvesine çarpmamışlardı. Evet, uçağın aniden dalışa geçmesi beklenmedik bir durumdu. Evet, zorunlu bir kontrolden sonra doğrudan Londra'ya devam edeceklerdi. Evet, maalesef biraz gecikeceklerdi.

Hayır, en fazla bir saat, o kadar. Evet, kahvaltıları birazdan servis edilecekti.

Uçuş mürettebatı, olağan prosedürlerin ardından dağılmak yerine Şanslı Parkson'un etrafında toplandı ve onu şirket ofislerinden birine götürdü. Orada, şampanya şişelerinin etrafında toplanmış yaklaşık yirmi kişi, onun Kaptan sıfatıyla yaptığı bu son uçuşu kutlamak ve –olayı bilen birkaç kişi de– akıl almaz şansı için onu bir kez daha tebrik etmek üzere bekliyordu.

"Söylesene Şanslı," diye sordu genç Walker, sigarasını yakarken, "Uçağı tam o saniyede dalışa geçirmene sebep olan şey neydi? Beni olaydan bir saniye önce uyandırdın ve boynumu ne kadar uzatırsam uzatayım, o yağmur perdelerinden başka hiçbir şey göremedim."

"Şey... Orada bir kuş olduğunu sandım..."

"Hadi ama, başka ne olabilir ki?"

"Şans sanırım," dedi Parkson, mahcup bir gülümsemeyle.

Üç saat sonra, Şanslı Parkson, sonunda kendi küçük evinin bulunduğu sahil yolunun köşesini dönerken küçük arabasının kornasına bastı. Oğlu ve kızının koşarak gelip çifte kapıyı açtıklarını ve o, mutfağın yanındaki küçük garaja girerken kapıya asılarak sallandıklarını gördü.

Ancak çaydan sonra, çocuklar bir partiye gittiklerinde ve o, en sevdiği şezlonga oturup piposunu yakarak beyaz köpüklü, güneşli denize bakarken o ağır sessizliği bozdu. Piposundan çektiği nefeslerin arasında, "Biliyor musun, Peggy..." dedi. "Dün gece az kalsın bitiyorduk... Ölüm, burnumuzun dibinden geçti..."

"Oh, Don... Ne oldu? Ben bu sabahki gecikmenin havadan kaynaklandığını sanıyordum. Telefondaki adamlar bana öyle söylemişti."

"Evet, biliyorum. İşin aslı, bir kargo uçağıyla çarpıştık ve uçağın dümeni biraz hasar gördü."

"Olamaz!"

"Evet ve eğer uçağı o saniye dalışa geçirmeseydim, tam anlamıyla kafa kafaya... O kuş da nereden çıktı?"

"Ah, ne tuhaf. Onu iki gündür hiç görmemiştik. Bir haftayı aşkın süredir her akşam buraya geliyor ve çocuklar onu besliyor. Oldukça evcil bir hayvan. Albay Brandham onun bir albatros olduğunu söylüyor."

"Bir albatros mu?"

"Evet. Çocuklar ona Bert adını verdiler. Ah... umarım kızmazsın hayatım? Belki de buna izin vermemeliydim."

Parkson ayağa kalktı. Omuzlarına yılların ve kayıpların görünmez ağırlığı çökmüştü sanki. "Aptal olma, Peggy," dedi fısıltıdan farksız bir sesle. Adımlarını, yavaşça o devasa, bembeyaz kuşa doğru attı. Kuş, parlak sarı gözünü ona dikti; derin, sarsılmaz ve son derece ciddi bir ifadeyle göz kırptı ve o muazzam kanatlarını çırparak gökyüzüne doğru havalandı.

George Langelaan'ın *Out of Time* adlı kitabı, aslında bir roman değil, **10 öykülük bilimkurgu–korku derlemesi.** İlk İngilizce baskısı 1964'te Four Square Books tarafından yayımlanmış; 190 sayfalık bir ciltsiz baskı olarak kataloglanıyor.

Kitap, Langelaan'ın 1962 tarihli Fransızca ** *Nouvelles de l'anti-monde* ** (*Anti-Dünya Öyküleri*) derlemesinin İngilizce seçilmiş/uyarlanmış baskısıdır. İngilizce *Out of Time* baskısı Fransızca derlemedeki bazı öyküleri çıkarmıştır.

İçindeki öyküler

Kaynaklarda şu öyküler yer alıyor:

1. **The Fly** — *Sinek*
2. **The Fly II** — *Sinek II*
3. **The Devil His Due** — Şeytanın Payı
4. **Armchair Detective** — *Koltuk Hafiyesi*
5. **Past the Time Limit** — *Zaman Sınırının Ötesinde*
6. **Recession** — *Geri Çekiliş*
7. **The Lady from Nowhere** — *Hiçlikten Gelen Kadın*
8. **The Other Hand** — *Öteki El*
9. **The Miracle** — *Mucize*
10. **The Drop of Forgetfulness** — *Unutuşa Düşüş*
11. **Parkson's Last Flight** — *Parkson'un Son Uçuşu*

Burada dikkat çekici bir nokta var: bazı kataloglarda The Devil His Due — Şeytanın Payı olmadan **9 öykü** listelenmesine rağmen kitap kaydı **10 öykü** olarak tanımlanıyor; dolayısıyla farklı baskıların içeriğinde küçük farklılıklar bulunabiliyor. Bizde özel üretim Sinek II öyküsüyle 11 öyküden öuşuyor.

Kitabın karakteri

Out of Time, yalnızca klasik korku öykülerinden oluşan bir kitap değil. Langelaan özellikle **zaman, ölüm, bilinç, beden ve insanın gerçeklik algısı** ile oynuyor. Bir 1966 eleştirisi de kitabı basit korkudan ziyade "ilgi çekici spekülasyon"a dönüştüren unsurun bu olduğunu ve özellikle **"Past the Time Limit"** ile **"The Lady from Nowhere"** öykülerinin zaman kavramını ele alışını öne çıkarıyor.

ZAMANIN DIŞINDA

— 11 ÖYKÜ DERLEMESİ —

Zaman bir nehir değil, bir labirenttir.
İnsanın en büyük sırrı da en büyük hatası da belki budur.

George Langelaan, modern bilimkurgunun en özgün ustalarından biri olarak, zamanı, bilinci ve insanın sınırlarını sorgulayan on unutulmaz öyküyle okuru düşünmeye, şaşırmaya ve yer yer ürkmeye davet ediyor. İroni, kara mizah, gerilim ve derin bir felsefi sorgulama... Hepsi bu kitabın sayfalarında sizi bekliyor.

ZAMANI SİZİ DEĞİŞTİRİR.
AMA YA SİZ ZAMANI DEĞİŞTİREBİLİRSENİZ?

BU DERLEMEDE YER ALAN ÖYKÜLER

1 SİNEK
2 ŞİNEK II
3 ŞEYTANIN PAYI
4 KOLTUK HAFİYESİ
5 ZAMANIN SINIRININ ÖTESİNDE
6 GERİ ÇEKİLİŞ
7 HİÇLİKTEN GELEN KADIN
8 ÖTEKİ EL
9 MUCİZE
10 UNUTUŞA DÜŞÜŞ
11 PARKSON'IN SON UÇUŞU

"Langelaan fikirleriyle cesurca oynuyor ve okuru her seferinde şaşırtmayı başarıyor."
— THE NEW YORK TIMES

"Zeki, ürpertici, bazen eğlenceli, her zaman beklenmedik."
— ISAAC ASIMOV

"Bilimkurguya ince bir zeka ve kara bir mizah katan nadir yazarlardan."
— THE GUARDIAN

GALAKSİ KİTAPLARI
SF
No: 17

ISBN 978-625-7321-17-0
9 786257 321170